THE WITCHER

ANDRZEJ SAPKOWSKI

KADER KILICI

PEGASUS

ANDRZEJ SAPKOWSKI

KADER KILICI

THE WITCHER SERİSİ 2

Almancadan çeviren:
Regaip Minareci

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1659
Bestseller Roman: 717

Kader Kılıcı
Andrzej Sapkowski
Özgün Adı: Miecz Przeznaczenia

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2017
ISBN: 978-605-299-195-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Andrzej Sapkowski, 1993

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Patricia Pasqualini Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Yazar Hakkında

1948 doğumlu Andrzej Sapkowski ekonomist, edebiyat eleştirmeni ve yazardır. Witcher Geralt'ın maceralarını anlatan fantastik dizisi Polonya'da yıllardır milyonlarca adet basılmaktadır. Yazar 1998 yılında Polonya'nın en önemli haftalık gazetesi *Polityka*'nın edebiyat ödülüne layık görülmüştür. Yazarın ayrıca Silezyalı Doktor Bielaulu Reinmar'ın maceralarını konu alan *Çılgınlar Kulesi* üçlemesi de yıllardır kitap listelerinden inmemektedir.

Sözlük

amphisboena: Her iki ucunda bir başı olan dev su yılanı.

basilisk: Genellikle mağaralarda yaşayan, zehirli, ejderimsi bir canavar türü.

çatalkuyruk: Çatal kuyruklu, ufak yapılı, ejderimsi bir canavar türü.

doppler: Hilebaz, *vexling*. İncelediği insanların, kıyafetleri ve ekipmanları dâhil, fiziksel görünümüne bürünen bir şekil değiştiren türü.

druid: Orman ve doğa rahipleri.

dryad: Orman perileri. Hepsi dişidirler ve okçuluk becerileriyle tanınırlar.

golem: Taştan veya ahşaptan yapılma, büyüyle canlandırılmış bir yaratık.

griffon: Vücudu, ayakları ve kuyruğu aslana; başı, pençeleri ve kanatları ise kartala benzeyen bir canavar türü.

hilebaz: (Bkz. *doppler*)

hirikka: *Mantikor* ve çatalkuyruk benzeri, nesli tükenmek üzere olan bir canavar türü.

homunkulus: Minyatür, yapay insan.

kraken: Bir gemiyi parçalayabilecek güçte ve büyüklükte, ahtapotumsu, devasa bir deniz canavarı.

mantikor: Aslan başlı, yarasa kanatlı ve akrep kuyruklu bir canavar türü.

mecopteran: El kemiklerinin iktidarsızlığa karşı şifa olduğu söylentisi yüzünden avlanan zararsız yaratıklar.

rok: Ejderha büyüklüğünde, yırtıcı kuşlar.

ornitodrakon: Ejderha ve kuş karışımı bir canavar türü.

titrek: İnsan boyutlarında, uçabilen, sürüngenimsi bir canavar türü.

troll: Büyük boylu, insanımsı bir canavar türü. Genellikle basit cümleler kurabilecek kadar zekidirler ve köprü altlarında yaşayarak yolculardan geçiş ücreti talep ederler.

uçanyılan: Gri renkli, uçabilen, iri, sürüngenimsi bir canavar türü. Kimi zaman ejderhalara benzetilirler.

vexling: (Bkz. *doppler*)

Viy: Devasa çıyan. Dev kırkayakların cinsinden ancak onlardan kat kat daha büyük, sihirle yaratılmış bir canavar.

vodnik: Sahil bölgelerine musallat olan, suda boğulmuş veya öldükten sonra nehre atılmış haydutların dönüşmesiyle ortaya çıkan canavarlar.

wyvern: İki ayaklı ve iki kanatlı, ejderimsi canavar türü.

ζeugl: Genellikle lağımlarda yaşayan, dokunaçlı, pis kokulu, biçimsiz bir canavar türü.

İçindekiler

Olasılıkların Sınırı • 9

Buz Parçası • 105

Ebedî Ateş • 157

Küçük Bir Özveri • 219

Kader Kılıcı • 293

Biraz Fazlası • 371

Olasılıkların Sınırı

1

"Çıkamaz bu artık buradan, söyleyeyim size," dedi yüzü sivilceli adam başını kendinden emin bir ifadeyle sallayarak. "İçeri gireli bir saat on beş dakika oldu. İşi bitmiştir onun."

Yıkıntıların çevresinde birbirlerini itekleyerek ilerleyen kalabalık, yarısı taş toprak altında kalmış tonozun girişinin dibindeki enkazın ortasında hâlâ açık duran çukura gözlerini dikmişti. Kimsenin ağzından tek bir sözcük çıkmıyordu. Altın yaldızlı tunik giymiş, ağırlığını sürekli bir ayağından öbürüne değiştiren iri yarı bir adam, hafifçe öksürüp başındaki buruşuk bereyi eline aldı.

"Biraz daha beklemek istiyoruz," dedi, ince kaşlarını kaplayan teri eliyle silerek.

"Neyi?" diye homurdandı sivilceli. "Mahzenin içinde bir *basilisk* olduğunu unuttunuz mu, muhtar? Buraya girenin işi biter. Az mı insan canından oldu burada? O halde neyi bekliyoruz?"

"Başta böyle anlaştık," diye mırıldandı iri yarı adam. "Anlaşmadık mı?"

"Anlaştınız ama adam henüz hayattaydı o zaman, muhtar," dedi sivilcelinin yanındaki; deriden kasap önlüğü takmış dev gibi bir adamdı bu. "Ama artık öldü, bu apaçık ortada. Diğerleri gibi belasını bulmaya koştuğu en baştan belliydi. Hatta yanına ayna bile almadan yalnızca kılıcıyla gitti. Ne var ki yanına ayna almazsan bir *basilisk*'i öldüremezsin, bunu herkes bilir."

"Para cebinizde kaldı, muhtar," diye ekledi sivilceli. "*Basilisk*'i öldürmesi için kimseye para vermeniz gerekmeyecek artık. Yani hepiniz evinize gidin en iyisi. Ancak Witcher'ın atını ve eşyalarını biz alıyoruz, yoksa yazık olup gider."

"Evet," dedi kasap, "fiyakalı bir kısrak, ayrıca eyer heybeleri de tıka basa dolu hani. İçinde ne varmış, gidip bakalım."

"Nedenmiş? Ne demek bu şimdi?"

"Susun, muhtar. Karışmayın sakın, yoksa başınıza iş açılır," diye uyardı sivilceli.

"Fiyakalı bir kısrak," diye yineledi kasap.

"Atı rahat bırak, dostum."

Kasap, mahzenin girişinde toplanmış insanların arkasında bulunan duvardaki bir aralıktan çıkagelen yabancıya doğru ağır ağır döndü.

Yabancının kıvırcık saçları sık ve koyu kumraldı, astarlı ceketinin üzerine bir pelerin atmış, ayağına da binici çizmeleri giymişti. Üzerinde silah taşımıyordu.

"Çekil atın yanından," diye tekrarladı, yüzünde öfke dolu bir gülümsemeyle. "Ne demek oluyor bu? Yabancı bir at, başkasının eyer heybeleri, başkasının malı ve sen patlak gözlerini bunlara dikmiş, uyuz bulaşmış ellerini uzatmışsın! Ayıp değil mi?"

Sivilceli, elini usulca tuniğinin altına sokup gözlerini kasaba dikti. Kasap önce ona sonra ekibe bakıp başını salladı. Ekibin içinden güçlü kuvvetli, saçları sıfıra vurulmuş iki herif öne çıktı.

İkisinin elinde de mezbahada büyükbaş hayvanları bayıltmak için kullanılan sopalardan vardı.

"Siz kim oluyorsunuz ki," dedi sivilceli, elini tuniğinin altından çıkarmadan, "neyin ayıp neyin ayıp olmadığını bize öğretmeye kalkışıyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez, dostum."

"Silah taşımıyorsunuz."

"Doğrudur." Yabancı daha da öfkeli gülümsedi şimdi. "Silah taşımıyorum."

"Yazık olmuş." Sivilceli, tuniğinin altından çıkardığı elinde uzun bir bıçak tutuyordu. "Silah taşımamanız hiç ama hiç iyi değil."

Kasap da bir bıçak çıkardı; onunki avcı bıçağı kadar uzundu. Bu arada diğer iki adam sopalarını havaya kaldırıp öne çıktılar.

"Silah taşımam gerekmiyor benim," dedi yabancı yerinden kımıldamadan. "Benim silahlarım arkamdan gelir."

Yıkıntıların arkasından sekerek yürüyen ancak nereye bastığını iyi bilen iki genç kız göründü. Kalabalık anında geri çekilip dağıldı.

Kızlar bembeyaz dişlerini göstererek gülümsediler. Pırıl pırıl parlayan gözlerinin bitiminden geniş mavi şeritler şeklinde başlayan dövmeleri kulaklarına doğru uzanıyordu. Kalçalarına doladıkları vaşak postlarının altından görünen dolgun baldırlarındaki ve çelik zincir eldivenlerin üst kısmında kalan çıplak kollarındaki kaslar dikkat çekiciydi. Zincir zırhla örtülü omuzlarına dayadıkları pala sapları yukarı doğru uzanıyordu.

Sivilceli usulca, gerçekten de pek bir usulca dizlerinin üstüne çöktü ve elini açıp bıçağı yere bıraktı.

Enkazın arasındaki delikten önce taş gümbürtüleri duyuldu, ardından duvarın çentikli kenarını kavrayan eller göründü karanlıkta. Ellerden sonra sırayla kiremit tozuyla kaplı ak saçlar,

solgun bir yüz ve omuzların üzerinde bir kılıcın kabzası göründü. Kalabalık mırıl mırıl konuşmaya başlamıştı şimdi.

Ak saçlı adam eğildi ve çukurun içinden kan içinde kalmış, her yeri toz kaplı tuhaf bir silüet, acayip bir beden çekip çıkardı. Yaratığı, kertenkele kuyruğunu andıran uzun kuyruğundan tuttuğu gibi hiçbir şey söylemeden iri yarı muhtarın ayaklarının dibine attı. Muhtar sıçrayıp geri çekildi, duvardan kırılıp düşmüş bir taş parçasına ayağı takıldı; kıvrık kuş gagasından, deriyi andıran kanatlardan ve pullarla kaplı ayaklardaki kanca gibi pençelerden, bir zamanlar kıpkırmızı ama şimdi pis bir kırmızı tonunda olan şiş kursaktan, içine çökmüş donuk gözlerden gözünü alamıyordu.

"İşte *basilisk*," dedi ak saçlı, pantolonundaki tozları eliyle silkelerken. "Anlaştığımız gibi. İki yüz lintarımı alırım. Düzgün lintarlar olsun, kenarları çok kırpılmış olanlardan istemem. Hemen söyleyeyim, iyice gözden geçireceğim."

Muhtar titreyen ellerle cebinden bir para kesesi çıkardı. Ak saçlı etrafına göz gezdirdi, diz çökmüş adama ve ayaklarının dibinde duran bıçağa bir süre ısrarla baktı. Sonra bakışlarını kahverengi pelerinli adama ve vaşak kürklerine sarınmış kızlara çevirdi.

"Her zamanki gibi," dedi ve para çıkınını muhtarın titreyen ellerinden aldı. "Birkaç kuruş karşılığında sizin için canımı tehlikeye atıyorum, siz de bu arada eşyalarımın üstüne çullanıyorsunuz. Hiç değişmiyorsunuz, canınız cehenneme hepinizin."

"Hiçbir şeyine dokunmadık," diye mırıldandı kasap ve geri çekildi. Elleri sopalı iki adamsa çoktan kalabalığın arasına karışıp gözden kaybolmuştu. "Eşyalarınıza dokunmadık, efendim."

"Memnun oldum." Ak saçlı gülümsedi. Solgun yüzünde açılan bir yara gibi yayılan bu gülümseme karşısında kalabalık hızla dağılmaya başladı. "İşte bu yüzden, sevgili kardeşim sana dokunmayacağım. Huzur içinde git. Ama çabuk git."

Sivilceli de geri geri ilerleyerek uzaklaşmaya başlamıştı. Rengi atan yüzündeki sivilceler ansızın bütün iğrençliğiyle ortaya çıkmıştı.

"Hey, dur bakayım," dedi ona kahverengi pelerinli adam. "Bir şey unuttun."

"Nedir o, bayım?"

"Bana bıçak çekmiştin."

Kızlardan daha uzun boylu olanı, bacaklarını ayırmış öylece dururken ansızın kalçasıyla hareketlenip bir dönüş yaptı. Nasıl çektiğini kimsenin fark edemediği eğimli kılıcı şimdi âdeta ıslık çalarak havada savruluyordu. Sivilcelinin kafası koptu ve geniş bir daire çizerek mahzenin karanlık deliğini boyladı. Adamın bedeni, kesilmiş bir ağacın gövdesi gibi kırık briketlerin arasına devrildi. Ahali tek bir ağızdan çıkmışçasına bir çığlık attı. Eli kabzanın üstünde duran diğer kız hızla dönüp arkadaşının sırtına siper oldu. Ancak buna gerek kalmamıştı. Kalabalık birbirlerini itip kakmış, yıkıntıların üzerinden olabildiğince hızlı koşup kentin yolunu tutmuştu bile. En önde etkileyici sıçrayışlar yaparak koşan muhtar, dev gibi kasabı metrelerce geride bırakmıştı.

"Şık bir vuruştu," dedi ak saçlı soğuk bir sesle ve siyah eldivenli elini güneşten korumak istediği gözlerine siper etti. "Serrikanya kılıcıyla şık bir vuruş. Özgür kadın savaşçıların becerileri ve güzellikleri önünde eğiliyorum. Ben Rivyalı Geralt."

"Ben de," dedi kahverengi pelerinli yabancı, sapsarı bir tarlaya yan yana dizilmiş üç siyah kuşun betimlendiği giysisinin üstündeki solmuş armayı göstererek, "Borch, Üçkarga da derler bana. Bunlar da kızlarım Tea ve Vea. Ben öyle çağırıyorum onları, yoksa gerçek adlarına dilim dönmüyor. Doğru tahmin ettiğin gibi ikisi de Serrikanyalı."

"Sanırım atımın ve eşyalarımın bana kalmasını bu kızlara borçluyum. Teşekkürler, savaşçı kadınlar. Size de teşekkür ederim, Efendi Borch."

"Üçkarga. Ayrıca 'Efendi'ye de gerek yok. Seni burada tutan özel bir şey var mı, Rivyalı Geralt?"

"Tam tersi."

"Mükemmel. Bir önerim olacak – bu yakınlarda, nehir limanına inen yolun çatallandığı noktada bir han var, adı 'Dalgın Ejderha'. Oranın mutfağını bu çevrede hiçbir yerde bulamazsın. Aslında karnımı doyurmak ve kalacak bir yer bakmak üzere oraya doğru gidiyordum. Bana eşlik edersen sevinirim."

"Borch," dedi ak saçlı, başını adama doğru çevirip masmavi gözlerinin içine bakarak, "aramızda belirsiz bir şey kalsın istemem. Ben Witcher'ım."

"Tahmin etmiştim. Ancak sanki 'cüzzamlıyım' der gibi bir vurguyla söylüyorsun bunu."

"Öyle insanlar var ki," dedi Geralt usulca, "bir cüzzamlının yakınında olmayı, bir Witcher'ın yanında olmaya yeğlerler."

"Ama öyle de insanlar var ki," Üçkarga kahkaha attı, "bir koyunu bir kıza yeğlerler. Yani hem onlara hem diğerlerine olsa olsa acıyabilirim. Teklifim geçerlidir."

Geralt eldivenini çıkardı, kendisine uzatılan eli sıktı. "Kabul ediyorum ve tanıştığımıza memnun oldum."

"O halde hemen yola koyulalım, acıktım çünkü."

2

Hancı, ahşap masaların pürüzlü yüzeyini bir bezle silerken eğilerek selam verdi ve gülümsedi. Ön dişlerinden ikisi eksikti.

"Eveeet..." Üçkarga'nın gözü isli tavana ve köşelere yerleşmiş örümceklere bir süre takıldı. "Başlangıç için... Başlangıç için bira olsun. Sürekli gidip gelmemen için küçük bir fıçı getir bize en iyisi. Yanına da... Biranın yanına ne önerirsin, dostum?"

"Peynir olur mu?" diye sordu hancı kararsız bir sesle.

"Hayır." Borch yüzünü buruşturdu. "Peyniri yemeğin üstüne yeriz. Biranın yanına şöyle ekşi ve acılı bir şey isteriz."

"Emredersiniz." Hancı ağzını yayarak güldü. Eksik olan dişleri yalnızca öndekiler değildi. "Zeytinyağı ve sirkenin içine oturtulmuş sarımsaklı yılan balığı ya da terbiyeli yeşil dolmalık biber..."

"Tamamdır. İkisinden de istiyoruz. Bir de çorba alalım, hani şu bir keresinde içtiğimden, içinde midyelerin, balıkların ve bir sürü lezzetli hayvancığın yüzdüğü çorbadan."

"Gemici çorbası mı?"

"Aynen. Bir de soğanlı kuzu kızartması. Sonra bolca kerevit isteriz. Tencerelere alabildiğince dereotu doldur. Bir de koyun peyniri ve salata. Devamına sonra bakarız."

"Emredersiniz. Herkes için mi, hepsinden dört kişilik mi olsun?"

Serrikanyalı kızların daha uzun boylu olanı başını iki yana salladı, keten bir gömleğin sımsıkı sardığı beline anlamlı bir şekilde parmaklarını tıklattı.

"Evet ya!" Üçkarga, Geralt'a göz kırptı. "Kızlar kilo almaktan korkuyorlar. Hancı, kuzu kızartma bizim ikimize göre olsun. Yılan balıklarının yanında birayı hemen getir. Devamı için biraz bekle ki soğumasınlar. Buraya tıkınmaya gelmedik, keyifle gevezelik etmek istiyoruz."

"Anlıyorum." Hancı bir kez daha eğildi.

"Senin işinde özen çok önemlidir. Hadi, dostum, uzat elini."

Altın paralar şakırtılar çıkardı. Hancı ağzını yayabildiği kadar yaydı.

"Avans değil bu," diye açıkladı Üçkarga. "Bahşiş. Hadi şimdi hızla mutfağa, dostum."

İçerisi sıcaktı. Geralt kemerini çözdü, yeleğini çıkardı ve gömleğinin kollarını kıvırdı.

"Görüyorum ki," dedi, "nakit sıkıntın yok. Şövalyelik imtiyazlarıyla mı geçiniyorsun?"

"Kısmen." Üçkarga gülümseyip ayrıntılara girmekten kaçındı.

Çok geçmeden yılan balıklarını yemiş, fıçının dörtte birini boşaltmışlardı. Serrikanyalı kızların da birayla arası iyiydi. Böylece çok geçmeden neşeleri gözle görülür şekilde arttı. Aralarında fısıldaşıp duruyorlardı. Uzun boylu Vea ansızın kahkahaya boğuldu.

"Kızlar ortak lisanı konuşuyor mu?" diye usulca sordu Geralt, kızları göz ucuyla izleyerek.

"Biraz. Ama pek konuşkan sayılmazlar. Övülecek bir özellik tabii. Çorbayı nasıl buldun, Geralt?"

"Hımmmm."

"Hadi içelim."

"Hımmmm."

"Geralt." Üçkarga kaşığı elinden bırakıp nazikçe hıçkırdı. "Yoldaki konumuza dönsek biraz. Anladığım kadarıyla Witcher olarak dünyayı dolanıyorsun, yolda bir canavara rastlarsan öldürüyorsun. Paranı da bununla kazanıyorsun. Witcher mesleğinin özü bu mudur?"

"Az çok."

"Özellikle çağrıldığın da oluyor mu? Yani özel bir sipariş diyelim. O zaman ne yapıyorsun? Atına binip oraya gidiyor ve siparişi yerine mi getiriyorsun?"

"Kimin ve ne için çağırdığına bağlı."

"Bir de ne kadar para karşılığında çağırdığına mı?"

"O da var." Witcher omuzlarını silkti. "Tanıdığım bir büyücü kadının dediği gibi, her şey pahalılanıyor ve hayatta kalmak zorundayız."

"Oldukça titiz bir bakış açısı, çok da pratik bence. Ancak temelinde belli bir fikir yatıyor, Geralt. Düzenin erkleriyle, karmaşanın erkleri arasındaki çatışma; tanıdığım bir büyücü her zaman böyle derdi. Şöyle düşünüyorum: Çok önemli bir görevi yerine getiriyorsun, her yerde ve her zaman insanları kötülükten koruyorsun. Ayrım gözetmeksizin yapıyorsun bunu. Çitin önceden açıkça belirlenmiş tarafında duruyorsun."

"Düzenin erkleri, karmaşanın erkleri. Bunlar çok büyük sözler, Borch. Genelde bizden çok önce başladığı ve biz buralardan göçtükten çok sonra da devam edeceği varsayılan bir çatışmada beni elbette çitin belli bir tarafında görmek isteyeceksin. Atın ayaklarına nal çakan demirci hangi tarafta durur? Şu an kuzu kızartma tenceresini getiren bizim hancı peki? Karmaşa ve düzen arasındaki sınırı ne belirler sence?"

"Çok basit." Üçkarga, Witcher'ın gözlerinin içine baktı. "Karmaşayı temsil eden tehdittir, saldıran taraftır. Buna karşın düzen; tehdit edilen, savunmaya ihtiyacı olan taraftır. Savunanlara gereksinimi vardır. Amaan, gel içelim hadi. Bir de kızartmaya girişelim."

"Doğru."

Kilo almaktan korkan Serrikanyalılar yemeğe ara vermiş, bu boşluğu içki içerek dolduruyorlardı. Vea, arkadaşının omzunun üzerinden eğilmiş, kulağına bir şey fısıldıyor, saç örgüsüyle masayı süpürüyordu. Daha kısa boylu olan Tea, yüksek sesle kahkaha atıp dövmeli göz kapaklarını kırpıştırdı.

"Evet," dedi Borch, bir kemik parçasını sıyırırken. "İzin verirsen konuşmamıza kaldığımız yerden devam edelim. Anladığıma göre iki erkten birini seçmeyi pek önemsemiyorsun. İşini yapıyorsun sen."

"Doğru."

"Ancak karmaşa ve düzen arasındaki çatışmadan kaçamazsın. Böyle bir benzetme yapmış olsan da sen demirci değilsin. Nasıl çalıştığını gördüm. Bir mahzenin yıkıntıları arasına iniyor ve öldürdüğün bir *basilisk*'le çıkıyorsun. Bir atı nallamak ile bir *basilisk*'i öldürmek farklı şeylerdir, dostum. Parası tamamsa, dünyanın öbür ucuna kadar gidip sana tarif edilen o yaratığın işini bitirdiğini söyledin. Diyelim ki gözü dönmüş bir ejderha her yeri tozu dumana..."

"Kötü bir örnek," diye sözünü kesti Geralt. "Gördün mü bak, karmaşa ile düzen yüzünden senin de aklın karıştı işte. Kesinlikle karmaşayı temsil eden ejderhaları öldürmem ben çünkü."

"Nasıl yani?" Üçkarga parmaklarını yaladı. "Hem de ejderhaları! Oysa canavarlar arasında en zararlısı, en zalimi ve en oburu odur! En iğrenç mendebur! İnsanlara saldırır, ateş kusar, bir de... bakireleri kaçırır. Bu tür hikâyeleri hepimiz sıkça duyarız. Bir Witcher olarak bunlardan birkaçını haklamamış olman imkânsız."

"Ejderhaların peşine düşmem ben," dedi Geralt soğuk bir sesle. "Ama çatalkuyruklara acımam. Uçanyılanlara. Titreklere de. Ama gerçek ejderhaların, yeşil, kara ve kızıl olanların peşine düşmem. Bunu dikkate al."

"Beni şaşırtıyorsun. İyi tamam, dikkate aldım. Ejderha konusu bu kadar yeter, ufukta kırmızı bir şeyler gördüm, bizim kerevitler herhalde. Hadi içelim!"

Kırmızı kabukları dişleriyle kırıp içindeki beyaz etleri emerek çıkardılar. Tuzlu sular ikisinin de el bileklerine doğru akıyordu.

Borch, fıçının dibinden kepçeyle aldığı birayı boşalan bardaklara doldurdu. Serrikanyalı kızların neşesi arttıkça artmıştı, ikisi de dudaklarında imalı gülümsemelerle hanı gözleriyle tarıyorlardı. Macera aradıklarından Witcher'ın kuşkusu kalmamıştı. Bu durumu Üçkarga da fark etmiş olmalı ki kızları ansızın kuyruğundan yakaladığı kerevitle tehdit etti. Kızlar kıkır kıkır gülmeye başladılar, Tea dudaklarını öpmeye hazırlarcasına büzüp göz kırptı. Bu hareket dövmeli yüzüne korkunç bir ifade kazandırmıştı.

"Şeytan gibi vahşidir bunlar." Üçkarga, Geralt'a göz kırptı. "Gözlerini üzerlerinden ayırmayacaksın. Bunlar, dostum, gözünü açıp kapayıncaya kadar bitirirler işi, ortalığı birbirine katarlar. Ama aldıkları parayı sonuna kadar hak ediyorlar. Neler becerdiklerini bilseydin..."

"Biliyorum." Geralt başını salladı. "Daha iyi bir eskort bulması zordur. Serrikanyalı kadınlar savaşmak için doğarlar, henüz çocukluk çağından itibaren dövüş eğitimi alırlar."

"Ben bunu kastetmedim." Borch, bir kerevit bacağını ağzından masaya tükürdü. "Yatakta yaptıklarından söz ediyorum."

Geralt yüzünde huzursuz bir ifadeyle kızlara baktı. İkisi de gülümsediler. Vea yıldırım hızıyla uzanıp kâseyi aldı. Witcher'a kıstığı gözleriyle bakarken kereviti dişleriyle ısırıp paramparça etti. Ağzından tuzlu sular akıyordu şimdi. Üçkarga uluorta geğirdi.

"Demek ki, Geralt," dedi Borch, "ejderhaların peşine düşmüyorsun, yeşil ve diğer renkte olanların. Artık biliyorum. Ama sormama izin verirsen, neden yalnızca bu üç rengi öldürmüyorsun?"

"Aslına bakarsan dört."

"Sen üçünden söz etmiştin."

"Ejderhalarla çok ilgilisin. Belli bir nedeni var mı bunun?"

"Hayır. Merak yalnızca."

"Hı. Renklere gelince, gerçek ejderhalar genelde böyle tarif edilir. Oysa bu tarif tam olarak doğru değil. Yeşil ejderhalar – ki en bilinenleri bunlardır- aslında gridir, sıradan uçanyılanlar gibi. Kızıllarsa aslında kızılımsıdır ya da kiremit rengindedir. Kahverengi büyük ejderhaları anlatmak içinse 'kara' sözcüğü yerleşmiştir. En az rastlanan tür beyaz ejderhalardır, böylesini ben hiç görmedim. Uzaklarda, kuzeyde yaşarlar. Öyle denir yani."

"İlginç. Başka hangi ejderhaları duydum, biliyor musun?"

"Biliyorum." Geralt birasından bir yudum aldı. "Onların adlarını ben de duydum. Altın ejderhalar. Öyle bir yaratık yok."

"Neden böyle düşünüyorsun? Böyle bir ejderhayı daha önce hiç görmediğin için mi? Söylediğine göre beyazını da hiç görmemişsin."

"Mesele bu değil. Denizin karşı kıyısındaki Ofir ve Zengvebar'da siyah çizgili beyaz atlar var. Onları da hiç görmedim ama var olduklarını biliyorum. Ancak altın ejderha mitolojik bir yaratık. Bir efsane. Anka kuşu gibi örneğin. Ne Anka kuşları ne de altın ejderhalar vardır."

Dirseklerini masaya dayamış olan Vea ona ilginç bir ifadeyle bakıyordu.

"Ne dediğini biliyorsundur kuşkusuz, Witcher'sın sonuçta." Borch fıçıdan bardağına bira doldurdu. "Ancak her mitin, her efsanenin bir kaynağı olduğunu düşünürüm ben. İşte bu kaynakta da bir şeyler gizlidir."

"Doğru," dedi Witcher. "Çoğunlukla bir düş, bir dilek, bir özlemdir bu. Olasılıkların sınırının olmadığı inancı. Hatta bazen devreye rastlantı girer."

"Aynen, rastlantı. Belki bir zamanlar altın bir ejderha yaşamıştır, hani tek seferlik bir mutasyonun sonucu olarak?"

"Eğer böyle bir şey olmuşsa, bütün mutantların talihi onun başını yemiştir." Witcher başını çevirdi. "Varlığını sürdüremeyecek kadar farklılık göstermiştir çünkü."

"Ha," dedi Üçkarga, "ama şimdi doğa yasalarıyla ters düşüyorsun, Geralt. Sözünü ettiğim o tanıdığım büyücü, doğada her canlının yaşamaya devam ettiğini, şöyle ya da böyle bir şekilde varlığını sürdürdüğünü söyler daima. Ona göre bir varlığın sonu, başka bir varlığın başlangıcıdır, olasılıkların sınırı yoktur, en azından doğa böyle bir sınır tanımaz."

"Senin büyücü koca bir iyimsermiş. Ne var ki bir noktayı, doğanın yanılma payını dikkate almamış. Ya da doğayla oynayan kişilerin yanılgısını. Altın yaldızlı ejderha ve benzeri mutantlar –eğer bir zamanlar yaşamışlarsa- varlıklarını sürdüremediler. Çünkü olasılıkların çok doğal bir sınırı engellemiştir bunu."

"Nasıl bir sınırmış bu?"

"Mutantlar," –Geralt'ın yüzündeki kaslar şiddetle kasılıyordu şimdi- "mutantlar kısırdır, Borch. Doğada varlıklarını sürdüremeyen canlılar, yalnızca efsanelerde başarırlar bunu. Yalnızca efsaneler ve mitler olasılıklarda sınır tanımaz."

Üçkarga sesini çıkarmadı. Geralt kızların ansızın ciddileşen yüzlerine baktı. Vea beklenmedik bir anda ona doğru eğilip kaslı sert kollarını boynuna doladı. Geralt, kızın biradan ıslanmış dudaklarını yanağında duyumsadı.

"Sevdiler seni," dedi Üçkarga ağır ağır. "Lanet olsun bana, seni sevdiler."

"Garip olan nedir bunda?" Witcher'ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirmişti.

"Hiç. Ama buna içmeliyiz! Hancı! Bir küçük fıçı daha!"

"Abartma. Olsa olsa bir sürahi belki."

"İki sürahi!" dedi Üçkarga kızarak. "Tea, benim bir dışarı çıkmam gerekiyor."

Serrikanyalı kız yerinden kalktı, masanın üzerindeki palayı eline aldı, sert bir bakışla salonu taradı. Witcher'ın dikkatini çekmişti; Borch'un şişkin para kesesi nedeniyle öncesinde kimi gözler nahoş bir şekilde parlamış olsa da şimdi avluya açılan kapıya doğru hafifçe yalpalayarak yürüyen Üçkarga'yı izlemeye kalkışan olmamıştı. Tea omuzlarını silkip patronunun arkasından gitti.

Geralt masada kalan diğer kıza, "Gerçek adın nedir?" diye sordu.

Vea bembeyaz parlayan dişlerini göstererek gülümsedi. Tuniğini epeyce aşağıya doğru, neredeyse olasılıkların sınırına kadar çözmüştü. Bu hareketi kasten tahrik etmek için yaptığından Witcher'ın kuşkusu kalmamıştı.

"Alveaenerle."

"Güzelmiş." Serrikanyalı kızın ağzını büzüp kendisine göz kırpacağını çok iyi biliyordu. Yanılmadığını gördü.

"Vea?"

"Hı?"

"Neden Borch'la yollara düştünüz? Sizler özgür savaşçı kadınlar değil misiniz? Bunun yanıtını verir misin bana?"

"Hı."

"Hı, ne?"

"O..." Serrikanyalı kız alnını buruşturmuş, doğru sözcükleri arıyordu. "O... herkesin arasında en güzeli."

Witcher başını salladı. Kadınların, erkeklerin çekiciliğini değerlendirmede koydukları ölçütlere ilk kez şaşırmıyordu.

Üçkarga salona paldır küldür dönerken bir yandan pantolonunun düğmelerini ilikliyor bir yandan da hancıya yeni siparişler veriyordu. Onu iki adım arkasından canı sıkkın bir ifadeyle izleyen

Tea bakışlarını barda gezdirse de tacirler ve gemiciler gözlerini özenle ondan kaçırdılar. Vea eline geçirdiği kerevitlerden birinin daha etini emerken Witcher'ı imalı bakışlarla süzmeyi ihmal etmiyordu.

"Hepimize birer yılan balığı daha ısmarladım ama bu seferkiler fırında kızarmış olacak." Üçkarga güçlükle yerine otururken açık bıraktığı kemeri şangırdadı. "Şu kerevitlerle uğraşmaktan canım çıktı ve sanki yeniden acıktım. Bir de sana kalacak yer ayarladım, Geralt. Gece vakti yollara düşmenin bir anlamı yok çünkü. Hem eğleneceğiz daha. Şerefinize kızlar!"

"*Vessekhea*!" dedi Vea ve kadehini patronuna kaldırdı. Tea gözünü kırpıp gerindi ve Geralt'ın beklentisinin aksine dolgun memeleri gömleğini yırtıp açmadı.

"Eğleneceğiz. "Üçkarga masanın üzerinden uzanıp Tea'nın kalçasına bir şaplak attı. "Eğleneceğiz, Witcher! Hey, hancı! Gel buraya!"

Hancı koşarak geldi, bir yandan da ellerini önlüğüne siliyordu.

"Tekne var mıdır sende? İçinde çamaşır yıkanan cinsten, şöyle dayanıklı ve geniş bir şey?"

"Ne büyüklükte efendim?"

"Dört kişilik."

"Dört... kişilik..." Hancının ağzı açık kalmıştı.

"Dört kişilik," diye doğruladı Üçkarga ve çantasından şişkin bir kese çıkardı.

"Bulurum." Hancı dudaklarını yaladı.

"Çok güzel." Borch güldü. "Yukarı, benim odama çıkarsınlar, içini de kaynar suyla doldursunlar. Hadi, çabuk ol, dostum. Ayrıca bira da çıkarsınlar yukarı, şöyle üç sürahi kadar."

Serrikanyalı kızlar kıkır kıkır gülüp birbirlerine göz kırpmaya başladılar.

"Hangisini istersin?" diye sordu Üçkarga. "Ha? Geralt?"

Witcher ensesini kaşıdı.

"Biliyorum, karar vermekte zorlanıyorsun," dedi Üçkarga anlayışla. "Bazen ben bile ne yapacağımı bilemiyorum. Tamam, banyo yaparken karar veririz. Hey, kızlar! Merdivenleri çıkmama yardım edin!"

3

Köprü geçit vermiyordu. Ahşap ayaklıklar üzerine yatırılmış uzun ve sağlam bir kalas yolu kapatmıştı. Kalasın önünde ve arkasında, metal zımbalarla bezeli deri tunikler giymiş, çelik halkalardan örülü kapüşonlar takmış adamlar duruyordu, omuzlarında teber taşıyorlardı. Barikatın üstünde gümüş rengi yırtıcı kuş amblemli kırmızı bir bayrak dalgalanıyordu.

"Lanet olsun, ne demek bu?" diye sordu Üçkarga şaşkınlıkla ve barikata doğru yürüdü. "Kapalı mı burası?"

"İzin tezkereniz var mı?" dedi en yakında duran asker, açlıktan mı yoksa zaman öldürmek için mi çiğnediği anlaşılmayan budağı ağzından çıkarmadan.

"Ne tezkeresi? Ne oluyor, veba mı çıktı? Ya da savaş mı? Yolu kapatma emrini kimden aldınız?"

"Caingorn hükümdarı Kral Niedamir'den." Nöbetçi, ağaç budağını ağzının diğer kenarına itip bayrağı gösterdi. "İzin tezkeresi olmayan dağlık bölgeye giremez."

"Saçmalık," dedi Geralt yorgun bir sesle. "Sonuçta bu topraklar Caingorn'a değil Çoraktarla'ya ait. Braa Nehri üzerindeki köprülerde gümrük bedelini Caingorn değil, Çoraktarla alır. Niedamir buraya neden karışsın ki?"

"Bana sormayın bunları." Nöbetçi ağzındaki budağı tükürüp attı. "Beni ilgilendirmez. Benim görevim, tezkereyi kontrol etmek. İsterseniz onbaşımızla görüşebilirsiniz."

"Nerededir kendisi?"

"Şurada, gümrük barakasının arkasında, güneşleniyor," dedi teberli asker. Konuşurken Geralt'a değil, Serrikanyalı kızların eyerlerin üstüne rahatça uzattıkları çıplak baldırlarına bakıyordu.

Gümrük kulübesinin ardında üst üste yığılı kuru odunların üzerinde bir nöbetçi oturmuş, teberin sapıyla kuma bir kadın çiziyordu; daha doğrusu kadının olağandışı bir açıdan görülen bir kısmıydı bu. Gümrükçünün yanında sıska bir adam oturmuş, usulca lavtasını tıngırdatıyordu; başındaki mürdüm renginde, gümüş yaldızlı şeritle bezeli, bir kenarında uzun balıkçıl kuşu tüyünün titreştiği şahane küçük şapkasını gözlerinin üzerine indirmişti.

Geralt, Buina'dan Jaruga'ya kadar bütün şatolarda, hisarlarda, hanlarda, barlarda ve genelevlerde, özellikle de genelevlerde epeyce şöhrete sahip bu şapkayı da tüyü de iyi tanırdı.

"Dandelion!"

"Witcher Geralt!" İndirilmiş şapkanın altından masmavi gülen gözler çıkmıştı şimdi. "Bak hele! Sen de mi oraya gitmek istiyorsun? İzin tezkeren var mı?"

"Neden hepiniz bir tezkeredir tutturmuşsunuz böyle?" Witcher eyerinden atladı. "Neler oluyor burada, Dandelion? Braa'nın karşı kıyısına geçmek istedik, ben ve şu şövalye Borch Üçkarga ve de eskortlarımız. Ama gördük ki geçemiyoruz."

"Ben de geçemedim." Dandelion ayağa kalktı, şapkasını çıkardı, Serrikanyalı kızların önünde olağanüstü bir kibarlıkla eğildi. "Benim de karşı kıyıya geçmeme izin vermiyorlar. Beni,

bin mili kapsayan alanın en ünlü şairini, ozanını bu onbaşı buradan geçirmiyor, oysa gördüğünüz gibi kendisi de bir sanatçı."

"Tezkere olmadan kimseye buradan adım attırmam," dedi onbaşı asık suratla, sonra da teberin ahşap ucunu kuma gömerek çizdiği resme son ayrıntısını eklemiş oldu.

"Biz de geçmeyiz o vakit," dedi Witcher. "Sol kıyıdan ilerleyelim. Hengfors yolu daha uzundur ama öyleyse öyle, yapacak bir şey yok."

"Hengfors mu?" diye şaşırarak sordu ozan. "Niedamir'in ve şu ejderhanın peşinden gitmediğin anlamına mı geliyor bu şimdi?"

"Ne ejderhası?" diye sordu Üçkarga.

"Bilmiyor musunuz? Gerçekten mi bilmiyorsunuz? O halde size her şeyi anlatmam gerekecek, beyler. Belki tezkeresi olan ve beni tanıyan biri gelir, ben de onunla birlikte karşıya geçerim diye burada zaten bekliyordum. Oturun."

"Birazdan otururum," dedi Üçkarga. "Güneş en tepe noktasına vardı varacak, dilim damağım kurudu. Kurumuş gırtlaklarla konuşamayız. Tea, Vea, atlayın atlarınıza, geldiğimiz kasabaya koşturup bir fıçı bira satın alın."

"Sevdim sizi, Efendi..."

"Borch ama Üçkarga derler."

"Adım Dandelion ama Benzersiz derler. Bazı kızlar yani."

"Anlat, Dandelion," dedi Witcher sabırsızlık içinde. "Akşama kadar burada takılıp kalmak istemiyoruz."

Ozan, lavtasının sapını parmaklarıyla kavrayıp tellere sertçe vurdu.

"Nasıl istersiniz, koşuk olarak mı yoksa normal mi?"

"Normal."

"Buyurun." Dandelion lavtasını elinden bırakmadı. "O halde adına Çoraktarla denen özgür kentin yakınlarında bir gün önce

nelerin cereyan ettiğini dinleyin, soylu beyler. Sabah güneşinin solgun ışıklarını henüz yaymaya başladığı bir sırada, doğmakta olan güneşin, bulutların üzerine bir kefen örtüp onları kızıla boyadığı anda, çayırların üzerine..."

"Normal olsun demiştik," diye bir hatırlatma yaptı Geralt.

"Öyle işte, yoksa değil mi? Tamam, peki. Anlıyorum. Kısa ve metaforsuz istiyorsun. Çoraktarla'nın çayırları üzerinden bir ejderha uçarak geldi."

"Vay, vay," dedi Witcher. "Nedense pek mümkün gibi gelmiyor bu bana. Yıllardır bu çevrede kimse ejderha görmemişti. Sıradan uçanyılan olmasın bu? Bazen boyutları hemen hemen..."

"Kırma beni, Witcher. Ben ne dediğimi biliyorum. Onu gördüm. Çoraktarla'da panayırdaydım ve her şeyi kendi gözlerimle gördüm. Türkü tamamlandı ama siz dinlemek istemiyordunuz..."

"Anlat. Büyük müydü?"

"Üç at boyunda. Omuz başı attan yüksek değildi ama çok daha genişti. Kum grisiydi."

"Yani yeşil bir ejderha."

"Hiç beklenmedik bir anda uçarak geldi, bir koyun sürüsünün içine daldı, çobanları ürkütüp kaçırdı, bir düzine koyunu parçaladı, dördünü yedi ve uçup gitti."

"Uçup gitti..." Geralt başını sağa sola salladı. "Ve bitti mi?"

"Hayır. Ertesi sabah yeniden geldi, bu kez kente daha çok yaklaşmıştı. Braa kıyısında çamaşır yıkayan kadınların tepesine indi. Kadınların kaçışmalarını görecektin, aman Tanrım! Yaşamım boyunca hiç böyle gülmemiştim. Ejderha kentin üzerinde bir iki tur attı, sonra otlaklara doğru uçup yeniden koyunlara musallat oldu. Çığlık ve telaş işte ancak o zaman başladı çünkü önceki olayda çobanlara kimse inanmamıştı. Belediye başkanı

milis teşkilatını ve esnaf birliklerini harekete geçirdi ancak onlar toplanıp gelinceye kadar halk işi ele alıp sonlandırmıştı."

"Nasıl?"

"Halka özgü ilginç bir yöntemle. Kasabanın kunduracısı, Keçiyiyen diye biri, canavara karşı bir çare bulmuştu. Bir koyunu öldürüp içini çöpleme, sütleğen, şeytan elması, kükürt ve kunduracı ziftiyle doldurdular. Ne olur ne olmaz diye, kasabanın eczacısı kan çıbanı için hazırladığı karışımdan içine iki ölçek döktü. Ayrıca Kreve'deki tapınaktan gelen bir papaz kadavranın önünde durup dua etti. Sonra doldurulmuş koyunu sürünün arasına katıp kısa bir kazığa yasladılar. Rüzgâr estiğinde bir mil öteden leş gibi kokan bu kadavrayla ejderhanın oltaya geleceğine kimse ciddi olarak inanmıyordu ancak gerçek bütün beklentilerimizi aştı. Ejderha canlı ve meleyen koyunları yok sayıp doldurulmuş koyunu kazıkla birlikte mideye indirdi."

"Sonra? Hadi, anlatsana Dandelion."

"Anlatmıyorsam ne yapıyorum? Konuşuyorum işte. Bakın sonra ne oldu: Aradan, becerikli bir adamın bir kadın korsesini açmak için ihtiyaç duyduğundan daha da kısa bir zaman dilimi geçtikten sonra ejderha ansızın ulumaya, önden ve arkadan dumanlar çıkarmaya başladı. Taklalar attı, uçmaya çalıştı, dermansız kaldı ve hareket etmez oldu. Zehirlenen yaratığın yaşayıp yaşamadığına bakmak için iki gönüllü koşarak yanına gitti. Adamlardan biri kasabanın mezarcısı, diğeri de delisiydi. Kasabanın delisini bir oduncunun geri zekâlı kızı bir ordu mızraklı askerden peydahlamıştı. Askerler o günlerde Baron Nurzybob'un kalkıştığı isyan nedeniyle Çoraktarla'ya getirilmişlerdi."

"Ama şimdi yalan söylüyorsun, Dandelion."

"Yalan söylemiyorum, yalnızca süslüyorum, bu farklı bir şey."

"Pek farklı sayılmaz. Anlat hadi, harcadığın zamana yazık."

"Evet, dediğim gibi mezarcı ile yürekli deli bakmaya gittiler. Onlara daha sonra küçük ama göze hoş gelen bir mezar yaptık."

"Haa," dedi Borch, "ejderha yaşıyordu yani."

"Sorulur mu!" dedi Dandelion keyifle. "Yaşıyordu tabii. Gelgelelim mezarcıyı da deliyi de yiyemeyecek kadar halsizdi, akan kanlarını yalamakla yetinmişti. Sonra –başlangıçta epeyce zorlansa da- herkesin şaşkın bakışları arasında uçup gitti. İkide bir pat diye düşüyor ama sonra yine havalanıyordu. Bazen arka bacaklarını sürüyerek yerde koşturuyordu. Biraz cesur olanlar onu gözden kaybetmeyecek mesafeyi koruyarak peşinden koştular. Sonra ne oldu dersiniz?"

"Konuş hadi, Dandelion."

"Ejderha, Atmaca Dağları'nın uçurumlarına, Braa'nın kaynağının olduğu bölgedeki mağaralara gizlendi."

"Şimdi anlaşıldı," dedi Geralt. "Ejderha muhtemelen hareketsizce yüzyıllardır bu mağaralarda yaşamış. Böyle vakalar kulağıma gelmişti. Hazinesinin de orada olması gerekir. Köprüyü neden kapattıklarını şimdi anlıyorum. Birisi bu hazineyi ele geçirmeye çalışıyor. Ve bu birisi, Caingornlu Niedamir'den başkası değil."

"Aynen," dedi ozan. "Bu yüzden bütün Çoraktarla öfkeden kuduruyor çünkü halk ejderhanın da hazinenin de kendilerine ait olduğuna inanıyor. Ne var ki Niedamir'le kapışmaktan çekiniyorlar. Niedamir cahil bir çocuk, henüz tüyü bile bitmedi ancak kendisiyle kapışmanın kimsenin faydasına olmadığını çoktan kanıtladı. Bu ejderhayı çok önemsiyor, bu yüzden hemen harekete geçti."

"Hazineyi çok önemsiyor, demek istedin herhalde."

"Öyle değil işte, ejderhayı hazineden daha çok önemsiyor. Çünkü bakın, Niedamir gözünü komşu Malleore Prensliği'ne dikmiş. Orada prensin ani ve tuhaf ölümüyle birlikte geriye –nasıl denir- kocaya verilecek yaşta bir prenses kalmış. Malleore'nin

büyük toprak sahipleri Niedamir'e ve kızın diğer taliplerine hiç iyi gözle bakmıyorlar çünkü yeni bir hükümdarın onları ezeceğini, oysa sümüklü prensesin bunu yapamayacağını biliyorlar. Böylece bir yerden eski ve tozlu bir kehanet bulup çıkarmışlar; buna göre prenses ve prenslik tacı, bir ejderhayı öldüren kişinin olacaktı. Ama buralarda yüzyıllardan beri bir ejderha görülmediği için içleri rahattı. Niedamir bu efsaneye elbette gülmüş, Malleore'yi silah zoruyla almış ve işte bu kadar diye düşünmüş. Ancak Çoraktarla'da bir ejderha olduğu haberi kendisine ulaşınca Malleoreli soyluları kendi silahlarıyla vurabileceğini anlamış. Elinde ejderha başıyla onların karşısına çıkarsa halkın onu tanrıların elçisi bir hükümdar olarak kabulleneceğini, büyük toprak sahiplerinin de ağızlarını bile açamayacaklarını düşünmüş. Bu durumda deliler gibi ejderhanın peşinde olmasına şaşıyor musunuz? Hele bacaklarını bile oynatamayan bir ejderhanın? Ejderhanın bu durumu onun için cennetin bir armağanı âdeta."

"Yolları da rakiplerine kapattı elbette."

"Öyle tabii. Bir de Çoraktarlalılara. Fakat ceplerine izin tezkereleri koyduğu atlı ulakları bütün çevreye yolladı. Bu tezkereler ejderhayı öldürecek kişiler için düzenlendi, öyle ya Niedamir elinde kılıcıyla mağaraya dalmak için yanıp tutuşmuyor. Ejderha öldürmekle ünlenmiş kim varsa bir çırpıda yanına topladı. Muhtemelen çoğunu tanırsın, Geralt."

"Olabilir. Kimler geldi?"

"Birincisi, Denesleli Eyck."

"Ooo..." Witcher hafifçe bir ıslık çaldı. "Dindar, erdemli Eyck, korkusuz ve kusursuz süvari, bütün iyi özellikleri özünde toplamış şahsiyet."

"Tanıyor musun onu, Geralt?" diye sordu Borch. "Gerçekten de söylenildiği kadar büyük bir ejderha avcısı mı?"

"Evet ama yalnızca ejderha avlamaz o. Eyck her türlü canavarın üstesinden gelir. *Mantikor* ve *griffon* bile öldürmüştür o. Birkaç ejderha öldürdüğü de geldi kulağıma. İyi avcıdır. Ama işlerimin önünü kesiyor hergele çünkü para karşılığı çalışmaz. Başka kimler var, Dandelion?"

"Crinfridli Yağmacılar."

"Eh, ejderhanın işi bitmiş sayılır. Hatta kendini toparlayıp iyileşmiş bile olsa. Bu üçü uyumlu bir takımdır, pek temiz olmasa da etkili dövüşürler. Redanya'daki bütün uçanyılanların ve çatalkuyrukların kökünü kuruttular, sonra fırsatını bulunca üç kızıl, bir de kara ejderhayı devirdiler. Bunlar ciddi işlerdir. Gelenler bu kadar mı?"

"Hayır. Aralarına, Yarpen Zigrin komutanlığında altı da cüce katılmış."

"Tanımam komutanlarını."

"Ama Akikdağı'ndaki Ocvist ejderhasını duymuşsundur?"

"Duydum. Onun hazinesine ait taşlar da gördüm. Benzersiz renklerde safirler ve kiraz büyüklüğünde elmaslar..."

"O halde, Ocvist'i öldürenlerin Yarpen Zigrin ve cüceleri olduğunu bilmelisin. Bununla ilgili bir türkü vardır ancak ben bestelemediğim için sıkıcıdır. Duymadıysan da bir şey kaçırmış sayılmazsın."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Senin dışında. Ejderhadan haberin olmadığını savundun, kim bilir belki de doğruydu söylediğin. Ama haberin var artık. Ne olacak şimdi?"

"Hiçbir şey olmayacak. Bu ejderha beni ilgilendirmiyor."

"Hah! Kurnaz Geralt! İzin tezkeren nasılsa yok."

"Bir kez daha söylüyorum, bu ejderha beni ilgilendirmiyor. Peki ya sen, Dandelion? Seni buralara böylesine çeken nedir?"

"Bunu bilmeyecek ne var?" Ozan omuzlarını silkti. "Bir şeyler oluyorsa eğer yakınında bulunmalıyım. Şu ejderhayla mücadele hakkında çok şey duyacağız. Birilerinden aldığım bilgilere dayanarak da türkü yazabilirim elbette ama ozan mücadeleyi kendi gözleriyle görerek beste yaparsa, bu kulağa daha farklı gelir."

"Mücadele mi?" Üçkarga kahkaha attı. "Bu daha çok domuz kesmeye ve leş parçalamaya benzeyecek. Sizleri dinlerken şaşkınlıktan şaşkınlığa giriyorum. Soylu yiğitler, köylünün birinin zehirlediği yarı ölü bir ejderhaya son darbeyi indirmek için atlarını dörtnala koşturuyorlar, öyle mi? İçimden hem gülmek hem kusmak geliyor."

"Yanılıyorsun," dedi Geralt. "Ejderha zehrin etkisiyle oracıkta ölmemişse, bünyesi şimdiye dek zehri çoktan yenmiş, bütünüyle kendine gelmiş ve güçlenmiştir. Ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Cinfridli Yağmacılar onu her şekilde öldürürler. Fakat merak ediyorsan söyleyeyim, bu iş mücadelesiz bitmez."

"Yani sen Yağmacılar'ın öldüreceğini iddia ediyorsun, öyle mi Geralt?"

"Elbette."

O zamana kadar sesini çıkarmamış olan sanat meraklısı nöbetçi, "Çok da emin olmayın," dedi. "Böyle bir ejderha sihirli bir canlıdır, sihir olmadan öldürülmesi olanaksızdır. Eğer biri onunla baş edebilecekse, o da buradan dün atıyla geçen büyücü kadındır."

"Kim?" diye sordu Geralt, başını yan yatırarak.

"Büyücü bir kadın," diye yineledi nöbetçi. "Duydunuz işte."

"Adını söyledi mi?"

"Evet ama unuttum. Yanında izin tezkeresi vardı. Gençti, kendince güzeldi ama o gözler... Sizler de bilirsiniz, efendiler. Yüzüne bakınca insanı ürperten cinsten."

"Bu konuda bir bilgin var mı, Dandelion? Kim olabilir bu kadın?"

"Hayır yok." Ozan yüzünü buruşturdu. "Genç, güzel ama o gözler. Ne ayırıcı özellik ama! Kadınların hepsi böyledir. Tanıdığım kadınlardan hiçbiri -ki yığınla tanırım- yirmi beşten, otuzdan yaşlı gözükmez ama duydum ki bugün Novigrad'ın olduğu yerde balta girmemiş ormanların hışırdadığı zamanları hatırlıyormuş bazıları. Adamotu iksiri neden var ki hem? Parlasın diye gözlerine adamotu damlatıyorlar. Kadınlar işte."

"Kadın kızıl saçlı olabilir mi?" diye sordu Witcher.

"Hayır, bayım," dedi ekip başı, "siyahtı saçları."

"Atı ne renkti peki? Beyaz benekli ve kızıl kahverengi miydi?"

"Hayır, kadının kendi gibi kapkaraydı. Evet, efendiler, ben de söylüyorum, ejderhayı öldürecek o kadın. Ejderhaların işini büyücüler bitirir, insan gücü yetişemez onlara."

"Kunduracı Keçiyiyen ne derdi buna acaba?" Dandelion kahkahayla güldü. "Elinde çöpleme ve şeytan elmasından daha etkili bir şey olsaydı, ejderha derisi şimdi Çoraktarla'daki ağaçların üzerinde kurumuş ve türkü tamamlanmış olurdu, ben de burada güneşin altında kavrulmaz..."

"Niedamir seni neden yanına almadı?" Geralt ozana ters bir bakış attı. "O yola çıkarken sen Çoraktarla'daydın, değil mi? Kral sanatçıları sevmiyor mu yoksa? Kralın üzengisinin yanında hava atmak varken sen neden burada kavruluyorsun?"

"Genç dul kadın yüzünden," dedi Dandelion canı sıkılarak. "Canı cehenneme! İşi savsakladım, ertesi gün baktım ki Niedamir ve diğerleri nehri geçmişler bile. Şu Keçiyiyen'i ve Çoraktarla milis teşkilatına bağlı adamları bile yanlarında götürmüşler, bir tek beni unutmuşlar. Durumu onbaşıya anlattım ama bildiğini okudu..."

Sırtını gümrük kulübesine dayamış olan teberli adam, "Yanında izin tezkeresi olanı geçiririm ben," dedi istifini bozmadan. "Tezkeresi olmayanı geçirmem. Emir böyle..."

"Oh," diye adamın sözünü kesti Üçkarga, "kızlar birayı kapmış, geliyorlar."

"Yalnız değiller," dedi Dandelion ve ayağa fırladı. "Şu ata bakın hele! Ejderha gibi."

Serrikanyalı kızlar kayın koruluğundan çıkıp onlara doğru yaklaşıyorlardı, ortalarında büyük ve huzursuz bir savaş atına oturmuş bir şövalye vardı.

Witcher da ayağa kalktı.

Süvari, gümüş yaldızlı şeritleri olan erguvan rengi bir kadife ceket ve içi samur kürkü kaplı kısa bir palto giymişti. Eyerin üzerinde sırtını dikleştirip onlara kibirle baktı. Geralt bu bakışları bilirdi. Üstelik pek de hoşlanmazdı.

Süvari ağır ağır ve azametle atından inerken, "Beyleri selamlıyorum. Ben Dorregaray," dedi. "Üstat Dorregaray. Büyücü."

"Üstat Geralt. Witcher."

"Üstat Dandelion. Şair."

"Borch, namıdiğer Üçkarga. Şu an fıçının ağzını açmaya çalışan kızlarımı tanıdın zaten, Efendi Dorregaray."

"Gerçekten öyle oldu," dedi büyücü zerre gülümsemeden. "Ben ve Serrikanyalı güzel savaşçılar karşılıklı selamlaştık."

"O halde şerefe." Dandelion, Vea'nın getirdiği deriden bardakları herkese dağıttı. "Bizimle buyurun için, Efendi Büyücü. Bay Borch, onbaşıya da verelim mi?"

"Elbette. Yanımıza gel, asker."

"Öyle sanıyorum ki," dedi büyücü, biradan kibarca bir yudum aldıktan sonra, "köprüdeki bariyerin önünde bizleri aynı amaç buluşturdu?"

"Ejderhayı kastediyorsanız, Bay Dorregaray," dedi Dandelion, "evet, gerçekten öyle. Orada olup bir türkü bestelemek istiyorum. Ne yazık ki bu onbaşı –anladığım kadarıyla yontulmamış bir adam kendisi- beni geçirmek istemiyor. İzin tezkeresi istiyor."

"Anlayışlı olun lütfen." Teber taşıyan asker birasını içip bitirdikten sonra ağzını şapırdatmaya başladı. "İzin tezkeresi olmayan birini geçirirsem ölüm cezasına çarptırılacağım belirtildi. Anlaşılan, bütün Çoraktarla atlarına, arabalarına atladıkları gibi dağlardaki ejderhanın peşine düşmüş. Bana verilen emir..."

"Sana verilen emir, asker," Dorregaray kaşlarını çattı, "fahişe ticareti yapan, ahlaksızlık ve berbat hastalıklar yayan ayaktakımını, hırsızları, canileri, ortalığı birbirine katan serserileri kapsıyor muhtemelen. Ama beni değil."

"Tezkeresi olmayanı geçirmem," dedi onbaşı inatla. "Yemin ederim ki..."

"Yemin etme," diye sözünü kesti Üçkarga, "en iyisi içmeye devam et. Tea, yürekli askerimizin bardağı boşalmış, doldur. Biz de oturalım, beyler. Ayakta alelacele saygısızca içmek soylulara yakışmaz."

Fıçının çevresindeki kalasların üzerine oturdular. Az önce soyluluğa yüceltilen teberli asker keyiften kıpkırmızı kesilmişti.

"İç, babayiğit teğmen," diye yüreklendirdi onu Üçkarga.

"Onbaşıyım ben yalnızca, teğmen değil." Teberli asker daha da kızardı.

"Ama eninde sonunda teğmen olacaksın." Borch dişlerini göstererek güldü. "Uyanık bir çocuksun, bir çırpıda yükseltirler seni."

Dorregaray ise boşalan bardağının doldurulmasını istemedi ve Geralt'a döndü.

"Kasabada herkes *basilisk*'i konuşuyor hâlâ, Sayın Witcher, ama gördüğüm kadarıyla senin gözlerin ejderhayı aramaya başlamış bile," dedi usulca. "Merakımdan soruyorum, acilen paraya mı ihtiyacın var, yoksa soyu tükenmek üzere olan canlıları sırf keyif olsun diye mi öldürüyorsun?"

"Tuhaf bir soru," dedi Geralt, "üstelik bu sorunun ejderhanın parçalanmasına yetişmek için var gücüyle koşturan, bilindiği üzere sihirli devaların ve iksirlerin hazırlanmasında çok önemli bir yeri olan ejderha dişlerini kırıp çıkarmak isteyen birinden gelmesi daha da tuhaf. Efendi Büyücü, ejderha henüz canlıyken sökülen dişlerin daha etkili olduğu gerçekten doğru mudur?"

"Oraya bu yüzden gittiğimden emin misin?"

"Evet. Ama biri senden önce davrandı, Dorregaray. Buradan senden önce bir kadın meslektaşın geçti, üstelik elinde sende olmayan izin tezkeresi vardı. Siyah saçlı bir kadın, merak edersin diye söylüyorum."

"Atı siyah mıydı?"

"Öyleymiş."

"Yennefer," dedi Dorregaray canı sıkılarak. Witcher'ın irkildiğini kimse fark etmedi.

Oluşan sessizliği, gelecekteki teğmenin geğirmesi bozdu.

"Kimse... izin tezkeresiz..."

"İki yüz lintar yeter mi?" Geralt, iri yarı muhtardan aldığı şişkin para kesesini sakince cebinden çıkardı.

"Geralt," dedi Üçkarga yüzünde gizemli bir gülümsemeyle, "demek sen..."

"Özür dilerim, Borch. Kusura bakma, sizinle Hengfors'a gelmeyeceğim. Belki başka bir sefere. Bakarsın yine karşılaşırız."

"Beni Hengfors'a çeken hiçbir şey yok," dedi Üçkarga ağır ağır. "Hem de hiçbir şey."

"Sokun o keseyi cebinize," dedi geleceğin teğmeni tehdit edercesine. "Basbayağı rüşvet bu. Sizi üç yüz lintara da geçirmem."

"Ya beş yüze?" Borch para kesesini çıkardı. "Sok o keseyi cebine, Geralt. Gümrük bedelini ben ödeyeceğim. Bu iş beni eğlendirmeye başladı. Beş yüz, sayın asker. İki güzel kızımı bir sayarak hesaplarsak, adam başı yüz. Ee?"

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye sızlandı geleceğin teğmeni, Borch'un para kesesini tuniğinin altına sokarken. "Krala ne derim ben?"

"Şöyle," diye konuştu Dorregaray, ayağa kalkıp süslemeli bir fildişi değneği cebinden çıkarırken, "onu görünce korkuya kapıldığını söylersin."

"Neyi, bayım?"

Büyücü değneğini sallayıp, sihirli bir formül söyledi. Dere kenarındaki yamaçta duran çam alev aldı, bir anda bütünüyle tutuştu ve yerden tepeye kadar yanmaya başladı.

"Atlayın atlarınıza!" Dandelion yerinden fırlayıp lavtasını sırtına vurdu. "Atlayın atlarınıza, beyler! Ve hanımlar!"

Zenginleşmiş olan onbaşı, "Kaldırın barikatı!" diye askerlere buyurdu. Teğmen olma umudu artmıştı besbelli.

Barikatın öte yanındaki köprünün üzerinde Vea dizginlere asıldı, atı nallarını yere vura vura yerinde gidip gelmeye başladı. Genç kız buklelerini savurup insanın içine işleyen bir çığlık attı.

"Aferin, Vea!" diye bağırdı Üçkarga. "Haydi, efendiler, dörtnala devam! Serrikanya usulü sürelim atlarımızı, gürültü patırtı ve çığlıklarla!"

4

"Bak hele," dedi Yağmacılar'ın büyüğü Boholt. Meşe gövdesi gibi devasa ve kocamandı. "Niedamir sizi defedip cehenneme yollamamış, beyler, oysa tam da bunu yapacağından hiç kuşkum yoktu. Eh, ne yapalım, biz sıradan insanlar kralın kararlarını tartışamayız. Ateşin başında bize katılın. Kendinize yatacak bir yer ayarlayın, çocuklar. Aramızda kalsın da kralla ne konuştun, Witcher?"

"Hiçbir şey," dedi Geralt ve ateşe doğru yaklaştırdığı eyere omuzlarını rahatça yasladı. "Çadırından çıkıp yanımıza bile gelmedi. Yalnızca hizmetkârını yolladı, dur neydi adı..."

"Gyllenstiern," dedi yapılı, sakallı bir cüce olan Yarpen Zigrin. Bir yandan da çalılıkların arasından çekip çıkardığı reçineli kocaman bir ağaç gövdesini ateşe doğru kaktırıyordu. "Burnu büyük bir züppeydi. Tam bir yarma. Toplandığımızı görünce burnu beş karış havada geldi, 'Bana bakın cüceler, burada kimin sözünün geçtiğini, kime itaat edeceğinizi aklınıza yazın; burada emirleri Kral Niedamir verir, sözü kanundur,' gibilerinden laflar etti. Öylece durup dinledim ve içimden, 'Çocuklara söylesem de şunu bir güzel devirseler, pelerinine de işeseler,' diye geçirdim. Ama fikrimi değiştirdim sonra; biliyor musunuz, cüceler kötü, saldırgan boktan herifler diyeceklerdi yoksa. Yakınlardaki kasabaların birinde azınlık düşmanlığı baş gösterecekti yine. Bu yüzden uslu uslu susup başımı salladım."

"Anlaşılan Efendi Gyllenstiern'in tek bildiği bu," dedi Geralt. "Çünkü bize de aynı şeyleri söyledi, biz de dinleyip başımızı sallamak zorunda kaldık."

"Yani bence," dedi Yağmacılar'ın diğeri, çalı çırpı yığının üzerine bir çul yayarken, "Niedamir'in sizi sepetlememesi kötü olmuş. Şu ejderhanın peşinde öyle çok insan koşturuyor ki gel de korkma! Karınca sürüsü gibiler. Avlanma değil artık bu, düpedüz defin. Bana gelince, savaşırken itiş kakış içinde değil rahat olmak isterim."

"Kes sesini, Zargana," dedi Boholt. "İnsan kalabalıklar arasında yola çıkarsa değişik şeyler yaşar. Sanki hiç ejderha peşine düşmemişsin gibi konuşuyorsun. Bir ejderhanın peşine her zaman yığınla insan takılır, tıpkı panayır gibi, tekerlekli genelev misali. Ama yaratık ortaya çıkmaya görsün, orada kimin kalacağını bilirsin hemen. Bizden başkası kalmaz."

Boholt bir an sustu, söğüt kamışından örülmüş sepetin içindeki geniş karınlı kocaman şişeden büyük bir yudum aldı, ağzını yüksek sesle şapırdattı, sonra hafifçe öksürdü.

"Deneyimle sabittir ki," diye sözlerini sürdürdü, "ejderha öldükten sonra ancak şenlik başlar ve kafalar bezelye taneleri gibi ortalıkta yuvarlanır. İş hazineyi paylaşmaya gelince avcılar birbirlerinin gırtlağına yapışırlar. Ne diyorsun, Geralt? Ha? Haklı mıyım? Witcher, seninle konuşuyorum!"

"Kulağıma böyle vakalar geldi," dedi Geralt kuru bir sesle.

"Kulağıma geldi, diyorsun. Sağdan soldan duydun demek çünkü senin ejderha peşine düştüğünü ben hiç duymadım. Bir Witcher'ın bir ejderhaya tuzak kurduğunu yaşamım boyunca duymadım. Seni burada görünce bu yüzden çok şaşırdım."

"Doğru," diye tısladı Kennet; Yağmacılar'ın en genciydi, Kıyımcı derlerdi ona. "Pek tuhaf. Ama biz..."

"Dur, Kıyımcı. Ben konuşuyorum şimdi," diye sözünü kesti Boholt. "Lafı uzatmaya niyetim yok. Ne demek istediğimi Witcher biliyor zaten. Ben onu tanıyorum, o da beni, bugüne kadar birbiri-

mizin ayağına dolanmadık, sanırım bundan sonra da dolanmayız. Bakın çocuklar, örneğin Witcher'ı çalışırken rahatsız etmek ya da lokmasını gözünün önünden kapmak istesem kılıcıyla oracıkta işimi bitirirdi ve de haksız olmazdı. Doğru mu?"

Boholt'a ne hak veren ne de karşı çıkan oldu. Anlaşılan bu da onun umurunda değildi pek.

"Ama," diye devam etti Boholt, "dediğim gibi yola kalabalıkla koyulmak iyidir. Witcher işimize yarayabilir. İn cin top oynar, vahşi bir bölgedir burası; bir korkusalan, bir *ilyocoris* ya da bir *striga* üstümüze saldırdı mı, başımıza açılmadık dert kalmaz. Ama Geralt yakınlarda olursa, derdi unuturuz çünkü onun işi bu. Ancak ejderhalar onun işi değil. Doğru mudur?"

Adama yine ne hak veren ne de karşı çıkan oldu.

"Efendi Üçkarga," diye sözünü sürdürdü Boholt, sepet içindeki şişeyi cüceye uzatırken, "Geralt'la birlikte geldi, güvence açısından bu benim için yeterlidir. Sizi rahatsız eden kim, Zargana mı, Kıyımcı mı? Yoksa Dandelion mı?"

"Ne zaman ilginç bir şey olsa," dedi Yarpen Zigrin şişeyi Dandelion'a verirken, "Dandelion her zaman hazır bulunur; onun rahatsızlık vermediğini, yardım etmediğini ve yolculuğu engellemediğini herkes bilir. İtin kuyruğundaki bit gibidir. Öyle değil mi, çocuklar?"

"Çocuklar" diye seslendiği sakallı, tıknaz cüceler sakallarını sallayarak kahkaha atmaya başladılar. Dandelion şapkasını biraz geriye doğru itip şişeden bir yudum aldı.

"Ooo, lanet olsun," diye inleyip ciğerlerine hava çekmeye çalıştı. "İnsan söyleyecek söz bulamıyor. Neyle damıtılmış bu, akreple mi?"

"Bir şey hoşuma gitmiyor, Geralt," dedi Kıyımcı, ozanın elinden şişeyi alırken. "Şu büyücüyü neden getirdin yanında? Yakında büyücü kaynayacak burası."

"Doğru," diye söze karıştı cüce. "Kıyımcı her şeyi olduğu gibi söylüyor. Dorregaray, bu hayatta en son ihtiyaç duyduğumuz kişi. Hem bizim kendi cadımız var artık, asil Yennefer, şeytan kulağına kurşun!"

"Yani," dedi Boholt ve boynundaki zımbalarla bezeli deri tasmayı çıkardıktan sonra kalın ensesini ovaladı. "Buradaki büyücülerin sayısı fazla oldu. Tam tamına iki büyücü fazla. İkisi de bizim Niedamir'e fazlaca yanaştı. Biz ortalık yerde ateşin başında oturuyoruz, o kurnazlarsa –cadı, büyücü ve Gyllenstiern- Niedamir'in çevresinde toplanmışlar, sıcacık kral çadırında dolap çeviriyorlar. Ama en berbatları Yennefer. Ne dolaplar çevirdiklerini biliyor musunuz? Bizi nasıl kandıracaklarını konuşuyorlar."

"Bir de karaca kızartması tıkınıyorlar," diye araya girdi Kıyımcı asık suratla. "Biz ne yedik oysa? Islıklı tavşan! Soruyorum, nedir ıslıklı tavşan? Bildiğiniz sıçan! Yani ne yemişiz? Sıçan!"

"Boş ver," dedi Zargana. "Yakında soframızda bir ejderha kuyruğu olacak. Kömürde pişmiş ejderha kuyruğu üstüne yemek tanımam!"

"Yennefer," diye devam etti Boholt, "edepsiz, hain ve kasıntı bir karıdır. Senin kızlara hiç benzemez, Efendi Borch. Onlar sakin ve sevimli, atların yanında öylece oturup kılıçları biliyorlar, yanlarından geçip bir espri yaptığımda ufacık dişlerini göstererek gülüyorlar. Evet, hoşuma gidiyorlar, sürekli bir fesatlık düşünen Yennefer'e benzemiyorlar. Söyleyeyim size, çok dikkatli olmalıyız, yoksa anlaşmamız suya düşer."

"Ne anlaşması, Boholt?"

"Ne dersin Yarpen, söyleyelim mi Witcher'a?"

"Bence mahsuru yok," dedi cüce.

"Mal tükendi," dedi Kıyımcı ve şişeyi tersine çevirdi.

"O halde yenisini getir. En gencimiz sensin. Anlaşmayı, Geralt, ne paralı asker ne de maaşlı uşaklar olduğumuz ve Niedamir'in önümüze birkaç altın atıp bizi ejderhanın peşine yollayamaması için düşünüp bulduk. Gerçek şu ki Niedamir olmadan da biz ejderhayla baş ederiz ama Niedamir işin içinden bizsiz çıkamaz. Neyin daha değerli olduğu ve kimin payının daha yüksek olması gerektiği bundan açıkça ortaya çıkıyor. Biz dürüst bir pazarlık yaptık: Mücadeleye bizzat girip ejderhayı öldürenler hazinenin yarısını alacak. Niedamir'e her halükârda soyu ve unvanı bakımından dörtte biri verilecek. Diğerleri –tabii yardım etmiş olmak koşuluyla- kalan dörtte biri eşit olarak aralarında bölüşecekler. Ne dersin buna?"

"Niedamir ne diyor?"

"Ne evet, ne de hayır dedi. Ama ağzının süt kokusuyla bu anlaşmaya itiraz etmese iyi eder. Dediğim gibi ejderhayı tek başına yakalayamaz, ehil kişilere, yani bize, Yağmacılar'a, Yarpen'e ve adamlarına güvenmek zorunda. Bizden başka hiç kimse ejderhaya bir kılıç boyu mesafeye kadar yaklaşmaz. Diğerleri de -işe yaramaları koşuluyla aralarında büyücüler de var- hazinenin dörtte birini kendi aralarında bölüşecekler."

"Büyücüler dışındaki 'diğerleri' kimdir?" diye sordu Dandelion.

"Çalgıcılar ya da mısra düzenler değil kesinlikle." Yarpen Zigrin bir kahkaha savurdu. "Lavtayla değil baltayla çalışanları sayıyoruz."

"Haa," dedi Üçkarga, yüzünü yıldızlarla dolu göğe kaldırarak. "Kunduracı Keçiyiyen ve onun ayaktakımı neyle çalışıyor peki?"

Yarpen Zigrin ateşin içine tükürüp cüce dilinde bir şeyler mırıldandı.

"Çoraktarla milis teşkilatı şu boktan dağları avuçlarının içi gibi bildiği için rehberlik ediyor," dedi Boholt usulca. "Bu durumda bölüşürken onları da gözetmek adil olacaktır. Bu arada kunduracının durumu farklı. Serseri takımının ejderhayı çevrede gördüklerinde işin uzmanına haber vermek yerine canavarı hemencecik zehirli bir tuzakla yemleyip sonra kızlarla tarlalarda oynaşmaya devam edebileceği düşüncesini benimsemesi hiç iyi olmaz. Eğer bu davranış yerleşirse, biz gidip dilenmek zorunda kalırız. Değil mi?"

"Doğru," dedi Yarpen. "Bu yüzden şu kunduracı denen hergele efsanelere geçmeden önce başına talihsiz bir şey gelmesi gerekiyor."

"Öyle olmak zorunda, olacak da," dedi Kıyımcı kararlı bir sesle. "Bu işi bana bırak."

"Dandelion ise," diye bir fikir ortaya attı cüce, "türküsünde kunduracının kıçına sopa çektirecek, alay konusu olmasını sağlayacak ki adam nesiller boyu utançla anılsın."

"Birini unuttunuz," dedi Geralt. "Yolunuza taş koyacak biri var. Anlaşmaya ve bölüşmeye asla yanaşmayacak biri. Denesleli Eyck! Konuştunuz mu onunla?"

"Hangi konuda?" diye sordu Boholt, elindeki demirle ateşin korunu karıştırırken. "Eyck'le konuşulamaz, Geralt. Alışveriş işlerinden anlamaz o."

"Size gelirken," dedi Üçkarga, "rastladık ona. Sırtında bütün teçhizatıyla taşların üzerine diz çökmüş, gözünü göğe dikmişti."

"Bunu hep yapar," dedi Kıyımcı. "Ya meditasyon yapıyor ya da ibadet ediyor öyle. Tanrı onu insanları kötülerden korumak üzere görevlendirdiği için böyle yapması gerektiğini söylüyor."

"Bizim oralarda, Crinfrid'de," diye mırıldandı Boholt, "böylelerini zincire bağlayıp ahıra kapatırlar, ellerine bir kömür

parçası verirler. Bunlar da duvarlara tuhaf şekiller çizerler. Fakat komşular hakkında bu kadar gevezelik yeter, biz yine alışverişimizi konuşalım."

Çok uzun boylu olmayan, siyah saçlarını altın yaldızlı bir file içinde toplamış genç bir kadın hiç sesini çıkarmadan ışık çemberinin içine girmişti, sırtında yün bir palto vardı.

"Bu pis koku nereden geliyor?" diye sordu Yarpen Zigrin, kadını görmemiş gibi yaparak. "Kükürt kokusu mu bu?"

"Hayır." Boholt yana bakıp abartılı bir şekilde burnundan soluk aldı. "Bu misk ya da koku veren başka bir madde."

"Hayır, bu galiba..." Cüce yüzünü buruşturdu. "Ah! Asil hanımefendi Yennefer bu! Hoş geldiniz, hoş geldiniz."

Büyücü kadın gözlerini orada bulunanlar üzerinde ağır ağır gezdirdi, gözü bir an Witcher'a takıldı. Geralt hafifçe gülümsedi.

"Yanınıza oturabilir miyim?"

"Elbette, hayır sahibi hanımefendi," dedi Boholt yerinden fırlayarak. "Şuraya, eyerin üzerine oturun. Kıçını kaldır da hanımefendiye eyeri ver, Kennet."

"Duyduğum kadarıyla beyler işlerden söz ediyor burada." Yennefer oturdu ve siyah çoraplar içindeki düzgün bacaklarını uzattı. "Bensiz mi?"

"Böylesine önemli bir şahsiyeti rahatsız etme cesareti gösteremedik," dedi Yarpen Zigrin.

"Bana bak, Yarpen," dedi Yennefer göz kırparak ve başını cüceye doğru çevirdi, "sen en iyisi sus. Bana günlerdir açıkça hiç yokmuşum, havaymışım gibi davranıyorsun, bundan sonra da aynen devam et, uğraşma. Çünkü böylesi beni de uğraştırmıyor."

"Neler düşünüyorsunuz öyle, hanımefendi!" Yarpen'in gülümsemesiyle birlikte yamru yumru dişleri göründü. "Bedenimi keneler sarsın ki size havaymışsınız gibi davranmadım. Gere-

kirse havayı bozup kirletir ama size kesinlikle yokmuşsunuz gibi davranmam."

Sakallı "çocuklar" bağırarak gülmeye başladılar ama büyücü kadının çevresini ansızın saran ışık huzmesini görünce seslerini derhal kestiler.

"Tek söz daha edersen, senden geriye kirli hava kalacak, Yarpen," dedi Yennefer buz gibi bir sesle. "Bir de çimlerin üzerinde kara bir leke."

"Yani evet." Boholt hafifçe öksürerek oluşan sessizliğin gerginliğini yumuşattı. "Sus, Zigrin. Bırak, Hanımefendi Yennefer'in söyleyeceklerini dinleyelim. Onu katmadan işlerden konuşmamızdan yakındı az önce. Bundan, bize bir öneride bulunacağını çıkarıyorum. Beyler, bunun nasıl bir öneri olduğunu gelin dinleyelim. Ejderhayı büyülü sözlerle öbür dünyaya kendisinin göndereceğini önermesin yeter ki."

"Ne yani?" Yennefer başını kaldırdı. "Bunun mümkün olmadığını mı düşünüyorsun, Boholt?"

"Mümkündür belki. Ama bizi kurtarmaz çünkü o zaman hazinenin yarısını almak istersiniz mutlaka."

"En azından," dedi büyücü kadın soğuk bir sesle.

"Eh, bunun bizim için bir iş sayılamayacağını kendiniz de görüyorsunuz. Bizler yoksul savaşçılarız, hanımefendi; bir vurgunu kaçırırsak, aç kalırız. Karnımızı doyurduğumuz şeyler kuzukulağı ve tuzçalısı..."

"Arada bir ıslıklı tavşan bulursak bayram ederiz," diye araya girdi Yarpen Zigrin hüzünlü bir sesle.

"...bir de kaynak suyu içeriz." Boholt şişeden bir yudum alıp biraz silkindi. "Bizim için başka yol yoktur, Hanımefendi Yennefer. Ya vurgun yapacağız ya da kışın çitlerin arasında donarak öleceğiz. Hanlarda konaklamak çok pahalı."

"Hele bira," diye ekledi Zargana.

"Hele bir de edepsiz kadınlar," dedi Kıyımcı rüyalara dalarak.

"İşte bu yüzden," dedi Boholt gözlerini göğe dikerek, "sihir ve yardımınıza başvurmadan ejderhayı kendimiz öldüreceğiz."

"Emin misin bundan? Unutma, olasılıkların sınırı vardır, Boholt."

"Olabilir, ben hiç böyle bir sınırla karşılaşmadım. Hayır, hanımefendi. Tekrar ediyorum, ejderhayı kendimiz öldüreceğiz, işe sihir falan karıştırmadan."

"Kaldı ki," diye ekledi Yarpen Zigrin, "sihirde de olasılıkların sınırı vardır mutlaka."

"Bunu sen mi akıl ettin," diye sordu Yennefer ağır ağır, "yoksa biri mi kulağına fısıldadı? Size böylesine büyük laflar ettiren sebep, bu değerli kalabalığın arasında bir Witcher'ın bulunması mıdır acaba?"

"Hayır," dedi Boholt, Geralt'a bakarak. Witcher bu arada çulun üzerine uzanıp eyeri başının altına sıkıştırmış, kestiriyor gibiydi. "Witcher'ın bununla bir ilgisi yok. Dinleyin, asil Yennefer. Krala bir öneri götürdük, zahmet edip bize bir yanıt vermedi. Bizler sabırlı insanlarız, yarın sabaha kadar bekleyeceğiz. Kral önerimizi kabul ederse atlarımıza atlayıp yola birlikte devam edeceğiz. Etmezse geri döneceğiz."

"Biz de," diye homurdandı cüce.

"Pazarlık yok bizde," diye sözlerini sürdürdü Boholt. "Ya hep, ya hiç. Sözlerimizi Niedamir'e iletin, Hanımefendi Yennefer. Ve size söylüyorum, anlaşmamız sizin için de kârlı, hatta kendisiyle anlaşırsanız Dorregaray için de. Biz -altını çizerek söylüyorum- ejderhanın leşini istemiyoruz, yalnızca kuyruğunu alacağız. Kalanı sizindir, neresinden ne kadar isterseniz buyurun.

Ne dişleri ne de beyni için tartışırız, büyü için ihtiyaç duyduğunuz ne varsa sizindir."

"Elbette," diye ekledi Yarpen Zigrin. "Leş siz büyücülerindir, kimse tartışmaz bunu. Olsa olsa diğer akbabalar kalkışır buna."

Yennefer ayağa kalkıp pelerinini omzuna attı.

"Niedamir yarın sabahı beklemeyecek," dedi sert bir sesle. "Koşullarınızı şimdiden kabul etti. Ama ben de Dorregaray da aksini öğütlemiştik ona, bilginiz olsun."

"Niedamir," dedi Boholt usulca, "böylesine genç bir hükümdardan beklenmeyecek bir bilgelik sergiliyor. Çünkü benim gözümde bilgelik, Hanımefendi Yennefer, aptalca ve ikiyüzlü öğütleri duymazdan gelmektir aynı zamanda."

Yarpen Zigrin çaktırmadan gülümsedi.

"Yarın farklı bir türkü tutturacaksınız," dedi büyücü kadın ellerini beline koyup, "çünkü ejderha size girişecek, kaval kemiklerinizi kıracak, delik deşik edecek sizi. Çizmelerimi yalayıp yardım etmem için kıvranacaksınız. Her zaman olduğu gibi yani. Sizleri ve sizin gibileri iyi tanırım ben. O kadar iyi tanıyorum ki midem bulanıyor."

Arkasını döndü, tek bir veda sözü söylemeden karanlığın içine daldı.

"Benim zamanımda," dedi Yarpen Zigrin, "büyücü kadınlar kulelerinde oturur, ilim kitapları okur, iksir kaynatırlardı. Savaşçıların ayaklarının arasında dolanmaz, işimize karışmazlardı. Bir de delikanlıların gözlerinin önünde kırıtmaz, kalçalarını sallamazlardı."

"Ama doğrusunu isterseniz kalçada iş var," dedi Dandelion, lavtasını akort ederken. "Değil mi, Geralt? Geralt? Hey, Witcher nereye gitti?"

"Bize ne!" diye homurdandı Boholt ve ateşe yeni bir kütük attı. "Gitti. Belki helaya gidecektir, beyler. Onun sorunu."

"Doğru," dedi ozan telleri tıngırdatırken. "Size bir türkü söyleyeyim mi?"

"Söyle hadi, uzatma," dedi Yarpen Zigrin ve yere tükürdü. "Ama böğürmen karşılığında sana tek kuruş vereceğimi sanma, Dandelion! Burası saray değil, delikanlı."

"Farkındayım," dedi ozan başını sallayarak.

5

"Yennefer."

Yennefer şaşırmış gibi yaparak döndü. Oysa adımlarının uzaktan duyulduğundan Witcher'ın hiç kuşkusu yoktu. Yennefer yere küçük bir ahşap tekne koydu, sonra doğruldu, altın yaldızlı fileden çıkarmasıyla birlikte bukleler halinde omuzlarına dökülen saçlarını alnından geriye doğru itti.

"Geralt."

Yennefer her zaman olduğu gibi iki renge bürünmüştü. Onun renkleriydi bunlar: Siyah ve beyaz. Saçları siyahtı; uzun siyah kirpikleri, ardında gizledikleri gözlerin renklerinin sezilmesine bile izin vermiyorlardı. Siyah bir etek, üzerine de astarlı beyaz yakalı siyah bir ceket giymişti büyücü. İçinde tiril tiril ketenden beyaz bir gömlek vardı. Boynuna siyah kadifeden bir tasma takmıştı, ortasındaki yıldız şeklindeki obsidyen taşının içine bir elmas yerleştirilmişti.

"Hiç değişmemişsin."

"Sen de öyle." Yennefer ağzını büzdü. "İkimiz açısından da aynı ölçüde normal bu. Ya da istersen, aynı ölçüde anormal. Bu

saptama her koşulda sohbet için iyi bir giriş olabilir ancak bir anlamı yok. Doğru mu?"

"Doğru." Geralt başını sallayıp, Niedamir'in yan taraftaki çadırına ve kamp ateşlerine doğru çevirdi. Kraliyet okçuları arabaların ardına gizlenip uzanmışlardı. En uzaktaki ateşin başından Dandelion'ın güçlü sesi duyuluyordu; ozan en başarılı aşk türkülerinden biri olan "Yolumuzdaki Yıldızlar"ı okuyordu.

"Evet, sohbete giriş gerçekleşmiştir," dedi büyücü kadın. "Devamını söyle bakalım."

"Bak, Yennefer..."

"Bakıyorum," diye sert bir sesle Geralt'ın sözünü kesti kadın. "Ama anlamıyorum. Neden geldin buraya, Geralt? Ejderha yüzünden olamaz. Bu konuda sanırım değişen bir şey olmamıştır."

"Hayır. Olmadı."

"Bize neden katıldın, soruyorum sana?"

"Senden dolayı desem, inanır mısın bana?"

Yennefer ona sessizce baktı ve yanıp sönen gözlerinde hoş olmayan bir ifade belirdi.

"İnanırım, neden inanmayayım ki," dedi sonra. "Erkekler eski sevgilileriyle görüşüp anılarını tazelemeyi severler. Bir zamanlar yaşanmış bir aşk sarhoşluğunun onlara kadınlara ömür boyu sahip olma hakkı gibi bir şey tanıdığını sanmaya bayılırlar. Bu duygu kendilerini iyi hissetmelerine katkı sağlar. Yani sen istisna değilsin. Her şeye karşın."

"Her şeye karşın," dedi Geralt gülümseyerek. "Haklısın, Yennefer. Seni görmek bana kendimi müthiş iyi hissettiriyor. Bir başka deyişle seni görmekten mutlu oluyorum."

"Bu kadarcık mı? Ben de mutlu oluyorum, diyelim bakalım. Ama mutlu olduktan sonra sana iyi geceler dilerim. Çünkü yatıp dinlenmek niyetindeyim. Ama öncesinde yıkanacağım, bunun

için soyunmak gibi bir âdetim vardır. Lütfen azıcık da olsa mahremiyetime saygı göster ve uzaklaş."

"Yen," Witcher elini kadına doğru uzattı.

Yennefer, kızıl ve mavi kıvılcımlar saçan parmaklarını Geralt'a sallayarak geriye doğru sıçrayıp, "Sakın bana böyle seslenme!" diye öfkeyle tısladı. "Bana dokunursan gözlerini yakarım, bok herif!"

Witcher geri çekildi. Büyücü kadın biraz sakinleşerek saçlarını yeniden alnından geriye doğru itti, Geralt'ın önüne dikilip ellerini beline koydu.

"Ne sanmıştın, Geralt? Keyifle hoşbeş edip eski günleri anacağımızı mı? Bu sohbetin sonunda arabanın içine gireceğimizi ve öylesine, sırf eski anıları tazelemek için postların üzerinde sevişeceğimizi mi? Ha?"

Büyücü kadının sihrin gücüyle onun düşüncelerini mi okuduğundan, yoksa olağanüstü doğru bir tahmin mi yürüttüğünden emin olamayan Geralt hiç konuşmadan sırıttı.

"Dört yıl çok şeyi değiştirdi, Geralt. Bu meseleyi içimde kapattım ve seni bugün gördüğümde sırf bu yüzden yüzüne tükürmedim. Ama kibarlığım seni yanıltmasın."

"Yennefer..."

"Kes sesini! Sana hiçbir erkeğe vermediğim kadar çok şey verdim, bok herif. Ama sen... Yoo, hayır canım. Ben ne fahişeyim ne de ormanda rastgele eline geçirdiğin bir elf. Sabah uyandırma zahmetine bile girmeden masanın üzerine bir menekşe demeti bırakıp öylece terk edemezsin beni. Alaya alamazsın beni. Aklını başına topla! Tek bir söz bile edersen, pişman olursun!"

Geralt ağzını açmadı, Yennefer'in öfkeden köpürdüğünü açıkça görüyordu çünkü. Sihirbaz kadın, söz dinlemez buklelerini

bir kez daha alnından geriye doğru itti, Geralt'a iyice yaklaşıp gözlerinin içine baktı.

"Yeniden karşılaştık, ne yapalım," dedi usulca. "Diğerlerinin eğlencesi olmayacağız. Hiç açık vermeyeceğiz. İyi ahbapmışız gibi davranacağız. Sakın ha hata yapayım deme, Geralt! Seninle aramızda hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey, anladın mı? Hem buna sevinmelisin çünkü yakın zamana kadar seninle ilgili yaptığım belli planlardan vazgeçtiğim anlamına gelir bu. Ama seni bağışladığım anlamına da asla gelmez. Seni asla bağışlamayacağım, Witcher. Asla."

Hızla arkasını döndü, ahşap tekneyi sertçe kavradı, suları etrafa saçtı, sonra arabanın arkasına geçip gözden kayboldu.

Geralt kulağının çevresinde vızıldayıp duran sivrisineği kovalayıp ağır adımlarla ateşe doğru yürüdü. O sırada Dandelion'ın performansı zayıf bir alkışla ödüllendiriliyordu. Geralt başını kaldırdı, testere dişleri gibi uzanan dağların üzerinde yükselen lacivert göğe baktı. Nedenini bilmese de içinden gülmek geliyordu.

6

Arabacı koltuğunda oturan Boholt arkasına dönüp kafileye, "Dikkat! Önünüze bakın!" diye bağırdı. "Kayalıklara yanaşın! Dikkatli olun!"

Arabalar taşların üzerinden geçerken birbiri ardına sarsıldı. Arabacılar küfrü bastılar, dizginleri atların sırtlarına indirdiler, sonra eğilip huzursuzca aşağıya baktılar. Dar ve engebeli bir yoldan geçiyorlardı, tekerlekler ile uçurum arasında yeterli mesafe bulunup bulunmadığından emin olmaları gerekiyordu. Uçurumun

dibinde Braa Nehri'nin suları kayalıklar arasından âdeta fokur fokur kaynayıp, köpürerek akıyordu.

Geralt atını dizginledi, kahverengi, kır yosununa benzeyen seyrelmiş bir örtüyle kaplı kayalıklara yaklaştı. Yağmacılar'ın kendisini geçmesini bekledi. Kafilenin en başındaki Kıyımcı atını dörtnala koşturarak yanına yaklaştı, Çoraktarla'dan gelen casuslarla birlikte alayın başını çekiyordu.

"Tamamdır!" diye seslendi. "Acele edin! İleriye doğru alan genişliyor!"

Kral Niedamir ve Gyllenstiern, yanlarındaki birkaç okçu süvariyle birlikte atlarını Geralt'a doğru sürdüler. Kraliyet kampının arabaları arkalarından sarsılarak geliyordu. Onların da arkasında durmaksızın söylenen Yarpen Zigrin yönetimindeki cücelerin arabası ilerliyordu.

Sırtına kısa bir kürk palto giymiş, sıska ve çilli bir oğlan olan Niedamir, Witcher'ı uzun ve canının sıkıldığını açıkça belli eden bakışlarla süzerek atıyla yanından geçti. Gyllenstiern sırtını dikleştirip atını dizginledi.

"Konuşalım, Efendi Witcher," dedi amirane bir tavırla.

"Dinliyorum." Geralt topuklarını kısrağın sağrısına birkaç kez batırdı, hayvanı usulca yaverin yanına doğru, arabanın arkasına sürdü. Gyllenstiern'in böylesine muazzam bir göbeğe sahip olmasına karşın arabaya güzelce kurulmak yerine at binmeyi yeğlemesine şaşırdı.

"Dün," dedi Gyllenstiern, altın yaldızlı zımbalarla bezeli dizginleri hafifçe çekip turkuaz mavisi pelerinini kolundan geriye doğru atarak, "ejderhayla ilgilenmediğinizi söylemiştiniz. Peki, sizin ilginizi çeken nedir, Sayın Witcher? Neden bizimle geliyorsunuz?"

"Bu topraklar herkese açık, Sayın Yaver."

"Elbette. Ancak bizim konvoyumuzda herkesin yerini bilmesi gerekiyor. Bir de Kral Niedamir'in iradesi doğrultusunda üstlenmesi gereken rolleri... Anlıyor musunuz?"

"Nereye varmak istiyorsunuz, Efendi Gyllenstiern?"

"Söyleyeceğim. Duydum ki son zamanlarda Witcherlarla anlaşmak zormuş. Mesele şu: Bir Witcher'a öldürmesi için bir canavar gösterildiğinde, eline kılıcını aldığı gibi vuracağı yerde derin düşüncelere dalıyormuş; yok efendim bu uygun muymuş, olasılıkların sınırını aşar mıymış, kurallara aykırı mıymış, sanki ilk bakışta anlaşılmıyormuş gibi canavar gerçekten canavar mıymış falan. Bence sizin tuzunuz kuru. Benim zamanımda Witcherlar kibir değil, ayak havlusu kokardı. Öyle her şeye burun kıvırıp durmaz, vurdular mı öldürürler, görevlerini yaparlardı; kurtadam mı, ejderha mı ya da vergi tahsildarı mı vuracakları umurlarında olmazdı. Esas olan, vurdukları kişinin iyice doğranmasıydı. Ha, Geralt?"

"Bana bir iş mi vermek istiyorsunuz, Gyllenstiern?" diye sordu Witcher soğuk bir sesle. "Eğer öyleyse, konuyu söyleyin. Bakarız. Ama verecek işiniz yoksa böyle boş konuşmalar için harcadığınız emeğe yazık değil mi?"

"İş mi?" diye iç geçirdi yaver. "Hayır, vereceğim bir iş yok. Burada konu ejderha, bu da senin sınırlarını açıkça aşıyor, Witcher. Yağmacılar daha işime gelir. Sana yalnızca bir öğüt vermek istiyorum. Bir uyarı olacak bu. Witcherların, canavarları iyi ve kötü diye ayırdıkları sıradan bahanelere kral da ben de katlanabiliriz ama bunları duymak, hele ki nasıl uygulandıklarını görmek asla istemeyiz. Kralın işlerine burnunu sokma, Witcher. Ve de Dorregaray'la işbirliğine kalkışma."

"Büyücülerle işbirliği yapmak âdetim değildir. Bunu da nereden çıkardınız?"

"Dorregaray," dedi Gyllenstiern, "sudan bahaneler konusunda Witcherları bile sollar. Canavarları iyi ve kötü diye ayırmıyor, hepsinin iyi olduğunu düşünüyor."

"Biraz abartmış."

"Kuşkusuz. Ne var ki görüşlerini şaşılacak bir şiddetle savunuyor. Gerçekten, onun başına bir şey gelse hiç şaşırmam. Kafilemize böyle tuhaf arkadaşlarıyla katılmış olması da..."

"Dorregaray'ın arkadaşı değilim ben. O da benim değil."

"Sözümü kesme. Tuhaf arkadaşlar. Tilki postundaki bit sayısı kadar endişeleri olan bir Witcher. *Druid*'lerin doğadaki dengeyle ilgili saçmalıklarını durmaksızın yineleyen bir büyücü. Serrikanyalı eskortlarla yola düşmüş suskun şövalye Borch Üçkarga. Herkes bilir ki Serrikanya'da bir ejderhanın resmine kurbanlar adanır. Bunların hepsi bir anda av uğruna bir araya gelmiş. Tuhaf, öyle değil mi?"

"Öyle olsun."

"Şunu bilmelisin ki," dedi yaver, "en akıl sır ermez sorunların çoğunlukla en basit yöntemlerle çözüldüğü deneyimle sabittir. Beni, bu çözümlerden yararlanmaya zorlama, Witcher."

"Anlamadım."

"Anladın, anladın sen. Sohbet için teşekkürler."

Geralt atını dizginledi. Gyllenstiern ise atını yürüttü; araba konvoyuna katılıp kralın yanına gitti. Denesleli Eyck, Geralt'ın yanından atıyla geçti; sırtındaki açık renk deriden kapitone tuniğin üzerinde zırh izleri vardı. Yük atına yüklediği teçhizatı zırh, gümüş rengi bir kalkan ve muazzam bir mızraktan oluşuyordu. Geralt selam vermek için elini kaldırdıysa da solgun benizli şövalye başını çevirdi, ince dudaklarını birbirine bastırdı ve atını mahmuzladı.

"Tarzı değilsin herhalde," dedi atıyla Geralt'ın yanına yaklaşan Dorregaray.

"Kesinlikle değilim."

"Rakipsiniz, öyle mi? Benzer işler yapıyorsunuz. Farkınız, Eyck'in idealist, seninse işin ehli olman. Önemli bir fark değil, hele öldürdükleriniz açısından hiç değil."

"Beni Eyck'le kıyaslama, Dorregaray. Böylece hangimize, ona mı bana mı haksızlık ettiğini ancak şeytan bilir ama kıyaslama bizi."

"Nasıl istersen. Açıkça söylemek gerekirse, benim gözümde ikiniz de aynı derecede iticisiniz."

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Büyücü, Yarpen'in ve cücelerinin bağrışmalarından huzursuz olan atının boynunu okşadı. "Bir cinayete av adını vermek, Witcher, benim gözümde iğrençtir, bayağıdır, beyinsizliktir. Dünyamızın bir dengesi var. Bu dünyada yaşayan her türlü canlının öldürülmesi, kökünün kazınması bu dengeyi bozar. Bu denge olmadığı zaman da çöküş başlar, bildiğimiz dünyanın sonu gelir, batar."

"*Druid*'lerin tezidir bu," diye onu doğruladı Geralt. "Biliyorum. Bir zamanlar yaşlı bir papaz anlatmıştı, daha Rivya'daydım o zamanlar. Konuşmamızdan iki gün sonra fareadamlar parçaladı papazı. Dengenin bozulduğuna dair hiçbir kanıt yoktu."

"Tekrar ediyorum," dedi Dorregaray, Witcher'a umursamaz bakışlarını çevirerek, "dünyanın belli bir dengesi vardır. Doğal bir denge. Her türün kendi doğal düşmanları vardır, her tür diğer türlerin doğal düşmanıdır. Bu, insanlar için de geçerlidir. Senin kendini adadığın, insanların doğal düşmanlarının kökünü kurutma işi –ki sonuçları artık kendini göstermeye başladı- insan soyunu dejenere olma tehlikesiyle burun buruna getiriyor."

Sabrı taşan Geralt, "Sana bir şey söyleyeyim mi, büyücü," dedi, "çocuğunu bir *basilisk*'in yediği bir anneye git ve ona sevinmesini, bu sayede insan soyunun dejenere olmaktan kurtulduğunu anlat. Bak bakalım sana ne cevap veriyor."

Arap atıyla onlara arkadan yaklaşmış olan Yennefer, "Sağlam bir sav," dedi. "Dorregaray, ağzından çıkanı iyice bir düşün."

"Ben düşüncelerimi açıklamakta bir sakınca görmüyorum."

Yennefer atıyla ikisinin arasına girdi. Altın yaldızlı saç filesinin yerini, bükülmüş beyaz bir eşarptan oluşmuş bir alınlığın aldığı Geralt'ın gözünden kaçmadı.

"Bunda bir sakınca görmeye acilen başlamalısın, Dorregaray," dedi Yennefer. "Özellikle de Niedamir ve Yağmacılar'ın yanında çünkü ejderhayı öldürmeye giriştikleri sırada onlara engel olmayı planladığından işkillenmeye başladılar bile. Yalnızca çenen çalıştığı sürece sana zararsız bir akıl hastasıymışsın gibi davranırlar. Ama hele bir girişimde bulun, sen daha 'gık' bile diyemeden boğazını kesiverirler."

Büyücü hain ve küçümseyen bir ifadeyle gülümsedi.

"Hem ayrıca," diye sözlerini sürdürdü Yennefer, "bu görüşlerinle mesleğimizin şanına ve işimize zarar veriyorsun."

"Nasıl oluyormuş o?"

"Bu tezini her türlü yaratıkla ve haşaratla ilişkilendirebilirsin, Dorregaray. Ama ejderhalarla, asla. Çünkü ejderhalar insanın en doğal ve en tehlikeli düşmanlarıdır. Ve burada mesele, insan soyunun dejenere olması değil, devamıdır. Sağ kalabilmek için, sağ kalmayı engelleyen düşmanları yenmek gerekir."

"Ejderhalar insanoğlunun düşmanı değildir," diye araya girdi Geralt.

Büyücü kadın ona baktı ve yalnızca dudaklarıyla gülümsedi. "Bu konuda," dedi Yennefer, "kararı biz insanlara bırak. Sen

Witcher olarak yargılama hakkına sahip değilsin. Senin görevin kaba işleri bitirmek."

"İradesiz bir *golem* gibi mi?"

"Bu benzetmeyi sen yapıyorsun, ben değil," dedi Yennefer soğuk bir sesle. "Ama evet, çok iyi oturdu."

"Yennefer," dedi Dorregaray, "senin kültüründe ve yaşında bir kadına göre epeyce saçmalayarak şaşırtıyorsun beni. Nasıl olup da ejderhaları insanların düşmanlarının en tepesine oturtabiliyorsun? Ejderhalara kıyasla yüz kat daha tehlikeli ve yüzlerce kat daha çok insanın canına kıymış yaratıklar yok mu? Neden *hirikka*'lar, çatalkuyruklar, *mantikor*'lar, *amphisboena*'lar ya da *griffon*'lar değil örneğin? Neden kurtlar değil?"

"Nedenini anlatayım sana. İnsanoğlunun diğer soylar ve türler üzerinde ağırlığının olması, giriştiği mücadelelerde doğada kendisine ayrılmış yer, yani yaşam alanı üzerinde zafer kazanması ancak şöyle sağlanabilir: Göçebeliğin kesin olarak ortadan kalkması, yiyecek aramak için doğanın takviminin dayattığı şekilde bir yerden bir yere taşınmanın son bulması gerekir. Yoksa insan nüfusu gerektiği gibi artamaz, insanoğlu daha uzun bir süre bağımsızlığını kazanamaz. Bir kadın ancak bir kentin ya da hisarın güvenli surları ardındaysa doğru aralıklarla, yani yılda bir çocuk dünyaya getirebilir. Doğurganlık, Dorregaray, gelişimle eşanlamlıdır, türün devamının ve iktidarın koşuludur. Şimdi gelelim ejderhalara. Bir kenti ya da bir hisarı ejderhadan başka hiçbir canavar tehdit edemez. Ejderhaların kökleri kurutulmazsa eğer, insanlar birleşmeleri gerekirken güvenlikleri için dağılırlar. Çünkü birbirine yakın yapıların bulunduğu bir yerleşim alanında ejderha ateşi kâbus demektir, yüzlerce kurban ve korkunç yıkımlar demektir. İşte bu yüzden ejderhaların bir teki bile kalmamak üzere soyları kurutulmalıdır, Dorregaray."

Dorregaray, dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle kadına bakıyordu.

"Biliyor musun, Yennefer, insanoğlunun egemenliğiyle ilgili hayalinin gerçekleştiği, senin gibilerin doğada 'kendilerine ayrılmış yer'i kapladıkları dönemde hayatta olup bunlara tanıklık etmem istemem. Neyse ki asla gerçekleşmeyecek bu. En iyisi siz birbirinizi karşılıklı katledin, zehirleyin, lekeli humma ve tifodan geberin çünkü kadınların her yıl doğurduğu bebekler arasından on bebekten yalnızca birinin on günden uzun yaşayabildiği sizin o muhteşem kentlerinizi ejderhalar değil, pislik ve bitler tehdit ediyor. Evet, Yennefer, doğurganlık, doğurganlık ve yine doğurganlık. Çocuk doğurmakla ilgilen, güzelim, senin için doğal bir uğraş olur bu. O zaman saçma sapan, meyvesiz fikirler üretmekle uğraşmak yerine bol bol işin olur. Sana tavsiyemdir."

Büyücü atını mahmuzladı ve konvoyun başına doğru ilerledi. Geralt, Yennefer'in solgun ve öfkeden çarpılmış yüzüne yan gözle bakınca, başına gelecekler için Dorregaray'a acıdı. Meseleyi biliyordu Geralt. Yennefer, pek çok büyücü kadın gibi kısırdı. Büyücü kadınların çoğu buna aldırmazken, Yennefer kısırlığından dolayı acı çekiyor, bu durum söz konusu edildiğinde cinnet geçiriyordu. Dorregay bunu mutlaka biliyordu. Gelgelelim, Yennefer'in kindarlığını bilmiyor olmalıydı.

"Görecek gününü o," diye tısladı Yennefer. "Evet, evet, görecek. Gözünü dört aç, Geralt. Bir şey olduğunda akıllı davranmazsan seni koruyacağımı sakın ola aklından geçirme."

"Merak etme." Geralt gülümsedi. "Biz, yani Witcherlar ve iradesiz *golem*'ler her zaman akıllı davranırız. Ne de olsa, olanakları dâhilinde hareket ettiğimiz sınırlar açıkça ve belirgin bir şekilde çizilmiştir."

"Bak hele." Yennefer, Geralt'a baktı, rengi hâlâ yerine gelmemişti. "Namusuna dil uzatılan bakire gibi küsme öyle. Sen Witcher'sın ve bunu değiştiremezsin. Senin ilahî görevin..."

"Bırak şu ilahî görevi, Yen, midem bulanacak artık."

"Beni böyle çağırma, dedim sana. Ayrıca senin bulantın umurumda olmaz benim. Witcherlara özgü sınırlı tepkilerin hiçbirinin umurumda olmadığı gibi."

"Ilahî görev ve insanların rahatı uğruna mücadele gevezeliğiyle üstüme gelmeyi sürdürürsen, bu tepkilerden bazılarına maruz kalacaksın yine de. Bir de ejderhalardan insan soyunun en korkunç düşmanları diye söz etmekten vazgeçmezsen. Bu konunun aslını çok iyi biliyorum."

"Öyle mi?" Büyücü kadın gözlerini kırpıştırdı. "Ne biliyormuşsun bakalım, Witcher?"

"Örneğin," dedi Geralt boynundaki madalyonun şiddetle gerilmesine aldırmadan, "ejderhaların hazineleri olmasaydı tek bir kulun, hele ki bir büyücünün onlarla ilgilenmeyeceğini biliyorum. Her ejderha avında, sarraf loncasıyla arası iyi olan bir büyücünün konvoyda bulunması -senin gibi birinin yani- tuhaf değil mi? Üstelik avdan sonra piyasanın değerli taşlarla dolup taşması gerekirken böyle bir şey asla gerçekleşmiyor ve fiyatlar düşmüyor. Yani bana ilahî görevden ve insan soyunun devamı için mücadeleden bahsetmeyi bırak. Seni, bunlara inanmayacak kadar uzun zamandır ve yakından tanıyorum."

"Uzun zamandır," diye tekrarladı kadın, ağzını öfkeyle büzerek. "Ne yazık ki öyle. Ama beni yakından tanıdığını çıkar aklından, itoğluit. Lanet olsun, ne kadar da aptalmışım... Hadi, canın cehenneme! Seni görmeye katlanamıyorum!"

Yennefer bir çığlık atıp siyah atını mahmuzladı ve sert hareketlerle konvoyun başına doğru dörtnala koşturmaya başladı.

Witcher kısrağını durdurdu, cücelerin arabasının yanından geçmesini bekledi. Arabadaki cüceler topluca haykırıyor, sövüyor ve kemik düdüklerini çalıyordu. Aralarında duran yulaf çuvallarının üzerine boylu boyunca uzanmış olan Dandelion ise lavtasını tıngırdatıyordu.

Arabacı koltuğunda oturan Yarpen Zigrin, "Hey!" diye bağırıp Yennefer'i gösterdi. "Yolun ortasındaki şu siyah şey ne? Nedir ki o öyle? Kısrağa benziyor."

"Kesinlikle!" dedi Dandelion ve mürdüm rengindeki şapkasını başının arkasına doğru itti. "Bir kısrak o! Ve bir beygire binmiş! İnanılır gibi değil!"

Yarpen'in delikanlıları gürültülü kahkahalarla sarsılınca sakalları da titremeye başlamıştı. Yennefer bütün bunları duymuyormuş gibi yaptı.

Atını daha da yavaşlatan Geralt, Niedamir'in atlı okçularının da yanından geçmelerini bekledi. Onların epeyce arkasından atının üzerinde Borch geliyordu, onun arkasında da konvoyun artçıları Serrikanyalı kızlar vardı. Geralt onların yaklaşmalarını bekledikten sonra kısrağını Borch'un atına yaklaştırdı. Konuşmadan yan yana yol almaya başladılar.

"Witcher," dedi Üçkarga sonra ansızın. "Sana bir sorum olacak."

"Sor."

"Neden dönmüyorsun?"

Witcher ona bir an konuşmadan baktı. "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"İstiyorum," dedi Üçkarga, yüzünü Witcher'a doğru çevirerek.

"Konvoyla ilerliyorum çünkü kendi iradesi olmayan bir *golem*'im ben. Çünkü rüzgârın yol boyunca sürüklediği bir tutam pamuk artığıyım. Nereye gideyim, söyler misin? Hem ne için? Burada

hiç değilse konuşabileceğim insanlarla bir aradayım. Yanlarına yaklaştığımda konuşmalarını yarıda kesmeyen insanlarla. Hatta benden hoşlanmasalar bile, arkamdan atıp tutmak yerine bunu yüzüme söyleyen insanlarla. Denizcilerin hanına neden gittiysem, aynı nedenle aralarındayım şimdi. Çünkü benim için hiçbir şey fark etmiyor. Yönümü çevirebileceğim bir yerim yok. Yolun sonunda ulaşmak isteyebileceğim bir hedefim de."

Üçkarga hafifçe öksürdü. "Yolun sonundaki bir hedef. Herkesin vardır böyle bir hedefi. Kendini farklı biri gibi duyumsamana karşın senin bile vardır."

"Şimdi ben sana bir soru soracağım."

"Sor."

"Senin, yolun sonunda ulaşmak istediğin bir hedef var mı peki?"

"Var."

"Çok şanslısın."

"Bu şans meselesi değil, Geralt. Neye inandığına ve kendini neye adadığına bağlı. Ve bunu... bir Witcher'dan daha iyi kimse bilemez."

"Bugün sürekli ilahî görevim anımsatılıyor bana," diye iç geçirdi Geralt. "Niedamir'in ilahî görevi Malleore'yi koparmak. Denesleli Eyck'in ilahî görevi insanları ejderhadan korumak. Dorregaray, ilahî görevinin tam tersi olduğunu düşünüyor. Yennefer, bedeninin maruz kaldığı belli değişimler yüzünden ilahî görevini yerine getiremiyor ve kendine müthiş acılar çektiriyor. Lanet olsun, yalnızca Yağmacılar ve cüceler herhangi bir ilahî görev baskısı altında değiller, tek dertleri ceplerini doldurmak, o kadar. Kendimi onlara böylesine yakın hissetmemin nedeni budur belki de?"

"Kendini onlara yakın falan hissettiğin yok, Rivyalı Geralt. Ne körüm ne de sağır. Onların adını duyduğun için cüzdanına davranmadın. Ama bana öyle geliyor ki..."

"Bence sana öyle böyle gelmesin," dedi Witcher öfkelenmeden.

"Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok."

Atlarını son anda dizginleyebildiler, yoksa ansızın duran Caingornlu okçuların arasına atlarıyla dalacaklardı.

"Ne oldu?" diye sordu Geralt ve üzengiye basıp doğruldu. "Neden durduk?"

"Bilmiyorum." Borch başını yana çevirdi. Vea, yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturup hızla birkaç şey söyledi.

"Atımla önden gidip bakayım," dedi Witcher.

"Gitme, kal."

"Neden?"

Üçkarga bakışlarını yere indirip bir an sustu.

"Neden?" diye yineledi Geralt.

"Hadi git," dedi Borch. "Böylesi daha iyi belki."

"Nedir daha iyi olan?"

"Git."

Uçurumun iki ucunu birbirine bağlayan köprü sağlam gibi duruyordu. Kalın çam kütüklerinden yapılıp kare şeklindeki ayakların üstüne yaslanmıştı. Nehir köpükten bir şerit oluşturmuş, ayakların arasından çağlayarak akıyordu.

"Hey, Kıyımcı!" diye kükredi Boholt, arabaya yaklaşıp. "Neden durdun?"

"Bu köprü bizi taşır mı, bilmiyorum."

Atıyla yaklaşan Gyllenstiern, "Neden geçelim ki bu köprüyü?" diye sordu. "Arabalarla şu tahtaların üzerinden ilerlemek gözüme

pek tekin gelmedi. Hey, kunduracı, bizi neden yoldan değil de buradan götürüyorsun? Yol batıya doğru gitmiyor muydu?"

Çoraktarlalı gözüpek zehirleyici yaklaştı, koyun postundan şapkasını çıkardı. Bir çoban önlüğünün üzerine geçirilmiş, kuşkusuz Kral Sambuk dönemlerinden kalma modası geçmiş zırhıyla dikkat çekici bir görüntüsü vardı.

"Bu yol daha kısa, Majesteleri," dedi ancak yüzünü Gyllenstiern'e değil, doğrudan Niedamir'e dönmüştü. Niedamir'in bakışlarında insanın içini burkan can sıkıntısı okunuyordu.

"Öyle demek?" diye sordu Gyllenstiern alnını buruşturarak. Niedamir, kunduracının yüzüne bile bakmadı.

"Bunlar," dedi kunduracı, arazide yükselen üç sarp dağı göstererek, "Chiava, Virantaş ve Aygırdişi. Yol, eski hisarın harabelerinden geçerek kuzeye uzanır, Chiava'nın arkasındaki nehir kaynaklarının arkasını dolanır. Ama köprüyü kullanırsak yol oldukça kısalır. Çukur bir dar geçit üzerinden dağların arasındaki bir ovaya çıkarız. Orada ejderha izine rastlamazsak doğuya doğru ilerleyip dağ geçitlerini karış karış araırız. Doğuya doğru yol almaya devam edildiğinde dümdüz güzel bir otlak vardır, yol oradan doğrudan Caingorn'a, majestelerinin topraklarına çıkar."

"Peki, Keçiyiyen, bu dağlarla ilgili bunca bilgiyi nereden topladın?" diye sordu Boholt. "Ayakkabı kalıpları çıkarırken mi?"

"Hayır, efendim. Gençliğimde buralarda çobanlık yaptım."

"Köprü taşır mı bizi?" Boholt, arabacı koltuğundan doğrulup aşağıya, köpüren nehre baktı. "Uçurum en az kırk kulaç derinlikte."

"Taşır, efendim."

"Bu balta girmemiş alanda köprü neyin nesidir peki?"

"Bu köprüyü," dedi Keçiyiyen, "vaktiyle *troll*'ler kurmuş, geçmek isteyenlerden epeyce tuzlu bedeller almışlar. Ancak

buralara neredeyse kimseler uğramadığından *troll*'ler pılılarını pırtılarını toplayıp gitmişler. Geriye de bu köprü kalmış."

"Yineliyorum," dedi Gyllenstiern kızarak, "arabalarımızda araç gereçlerimiz ve yiyeceklerimiz var, yolu olmayan bir araziye saplanıp kalabiliriz. Yolu tercih etmemiz daha doğru olmaz mı?"

"Yoldan da gidebiliriz," dedi kunduracı omuzlarını silkerek, "ama uzun sürer. Kral, ejderha yüzünden acelesi olduğunu, ejderhaya bir an önce ulaşmak için sağ koyunu vereceğini söyledi."

"Koyunu değil, kolunu," diye düzeltti yaver.

"Nasıl isterseniz, kolu olsun," dedi Keçiyiyen. "Ama köprüyü geçince yol kısalıyor, bu kesin."

"O halde düş önümüze, Keçiyiyen," dedi Boholt kararını vererek. "Siz önden gideceksiniz, sen ve adamların. Bizde âdettir, yol önce yiğitlerindir."

"Arabalar teker teker geçsin," diye uyardı Gyllenstiern.

"Tamam." Boholt elindeki dizginleri gevşetti, araba köprü kalasları üzerinde tangır tungur ilerlemeye başladı. "Bizi izle, Kıyımcı! Tekerleklerin düzenli dönüp dönmediklerine dikkat et!"

Geralt atını dizginledi çünkü Niedamir'in kırmızı ve altın yaldızlı tunik giymiş okçuları köprü başına yığılmışlardı.

Witcher'ın kısrağı kişnedi.

Toprak sarsılmaya başladı. Dağlar sallandı, kaya duvarının göğe doğru yükselen girintili çıkıntılı kenarı ansızın görünmez oldu ve dağdan boğuk bir gümbürtü duyuldu.

Kendini köprünün karşı kıyısına atan Boholt, "Dikkat!" diye bağırdı. "Şu tarafa dikkat!"

Şiddetle sarsılan yamaçtan ilk önce küçük taş parçaları kopup yuvarlanmaya başladı. Yolun bir bölümü Geralt'ın gözlerinin önünde kapkara, ürkütücü ve gitgide genişleyen bir yarığa dö-

nüştü, sonra kopup parçalandı ve kulakları sağır eden bir çatırtıyla uçuruma yuvarlandı.

"Karşıya!" diye kükredi Gyllenstiern. "Majesteleri! Karşıya geçin!"

Başını atının yelesine gömmüş olan Niedamir, hayvanı hızla köprüye doğru sürdü, peşinden Gyllenstiern ve birkaç okçu koşuşturdu. Arkalarından kralın arabası köprünün zangırdayan kalasları üzerinden tangır tungur geçerken, yırtıcı bir kuşun betimlendiği flama fırtınaya tutulmuşçasına dalgalanıyordu.

Yarpen Zigrin, "Heyelan! Çekilin yoldan!" diye arkadan bağırdı. Kırbacını atların sağrılarına indirdikçe indirip Niedamir'in ikinci arabasını öylesine bir hızla geçti ki okçular kendilerini yan tarafa atmak zorunda kaldılar. "Çekil yoldan, Witcher! Çekil!"

Denesleli Eyck, atının üzerinde dimdik oturmuş, cücelerin arabasının yanında dörtnala ilerliyordu. Solgun yüzünü buruşturup dudaklarını da birbirine bastırmış olmasa, şövalyenin yola yağan kocaman kaya parçalarını ve taşları fark etmediği sanılabilirdi. Arkadan, okçuların bulunduğu gruptan birisi kulakları tırmalayan bir çığlık attı, atlar kişnedi.

Geralt dizginlere olanca gücüyle asıldı, topuklarını atın sağrısına vurdu. Toprak, yukarıdan yağan taşlardan gözünün önünde oyulup darmaduman oldu. Cücelerin arabası tangırtılarla taşların arasından geçti, köprünün tam ağzında havalanıp kırılan dingilinin üzerine devrildi. Tekerleklerden biri korkulukları aşıp köpürerek akan suyun içine yuvarlandı.

Geralt'ın başına ve gövdesine taş parçaları yağan kısrağı, şaha kalktı. Geralt attan atlamak istedi ama çizmesinin tokası üzengiye takılınca yanlamasına yere düştü. Kısrak kişneyip öne doğru hamle yaptı, uçurumun üzerinde sarsılan köprüye

yöneldi. O sırada cüceler köprünün üzerinde sövüp bağırarak koşuşturuyordu.

Onların arkasından koşarak gelen Dandelion bir an arkasına baktı ve, "Daha hızlı, Geralt!" diye bağırdı.

Köprüyü geçmek üzere olan atını güçlükle zapt edip eyerin üzerinden düşmemek için büyük çaba harcayan Dorregaray, "Zıpla, Witcher!" diye haykırdı.

Art arda düşen kaya parçaları, Niedamir'in arabasını ezip tahta parçalarına dönüştürmüş, arkalarındaki yolu bütünüyle toza dumana katıp kapatmıştı. Witcher, tırnaklarını Dorregaray'ın eyer heybesine geçirdiği sırada bir çığlık duydu.

Yennefer atıyla birlikte yere düştü, zemini çılgınca ezen nallardan kendini kurtarmak için yana doğru yuvarlandı, başını kollarının arasına alıp boylu boyunca toprağa yatmıştı. Witcher eyeri bıraktı, Yennefer'in yanına koşmak için taş yağmurunun içine daldı, ayağının altında oluşan yarıkların üzerinden atladı. Omzundan yara alan Yennefer yattığı yerden kalkıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Gözlerini iri iri açmıştı, yarılan kaşından akan kan kulağının kenarına kadar süzülmüştü.

"Kalk ayağa, Yen!"

"Geralt! Dikkat!"

Kayalıklardan müthiş bir çatırtıyla kopan kocaman yassı bir kaya kütlesi doğrudan üstlerine doğru geliyordu. Geralt kendini büyücü kadının üzerine attı. Kütle o anda patlayıp paramparça oldu, milyonlarca kıymığa ayrılıp üzerlerine yağdı ve tenlerini adeta arı gibi soktu.

"Hızlan!" diye kükredi Dorregaray. Olduğu yerde huzursuzca hareket eden atın üzerinde elindeki sihirli değneği sallıyor, yamaçtan kopan yeni kaya parçalarını parçalayıp toza dönüştürüyordu. "Köprüye gel, Witcher!"

Yennefer parmaklarını uzatıp elini salladı, bağırarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Başlarının üzerinde ansızın oluşmuş mavi alana isabet eden taşlar, kızgın bir saca düşen su damlacıkları gibi yok oluverdiler.

"Hadi, köprüye, Geralt!" diye seslendi büyücü kadın. "Yanımdan ayrılma!"

Derken, köprü kan dondurucu bir gürültüyle büküldü ve üzerinden geçtikleri kısmı çığlıklar eşliğinde uçuruma yuvarlandı. Cücelerin arabası da uçurumu boylayanlarm arasındaydı ve atların çılgınca kişnemeleri arasında suyun içindeki kaya çıkıntısına çarparak parçalandı. Köprünün, Geralt ve yanındakilerin bulunduğu kısmı hâlâ sağlam olsa da Witcher şimdi hızla artmakta olan bir eğim üzerinde yürüdüklerini fark etti. Yennefer soluk soluğa sövdü.

"Yat yere, Yen! Sıkı tutun!"

Köprünün kalan kısmı gacur gucur etti, korkunç bir şekilde çatırdadı ve çöktü. Tırnaklarını kalaslar arasındaki çentiklere geçirip kendilerini yere attılar. Ama Yennefer bir türlü tutunamıyordu. Bir çığlık atıp aşağıya doğru kaymaya başladı. Geralt bir eliyle tutunup diğer eliyle çektiği hançerini iki kalas arasına kıstırdı ve sapını iki eliyle kavradı. Yennefer, Witcher'ın sırtında asılı olan kılıcının kayışını ve kınını yakalayıp bunlara tutunmayı başarınca Geralt'ın bilek eklemleri çatırdadı. Köprü bir kez daha gıcırtılı sesler çıkarıp neredeyse dikey olarak suyun içine doğru inmeye devam etti.

"Yen," diyebildi Witcher güçlükle. "Bir şey... Lanet olsun, bir büyü yap!"

"Nasıl yapabilirim ki?" diye öfkeyle homurdandı kadın. "Asılı kaldım işte!"

"Bir elini bırak!"

"Yapamam..."

"Hey!" diye yukarıdan bağırdı Dandelion. "Tutunabiliyor musunuz? Hey!"

Geralt bu soruya yanıt vermeye tenezzül etmedi.

"Çabuk bir ip verin!" diye seslendi Dandelion. "Çabuk dedim, lanet olsun!"

Dandelion'ın yanında şimdi Yağmacılar, cüceler ve Gyllenstiern belirmişti. Geralt, Boholt'un usulca şöyle dediğini duydu: "Bekle, ozan. Kadın birazdan kayıp düşecek. O zaman Witcher'ı yukarı çekeriz."

Yennefer yılan gibi tıslıyor ve Witcher'ın sırtında debelenip duruyordu. Göğsünü kesen kayış Witcher'ın canını çok acıtıyordu.

"Yen? Tutunmayı başarabilecek misin? Ayaklarınla örneğin? Ayaklarını kullanabiliyor musun?"

"Evet," diye inledi kadın. "Çırpınıp tepiniyorum."

Geralt başını eğip sert kayalıklar arasından köpürerek çağlayan nehre baktı. Akıntı, birkaç köprü kalası ile üzerinde parlak renkli giysiler taşıyan bir cesedi Caingorn'un kayalıklarına sürüklemişti. Geralt, kayalıkların arkasındaki zümrüt yeşili berrak suyun içinde kendilerini akıntıya bırakmış iri alabalıklar gördü.

"Tutunuyor musun, Yen?"

"Evet... şimdilik..."

"Kendini yukarı doğru çek... Tutunacak bir yer bulmak zorundasın..."

"Ben... yapamıyorum."

"İp getirin şuraya!" diye kükredi Dandelion. "Aklınızı mı kaçırdınız siz? İkisi de düşecek!"

"Böylesi daha mı iyi olur acaba?" diye sordu Gyllenstiern.

Köprü gıcırtılar çıkarıp daha da çöktü. Geralt, hançerin sapını tutan ellerinin hissizleşmeye başladığını fark etti.

"Yen..."

"Sus... ve kımıldanıp durmaktan vazgeç..."

"Yen?"

"Bana böyle hitap etme..."

"Dayanabilecek misin?"

"Hayır," dedi kadın soğuk bir esle. Mücadeleyi bırakmış, cansız ve güçsüz bir yük gibi Witcher'ın sırtında asılıyordu artık.

"Yen?"

"Kapa çeneni."

"Yen. Beni bağışla."

"Hayır. Asla."

Kalasların üzerinden yılan gibi bir şey aşağıya süzülmüştü.

Bir ipti bu, buz gibi bir ışık yayıyor, canlıymış gibi kıvrılıp dönüyordu; hareketli ucuyla Geralt'ın ensesin üzerinden kaydı, koltuk altlarından geçti ve gevşek bir düğüm oluşturdu. Büyücü kadın inliyor, hırıltıyla soluk alıp veriyordu. Yennefer'in hıçkırmaya başlayacağından Geralt'ın kuşkusu kalmamıştı. Ama yanılıyordu.

"Dikkat!" diye bağırdı Dandelion yukarıdan. "Sizi yukarı çekeceğiz. Zargana! Kennet! Çekiyoruz! Hadi!"

Ani bir hareket ve ipin gerilmesiyle birlikte canlarını yakan, boğucu bir basınç duyumsadılar. Yennefer yüksek sesle inledi. Karınları sert kalaslara sürtünerek hızla yukarı doğru yol aldılar.

Yukarı çıktıklarında ayağa ilk kalkan Yennefer oldu.

7

"Koskoca araç konvoyundan," dedi Gyllenstiern, "tek bir araba kaldı. Yağmacılar'ın arabası hariç. Ekipten de yalnızca yedi okçu. Uçurumun karşı tarafında yol diye bir şey kalmadı, dönemeç gör-

memize izin verdiği kadarıyla yalnızca moloz ve kaya duvarları var artık orada. Köprünün çöktüğü sırada karşıda olanlardan kurtulanlar var mı, onu da bilmiyoruz."

Niedamir yanıt vermedi. Denesleli Eyck kralın karşısında dimdik durmuş, ateş saçan bakışlarını üzerinden çekmiyordu.

"Tanrıların öfkesi peşimizi bırakmıyor," dedi kollarını havaya kaldırarak. "Günah işledik, Kral Niedamir. Kutsal bir seferdi bu, kötülüğe karşı çıkılan bir sefer. Çünkü ejderha şer, evet, kötülüğün ete kemiğe bürünmüş hali. Kötülüğün yanından hiçbir şey yokmuş gibi geçip gidemem, onu ayaklarımın altına alıp ezerim. Yok ederim onu. Kutsal Kitap ve tanrıların bize buyurduğu gibi."

"Ne zırvalıyor o orada öyle?" Boholt alnını buruşturdu.

"Bilmiyorum," dedi Geralt ve kısrağının başlığını düzeltti. "Tek kelimesini anlamadım."

"Kesin sesinizi," dedi Dandelion. "Söylediklerini aklımda tutmaya çalışıyorum, yeterince kafiye çıkarsa belki bir işe yarar."

Hızını alamayan Eyck, "Kutsal Kitap der ki," diye devam etti, "uçurumdan yılan belirir, o iğrenç ejderha, yedi başlı, on boynuzlu! Sırtında bir kadın oturur, mor ve kızıllar içinde, elinde altından bir kadeh tutar ve alnında yazan adıdır onun: Fahişeliğin ve dünyadaki bütün kötülüklerin anası!"

"Tanıyorum o kadını!" dedi Dandelion gülerek. "Cilia bu, Sommerhalder muhtarının karısı!"

"Sessiz ol, Efendi Ozan," dedi Gyllenstiern. "Ve siz, Denesleli şövalye, mümkünse daha açık konuşun."

"Kötülüğe karşı, kralım," diye kükredi Eyck, "dimdik başlarla, tertemiz bir yürek ve vicdanla harekete geçilmeli! Ama biz burada kimleri görüyoruz? Karanlıkta doğmuş ve karanlık tanrılara tapan rezil cüceleri! Kendilerine tanrısal haklar, güçler ve ayrıcalıklar tanıyan kâfir büyücüleri! Perilerin bebekken

değiştirdiği iğrenç bir dönme, lanetli, doğaya aykırı bir yaratık olan Witcher'ı. Cezalandırılmamıza şaşıyor musunuz hâlâ? Kral Niedamir! Siz olasılıkların sınırına ulaştınız! İlahî lütuf sınanıyor burada. Kralım, çevremizi cenabet yüzkaralarından temizlemeye çağırıyorum sizi, yoksa..."

"Benim hakkımda tek söz söylemiyor," dedi Dandelion üzülerek. "Şairlere dair tek bir sözü yok. Oysa nasıl emek harcıyorum."

Geralt, sanki farkında olmadan yaparmış gibi kemerinde asılı olan baltanın ağzında elini gezdiren Yarpen Zigrin'e bakıp gülümsedi. Cüce dişlerini göstererek keyifle güldü. Yennefer göze batacak bir edayla arkasını döndü ve kalçasına kadar yırtılmış olan eteğine Eyck'in sözlerinden daha çok canı sıkılmış gibi yaptı.

"Sanırım biraz abarttınız, Sör Eyck," dedi Dorregaray sert bir sesle, "her ne kadar asil sebeplerle olsa da. Büyücüler, cüceler ve Witcherlar hakkındaki düşüncelerinizi bizimle paylaşmanız bence son derece gereksiz bir yaklaşım. Bu tür görüşlere alışkın olsak da bu yaklaşımınız ne adaba ne de şövalyeliğe yakışır, Sör Eyck. Hele ki başkası değil siz koşup sihirli bir elf ipi getirip bunu ölümle burun buruna gelmiş bir Witcher'a ve büyücü kadına atmışken, sizi hiç anlayamıyorum. Şu söylediklerinize bakınca, onların oradan kayıp ölmeleri için dua etmiş olmanız gerekirdi."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Geralt, Dandelion'a. "İpi atan o muydu? Eyck miydi? Dorregaray değil miydi?"

"Hayır," diye mırıldandı ozan. "Eyck'ti."

Geralt başını şaşkınlıkla iki yana salladı, inanamıyordu. Yennefer kısık sesle sövdü, sonra doğruldu.

"Şövalye Eyck," dedi Yennefer, yüzünde, Geralt'tan başka herkesin samimi olarak değerlendirebileceği bir gülümsemeyle. "Nasıl yani? Bana cenabet yüzkarası deyip hayatımı mı kurtardınız?"

"Siz bir hanımefendisiniz, Leydi Yennefer." Şövalye, bedenini dimdik tutarak eğildi. "Güzel ve dürüst yüzünüze bakınca, bu lanet kara sanattan günün birinde elinizi eteğinizi çekeceğinize dair umutlanıyorum."

Boholt bir kahkaha attı.

"Teşekkür ederim, şövalye," dedi Yennefer kuru bir sesle. "Ayrıca Witcher Geralt da size teşekkür ediyor. Teşekkürlerini bildir ona, Geralt."

"Çarpılırım daha iyi," dedi Witcher açık yüreklilikle. "Ne için teşekkür edeyim? Perilerin değiştirdiği iğrenç, doğaya aykırı bir dönmeyim ve benim çirkin yüzüm düzeleceğime dair bir umut sunmuyor. Şövalye Eyck beni uçurumdan yukarı çekti çünkü güzel bir hanımefendiye sımsıkı tutunmuştum. Orada tek başıma asılı olsaydım Eyck parmağını bile oynatmayacaktı. Yanılmıyorum, değil mi şövalye?"

"Yanılıyorsunuz, Efendi Geralt," dedi şövalye sakin bir sesle. "Darda kalan kimseden yardımımı esirgemem. Bir Witcher'dan bile."

"Teşekkür et ona, Geralt. Ve de özür dile," dedi büyücü kadın katı bir sesle. "Aksi halde Eyck'in hiç değilse seninle ilgili tamamen haklı olduğunu kanıtlayacaksın. İnsanlarla bir arada yaşayamazsın. Çünkü farklısın sen. Bu maceraya katılman bir hataydı. Seni anlamsız bir hedef buraya getirdi. Bizden ayrılman akıllıca olur. Bunu zaten kendin de fark ettin sanırım. Eğer öyle olmadıysa fark et artık!"

"Siz hangi hedeften söz ediyorsunuz?" diye araya girdi Gyllenstiern. Büyücü kadın ona baktı ama yanıt vermedi. Dandelion ve Yarpen Zigrin önlerine bakıp büyücü kadına belli etmeden manalı manalı sırıttılar.

Witcher, Yennefer'in gözlerinin içine baktı. Kadının gözleri buz gibiydi.

"Özür diliyorum ve size teşekkür ediyorum, Denesleli şövalye." Sonra başını eğdi. "Buradaki herkese teşekkür ediyorum. Hiç duraksamadan bizi hızlıca kurtardıkları için. Orada asılıyken hepinizin yardıma koştuğunuzu duydum. Herkesten affını diliyorum. Asil Yennefer hariç, ondan bir şey dilemiyorum ama teşekkür ediyorum kendisine. Elveda. Yüzkarası, ekibi gönüllü olarak terk ediyor. Çünkü yüzkarası sizden bıktı. Hoşça kal, Dandelion."

"Dur bakalım, Geralt," diye bağırdı Boholt. "Bakireler gibi davranma, pireyi deve yapma. Lanet ols..."

"Milleeeet!"

Dar geçidin başından yanında birkaç adamla Keçiyiyen geliyordu. Adamlar Çoraktarla milis teşkilatındandı, keşif yapmak üzere gönderilmişlerdi.

"Ne olmuş? Neden titriyor o öyle?" Zargana başını kaldırdı.

"Millet... Majesteleri..." Kunduracı soluk soluğaydı.

"Konuş artık, adam," dedi Gyllenstiern, başparmağını altın kemerine sokarak.

"Ejderha! Orada bir ejderha var!"

"Nerede?"

"Dar geçidin arkasında... Açıklıkta... Efendim, o..."

"Atlayın atlarınıza!" diye buyurdu Gyllenstiern.

"Zargana!" diye kükredi Boholt. "Bin arabaya! Kıyımcı, atına bin ve beni izle!"

"Kalkın, çocuklar!" diye havladı Yarpen Zigrin. "Kalkın dedim, lanet olsun!"

"Hey, bekle!" Dandelion lavtasını sırtına vurdu. "Geralt! Beni de götür!"

"Atla yukarı!"

Uçurumun kenarında beyaz kayalıklar vardı, uzun aralıklarla intizamsız bir daire oluşturmuşlardı. Kayalıkların arkasında kalan arazi hafifçe bayır aşağı iniyor, çevresi kireçtaşından dağlarla sarılı, çimlerle kaplı bir vadiye açılıyordu. Dağların arasında binlerce gedik ve boş alan vardı. Vadiden, kurumuş çayların ağzı olan üç dar dağ geçidi uzanıp gidiyordu.

Kayalıklardan oluşan sete ulaşan ilk kişi olan Boholt, atını ansızın durdurup üzenginin üzerinde doğruldu.

"Lanet olsun," dedi. "Off, lanet olsun. Bu... bu olanaksız!"

"Ne?" diye sordu Dorregaray, atıyla yanına yaklaşırken. Yanı başında Yennefer, Yağmacılar'ın arabasından atladı, bir kayalığa göğsünü yaslayıp öne doğru eğildi, kayalıkların ötesine baktı, sonra geri çekilip gözlerini ovdu.

"Ne? Ne var?" diye bağırdı Dandelion, Geralt'ın arkasından öne doğru eğilerek. "Ne oldu, Boholt?"

"Şu ejderha... altın yaldızlı."

Az önce içinden geçtikleri dar geçidin kayalık ağzına yüz adım uzaklıkta, kuzeye uzanan boğaza giden yolda yükselen düzgün bir oval tepeciğin üzerinde bir yaratık oturuyordu. Uzun ve ince boynunu yay gibi bükmüş, yassı başını bombeli göğsüne dayamıştı; kuyruğunu, uzattığı ön ayaklarına dolamış öylece oturuyordu.

Yaratığın bu duruşunda anlatılamaz bir zarafet vardı, kedileri andıran bir görüntüydü bu. Ancak aşikâr olan ve yadsınamayacak kertenkele yapısıyla çelişkiye düşüyordu. Çünkü yaratık, ışıl ışıl yanan altın sarısı pullarla kaplıydı. Evet, tepenin üzerinde oturan yaratık altındandı; hem de toprağa sapladığı pençelerinden tepelerin eteğinde yetişmiş devedikenlerinin arasında usulca oynattığı uzun kuyruğunun ucuna kadar altındandı. Altın yaldızlı kocaman gözlerini onlara çevirdi, yanıp sönen altın sarısı rengindeki yara-

salarınkini andıran geniş kanatlarını açtı ve hiç hareket etmeden öylece durup gelenlerin kendisini izlemesine izin verdi âdeta.

"Altın ejderha," diye fısıldadı Dorregaray. "Olamaz... Yaşayan bir efsane bu!"

"Hadi oradan, altın ejderha diye bir şey yoktur!" dedi Zargana yere tükürerek. "Ne dediğimi biliyorum ben."

"Tepenin üzerinde oturan şey nedir peki?" diye ortaya akıllı bir soru attı Dandelion.

"Herhangi bir dalavere."

"İllüzyon."

"İllüzyon değil bu," dedi Yennefer.

"Altın ejderha bu," dedi Gyllenstiern. "Açıkça ortada, altın ejderha işte."

"Altın ejderhalar efsanelerde vardır yalnızca."

"Susun!" diye buyurdu Boholt. "Ortada heyecanlanacak bir şey yok. Şunun altın ejderha olduğunu ahmaklar bile anlar. Ancak ejderha altınmış, maviymiş, bok rengiymiş ya da ekoseliymiş, ne fark eder ki? Büyük değil, bir çırpıda hallederiz biz onu. Kıyımcı, Zargana, arabayı boşaltıp aletleri indirin. Altınmış, değilmiş, ne fark eder!"

"Arada bir fark var, Boholt," dedi Kıyımcı. "Hem de önemli bir fark. Bu, bizim peşinde olduğumuz ejderha değil. Çoraktarla yakınlarında zehirledikleri, mağarasında altınların ve mücevherlerin üzerinde oturan ejderha değil bu. Bu kendi kıçının üzerine oturmuş yalnızca. Ne işimize yarar ki?"

"Bu ejderha altından, Kennet," diye homurdandı Yarpen Zigrin. "Daha önce hiç böyle bir ejderha görmüş müydün? Anlamıyorsun galiba? Derisi, sıradan bir hazineden çok daha fazla para eder."

"Üstelik değerli taş pazarını batırmadan," diye ekledi Yennefer haince bir gülümsemeyle. "Yarpen haklı. Anlaşmamız hâlâ geçerlidir. Ortada paylaşılacak bir şey var, öyle değil mi?"

Gürültüyle arabanın içindeki malzemeleri karıştıran Zargana, "Baksana, Boholt," diye böğürdü. "Kendimize ve atların üzerlerine ne örtelim? Bu altın yaratık ne püskürtür acaba? Ateş mi? Asit mi? Buhar mı?"

"Şeytandan başka kimse bilmez bunu," dedi Boholt canı sıkılarak. "Hey, büyücüler! Efsanelerde altın ejderhadan ve nasıl öldürüleceğinden söz ediliyor mu?"

"Nasıl mı öldürülecek? Sıradan yöntemimizle işte!" diye ansızın bağırdı Keçiyiyen. "Ortada düşünüp taşınacak bir şey yok, hemen bir hayvan verin bana. İçini zehirle doldurup yaratığın önüne atacağız."

Dorregaray kunduracıya ters ters baktı, Boholt yere tükürdü, Dandelion tiksinen bir ifadeyle başını çevirdi. Yarpen karnını tuta tuta kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ne bakıyorsunuz öyle?" diye sordu Keçiyiyen. "İşimize koyulalım hemen. Yaratığın bir an önce gebermesi için onu hangi zehirle yemleyeceğimizi düşünelim esas. Çok zehirli ya da çürümüş bir şey olmalı."

"Haa," dedi cüce, gülmeye devam ederek. "Zehirli, iğrenç ve pis kokan şey nedir? Biliyor musun, Keçiyiyen? Bu sensin işte."

"Ne?"

"Doğru duydun. Kaybol buradan, bok yığını, seni görmeye dayanamıyorum."

"Efendi Dorregaray," dedi Boholt büyücüye yaklaşarak. "Hadi işe yarayın. Efsaneleri ve rivayetleri anımsamaya çalışın. Altın ejderhalarla ilgili hangi bilgiler vardır?"

Büyücü gülümsedi ve kibirli bir edayla doğruldu. "Altın ejderhalarla ilgili neler bildiğimi mi soruyorsun? Az ama yetecek kadar."

"O halde dinliyoruz."

"Dinleyin peki, hem de iyi dinleyin. Karşımızda bir altın ejderha oturuyor. Yaşayan bir efsane, sizin canice heveslerinizden canını kurtarabilmiş türünün son ve tek örneği belki. Efsaneler öldürülmez. Ben Dorregaray olarak bu ejderhaya dokunmanıza izin vermiyorum. Anladınız mı? Eşyalarınızı toplayıp doğru evlerinizin yolunu tutun, defolun buradan."

Şimdi bir dövüş başlayacağından Geralt'ın kuşkusu kalmamıştı. Ama yanılıyordu.

"Efendi Büyücü," diye sessizliği bozdu Gyllenstiern. "Ne söylediğinizi, üstelik kime söylediğinizi bir düşünün hele. Kral Niedamir, size Efendi Dorregaray, eşyalarınızı toplayıp cehennemin dibine gitmenizi buyurabilir. Ama tersi olamaz. Anlaşıldı mı?"

"Hayır," dedi büyücü kibirle. "Anlaşılmadı. Çünkü ben Üstat Dorregaray'ım, topraklarının tamamı berbat, pis ve leş gibi kokan kalenin çitinden bir bakışta görülebildiği biri bana buyuramaz. Büyülü sözler söyleyip bir de elimi oynatmamın sizin inek bokuna, yeniyetme kralınızın da ifade edilemeyecek kadar berbat bir şeye dönüşmesine yeteceğini biliyor muydunuz Efendi Gyllenstiern? *Bu* anlaşıldı mı peki?"

Gyllenstiern yanıt veremedi çünkü Dorregaray'ın yanına gelen Boholt, büyücüyü omzundan tuttuğu gibi kendine çevirdi. Zargana ve Kıyımcı yüzlerini asıp seslerini çıkarmadan Boholt'un arkasına geçtiler.

"Beni iyi dinle, büyücü," dedi muazzam yapılı Yağmacı usulca. "Şu el hareketlerini yapmaya başlamadan önce dinle. Senin o yasaklarınla, efsanelerinle ve aptalca lakırdılarınla neler

yapacağımı uzun uzadıya anlatabilirdim. Ama canım istemiyor. Sana cevabım budur."

Boholt hafifçe öksürdü, tek parmağını burnuna bastırıp büyücünün çizmelerinin üstüne sümkürdü.

Rengi atan Dorregaray yerinden kımıldamadı. Herkes gibi o da görmüştü; Zargana hafifçe indirdiği elinde, zincirle bir arşın uzunluğundaki sapa tutturulmuş bir gürz tutuyordu. Herkes gibi o da biliyordu ki büyülü sözleri söylemek için gereken süre, Zargana'nın kafatasını dağıtması için gereken süreden çok daha uzundu.

"Evet," dedi Boholt. "Şimdi bir güzel kenara çekil, efendi. Yeniden ağzını açmaya heveslenirsen, içine hemen bir tutam ot tıkıver. Çünkü hırladığını bir kez daha duyacak olursam, beni ömür boyu hatırlamanı sağlayacak bir şey veririm sana."

Boholt arkasını dönüp elini sildi.

"Evet, Zargana, Kıyımcı, işbaşına, yoksa yaratık kaçacak elimizden."

"Hiç kaçacakmış gibi görünmüyor," dedi Dandelion, gözünü karşıdan ayırmadan. "Baksanıza şunun haline!"

Tepenin üzerinde oturan altın ejderha ağzını ardına kadar açtı, başını kaldırdı, kanatlarını çırptı ve kuyruğuyla toprağı süpürdü.

"Kral Niedamir ve şövalyeler!" diye kükredi sonra, pirinç bir trompetten çıkarcasına bir sesle. "Ben ejderha Villentretenmerth! Görüyorum ki –aslında övünmek niyetiyle söylemiyorum bunu- üzerinize saldığım heyelan durduramamış sizi. Buraya kadar geldiniz. Bildiğiniz gibi bu vadinin üç çıkışı vardır yalnızca. Doğudaki Çoraktarla'ya, batıdaki Caingorn'a gider. Yalnızca bu iki çıkışı kullanmanıza izin veriyorum. Kuzey çıkışını kullanmayacaksınız, beyler, çünkü Villentretenmerth bunu size yasaklıyor. Yasağıma uymak istemeyen olursa onu çarpışmaya,

dürüst, şövalyece, bir düelloya çağırıyorum. Sihir ve ateş kusma olmadan, ahdî silahlarla yapılacak bir dövüşe. İki taraftan biri tamamen teslim oluncaya kadar mücadele sürecek. Gelenekler uyarınca ulağınızdan yanıt bekliyorum!"

Hepsi ağzı açık öylece kalakalmıştı.

"Konuşuyor!" dedi Boholt soluk soluğa. "Duyulmamış bir şey bu!"

"Hem de nasıl korkunç zeki," dedi Yarpen Zigrin. "Bahti silahlar da ne ola ki?"

"Sıradan, büyülü olmayan silahlar," dedi Yennefer alnını buruşturarak. "Beni kuşkuya düşüren başka bir nokta var. Çatal diliyle düzgün ve anlaşılır konuşamaz. Bu yaratık telepati kullanıyor. Dikkatli olun, bu iki taraflı çalışır. Sizin düşüncelerinizi okuyabiliyor."

Kıyımcı Kennet yüzünde keyifsiz bir ifadeyle, "Bu iyice geri zekâlı galiba, ha?" diye sordu. "Dürüst bir düello mu? Sersem bir kertenkeleyle mi? Yok daha neler! Topluca üzerine saldıralım! Birlikten güç doğar!"

"Hayır."

Dönüp arkalarına baktılar.

Denesleli Eyck tüm teçhizatını donanmış, mızrağını üzengiye dayamış, atının sırtında oturuyordu. Yaya haline göre daha etkileyici bir görünüm içindeydi. Miğferinin nişangâhını kaldırmıştı, yüzü solgundu ama gözleri ateş saçıyordu.

"Hayır, Efendi Kennet," diye yineledi şövalye. "Ancak cesedimi çiğnerseniz olur bu! Benim hazır bulunduğum bir ortamda şövalyelik onurunun zedelenmesine izin vermem. Düello kurallarını çiğneme cesaretini gösteren..."

Eyck sesini gitgide yükseltiyor, taşarcasına çıkan sesi heyecandan titriyordu.

"... Bu onuru kim çiğnerse, beni de çiğnemiş demektir, böylece ya onun ya da benim kanım bu yorgun toprağa akacaktır. Canavar düello mu istiyor? Tamamdır! Ulak benim adımı zikretsin! Tanrıların hükmü karar versin! Ejderhanın yanında pençelerin ve dişlerin gücü ve de cehennemin kötülüğü var ancak benim tarafımdaysa..."

"Amma da sersem," diye mırıldandı Yarpen Zigrin.

"... adalet, iman, bakirelerin gözyaşları var, bu canavar onlarla..."

"Yeter, Eyck, yoksa birazdan kusacağım!" diye kükredi Boholt. "Haydi sahaya! Gevezelik etmek yerine saldırın ejderhaya!"

"Şey, Boholt, bir dakika," dedi cüce ansızın sakalını ovalayarak. "Anlaşmayı unuttun mu? Eyck, yaratığı öldürürse hazinenin yarısını..."

"Eyck hiçbir şey almaz." Boholt dişlerini gösterdi. "Tanırım onu. Dandelion'ın onu anlatan bir türkü bestelemesi yeter ona."

"Susun!" dedi Gyllenstiern. "Tamam, öyle olsun. Denesleli asil şövalye Eyck ejderhanın karşısına çıkacak, Caingorn'un renkleri içinde Kral Niedamir'in mızrağı ve kılıcı olarak savaşacak. Kralın kararı böyledir!"

"Pek güzel." Yarpen Zigrin dişlerini gıcırdattı. "Niedamir'in mızrağı ve kılıcı. Caingorn'un küçük kralı kandırdı bizi. Ne olacak şimdi?"

"Hiçbir şey." Boholt yere tükürdü. "Eyck'le takışmaya niyetin yoktur herhalde? Saçma sapan konuşur ama atın üstüne çıkmaya ve hızını almaya görsün hele, herkes kaçacak yer arar. Lanet olsun, bırak girişsin mücadeleye ve ejderhayı öldürsün. Ne yapacağımıza sonra bakarız."

"Ulak kim olacak?" diye sordu Dandelion. "Ejderha bir ulak istedi. Ben miyim yoksa?"

"Hayır. Türkü çığırmaya benzemez bu, Dandelion." Boholt yüzünü buruşturdu. "Ulaklığı Yarpen Zigrin üstlensin. Sesi boğaya benzer."

"İyi, öyle olsun," dedi Yarpen. "Armalı flamayı verin bana ki her şey yolu yordamıyla yapılsın."

"Ama edepli konuşun, Efendi Cüce. Ve de kibar," dedi Gyllenstiern.

"Nasıl konuşacağımı sizden öğrenecek değilim." Cüce göbeğini gururla gerdi. "Siz daha ekmeğe 'Eppe', suya 'Bu' derken ben ulaklık yapardım."

Ejderha küçük tepenin üzerinde sakince oturmaya ve kuyruğunu keyifle oynatmaya devam ediyordu. Cüce en yüksek kaya parçasına tırmandı, hafifçe öksürüp yere tükürdü.

"Hey, sen," diye kükredi ellerini beline koyup. "Adi ejderha! Ulak ne diyor, bak dinle! Yani ben! Senin icabına önce saygın ve şaşkın şövalye Denesleli Eyck bakacak. Ve de mızrağını kutsal geleneklere göre işkembene saplayacak, böylece senin canına okumuş ama zavallı bakireleri ve Kral Niedamir'i sevindirmiş olacak! Dövüş şerefle ve kurallara uygun olarak yapılmak zorunda, ateş püskürtmek yasak, birbirinize bahti girişeceksiniz ve biri ruhunu teslim edip kuyruğu titretinceye kadar dövüşe devam edeceksiniz. Tabii kuyruğu titretenin sen olmasını bütün kalbimizle diliyoruz! Anladın mı, ejderha?"

Ejderha ağzını ardına kadar açtı, kanatlarını çırptı ve tepeden hızla zemine indi.

"Anladım, muhterem ulak!" diye kükredi. "Asil Denesleli Eyck meydana çıksın bakalım! Ben hazırım!"

"Gerçek bir tımarhane." Boholt yere tükürdü ve kayalığın arasındaki engeli atıyla ağır ağır aşan Eyck'i bezgin bir ifadeyle izledi. "Çok tuhaf bütün bunlar..."

"Kapa çeneni, Boholt!" diye bağırdı Dandelion ellerini ovuşturarak. "Amma da güzel bir türkü olacak!"

Niedamir'in okçularından biri, "Hey! Çok yaşa Eyck!" diye bağırdı.

"Yani ben olsam," dedi Keçiyiyen üzgün bir ifadeyle, "ben olsam her ihtimale karşı içine kükürt tıkardım."

Dövüş alanına varan Eyck, mızrağını kaldırarak ejderhayı selamladı, nişangâhını kapattı ve atını mahmuzladı.

"Eh," dedi cüce. "Aptalın biri olabilir ama saldırmayı gerçekten biliyor. Bakın nasıl da gidiyor!"

Eyck, eyere iyice gömülüp öne doğru eğildi, atını dörtnala koştururken mızrağını indirdi. Geralt'ın beklentisinin aksine ejderha kendini ne yana doğru attı ne de hızla döndü, saldıran şövalyenin üstüne doğru koştu.

"Vur ona! Sapla, Eyck!" diye bağırdı Yarpen.

Eyck atının üstünde öne doğru ilerliyor olsa da mızrağını dümdüz saplamadı. Son anda ustaca bir dönüşle yönünü değiştirdi, mızrağını atının başının üzerinde çevirdi. Ejderhanın yanından yıldırım hızıyla geçerken, üzenginin üzerinde doğrulup mızrağını bütün gücüyle savurdu. Herkes sanki tek ağızdan çıkmışçasına bağırdı. Ama Geralt onlara katılmadı.

Ejderha, hafif, ustaca ve şık bir dönüşle darbeden kurtuldu, altından canlı bir şerit gibi eğilip büküldü ve ani bir hareketle – tıpkı bir kedi gibi- ön ayağıyla atın karnına daldı. At can havliyle kükredi, kalçasını havaya attı. Şövalye eyerin üstünde sendeledi ama mızrağını elinden bırakmadı. At kafa üstü yere düşecekken ejderha ön ayağını şiddetli bir hamleyle savurup Eyck'i eyerden yere fırlattı. Zırhın parçalarının dağılıp uçtuğunu, şövalyenin çatırtılar ve şangırtılar eşliğinde yere düştüğünü herkes görüp duydu.

Ejderha doğrulup oturdu, ön ayaklarıyla atı yere sabitledi, dişlerle dolu ağzını indirdi. At, herkesin içine işleyen bir bağırmadan sonra seğirdi ve ardından hareketsizce uzandı.

Ortalığı saran sessizliğin ardından ejderha Villentretenmerth'in kalın sesi çınladı.

"Yürekli şövalye Denesleli Eyck'i dövüş alanından kaldırabilirsiniz. Mücadele edebilecek durumda değil artık. Sıradaki lütfen."

"Yandık," dedi Yarpen Zigrin sessizliğin içine.

8

"İki bacak birden," dedi Yennefer, ellerini bir keten beze silerken. "Görünüşe bakılırsa omurgasında da bir şey var. Zırhının sırtı çukurlaşmış, sanki kazık tokmağıyla vurmuşlar gibi. Ama bacakları kendi mızrağından yaralanmış. Kolay kolay ata binemez. Daha doğrusu bundan sonra hiç binebilir mi, o da meçhul."

"Meslek riski," diye mırıldandı Geralt.

Büyücü kadın alnını buruşturdu. "Bütün söyleyeceğin bu mu?"

"Ne duymak isterdin, Yennefer?"

"Bu ejderha inanılmaz hızlı, Geralt. Bir insanın onunla çarpışmasını olanaksız kılacak kadar hızlı."

"Anladım. Hayır, Yen. Ben yapmam."

"İlke olarak mı?" Büyücü kadın kinayeli bakışlarla gülümsedi. "Yoksa korktuğun için mi? İçinden atamadıkları tek insanca duygu nedeniyle mi?"

"İkisi de," dedi Witcher istifini bozmadan. "Ne fark eder?"

"Doğru." Yennefer yaklaştı. "Fark yok. İlkeler bozulabilir, korku yenilebilir. Öldür bu ejderhayı, Geralt. Benim için."

"Senin için mi?"

"Benim için. Bu ejderhayı istiyorum, Geralt. Olduğu gibi hem de. Yalnızca benim olsun istiyorum."

"Sihirli güçlerini kullanıp kendin öldür."

"Hayır. Sen öldür. Seni engellememeleri için ben de sihirli güçlerle Yağmacılar'ı ve diğerlerini durdururum."

"Onları öldürürsün, Yennefer."

"Sen ne zamandır buna kafa yoruyorsun ki? Sen ejderhayla ilgilen, insanları ben hallederim."

"Yennefer," dedi Witcher soğuk bir sesle. "Anlayamıyorum. Ne istiyorsun bu ejderhadan? Pullarının altın yaldızı gözünü bu kadar mı kamaştırdı? Öyle ya, darda değilsin, sayısız gelir kaynağın var ve de şöhretlisin. Mesele nedir peki? Lütfen ilahî görev deme sakın."

Yennefer sustu, dudaklarını birbirine bastırdı ve çimlerin arasında duran bir taşa sertçe bastı.

"Bana yardım edebilecek biri var, Geralt. Sözde... Benim meselemi biliyorsun... Bu durum sözüm ona tersine çevrilemez değilmiş. Bir şans var. Belki olur benim de... Anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum."

"Zor bir ameliyat bu, çok pahalı. Ama altın bir ejderhayla takas yapılırsa... Geralt?"

Witcher susuyordu.

"Seninle o köprüde asılıyken," dedi büyücü kadın, "benden bir şey istemiştin. İsteğini yerine getireceğim. Her şeye rağmen."

Witcher acıyla gülümsedi, Yennefer'in boynundaki obsidyen taşına işaret parmağıyla dokundu.

"Çok geç, Yen. Artık orada asılı değiliz. Artık önemsemiyorum. Her şeye rağmen."

Her şeyi; öfkesini, şimşekleri, yüzüne tokat yemeyi, hakarete uğramayı, küfürleri göze almıştı. Gelgelelim, Yennefer'in kendine hâkim olduğunu, yalnızca dudaklarının seğirdiğini görünce şaşırdı Witcher. Yennefer ağır ağır arkasını döndü. Geralt söylediklerine pişman olmuştu. Bu sözlerin ağzından çıkmasına yol açan duyguya pişman olmuştu. Olasılıkların sınırını aşmıştı ve sınır şimdi lavta teli gibi kopmuştu. Başını kaldırıp Dandelion'a bakınca, ozanın başını hızla çevirip gözlerini ondan kaçırdığını gördü.

"Eh, şövalyelik onurunu yitirmiş bulunuyoruz, beyler," dedi Boholt yüksek sesle. Silahlarını kuşanmış, yüzünde hâlâ canının sıkıldığını gösteren ifadeyle bir taşın üzerinde oturan Niedamir'in karşısına geçmişti. "Şövalyelik onuru orada yatıyor ve usulca inliyor. Eyck'i şövalyeniz ve kulunuz kimliğiyle önden yollamak kötü bir plandı, Bay Gyllenstiern. Kimseyi işaret etmek istemem ama Eyck'in bacaklarının kırılmasından kimin sorumlu olduğunu biliyorum. Böylece bir çırpıda iki şeyden kurtulduk: Gözüpek bir şövalyenin yüz yüze dövüşte bir ejderhayı nasıl hakladığını göstererek efsaneleri hayata geçirmeye kalkışan bir deliyi, bir de bundan kendine çıkar sağlamaya çalışan bir düzenbazı attık başımızdan. Kimden söz ettiğimi biliyorsunuz, değil mi, Efendi Gyllenstiern? Güzel. Sıra bizde. Şimdi biz Yağmacılar ejderhayı yere sereceğiz. Ama kendi hesabımıza."

"Anlaşma peki, Boholt?" diye dişlerinin arasından sordu yaver. "Anlaşma ne olacak?"

"Sıçarım anlaşmaya."

"Duyulmuş şey değil! Majestelerine hakaret bu!" Gyllenstiern ayağını sertçe yere vurdu. "Kral Niedamir..."

"Ne olmuş krala?" diye kükredi Boholt muazzam çift elli kılıcına yaslanarak. "Yoksa kral ejderhayla kendi mi boğuşmak ister? Yoksa siz, sadık yaver, işkembenizi zırhın altına tıkıştırıp

kendiniz mi meydana çıkacaksınız? Hem neden olmasın, buyurun, biz bekleriz efendim. Size şans verilmişti, Gyllenstiern, Eyck ejderhayı öldürebilseydi, ejderha bütünüyle sizin olacaktı, bize sırtındaki altın pullardan bir teki bile düşmeyecekti. Ama artık çok geç. Çevrenize şöyle bir bakının. Caingorn'un renkleri uğruna savaşacak bir kişi bile kalmadı. Eyck gibi bir sersemi bir daha bulamazsınız."

"Doğru değil bu!" Kunduracı, kendini kralın önünde dizlerinin üzerine attı. Kralın gözü hâlâ ondan başka kimsenin göremediği ufuktaki noktaya takılıydı. "Kralım! Bizimkilerin Çoraktarla'dan gelmelerini birazcık daha bekleyin, bakın neler olacak o zaman! Tükürün o çok bilmiş asillerin üstüne, cehennemin dibine yollayın onları! Kimin gerçekten yürekli olduğunu göreceksiniz, cesaretin kimin dilinde kimin de iliklerinde olduğunu göreceksiniz!"

Boholt, zırhının üzerindeki bir pas lekesini silerken, "Kapa çeneni," dedi soğukkanlı bir edayla. "Kapa çeneni, herif, yoksa öyle bir tıkarım ki o ağzını, dişlerin gırtlağına saplanır."

Kennet ve Zargana'nın yaklaştıklarını gören Keçiyiyen, Çoraktarla milis teşkilatının arasına karıştı hemen.

"Kralım!" dedi Gyllenstiern sesini yükselterek. "Ne buyuruyorsunuz?"

Niedamir'in yüzündeki umursamaz ifade ansızın kaybolmuştu şimdi. Yeniyetme kral çilli burnunu buruşturup ayağa kalktı.

"Ne mi buyuruyorum?" diye sordu ince sesiyle. "Sonunda sordun bunu, Gyllenstiern, oysa sürekli benim yerime karar veriyor ve benim adıma konuşuyordun. Çok memnun oldum. Bundan sonra da böyle olsun, Gyllenstiern. Bu andan başlayarak susacak ve emirlere boyun eğeceksin. Bunlardan birincisi şöyle: Adamları topla ve Denesleli Eyck'i arabaya çıkarttır. Caingorn'a dönüyoruz."

"Efendim..."

"Tek söz istemem, Gyllenstiern. Leydi Yennefer, asil beyefendiler, sizlere hoşça kalın diyorum. Bu macerada biraz zaman kaybettiysem de çok şey kazandım. Çok şey öğrendim. Sözleriniz için sizlere teşekkür ederim Leydi Yennefer, Üstat Dorregaray, Efendi Boholt. Size de sustuğunuz için teşekkür ederim, Efendi Geralt."

"Kralım," dedi Gyllenstiern. "Bu ne demek şimdi? Ejderha karşımızda. Tek yapmamız gereken elimizi uzatmak, kralım, o zaman hayaliniz..."

"Hayalim," diye yineledi kral düşüncelere dalarak. "Hayalim yok henüz benim. Eğer burada kalırsam... sanırım hiçbir zaman da olamayacak."

"Ya Malleore? Ya prensesin gönlünü razı etmek?" diye diretti yaver elini kolunu sallayarak. "Ya taht? Kralım, oranın halkı sizi tanıyacaktır..."

"Efendi Boholt'un her zaman dediği gibi, sıçarım oranın halkına." Niedamir gülümsedi. "Malleore tahtı zaten benim çünkü onların zavallı bin kişilik bağnazına karşılık benim Caingorn'da üç yüz zırhlı süvarim ve bin beş yüz piyadem var. Beni tanımalarına gelince, ben onu zaten sağlarım. Onlar beni tanıyıncaya kadar asmaya, kesmeye, adamları dörde böldürmeye devam edeceğim. Prensese, o şişko danaya gelince, eksik olsun onun gönlü, bana veliaht doğurması için rahmine ihtiyacım var yalnızca, sonrasında zehirlerim gider. Üstat Keçiyiyen'in yöntemiyle. Bu kadar lakırdı yeter, Gyllenstiern. verdiğim emirleri uygulamaya başla bakalım sen."

"Gerçekten," diye Geralt'a fısıldadı Dandelion, "çok şey öğrenmiş."

"Doğru," dedi Geralt, bakışlarını tepeye çevirerek; altın ejderha üçgen başını eğmiş, çimin üzerinde duran bir şeyi ortası yarık kıpkırmızı diliyle yalayarak orada oturuyordu. "Ama onun tebaası olmak istemezdim, Dandelion."

"Peki, sence ne olacak şimdi?"

Witcher, ejderhanın eğilmiş altın yaldızlı pençesinin dibinde minicik kanatlarını çırpan grimsi yeşil renkteki canlıya dalmıştı.

"Bütün bu olanlara sen ne diyorsun peki, Dandelion? Ne düşünüyorsun?"

"Benim ne düşündüğümün ne önemi var? Ben ozanım, Geralt. Fikrimin herhangi bir önemi var mı?"

"Var."

"İyi, sana söyleyeyim o halde. Evet, Geralt, bir sürüngen, bir yılan ya da kertenkele gördüğümde bütün bedenim sarsılır, bu yaratıklardan öylesine tiksinir ve korkarım. Ama bu ejderha..."

"Evet?"

"O... o güzel, Geralt."

"Teşekkür ederim, Dandelion."

"Ne için?"

Geralt başını çevirdi, usulca kayışın tokasını kavradı ve kemerini sıkıp iki delik daralttı. Kılıcının sapının doğru yerde bulunduğundan emin olmak için sağ elini kaldırdı.

Dandelion gözlerini iri iri açmış ona bakıyordu şimdi.

"Geralt! Sen yoksa..."

"Evet," dedi Witcher soğukkanlı bir tavırla. "Olasılıkların bir sınırı vardır. Bütün bu olanlar canıma yetti! Niedamir'le mi gideceksin, yoksa burada mı kalacaksın, Dandelion?"

Ozan eğildi, lavtasını bir kaya çıkıntısının altına dikkatlice itti, sonra doğruldu.

"Kalıyorum. Nasıl demiştin? Olasılıkların sınırı mı? Bunu bir kenara ayırıyorum, türkümün adı olacak."

"Bu senin belki de son türkün olacak, Dandelion."

"Geralt?"

"Hı?"

"Öldürmeden... Mümkün mü bu?"

"Kılıç kılıçtır, Dandelion. Onu eline bir aldın mı..."

"Dene bakalım."

"Deneyeceğim."

Dorregaray hafifçe öksürüp Yennefer'e ve Yağmacılar'a döndü, kralın uzaklaşmakta olan maiyetini gösterdi.

"Bakın," dedi, "Kral Niedamir çekip gidiyor. Emirlerini artık Gyllenstiern'in ağzından vermeyecek. Gidiyor ve mantıklı biri olduğunu kanıtlıyor. İyi ki buradasın, Dandelion. Türkünü bestelemeye başlamanı öneririm."

"Ne hakkında?"

"Bunun hakkında," dedi büyücü, değneğini tuniğinin içinden çekip çıkararak. "Yeryüzünde kalmış son altın ejderhayı şerefsizce öldürmek isteyen soysuzlar çetesini kara sanatların ustası Üstat Dorregaray'ın evlerine nasıl kovaladığını anlatırsın. Kıpırdama, Boholt! Yarpen. Çek elini baltadan! Yennefer kılını kıpırdatmayı aklının ucundan bile geçirme! Hadi, şerefsizler, düşün bakalım kralın peşine. Atlarınıza, arabalarınıza atlayın. Hepinizi uyarıyorum, kim yanlış bir harekette bulunursa, ondan kumda ıslak bir leke kalacak yalnızca. Şakası yok bu işin."

"Dorregaray!" diye tısladı Yennefer.

"Efendi Büyücü," dedi Boholt alttan alarak. "Ama bu yaptığınız..."

"Sus, Boholt. Bu ejderhaya dokunmayacağınızı söyledim. Efsaneler öldürülmez. Dönün bakalım gerisin geriye ve kaybolun."

Yennefer elini yıldırım hızıyla uzattı. Dorregaray'ın çevresindeki zemin havaya uçup mavi ateş topuna döndü, kopmuş çimler ve toprakla karışıp fokurdamaya başladı. Büyücü alevlerin ortasında kalıp tökezledi. Zargana koşarak geldi, büyücünün yüzüne bir yumruk indirdi. Dorregaray yere devrildi, değneğinden fırlayan kırmızı şimşek zarara yol açmadan kayalıkların arasında söndü. Karşı taraftan atlayıp gelen Kıyımcı, yerde yatan büyücüyü tekmeledi, hızını alıp tekmeleri yineledi. Geralt kendini iki adamın arasına atıp Kıyımcı'yı geriye doğru itti, kılıcını çekti, bıçağı göğüs ve omuz zırhının arasına tam indiriyordu ki Boholt çift elli kılıcının geniş sırtıyla bu hareketi önledi. Dandelion, Zargana'nın önüne bacağını uzattıysa da boşunaydı; Zargana tırnaklarını ozanın alacalı tuniğine geçirip alnının ortasına bir yumruk indirdi. Arkadan koşarak gelen Yarpen Zigrin, baltasının sapıyla Dandelion'ın dizlerine vurup bacaklarını büktü.

Geralt, Boholt'un kılıcını savuşturmak için kendi çevresinde tek ayak üzerinde hızla döndü, üzerine doğru atlayan Kıyımcı'ya son anda arkasından bir darbe indirip adamın demir kolluğuna vurduğu gibi yerinden söktü. Kıyımcı yan tarafa atladı, sendeleyip düştü. Boholt inledi, kılıcını orak gibi hızla savurdu, Geralt vızıldayarak gelen kılıcın üzerinden atladı, kılıcının sapıyla Boholt'un zırhına vurdu, adamı itti ve yanağına doğru kılıcını sapladı. Boholt, ağır kılıcıyla gelen darbeyi savuşturamayacağını anlayınca kendini geriye doğru atıp yere yuvarlandı. Witcher onun üzerine atıldı ve aynı anda zeminin hissizleşen ayaklarının altından kayıp gittiğini fark etti. Ufuk, gözlerinin önünde yatay pozisyonundan dikeye geçiyordu şimdi. Witcher parmaklarıyla koruyucu bir işaret şekillendirmeyi boş yere denedi, derken sertçe yana düştü, kılıcı kaskatı kesilmiş elinden fırladı. Kulakları uğulduyor, başına âdeta çekiçle vuruluyordu.

"Bağlayın onları, büyü etkisini gösterdiği sürece öyle kalsınlar," dedi Yennefer tepeden ve uzaklardan bir yerden. "Üçünü de."

Uyuşmuş, yarı baygın olan Dorregaray ve Geralt elleri ayakları zincire vurulduktan sonra arabanın arkasına bağlanmaya hiç direnmediler, ağızlarını bile açmadılar. Dandelion bağlanırken tepinip durduğu ve küfrettiği için ağzının ortasına bir yumruk yedi.

Yanlarına yaklaşan Keçiyiyen, "Bu hainleri, itoğluitleri neden bağlıyorsunuz ki," dedi. "Hemen gebertin, olsun bitsin."

"Sen de bilmem nenin oğlusun ama köpeklerin değil," dedi Yarpen Zigrin. "Köpeklerin adını kirletme. Çek git, sünepe!"

"Bakıyorum bayağı cesursunuz," diye homurdandı Keçiyiyen. "Çoraktarla'dan adamlarım hele bir gelsinler, cesaretiniz para ediyor muymuş bakalım, o zaman göreceğiz."

Yarpen cüssesinden beklenmedik bir çeviklikle kendi çevresinde döndü ve balta sapını Keçiyiyen'ın alnına indirdi. Yanında duran Zargana savurduğu tekmeyle yönü belirledi ve Keçiyiyen birkaç kulaç öteye uçup çimlere yüzükoyun boylu boyunca uzandı.

"Size bunu ödeteceğim!" diye haykırdı ellerinin ve ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalışırken. "Hepinize..."

"Çocuklar!" diye bağırdı Yarpen Zigrin. "Bitirin şunun işini, şu kunduracının, onun bunun çocuğunun! Zargana, haydi kap onu!"

Keçiyiyen beklemedi. Fırladı ve doğu yönündeki dar geçide doğru olanca gücüyle koşmaya başladı. Çoraktarlalı iz sürücüler dağıldılar ve peşi sıra koşuşturdular. Kahkahalara boğulan cücelerse arkalarından taş atıyordu.

"Hava hemen temizleniverdi." Yarpen sırıttı. "Hadi, Boholt, ejderhaya girişelim artık."

"Ağır ol." Yennefer elini kaldırdı. "Yaylanın bakalım. Çabuk olun. Burada kim varsa, hepiniz."

"Vaay!" Boholt doğruldu, gözlerinde düşmanca bir ışık vardı. "Ne diyorsunuz siz bakayım öyle, muhterem cadı hazretleri?"

"Defolun buradan, kunduracı nereye, siz oraya," diye yineledi Yennefer. "Hepiniz. Ejderhanın işini ben halledeceğim. Ahdî olmayan silahlarla. Giderken içinizden teşekkür edebilirsiniz bana. Ben olmasaydım Witcher'ın kılıcı tepenize inerdi. Hadi, yaylanın yoksa sabrım taşacak, Boholt. Hepinizi uyarıyorum, sizleri beygirlere dönüştürecek sihir formülüm var. Elimi kaldırmam yeterli."

"Bu kadarı fazla ama," dedi Boholt dişlerinin arasından "sabrım olasılıkların sınırına dayandı. Kendimi sersem yerine koydurtmam. Kıyımcı, atı arabadan çöz. Görüyorum ki benim de ahdî olmayan bir silaha ihtiyacım olacak. Birazdan birinin beli yamulacak, beyler. Kimseyi parmağımla göstermek istemem ama birazdan iğrenç bir cadının beli yamulacak."

"Hadi, dene, Boholt. Hiç değilse eğlenmiş olurum biraz."

"Yennefer," dedi cüce sitemli bir sesle. "Neden?"

"Belki paylaşmayı sevmediğim içindir, Yarpen, kim bilir?"

"Eh." Yarpen Zigrin sırıttı. "Bu son derece insanca bir özellik. Öylesine insanca ki cüce tarzı bile olabilir. Büyücü bir kadında böylesine tanıdık özellikler bulmak sevindirici gerçekten. Çünkü paylaşmayı ben de sevmem, Yennefer."

Yıldırım hızıyla yaptığı kısa bir hareketle iki büklüm olmuştu şimdi. Nereden, ne zaman çekip çıkardığı belli olmayan bir çelik bilye havada uçup Yennefer'in alnının ortasına çarptı. Büyücü kadın neye uğradığını henüz kavrayamadan Kıyımcı'nın ve Zargana'nın kollarında havada asılı kalmıştı ve Yarpen o sırada kadının bileklerine bir ip dolamaya başlamıştı. Yennefer öfkeli bir çığlık attı ama Yarpen'in arkasında duran adamlarından biri kadının başının üzerinden bir dizgin atıp ipi de sıkıca çekince

kayış Yennefer'in açık duran ağzını tıkayıp çığlığını boğuk bir hırıltıya dönüştürdü.

"Ee, ne olacak şimdi?" diye sordu Boholt kadına yaklaşarak. "Beni beygire nasıl dönüştüreceksin? Bak, elini kıpırdatamıyorsun!"

Yennefer'in tuniğinin yakasını yırtarak açtı, eteğini parçalayıp çıkardı ve yana doğru itti. Dizgin, Yennefer'in cıyaklamalarını bastırıyordu.

Boholt, cücelerin bağırarak gülmeleri arasında kadını sıkılmadan kurcalarken, "Şu an zamanım yok ama birazcık bekle, cadı. Hele şu ejderhanın işini bitirelim, eğleneceğiz birlikte. Çocuklar, bir tekerleğe şöyle güzelce bağlayın kadını. İki pençesini birden tekerleğe yapıştırın ki tek parmağını bile kımıldatamasın. Sonra kimse dokunmayacak ona, yoksa yakarım hepinizi, beyler. Ejderhada kimin nasıl bir iş çıkardığına bakarak sırayı belirleriz."

Elleri, kolları bağlı olan Geralt, "Boholt," dedi alçak sesle, soğukkanlı ama düşmanca bir tavırla. "Aklını başına topla. Seni dünyanın sonunda bile arar bulurum."

"Sana şaşıyorum," dedi Yağmacı, aynı soğukkanlılıkla. "Yerinde olsam çıtımı çıkarmazdım. Seni tanıyorum ve tehdidini ciddiye almak zorundayım. Başka seçeneğim yok. Ama bu sefer kurtulamayacaksın. Bu konuya döneriz zaten. Zargana, Kıyımcı, atlayın atlarınıza."

"Çık içinden çıkabilirsen," diye sızlandı Dandelion. "Lanet olsun, nereden bulaştım ben bu belaya?"

Dorregaray başını önüne eğmiş, burnundan çıkıp göbeğine ağır ağır damlayan iri kan damlalarına bakıyordu.

Sihirbaz kadın, Geralt'a dönüp, "Dik dik bakmayı bıraksana sen!" diye bağırdı ve açıkta kalan mahrem yerlerini örtmeye çalıştı. Witcher söz dinleyip başını çevirdi. Ama Dandelion hiç oralı olmadı.

"Gördüğüm şey uğruna," dedi ozan gülümseyerek, "bir fıçı dolusu adam otu iksiri devirmiş olmalısın, Yennefer. On altı yaşındaki kızların cildine sahipsin, öyle ki kendimi..."

"Kapa çeneni, orospu çocuğu!" diye bağırdı büyücü kadın.

"Kaç yaşındasın sen?" Dandelion pes etmiyordu. "İki yüzü geçtin mi? Hadi yüz elli, diyelim. Ama kendine çok iyi bakmışsın, sanki..."

Yennefer boynunu çarpıtarak çevirdi, Dandelion'ın yüzüne doğru tükürdü ama hedefi tutturamadı.

"Yen," dedi Witcher sitemli bir sesle ve tükürüğe bulanan kulağını omzuna sildi.

"Dik dik bakmayı bıraksın!"

"Hiç öyle bir niyetim yok," dedi Dandelion, her yeri açılmış büyücü kadının sunduğu keyifli manzaradan gözünü ayırmadan. "Onun yüzünden şuraya sıkışıp kaldık. Belki de boğazımızı kesecekler. Oysa ona olsa olsa tecavüz ederler, hem onun yaşında..."

"Kes sesini, Dandelion," dedi Geralt.

"Hiç öyle bir niyetim yok. Hatta bir çift meme üzerine bir türkü bestelemek istiyorum. Lütfen aramıza girme."

"Dandelion." Dorregaray burnundaki kanı içine çekti. "Ciddi ol."

"Ciddiyim yahu!"

Boholt, ağır zırhın ve koruyucu deri tabakaların etkisiyle bodurlaşan bedenini cücelerin de yardımıyla olanca gücüyle kaldırıp eyerin üstüne attı. Zargana ve Kıyımcı çoktan atlarının sırtına oturmuş, muazzam çift elli kılıçlarını eyerlerine çaprazlama yaslamışlardı.

"Güzel," diye homurdandı Boholt. "Saldırıya geçiyoruz."

Pirinç trombondan çıkmış gibi çınlayan kalın bir ses, "Ne gerek," dedi, "bakın ben yanınıza geldim!"

Kayaların ötesinden, altın sarısı, pırıl pırıl ışıldayan uzun bir ağız ve uzun bir boyun belirmişti şimdi; boynu kenarları tırtıklı üçgen plakalarla kaplıydı, hemen yanında da pençeleri gerilmişti. Kalın göz kapaklarının altındaki dikey göz bebeklerinden hain bakışlar yayılıyordu.

"Baktım bu iş çok uzadı," dedi ejderha Villentretenmerth çevresine bakınarak, "ben de kalkıp kendim geldim. Görüyorum ki dövüş meraklılarının sayısı çok azalmış."

Boholt dizginleri dişlerinin arasına alıp kılıcını iki eliyle kavradı.

"Kalanlar yeter," dedi güçlükle konuşarak. "Dövüşe hazır ol, yaratık!"

"Ben hazırım," dedi ejderha; sırtını geniş bir kavis çizerek büktü ve kaba bir hareketle kuyruğunu kaldırdı.

Boholt çevresine bakındı. Zargana ve Kıyımcı ejderhanın çevresini ağır ağır ve kışkırtıcı bir serinkanlılıkla iki taraftan da sarmaya başlamışlardı. Arkadaysa Yarpen Zigrin ve adamları ellerinde baltalarla bekliyorlardı.

"Aaaah!" diye kükredi Boholt, topuklarını sertçe hayvanın sağrılarına batırdı ve kılıcını havaya kaldırdı.

Ejderha geri çekilip kendini yere yapıştırdı ve tırtıklı kuyruğunu akrepler gibi yukarıdan aşağıya doğru çarptı ama hedefi Boholt değil, yan taraftan saldıran Zargana'ydı. Zargana, gümbürtüler, patırtılar ve kişnemeler arasında atıyla birlikte yeri boyladı. Boholt, dörtnala koşan atının üzerinde büzüldü ve kılıcını korkunç bir hızla savurdu. Ama ejderha kılıçtan ustalıklı bir hareketle kaçtı. Boholt atının hızını kesmemesi sayesinde ilerleyip geçti. Ejderha eğildi, arka ayaklarının üzerinde doğruldu, Kıyımcı'ya pençelerini öyle bir geçirdi ki aynı anda hem atın karnı yarıldı hem de sırtında oturan adamın kalçası parçalandı. Boholt eyerin

üzerinde geriye yaslandı, dizginleri dişleriyle çekmeyi başardı ve yeniden saldırıya geçti.

Ejderha, ona doğru saldıran cücelere kuyruğunu savurup hepsini devirdi; ardından Boholt'un üzerine atladı ama öncesinde yerden doğrulmaya çalışan Kıyımcı'yı sanki sıradan bir hareketmiş gibi ayağıyla adamakıllı ezip yere gömdü. Boholt başını sağa sola atarak atını hızlandırmaya çalıştıysa da ejderha ondan çok daha atak ve becerikliydi. Kılıcını kullanmasını güçleştirmek için Boholt'a kurnazca soldan yaklaştı ve onu yırtıcı tırnaklarla bezeli pençesiyle yakaladı. At önce şaha kalkıp sonra yana devrildi, Boholt eyerden uçtu, miğferi başından, kılıcı da elinden fırladı ve başını kayalıklara çarparak sırtüstü yere çakıldı.

Yarpen Zigrin, "Hemen gidiyoruz buradan, çocuklar! Yönümüz dağlar!" diye bağırarak atının altında sıkışmış olan Zargana'nın böğürmesini bastırdı. Cüceler, kısacık bacaklarından beklenmeyen bir hızla, sakallarını sallayarak kayalıklara doğru koşuşturdular. Ejderha onları izlemedi. Sakince oturmuş çevresine bakınıyordu. Zargana söverek atının altında kıvranıyordu. Boholt hiç hareket etmeden öylece yatıyordu. Kıyımcı, demirden bir yengeç gibi yan yan giderek kayalıklara doğru süründü.

"İnanılır gibi değil," diye fısıldadı Dorregaray, "inanılır gibi değil."

"Hey!" Dandelion bileklerindeki bağları öyle bir çekiştirdi ki arabanın her yeri sarsıldı. "Nedir o? Şu karşıdaki! Baksanıza!"

Doğu yönündeki dağ geçidinde kocaman bir toz bulutu belirmişti; derken yaklaşan haykırışlar, gümbürtüler ve nal sesleri duyuldu. Ejderha boynunu uzatmış, o yöne bakıyordu.

Vadiye, silahlı adamlarla tıka basa dolu üç büyük araba yaklaşıyordu. Adamlar hızla dağılıp ejderhanın çevresini sardılar.

"Bunlar... lanet olsun bunlar Çoraktarla'dan gelen milis teşkilatı ve esnaf loncaları!" diye bağırdı Dandelion. "Braa Nehri'nin kaynaklarının çevresini dolanmışlar! Evet, onlar! Baksanıza, başı Keçiyiyen çekiyor!"

Ejderha başını önüne eğip boz rengi, cik cik öten küçük bir canlıyı arabanın altına doğru usulca itti. Ardından kuyruğunu toprağa vurdu, yüksek sesle haykırdı ve Çoraktarlalıların üzerine ok gibi fırladı.

"Nedir bu?" diye sordu Yennefer. "Şu küçük şey? Çimende kıpırdanıp duran? Geralt?"

"Ejderhanın bizden koruduğu şey o," dedi Witcher. "Az önce kuzey yönündeki kayalıkların arasından bir oyuktan çıkmıştı. Keçiyiyen'in zehirlediği dişi ejderhanın yumurtasından çıkan küçük bir ejderha."

Ejderha yavrusu karnı toprağın üzerinde yalpalayarak ve kararsızlık içinde arabaya doğru ilerliyor, cik cik ötüyor, doğrulmaya çalışıyor ve küçük kanatlarını açıyordu; derken kararsızlığından kurtulup büyücü kadının yanına sokuldu. Yennefer yüzünde anlaşılması güç bir ifadeyle iç geçirdi.

"Seni sevdi," diye mırıldandı Geralt.

"Küçük ama aptal değil." Dandelion bağlarının içinde yan dönüp dişlerini gösterdi. "Bakın kafasını nereye soktu! Onun yerinde olmayı ne çok isterdim, lanet olsun! Hey, ufaklık, kaç oradan! Yennefer o! Ejderhaların korkulu rüyası! Witcherların korkulu rüyası. Hiç değilse bir Witcher'ın."

"Sus, Dandelion," diye bağırdı Dorregaray. "Şu karşıya bakın! Ona saldırmaya başladılar bile, cehennemi boylasınlar!"

Çoraktarlalılar arabalarını, üzerlerine yürüyen ejderhaya doğru âdeta savaş arabaları gibi sürüyorlardı şimdi.

Keçiyiyen, tırnaklarını arabacının omuzlarına geçirip, "Vurun tepesine!" diye haykırdı. "Vurun arkadaşlar, neresine denk gelirse indirin! Hiç acımayın!"

Ejderha, üzerine doğru sürülen ilk arabayı ustaca savuşturdu; arabanın her yanından taşmış tırpanların, yabaların ve kargıların uçları pırıl pırıl parlıyordu. Ejderha ilk arabadan kurtulur kurtulmaz kendini arkadan gelen iki arabanın arasında buldu. Derken üzerine, arabalara kayışlarla tutturulup gerilmiş kocaman bir balık ağı atıldı. Ejderha ağa dolanınca kendini yere bıraktı, döndü, kendini tostoparlak yaptı, ani bir hareketle pençelerini iki yana açtı. Ağ takur tukur sesler eşliğinde lime lime oldu. Bu sırada geri dönmüş olan ilk arabadan atılan ağlar ejderhayı içine aldı. Diğer iki araba da döndü, engebeli zeminin üzerinde sarsılarak ejderhaya doğru ilerledi.

"Ağa girdin işte, alabalık!" diye sevindi Keçiyiyen. "Birazdan derini yüzeceğiz!"

Ejderha öyle bir kükredi ki ağzından göğe doğru fişek gibi yükselen bir buhar huzmesi çıktı. Çoraktarlalı milisler arabalardan atlayıp dağıldılar, ejderhaya doğru koştular. Ejderha yeniden kükredi; çaresizlik içindeydi, sesi titriyordu.

Kuzey yönündeki dar geçitten bir yanıt geldi, tiz bir savaş çığlığıydı bu.

Dar geçitten atlarının sırtında dimdik, sarı saç örgüleri inip inip kalkarak, keskin ıslıklar eşliğinde ve ışıl ışıl parlayan kılıçlarıyla yıldırım hızıyla çıkageldiler...

Witcher, "Serrikanyalı kızlar!" diye bağırdı ve kendinden geçmişçesine el ve ayaklarındaki bağları çekiştirdi.

"Ah, lanet olsun!" dedi Dandelion. "Geralt! Nedir bu şimdi?"

Serrikanyalı kızlar, arkalarında cesetler bırakarak kalabalığı yarıp geçtiler, atlarından atladılar ve ağın içinde çırpınan ejder-

hanın yanına dikildiler. Koşarak gelen ilk Çoraktarlalının kellesi anında uçtu. İkinci Çoraktarlalı elindeki gübre yabasını Vea'ya doğrulttu ama Serrikanyalı kız kılıcını iki eliyle kavradığı gibi adamı göğsünden bacak arasına kadar bir çırpıda ikiye ayırdı. Diğerleri koşarak kaçtılar.

"Arabalara atlayın!" diye haykırdı Keçiyiyen. "Arabalara atlayın arkadaşlar! Altımıza alıp dümdüz edeceğiz onları!"

"Geralt!" diye bağırdı Yennefer ansızın. Bağlı bacaklarını büktü, sonra sert bir hareketle arkaya, Witcher'ın bağlı ellerinin altına doğru uzattı. "İgni işareti! Bağları hissediyor musun? Yak onları, hadi!"

"Görmeden mi?" diye inledi Geralt. "Seni yakarım sonra, Yen!"

"Parmaklarınla *işaret* yap! Dayanırım!"

Geralt denileni yaptı, büyücü kadının bağlı bileklerinin doğrudan altında İgni işareti yapan ellerinin karıncalandığını duyumsadı. Yennefer başını çevirdi, iniltisini bastırmak için tuniğinin yakasını ısırdı. Yanındaki yavru ejderha cik cik ötüyor, kanat çırpıyordu.

"Yen!"

"Devam et!" diye bağırdı kadın.

Boğucu ve itici yanık ten kokusu dayanılmaz yoğunluğa ulaştığında bağlar kendiliğinden çözüldü. Dorregaray tuhaf bir ses çıkardı, arabanın tekerleğinde asılı duruyordu, baygındı.

Büyücü kadın yüzünü acıyla buruşturup kendini ittirdi, bağlardan kurtulan ayağını geri çekti. Acı ve öfkeden kudurmuş bir sesle bağırdı. Geralt'ın boynundaki madalyon sanki canlıymış gibi seğirdi. Yennefer bacağını uzatıp ayağıyla Çoraktarlalı milis teşkilatının arabasına doğru bir tekme savurdu ve büyülü sözler söylemeye başladı. Hava titredi ve çevreye ozon kokusu yayıldı.

Büyücü kadın, eli yerine biçimli bacağıyla yaptığı büyüyü tam olarak yerine getirememişti bile. Birinci araba, üzerindeki her şeyle birlikte hindiba gibi sapsarı kesildi, gelgelelim Çoraktarlalı savaşçılar çarpışma heyecanıyla bunu fark edemediler. Ama ikinci arabada işler daha da yolunda gitti: Arabanın içinde kim varsa korkunç bir yaygarayla her yana zıplayan devasa, biçimsiz kurbağalara dönüştü bir anda. Sahipsiz kalan araba devrilip paramparça oldu. Atlar sinirli kişnemelerle kaçmaya başlayıp kırılan araba dingilini peşleri sıra sürüklediler.

Yennefer dudaklarını ısırıp ayağıyla bir hareket daha yaptı. Hindiba sarısı araba dağlardan, yeri belirsiz bir noktadan gelen kesik kesik müzik eşliğinde hindiba sarısı bir dumana dönüştü ve içindekilerin hepsi neye uğradıklarını anlamadan çimlerin üzerini boylayıp tablo motiflerini çağrıştıran bir yığın oluşturdu. Üçüncü arabanın tekerlekleri bir anda dört köşeli oldu ve etkisini hemen gösterdi. Atlar şaha kalktı, araba öne doğru devrildi ve Çoraktarlalı savaşçılar yerlere saçıldılar. Yennefer sırf intikam almak uğruna ayağını çevirip durdu ve Çoraktarlalıları rastgele kurbağaya, kaza, çıyana, flamingoya ve çizgili domuz yavrularına dönüştürdü. Serrikanyalı kızlar da kalan adamları kılıçtan geçirdiler.

Ağı sonunda parçalamayı başaran ejderha yattığı yerden fırladı, kanatlarını çırptı, kükredi, yay gibi gerildi ve katliamdan payını almayıp kaçmaya çalışan kunduracı Keçiyiyen'in peşine düştü. Keçiyiyen tazı gibi kaçsa da ejderha ondan hızlıydı. Geralt, ejderhanın açılmakta olan ağzını ve hançer gibi keskin dişlerini görünce başını yana çevirdi. Sonra iğrenç bir çatırtı ve ciyaklama duydu. Dandelion boğuk sesiyle çığlık attı. Yüzü kireç gibi olan Yennefer karnını tutup eğildi, yan döndü ve arabanın altına doğru kustu.

Derken büyük bir sessizlik oldu. Can çekişen Çoraktarlalı milis teşkilatı üyelerinin arada sırada gakladıkları, söylendikleri ve ciyakladıkları duyuluyordu yalnızca.

Vea yüzünde haince bir gülümsemeyle bacaklarını iki yana açıp Yennefer'in karşısına dikildi. Serrikanyalı kılıcını kaldırdı. Benzi atan Yennefer ise ayağını kaldırdı.

Bir taşın üstünde oturan Borch, namıdiğer Üçkarga, "Hayır," dedi. Kucağına ejderha yavrusunu almıştı, yüzünde sakin ve memnun bir ifade vardı.

"Hanımefendi Yennefer'i öldürmeyeceğiz," diye yineledi ejderha Villentretenmerth. "O konu kapandı. Dahası paha biçilemez desteği için Hanımefendi Yennefer'e minnet borçluyuz. Çöz bağlarını, Vea."

"Farkında mısın, Geralt?" diye fısıldadı Dandelion, uyuşmuş ellerini ovalarken. "Farkında mısın? Altın ejderhayla ilgili eski bir masal vardır. Altın ejderha..."

"Her şekle girebiliyordu," diye mırıldandı Geralt. "İnsan şekline de. Bunu duymuştum. Ama inanmamıştım."

Yirmi arşın yükseklikteki kayalıklara tırnağını geçirmiş, orada öylece asılı duran cüceye, "Efendi Yarpen Zigrin!" diye bağırdı Villentretenmerth. "Ne arıyorsunuz orada? Tavşan ayağı mı? Doğru anımsıyorsam sevmezsiniz siz onu. Aşağı gelin de Yağmacılar'la ilgilenin. Yardıma ihtiyaçları var. Artık öldürme işi bitti. Kimse öldürülmeyecek."

Ejderha, pürdikkat dövüş alanını denetleyen Serrikanyalı kızlara bakarken yüzünde huzursuzluk vardı. O sırada Dandelion, hâlâ baygın yatan Dorregaray'ı ayıltmaya çalışıyordu. Geralt, Yennefer'in yanmış ayak bileklerini merhemle ovalayıp pansuman yaptı. Büyücü kadın acıyla soluyor ve beddualar ediyordu.

İşler bitince Witcher ayağa kalktı.

"Buradan ayrılmayın," dedi. "Onunla konuşmalıyım."

Yennefer de yüzünü acıyla buruşturup ayağa kalktı.

"Ben de seninle geleceğim, Geralt." Witcher'ın elini tuttu. "Olur mu? Lütfen, Geralt."

"Benimle mi, Yen? Sanıyordum ki..."

"Sanma." Başını Witcher'ın omzuna dayadı.

"Yen?"

"Sorun yok, Geralt."

Geralt, Yennefer'in gözlerinin içine baktı; sıcaktılar. Bir zamanlar olduğu gibi. Geralt başını eğip onu dudaklarından öptü. Sımsıcak, yumuşacık ve hazırdılar. Bir zamanlar olduğu gibi.

Yürüdüler.

Geralt'a yaslanan Yennefer, eteğini topladı ve bir kralın önünde eğilircesine reverans yaptı.

"Üçkarga... Villentretenmerth..." dedi Witcher.

"Adımın sizin dilinize çevrilmiş anlamı 'Üç kara kuş'," dedi ejderha. Küçük pençelerini Üçkarga'nın koluna dayamış olan yavru ejderha, kendisini okşayan ele boynunu uzattı.

"Karmaşa ve düzen." Villentretenmerth gülümsedi. "Anımsadın mı, Geralt? Karmaşa saldırıdır. Düzen ise buna karşı savunmadır. Saldırının ve kötülüğün karşısına dikilmek üzere dünyanın sonuna kadar gitmeye değiyor, değil mi Witcher? Özellikle de dediğin gibi parası iyiyse. Bu sefer öyle oldu. Çoraktarla yakınlarında zehirlenen dişi ejderha Myrgtabrakke'nin servetiydi bu. Ona yardım etmem, onu tehdit eden kötülüğün önüne geçmem için çağırmıştı beni. Denesleli Eyck dövüş alanından kaldırılıp götürüldükten hemen sonra Myrgtabrakke uçup gitti. Siz konuşup tartışırken buna yeterince zamanı olmuştu. Ama ödülüm olan servetini bana bıraktı."

Yavru ejderha cik cik ötüp küçük kanatlarını çırpıyordu.

"Yani sen..."

"Evet," diye sözünü kesti ejderha. "Ne yapalım, zaman böyle. Sizlerin canavar diye tanımladığınız canlılar bir süreden beri insanların gitgide artan tehdidi altında hissediyor kendilerini. Artık bununla baş edemiyorlar. Onları savunacak birine ihtiyaçları var. Bir çeşit... Witcher'a."

"Peki hedef... Yolun sonundaki hedef nedir?"

"İşte bu." Villentretenmerth kolunu kaldırdı. Ejderha yavrusu korkuyla ciyakladı. "Az önce ulaştım hedefe. Onun sayesinde uzun ömürlü olacağım, Rivyalı Geralt, olasılıkların sınırı olmadığını kanıtlayacağım. Günün birinde sen de kendine böyle bir hedef bulacaksın, Witcher. Farklı olanlar bile uzun ömürlü olabilir. Elveda, Geralt. Elveda, Yennefer."

Büyücü kadın Witcher'ın omzunu daha sıkı kavrayıp bir reverans daha yaptı. Villentretenmerth ayağa kalktı, ciddi bir ifadeyle Yennefer'e baktı.

"Samimiyetimi ve açık sözlülüğümü bağışla, Yennefer. İkinizin düşüncesini okumaya çalışmama bile gerek yok, her şey yüzünüzden okunuyor. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız, sen ve Witcher. Ancak bir şey çıkmayacak bundan. Hiçbir şey. Üzgünüm."

"Biliyorum." Yennefer'in benzi attı biraz. "Biliyorum, Villentretenmerth. Yine de olasılıkların sınırı olmadığına inanmayı çok isterim. Ya da hiç değilse çok uzakta olduğuna."

Yanlarına gelen Vea, Geralt'ın omzuna hafifçe dokunup hızla birkaç şey söyledi. Ejderha gülümsedi.

"Geralt, Vea, 'Dalgın Ejderha'da aldığımız banyoyu uzun zaman anımsayacağını söylüyor. Bir gün yine karşılaşacağımıza kesin gözüyle bakıyor."

"Ne?" dedi Yennefer gözlerini kısarak.

"Yok bir şey," dedi Witcher hızla. "Villentretenmerth..."

"Dinliyorum, Rivyalı Geralt."

"Sen her şekli alabiliyorsun. Hangi şekle istersen girebiliyorsun."

"Evet."

"Neden insan oldun peki? Neden armasında üç siyah kuş taşıyan Borch oldun?"

Ejderha keyifle gülümsedi.

"Türümüzün atalarının hangi koşullarda birbirlerini ilk kez gördüklerini bilmiyorum, Geralt. Ama gerçek şu ki ejderhalar için insandan daha itici bir şey yoktur. İnsanlar bir ejderhada akılla açıklanmayan, içgüdüsel bir tiksinti uyandırır. Bende durum farklı. Sizler benim gözümde... sevimlisiniz. Elveda."

Ağır ve akıcı bir dönüşüm değildi bu, illüzyon sırasında algılanan sisli ve bulanık titreşim de meydana gelmemişti. Göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. Az öncesine kadar kıvırcık saçlı, ambleminde üç siyah kuş olan bir ceket giymiş şövalyenin durduğu yerde, altın ejderha oturuyordu şimdi. Teşekkürünü sunmak üzere ince boynunu eğmişti. Sonra başını kaldırdı, güneş ışığında ışıl ışıl parlayan altın kanatlarını açtıkça açtı. Yennefer yüksek sesle iç geçirdi.

Tea gibi atının sırtına oturmuş olan Vea el salladı.

"Vea," dedi Witcher, "haklıymışsın."

"Hı?"

"O herkesin en güzeli."

Buz Parçası

1

Şişmiş ve bacaklarını göğe dikmiş olan cansız koyun, hareket etmeye başlamıştı. Duvarın dibine büzülen Geralt, kının kenarına sürtünüp ses çıkarmamasına özen göstererek kılıcını usulca çekti. On adım ötesindeki çöp yığını ansızın kabarıp yükselmeye başlamıştı. Geralt, harekete geçen kabartının çöpten yayılan leş gibi kokusu ona ulaşamadan öne doğru atladı.

Halkalarla bezeli, çan tokmağı şeklindeki oval bir sertliğin içinden çıkan bir duyarga ansızın süprüntünün arasından uzayıp akıl almaz bir hızla Geralt'a doğru hamle yaptı. Witcher kendini çürümüş bir bitki öbeğinin üzerinde çalkalanan dağılmış bir mobilya parçasına tutunurken buldu, dengesini sağladı ve duyargaya hafif bir kılıç darbesi indirip vantuzu kesti. Ardından hemen geriye doğru atladıysa da bu kez tahtaların üzerinde kaydı ve beline kadar çöpün içine gömüldü.

Çöp yığını havaya uçtu, içinden leş gibi kokan yoğun yapışkan bir madde yayıldı, tencere parçaları, çürümüş bezler ve rengi gitmiş lahana liflerinin arasından kaba saba, devasa bir beden

hızla yukarı doğru yükseldi. Şekilsiz bir patates kadar çirkindi, üç adet ahtapot kolu vardı, yarısı kalmış dördüncü kolunu havada oraya buraya sallayıp duruyordu.

Geralt sıkışıp kalmış olmasına ve güçlükle kımıldayabilmesine karşın kalçasını olanca gücüyle çevirip kılıcıyla uzun kollardan birini kesti. Geriye kalan ağaç dalları kadar kalın iki kol sertçe üzerine indi ve onu çöpün içine iyice gömdü. Beden, çöplerin üzerinde sürüklenen bir fıçı misali Witcher'ın üzerine doğru sendeleyerek geliyordu şimdi. Geralt, iğrenç kabarıklığın yırtılırcasına açılıp içi kocaman dişlerle dolu, çan tokmağı şeklinde geniş bir ağıza dönüştüğünü gördü.

Şimdi duyargalar Witcher'ın beline dolanmış, şapırdatmalar eşliğinde onu leş gibi kokan bataklıktan çekerek, dairesel hareketlerle çöpe gömülen bedene doğru yaklaştırıyordu. Dişli ağız vahşice ve öfkeyle açılıp kapanıyordu. Witcher aşağıdan yukarı doğru kayıp, devasa ağzın yanma yaklaştığı sırada kılıcını iki eliyle kavradığı gibi indirdi. Kılıç indiği yere kayarcasına saplandı. Yayılan iğrenç koku Geralt'ı soluksuz bıraktı. Yaratık tıslamaya ve titremeye başladı, ahtapot kolları düşüp boşlukta seğirdi. Geralt kendini döküntünün arasından ittirmeye çalışıp silahını yeniden salladı. Dişlere isabet eden kılıç iğrenç gıcırtılar çıkardı. Yaratık garip sesler çıkarıp batmaya başlamıştı ki bataklığın içinden tıslayarak fırlayıp Witcher'ın üzerine pis kokulu yapışkan maddeden püskürttü. Geralt pisliğin içine gömülmüş bacaklarını hareket ettirip dengesini korumaya çalıştı, kendini kurtardı, yüzücülerin suda yaptıkları gibi bataklığı göğsüyle yararak öne doğru atıldı, kılıcını olanca gücüyle yukarıdan aşağıya doğru savurdu, fosforu sönmekte olan iki gözün ortasından bedene saplanan kılıcın üzerine abandı. Yaratık, hırıltılar çıkararak inledi, sarsıldı, devrilen bir bardak gibi çöp yığının üzerine içindeki cerahati boşalttı.

Cerahatten ağır ve sıcak dumanlar eşliğinde berbat bir koku yayılmaya başlamıştı şimdi. Ahtapot kolları seğirdi ve çürümüş bitkiler arasında gezindi.

Witcher vıcık vıcık bulamacın içinden kendine yol açmaya çalışırken ayakları kaygan ama yine de sert bir zemin buldu. Yapışkan iğrenç bir şeyin ayak bileklerinden yukarı doğru süründüğünü duyumsadı. Bir an önce çeşmeye koşup bu itici şeyi yıkamayı geçirdi içinden. Yaratığın ahtapot kolları bir kez daha çöplerin içine daldı ama dermansız ve gevşekti, derken bir daha hareket etmedi.

Bir yıldız kaydı, hareketsiz ışık noktacıklarıyla kaplı kapkara göğü birkaç saniye süren bir şimşek çakması gibi aydınlattı. Witcher bir dilekte bulunmadı.

Güçlükle ve kesik kesik soluk alıp verdi ve dövüşten önce aldığı iksirin etkisinin azalmakta olduğunu duyumsadı. Kent surlarına kadar yayılmış olan devasa çöp ve döküntü yığını nehrin parıltılı sularına doğru kayarken, yıldızların altında hoş ve ilginç bir manzara oluşturmuştu. Witcher yere tükürdü.

Canavar ölmüştü. Bir zamanlar içinde yaşadığı gübre yığınının bir parçası olup çıkmıştı bile.

Bir yıldız daha kaydı.

"Çöp yığını," dedi Witcher. "Döküntü, pislik ve bok."

2

"Pis kokuyorsun, Geralt." Yennefer, makyajını sildiği aynadan başını çevirmeden suratını ekşitti. "Banyo yap."

Witcher teknenin içine bakıp, "Su yok," dedi.

"İcabına bakarız." Büyücü kadın ayağa kalkıp pencereyi ardına kadar açtı. "Deniz suyu mu, normal su mu istersin?"

"Deniz suyu, değişiklik olsun."

Yennefer ellerini hızla öne uzattı, büyülü sözleri söyledi, elleriyle karışık bir hareket yaptı. Açık pencereden ansızın içeri doğru keskin ve nemli bir hava esti ve yeşil, kenarları düzensiz bir bulut ıslık çalarcasına bir sesle odanın içine doldu. Tekneyi dolduran su köpürüp taştı, kenarlara vurup yere sıçradı. Büyücü kadın yerine oturdu ve yarım bıraktığı işine yöneldi.

"Nasıl, başarılı oldun mu?" diye sordu. "Şu çöplükteki şey neydi öyle?"

"Tahmin ettiğim gibi bir *ʒeugl*." Geralt çizmelerini ve giysilerini çıkarıp bir ayağını tekneye soktu. "Lanet olsun, ne kadar soğuk, Yen. Suyu ısıtamaz mısın?"

"Hayır." Büyücü kadın yüzünü aynaya yaklaştırmış, camdan bir çubuk yardımıyla gözüne bir şey damlatıyordu. "Sihirli kelimeleri söylemek çok yorucu, ayrıca başımı döndürüyor. İksir içtikten sonra soğuk iyi gelir sana."

Geralt karşı koymadı. Yennefer'e itiraz etmenin bir anlamı yoktu çünkü.

"*Zeugl* sıkıntı çıkardı mı?" Büyücü kadın serçe parmağını bir şişeye batırıp gözüne bir şey sürerken ağzını tuhaf bir şekilde büzdü.

"Pek sayılmaz."

Açık pencereden bir patırtı, odun kesme takırtısı ve bir ses duyuldu; açık saçık bir şarkının nakaratını kopuk kopuk ve hatalı olarak tekrarlayıp duruyordu.

"*Zeugl*." Büyücü kadın masanın üzerinde duran muazzam koleksiyondaki bir başka şişeye uzandı ve tıpasını çekip çıkardı. Odaya leylak ve Frenk üzümü kokuları yayıldı. "Bak işte! Bir

Witcher kentte bile kolayca iş bulabiliyor, ıssız yerlerde dolanıp durmana gerek yok yani. Istredd bunun artık sıradanlaştığını söylüyor. Ormanlarda ve bataklıklarda yaşayan ve nesli tükenmekte olan bir canlının yerini başka bir şey alıyor. İnsanlar tarafından yaratılmış yapay çevreye uyum sağlayan bir mutasyon."

Istredd'in adı ne zaman geçse Geralt'ın yüzü asılırdı, yine öyle oldu. Yennefer'in Istredd'in dehasına duyduğu hayranlıktan bıkmıştı. Hatta Istredd'in haklı olduğu durumlarda bile.

"Istredd haklı," diye sözlerini sürdürdü Yennefer. Leylak ve Frenk üzümü kokan bir şeyi göz kapaklarına ve yanaklarına sürerken. "Baksana, kanallarda ve mahzenlerde devfareler, çöplüklerde *ʒeugl*'lar, bakımsız mezar ve savaklarda ruhsuzlar, su değirmenlerinde pusucular. Bir arada, ortaklaşa yaşayıp gidiyorlar işte, ne dersin?"

Geralt, bedenindeki sabunu akıtırken, *Bir de ölüleri gömüldükleri gün yiyen hortlaklar, ne kusursuʒ bir ortak yaşam*, diye düşündü. "Evet."

Sihirbaz kadın kutuları ve küçük şişeleri eliyle itti. "Kentlerde Witcherlara da iş çıkar. Bence günün birinde bir kente yerleşeceksin, Geralt."

Ölürüm daha iyi, diye düşündü Geralt. Ancak aklından geçenleri dillendirmedi. Yennefer'e karşı gelmek kavga demekti, bunu biliyordu Witcher, Yennefer'le kavga etmek de tehlikesiz işlerden sayılmazdı.

"Bitti mi işin, Geralt?"

"Evet."

"Çık tekneden."

Yennefer yerinden kalkmadan elini fütursuzca sallayıp sihirli sözcükler söyledi. Teknedeki su, yere sıçrayan ve Geralt'ın üzerinden akan damlalarla birleşip şırıltılarla yarı saydam bir topa

dönüşüp âdeta ıslıklar çalarak pencereden dışarı uçtu. Ardından şiddetli bir su şakırtısı duyuldu.

Biri aşağıdan yukarıya doğru, "Boynunuz altınızda kalsın, orospu çocukları!" diye bir yaygara kopardı. "Kazanınızı nereye boşaltacağınızı bilmiyor musunuz? Börtü böcek canlı canlı yesin sizi, cüzzam yapışsın yakanıza, geberin!"

Büyücü kadın pencereyi kapattı.

"Lanet olsun, Yen." Witcher kıkır kıkır gülüyordu. "Suyu daha öteye boşaltsaydın keşke."

"Yapabilirdim," diye mırıldandı kadın, "ama canım istemedi."

Masanın üzerindeki küçük lambayı alıp Geralt'a doğru ilerledi. Yürürken bedenine yapışan beyaz gecelik ona doğaüstü bir çekicilik kazandırmıştı. *Çıplak halinden daha çekici*, diye düşündü Witcher.

"Seni incelemek istiyorum," dedi Yennefer. "*Zeugl* tırmalamıştır bir yerlerini mutlaka."

"Tırmalamadı. Öyle olsa fark ederdim."

"İksirleri içmişken mi? Güldürme beni. İksirleri içtikten sonra bir yerin kırılsa bile, kemiğinin etinin arasında sallandığını görene kadar, anlamazsın sen. *Zeugl*'ın üzerinde başka şeyler de olabilir, örneğin ceset zehri. Her halükârda önlem almak için zamanımız var henüz. Dön arkanı."

Geralt teninde lambanın hafif sıcağını, arada sırada da kadının dokunup geçen saçlarını duyumsuyordu.

"Her şey yolunda gibi duruyor," dedi Yennefer. "İksirler seni devirmeden yat uzan. Çok tehlikelidir bu karışımlar. Kendini bunlarla ağır ağır mahvediyorsun."

"Dövüşten önce almak zorundayım bunları."

Yennefer yanıt vermedi. Yeniden aynanın karşısına oturup pırıl pırıl parlayan kıvırcık siyah saçlarını taramaya koyuldu. Yatağa

yatmadan önce daima taranırdı. Geralt'ın gözünde kaçıklıktı bu ama Yennefer'i böyle izlemeye bayılıyordu. Yennefer'in bunun farkında olduğundan kuşkulanıyordu.

Ansızın üşümeye başladı; iksirlerin etkisiyle zangır zangır titriyor, boğazı daralıyor, karnının içinde kıyametler kopuyor, midesi bulanıyordu. Sesini yükseltmeden sövdü, gözünü Yennefer'den ayırmadan kendini yatağın üzerine bıraktı.

Odanın tavanındaki bir hareket dikkatini çekince gözü oraya takılıp kaldı. Duvara yamuk bir şekilde çivilenmiş, örümcek ağıyla kaplı geyik boynuzunun üzerinde küçük bir kuş oturuyordu, kapkaraydı. Başını yana çevirmiş, hareket etmeyen sarı gözüyle Witcher'a bakıyordu.

"Nedir bu, Yennefer? Nereden gelmiş?"

"Ne?" Yennefer başını çevirdi. "Ha, bu mu? Kerkenez."

"Kerkenez mi? Kerkenezler kızıl beneklidir ama bu siyah."

"Sihirli bir kerkenez o. Ben yaptım."

"Niçin?"

"Lazım bana," diye kestirip attı Yennefer.

Geralt başka soru sormadı, Yennefer'in yanıt vermeyeceğini biliyordu çünkü.

"Yarın Istredd'in yanına mı gideceksin?"

"Evet. Hemen sabahtan. Ne var?"

"Yok bir şey."

Lambayı söndürmeden Geralt'ın yanına uzandı. Işığı hiçbir zaman kapatmazdı, karanlıkta uykuya dalmayı sevmezdi çünkü. İster lamba, fener ya da mum olsun, kendi kendine sönsün diye daima yanık bırakırdı.

Daima. Bir takıntı daha işte. Yennefer'in yığınla takıntısı vardı.

"Yen?"

"Hıh?"

"Buradan ne zaman gideceğiz?"

"Bu kadar sıkıcı olma." Kadın kuştüyü yorganı hışırdatıp durdu. "Henüz üç gündür buradayız ama aynı soruyu en az otuz kez sordun. Sana söyledim, burada halletmem gereken bir işim var."

"Istredd'le mi?"

"Evet."

Witcher iç geçirdi ve maksadını gizlemeden sarıldı kadına.

"Hey," diye fısıldadı Yennefer. "İksir aldın..."

"Ne olmuş yani?"

"Hiç." Ergen bir kız gibi kıkırdadı, Witcher'a sokuldu, geceliğini kolayca çıkarabilmek için bedenini büktü, kıvırdı, gerdi.

Witcher onu her çıplak gördüğünde olduğu gibi derin bir heyecana kapıldı, tüyleri ürperdi. Yennefer'in tenine değen parmakları karıncalanmaya başladı. Dudaklarıyla sevdiği kadının kadife gibi ve yusyuvarlak olan memelerine, oradan da solgunluktan neredeyse görünmeyen meme uçlarına dokundu. Ellerini, leylak ve Frenk üzümü kokan saçlarına gömdü.

Yennefer kendini Geralt'ın okşamalarına bırakmış, kedi gibi mırıldanıyor, büktüğü dizini Witcher'ın kalçasına bastırıyordu.

Geralt, Witcher iksirine dayanma gücünü ölçemediğini, bu maddelerin organizma üzerindeki zararlı etkilerini unuttuğunu çok geçmeden anladı. Sonra, *Belki de iksirlerden değil, dövüşten, aldığım riskten, tehlikeden, ölümle burun buruna gelmekten kaynaklı bitkinliktir,* diye düşündü. *Bu artık dikkate almamayı alışkanlık haline getirdiğim bir bitkinlik mi? Ama benim yapay yollardan düzeltilmiş olan organizmam alışkanlıklara kulak asmaz ki! Doğal tepkiler verir. Ama vermese keşke. Lanet olsun!*

Gelgelelim Yennefer böylesine küçük bir neden yüzünden hiçbir zaman moralini bozmazdı. Geralt kadının ona dokunduğunu hissetti, kulağına yaklaşıp bir şeyler mırıldandığını duydu.

Witcher her zaman yaptığı gibi elinde olmadan, Yennefer'in bu en pratik büyüsünü kullandığı sayısız durumu düşündü. Sonra da Geralt düşünmeyi bıraktı.

Alışageldiği gibi hiç de sıradan bir şey değildi bu.

Geralt kadının bilinçsiz bir gülümsemeyle seğiren dudaklarına baktı. Bu gülümsemeyi iyi tanırdı, mutluluktan çok zafer duygusundan kaynaklandığı hissine kapılırdı sıklıkla. Kadına hiç sormamıştı bunu. Yanıt alamayacağını biliyordu çünkü.

Geyik boynuzu üzerinde oturan kerkenez kanatlarını silkeledi, kıvrık gagasını açıp kapattı. Yennefer başını ondan çevirip iç geçirdi. Çok üzgündü.

"Yen?"

"Yok bir şey, Geralt." Witcher'ı öptü. "Yok bir şey."

Lambanın alevi titriyordu artık. Duvarda bir fare yolunu bulmaya çalışıyordu; komodinin içindeki tahtakurdu usulca, ölçülü ve eşit aralarla cikliyordu.

"Yen?"

"Ha?"

"Gel gidelim buradan. Kendimi burada rahat hissetmiyorum. Bu kent beni çok olumsuz etkiliyor."

Yennefer döndü, elini Geralt'ın yanağında gezdirip saçlarını arkaya doğru itti, parmaklarını aşağıya doğru kaydırıp Witcher'ın boynunun yan tarafında kabuk tutmuş yaralara dokundu.

"Bu kentin adının anlamını biliyor musun? Aedd Gynvael ne demek?"

"Bilmiyorum. Elf dilinde bir sözcük mü?"

"Evet. Buz parçası demek."

"Tuhaf. Bu sefil ine hiç ama hiç uymamış."

"Elfler arasında, kar fırtınası çıktığında beyaz atlar koşulu kızağıyla araziden geçen Kış Kraliçesi'nin efsanesi anlatılır," diye

fısıldadı büyücü kadın düşüncelere dalarak. "Kraliçe yolculuk sırasında çevresine sert, sivri, küçük buz parçaları saçarmış, bu buzlar birinin gözüne ya da kalbine saplanırsa vay halineymiş. Perişan olurmuş bu insan. Onu artık hiçbir şey mutlu edemezmiş, kar beyazı olmayan şeyler gözüne çirkin, itici, nahoş görünürmüş. Huzur bulamazmış artık, her şeyden vazgeçermiş, aklı fikri kraliçede olurmuş, düşlerinde onu görür, onun sevgisini kazanmaya uğraşırmış. Tabii onu asla bulamaz ve özleminden ölürmüş. Yani denir ki burada, bu kentte uzun zaman önce böyle bir olay yaşanmış. Güzel bir efsane, değil mi?"

"Elfler her şeyi allayıp pullamayı çok iyi becerir," diye mırıldandı Geralt uykulu bir sesle ve dudaklarını Yennefer'in omuzlarında gezdirdi. "Bu kesinlikle efsane değil, Yen. Berbat bir musibetin, belli bir bölgenin başına bela olan Vahşi Av'ın süslü püslü anlatımı. İnsanları gökyüzünde salınan bir hayalet alayına katılmaya zorlayan açıklanamayan kitlesel bir çılgınlık bu. Gözlerimle gördüm. Gerçekten de kışın sıklıkla oluyor. Bu işi bitirmem için bana tonla para önerdiler ama bulaşmak istemedim. Vahşi Av'la baş etmenin hiçbir yolu yok..."

"Witcher," diye fısıldadı Yennefer ve onu yanağından öptü. "Romantizmden zerre kadar nasibini alamamışsın. Oysa ben... Elflerin efsanelerine bayılırım, öyle güzeller ki! İnsanların böyle efsaneleri ne yazık ki yok. Belki günün birinde olur. Belki kendilerine efsaneler yaratırlar. Gelgelelim insanların efsanelerinin konusu ne olabilir ki? Nereye bakarsan bak, her şey boz rengi ve sevimsiz. Hatta güzel başlayan şeyler bile sıkıcı oluyor, sıradanlaşıyor, adına yaşam dedikleri, insan ritüeline, tekdüze bir ritme dönüşüyor. Ah, Geralt, büyücü olmak hiç kolay değil ama

sıradan bir insan yaşamıyla kıyaslandığında... Geralt?" Başını, Witcher'ın ağır ağır inip kalkan göğsüne yasladı.

"Uyu," diye fısıldadı. "Uyu, Witcher."

3

Kenti hiç beğenmemişti.

Sabahın ilk saatlerinden beri, evet sabahın ilk saatlerinden beri her şey keyfini kaçırmış, onun canını sıkmış ve öfkelendirmişti. Her şey. Uyuyakalmış olmasına kızmıştı, böylece sabahın ilk saatleri öğleye denk gelmişti. O uyanmadan giden Yennefer'in yokluğu huzursuz etmişti onu.

Yennefer'in acelesi vardı anlaşılan çünkü normal zamanda kutulara doldurduğu, kehanette bulunurken kullandığı zarlar dâhil her şey ortalığa saçılmış öylece duruyordu. Büyüğünü yüzünü pudralamak, küçüğünü dudaklarını boyamak, en küçüğünü de kına yakmak için kullandığı incecik kıldan yapılmış fırçalar, yanaklarına ve göz kapaklarına sürdüğü tebeşir parçaları ve kalemler, gümüş cımbızlar, kaşıklar, ince uzun porselen ve buzlu camdan şişeler de ortalıktaydı. Geralt biliyordu, şişelerde iksirler; kaz yağı, is ve havuç suyu gibi sıradan bileşenler içeren merhemler, ayrıca adamotu, antimon, haşhaş, ejderha kanı ve konsantre dev akrep zehri gibi müthiş gizemli maddeler vardı. Hepsinden öte odaya leylak ve Frenk üzümü kokusu hâkimdi; bunlar, Yennefer'in her zaman kullandığı esanslardı.

Yennefer bu malzemeleriyle yanındaydı şimdi. Bu kokuyla yanındaydı.

Ancak kendisi yoktu.

Geralt aşağıya inerken içindeki huzursuzluğun büyüdüğünü, ruhunu derin bir öfkenin sardığını duyumsadı. Her şeye öfkeliydi şimdi.

Lokantacının masaya getirdiği sahanda yumurtanın soğuk olmasına öfkelendi. Dükkânın arka tarafında orasını burasını elediği kızı bıraktıktan sonra oturmuştu masaya. Kızın en fazla on iki yaşında olmasına ve gözlerinde yaşlar olmasına da öfkelendi.

Çöplüğün pis kokusunu hafif de olsa hâlâ giysilerinde ve saçlarında hissediyordu. Hamama gitmeye karar verdi.

Hamamda, gözlerini Witcher madalyonuna ve teknenin kenarına bıraktığı kılıcına diken hamamcıya öfkelendi. Hamamcının ona bir fahişe sunmamasından rahatsız oldu. Yanında fahişe istemiyordu aslında ama hamamda herkese böyle bir kadın sunulurdu ve ona farklı davranılmasına öfkelendi.

Yoğun bir şekilde gri sabun kokusu yayarak hamamdan çıkarken morali düzelmemiş ve Aedd Gynvael zerre kadar güzelleşmemişti. Kentin beğenilecek hiçbir özelliği yoktu hâlâ. Yan sokaklarda rastgele oluşup yolu kapatan çöp yığınlarından hoşlanmamıştı Witcher. Tapınak duvarlarının dibinde avarelik eden dilencilerden hoşlanmamıştı. Duvardaki kargacık burgacık ELFLER KENDİ BÖLGELERİNE! yazısından da hoşlanmamıştı.

Saraya almadılar onu, esnaf loncasındaki valiye yolladılar. Buna öfkelendi. Esnaf birliğinin en yaşlısı olan bir elfin, valiyi pazarda aramasını söylemesine, yakında kendi bölgesine gönderilecek biri olarak ona garip bir küçümsemeyle bakmasına.

Pazar yeri insan kaynıyor, tezgâh, araba, at, öküz ve sinekten geçilmiyordu. Hafif bir yükseltinin üzerinde suçlu teşhir direği ve fail duruyor, halk ona çöp ve pislik fırlatıyordu. Fail, sesini fazlaca yükseltmeden şaşılacak bir soğukkanlılıkla işkencecilerine hakaretler yağdırıyordu.

Hayatı iyi bilen Geralt, valinin hangi amaçla bu gürültü patırtının ortasında yer aldığını hemen anlamıştı. Dışarıdan kervanlarıyla gelen tacirler fiyatlarına verecekleri rüşveti de eklemişlerdi ve bu rüşvetleri birine vermeleri gerekiyordu. Gelenekleri çok iyi bilen vali, tacirlerin uğraşıp yorulmalarını önlemek için oradaydı.

Makamını, fasulye kazıkları üzerine gerilmiş kirli mavi bezden oluşan bir çardak simgeliyordu. Çardağın içinde bulunan masanın çevresini hep bir ağızdan konuşan ilgili kişiler sarmıştı. Masanın arkasında Vali Herbolth oturmuş, her şeyi ve herkesi küçümsediğini solgun yüzüne takındığı ifadeyle anlatıyordu.

"Hey! Sen ne tarafa gitmek istiyorsun?"

Geralt başını ağır ağır çevirdi. İçindeki öfkeyi derhal bastırdı, kızgınlığını kontrol altına aldı, sert ve soğuk bir buz parçasına dönüşüp öylece dondu. Duygulara yer yoktu şimdi. Önüne bir adam çıktı; bir tutam üstüpüyü andıran, sarıya çalan saçları vardı. Bomboş bakan donuk gözlerinin üstündeki kaşları da aynı renkteydi. İnce, uzun parmaklı ellerini kılıç, gürz ve iki hançerin asılı olduğu kalın pirinç tabakalardan oluşan kemerine dayadı.

"Haa, tanıdım seni," dedi adam. "Witcher, öyle değil mi? Herbolth'un yanına mı gitmek istiyorsun?"

Geralt başını salladı ve adamın ellerini izlemeyi sürdürdü. Bakışlarını bu adamın ellerinden çekmenin tehlikeli olduğunu biliyordu.

"Adını duydum, canavar kasabı," dedi sarı saçlı, gözlerini Geralt'ın ellerinden ayırmadan. "Bence hiç karşılaşmadığımız halde sen de benim adımı duymuşsundur mutlaka. Ben Ivo Mirce. Ama herkes bana Ağustosböceği der."

Witcher, adamın adını duyduğunu anlatırcasına başını salladı. Ayrıca Vizima, Cealf ve Vattweir'de Ağustosböceği'nin başına konan ödülü de biliyordu.

Ona fikrini sorsalar, bu ödülün düşük olduğunu söylerdi. Ama soran olmamıştı.

"Güzel," dedi Ağustosböceği. "Bildiğim kadarıyla vali seni bekliyor. Gidebilirsin. Ama kılıcını burada bırakacaksın, arkadaş. Bu merasimin güvenliğini sağlamam için para veriyorlar bana. Silahlı biri Herbolth'un yanına asla yaklaşamaz. Anladın mı?"

Geralt umursamazca omuzlarını silkti, kemerini çözüp kına sardı ve kılıcını Ağustosböceği'ne uzattı. Ağustosböceği hafifçe gülümsedi.

"Aferin," dedi. "Hiç itiraz etmeden uslu uslu söz dinledin. Seninle ilgili söylentilerin abartılı olduğunu biliyordum zaten. Dilerim bir gün kılıcımı istersin benden, vereceğim yanıtı o zaman görürsün."

Vali ansızın, "Hey, Ağustosböceği!" diye seslenip ayağa kalktı. "Bırak geçsin! Hemen buraya gelin, Efendi Geralt, hoş geldiniz, hoş geldiniz. Sayın tacirler, uzaklaşın, bizi biraz yalnız bırakın. Konu kentin daha önemli meseleleri olunca sizin ticari işleriniz beklemek zorunda. Dilekçelerinizi sekreterime takdim edin!"

Geralt, bu sözüm ona candan karşılamaya aldırmadı. Bu tavrın yalnızca bir pazarlık hamlesi olduğunu biliyordu. Bu arada tacirlere rüşvetlerin yeterli olup olmadığını değerlendirmeleri için zaman tanınmıştı.

"Ağustosböceği seni kızdırmaya çalıştığı için kusura bakma." Herbolth, Witcher'ın yarım yamalak başını eğmesine aynı kayıtsızlıkla elini sallayarak karşılık vermişti. "Aldırma sen ona. Ağustosböceği yalnızca emir aldığı zaman silahına davranır. Gerçi bu durumdan pek hoşlanmıyor ama parasını ben ödediğim sürece sözümü dinlemek zorunda, yoksa kendini sokakta bulur yine. Dediğim gibi aldırma sen ona."

"Neden seçe seçe böyle birini seçtiniz, vali? Durumlar çok mu ciddi?"

"Değil, çünkü Ağustosbeceği'nin parasını veriyorum." Herbolth gülümsedi. "Şöhreti dilden dile dolaşıyor, bu da benim işime geliyor. Biliyor musun, Aedd Gynvael ve Toina vadisindeki bütün kentler Rakverelin naibine bağlıdır. Son zamanlarda naipler her mevsim değişiyor. Neden değiştirildiklerini kimse bilmiyor. Zaten ikisinden biri yarı elftir, lanet olası kan, lanet olası ırk! Bütün kötülükler onlardan gelir."

Geralt, kötülüklerin çöpçülerden de geldiğini söylemedi çünkü bu espriyi herkes bilir ancak herkes komik bulmazdı.

Sohbetin tadına varmaya başlayan Herbolth, "Her yeni naip," diye devam etti, "kendi akrabalarını ve yakınlarını makamlara yerleştirmek için eski idarenin belediye meclisinden ve valilerinden kurtulmakla işe başlar. Ama Ağustosböceği'nin belli bir naibin elçisine yaptıklarından sonra artık beni kimse yerimden etmeye çalışmıyor. Hangisi olduğunu anımsayamadığım en eski idarenin en eski valisiyim şimdi. Ama sohbete dalıp, nurlar içinde yatsın, ilk karımın dediği gibi asıl meseleyi havada bıraktık. Şimdi konuya gelelim. Çöplerimizin arasına nasıl bir yaratık yayılmış?"

"Bir *ʒeugl*."

"Ömrüm boyunca böyle bir ad duymadım. Öldüğünü varsayıyorum."

"Evet, öyle oldu."

"Kent kasasına kaça mal olacak bu? Yetmiş mi?"

"Yüz."

"Yapmayın ama Efendi Witcher! Sizin aklınız başınızdan gitmiş! Bir yığın bokun içine yerleşmiş haşaratın teki öldürüldü diye yüz altın mı ödeyeceğiz?"

"Haşarat ya da değil, Sayın Vali, sekiz insanı yediğini siz söylemiştiniz."

"İnsan mı yemiş? Pekâlâ. Bana anlattıklarına göre minik canavar ayık gezmeyen Zakorka'yı yemiş, sonra dış mahallelerde oturan yaşlı bir kadını ve arabacı Sulirad'ın birkaç çocuğunu yemiş. Ama Sulirad bunu üzerinden biraz zaman geçtikten sonra anlamış çünkü kaç çocuğu olduğunu kendi bile bilmez, öyle hızlı çocuk yapar ki saymaya yetişemez. İnsanmış! Seksen veririm!"

"Canavarı öldürmeseydim, yakında daha önemli birini yerdi. Örneğin eczacıyı diyelim. O zaman cüzzam merhemini nereden bulacaktınız? Yüz."

"Yüz altın büyük para. Bu kadar çok parayı dokuz başlı *hydra* için verir miydim, bilmiyorum. Seksen beş."

"Yüz, Efendi Herbolth. Şunu unutmayın, dokuz başlı *hydra*'yı vurmadım ama ünlü Ağustosböceği dâhil buralı hiç kimsenin baş edemediği *zeugl*'dan kurtardım sizi."

"Çünkü buradakiler çöp ve bokun içinde bata çıka yürümeye alışkın değildir de ondan. Son sözüm: Doksan."

"Yüz."

"Doksan beş, bütün şeytanlar ve iblisler adına!"

"Anlaştık."

"Eh, hallettik," diye ağzını yayarak sırıttı Herbolth. Her zaman mı böyle güzel pazarlık yaparsın, Witcher?

"Hayır." Geralt gülümsemiyordu. "Pazarlık yaptığım enderdir. Ama sizi sevindirmek istemiştim, Vali."

"Sevindirdin işte, daha ne olsun!" dedi Herbolth kahkaha atarak. "Hey, Şeytanmantarı! Koş! Defteri ve keseyi getir bana ve içinden çarçabuk doksan altın çıkarıp say."

"Doksan beş demiştik."

"Vergisi peki?"

Witcher içinden sövdü. Vali makbuza kocaman bir imza bastıktan sonra tüylü kalemin arka ucuyla kulağını kurcaladı.

"Çöplük yüzünden artık başımız ağrımaz diye düşünüyorum? Ha, Witcher?"

"Keşke. Ama ben yalnızca bir *zeugl* hallettim. Çoğalmayı başarmış olabilir. Çünkü *zeugl*'lar tıpkı salyangozlar gibi erdişidir."

"Sen ne zırvalıyorsun öyle?" Herbolth, Witcher'a ters ters baktı. "Üremek için çift olmaları gerekir, yani erkek ve dişi. Yoksa *zeugl*'lar bitler ya da fareler gibi samanlıktaki çürümüş otlardan mı ürerler? Farenin dişisi ve erkeği diye bir şey olmadığını, her farenin diğerine benzediğini, yalnızca kendileriyle çiftleşip çürümüş otlardan bittiklerini salaklar bile bilir."

Altınları üst üste dizmekle uğraşan kâtip Şeytanmantarı, "Salyangozlar da ıslak yapraklardan biter," diye araya girdi.

Geralt sıcak bir gülümsemeyle, "Herkes bilir bunu," diyerek kâtibi doğruladı. "Dişi salyangoz ya da erkek salyangoz diye bir şey yoktur. Yapraklar vardır yalnızca. Aksini savunan yanılıyordur."

"Yeter," diye sözünü kesti Vali, onu kuşkuyla süzerek. "Haşerat muhabbeti yeter artık. Çöplüğümüze yeniden bir şeyler yerleşir mi diye sordum; çok rica etsem açık seçik bir yanıt verir misin?"

"Yaklaşık bir ay sonra yığınları taramanız gerekir. Bunu köpeklerle yapmanız iyi olur. *Zeugl* yavruları zararsız değildir."

"Peki, bunu sen yapmaz mısın, Witcher? Ücret konusunda anlaşırız."

"Hayır." Geralt altınları Şeytanmantarı'nın elinden aldı. "Sizin müthiş kentinizde bir hafta bile avarelik etmek istemiyorum, hele bir ay asla olmaz."

"İlginç laflar ediyorsun." Herbolth bıyık altından gülüp Witcher'ın gözlerinin içine baktı. "Gerçekten ilginç. Çünkü burada uzunca bir süre kalacağını düşünüyorum."

"Yanlış düşünüyorsunuz, Vali."

"Öyle mi? Buraya şu kara saçlı cadıyla birlikte geldin, dur, neydi adı... Guinever. Sanırım. Mersinbalığı Hanı'na yerleştin onunla. Aynı odaya."

"Bu ne demek şimdi?"

"Şu demek, o ne zaman Aedd Gynvael'e gelse, kolay kolay gitmez buradan. Bize çok sık gelmişliği vardır."

Şeytanmantarı ağzını yayarak anlamlı anlamlı sırıttı, dişleri noksandı.

Herbolth hâlâ gözlerinin içine bakıyor ve gülümsemiyordu. Geralt da gülümsüyordu ancak çok sevimsiz bir ifade takınmıştı.

"Neden geldiğini bilmiyorum onun." Vali başını çevirip ayakkabısının topuğuyla toprağı eşeledi. "Zaten umurumda değil. Ama şunu aklına yaz ki sihirbaz Istredd bizim için önemli bir şahsiyettir. Şöyle diyeyim, bu kentte yeri doldurulamaz, değerinin sınırı yoktur. Buralılar kadar dışarıdan gelenler de sayar onu. Onun sihirbazlık işlerine de başka meselelerine de burnumuzu pek sokmayız."

"Belki böylesi daha iyi," dedi Witcher. "Peki nerede oturur, sorabilir miyim?"

"Bilmiyor musun? Şurada işte, şu evi görüyor musun? Şu malzeme deposu ile silah deposu arasında kıçın arasına girmiş mum gibi -hoş böyle bir benzetme yapmaktan hoşlanmıyorum aslında- sıkışıp kalmış olan beyaz, yüksek yapı. Ama şimdi gitsen orada bulamazsın onu. Istredd güney surlarının oradan geçenlerde topraktan bir şeyler çıkardı, şimdi o çevreyi köstebek gibi kazıp duruyor. Kazıya yardım etmeleri için adamlarımı yanına aldı. Oraya gidip kibarca, 'Üstat küçük çocuklar gibi neden çukurlar açıp duruyorsunuz, insanlar artık gülmeye başladı, toprağın içinde ne var?' dedim. Yüzüme garibanlar gibi bakıp, 'Tarih,' dedi. 'Ne

tarihi?' diye merak ettim. 'Beşeriyet tarihi. Sorulara yanıtlar. Neler vardı ve neler olacak, sorularının yanıtları,' dedi. Ben de, 'Buraya kent kurulmadan önce bok vardı, çorak arazi, ormanlık ve Kurtadamlar vardı, bundan sonra ne olacağı ise Rakverelin'e kimi naip seçeceklerine bağlı. Muhtemelen yine alçak yarı elf birini getirirler. Ama toprağın içinde tarih falan yok, hiçbir şey yok orada, olsa olsa balık tutarken zoka olarak kullanabileceğimiz kurtlar vardır,' dedim. Beni dinledi mi, zannediyorsun? Nerede! Kazmaya devam ediyor. Onunla görüşmek istersen güney surlarının oraya git."

"Şey, Sayın Vali," diye patladı Şeytanmantarı. "Şimdi evde ama. Nasıl kazacak ki zaten?.."

Herbolth dönüp ona baktı, gözlerinde tehdit vardı. Şeytanmantarı sırtını büküp öksürmeye ve yerinde huzursuzca kımıldanmaya başladı. Yüzündeki sevimsiz ifadeyle hâlâ gülümseyen Witcher kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Evet, şey..." Vali hafifçe öksürdü. "Kim bilir, Istredd gerçekten evdedir belki. Hem bana ne ki..."

"Hoşça kalın, Vali," dedi Geralt, selam vermek için eğilmeye kalkışmadan. "Size iyi günler dilerim."

Silahlarını şakırdatarak yaklaşan Ağustosböceği'nin yanına gitti. Ağustosböceği'nin koltuğunun altında tuttuğu kılıcını almak üzere hiç konuşmadan elini uzattı. Ağustosböceği geri çekildi.

"Acelen mi var, Witcher?"

"Evet var."

"Kılıcını inceledim."

Geralt adama öyle bir baktı ki bu bakışın sıcak olduğunu kimse savunamazdı.

"Şimdi düşün dur bakalım." Geralt başını salladı. "Kılıcımı inceleyen kişi azdır. Hele bununla övünenler daha azdır."

"Hahaha." Ağustosböceği dişlerini göstererek güldü. "Korkunç bir tehdit var bunda, bütün tüylerim diken diken oldu. İnsanlar sizden neden böylesine korkarlar diye kendime oldum olası sormuşumdur, Witcher. Sanırım şimdi biliyorum artık."

"Acelem var, Ağustosböceği. Kılıcımı ver artık."

"İnsanların gözlerine duman salıyorsunuz, Witcher, hepsi bu. İnsanları arıcıların arıları korkuttukları gibi duman ve kötü kokuyla, kaskatı yüzünüzle, kendi hakkınızda mutlaka kendinizin yaydığı lakırdılar ve söylentilerle ürkütüyorsunuz. Tabii arılar dumandan kaçıyorlar, aptal bunlar, kaçacakları yerde iğnelerini Witcher'ın kıçına sallasalar, her kıç gibi onlarınki de şişer oysa. Sizin diğer insanlar gibi hissetmediğiniz söylenir. Saçmalık! Sizi şöyle adamakıllı bir soksalar, öyle güzel hissedersiniz ki!"

"Bitti mi?"

"Evet," dedi Ağustosböceği ve kılıcı verdi. "Neyi merak ediyorum, biliyor musun Witcher?"

"Biliyorum. Arıları."

"Hayır. Düşünüyorum da bir sokağın bir başından elinde kılıçla sen gelsen, bir başından da ben, hangimiz sokağın sonuna kadar gitmeyi başarabiliriz acaba? Bunun için bahse girmeye değer."

"Beni neden kışkırtmaya uğraşıyorsun, Ağustosböceği? Kavga mı etmek istiyorsun benimle? Derdin ne senin?"

"Hiç. İnsanların anlatıp durduklarının ne kadarı doğru, onu merak ediyorum. Kalbiniz, ruhunuz, acıma duygunuz, vicdanınız olmadığı için dövüşte başarılıymışsınız. Hepsi bu mu? Örneğin benimle ilgili de aynı şeyleri konuşuyorlar. Aslında haksız sayılmazlar. Bu yüzden merak ediyorum, sokağa seninle ikimiz girsek, hangimiz canlı çıkarız acaba? Ha? Bahse girmeye değer mi? Ne dersin?"

"Sana acelem olduğunu söyledim. Saçma sapan konuları düşünmeye harcayamam zamanımı. Bahse girmek gibi bir alışkanlığım yoktur. Ama bir sokakta yolumu kesmeyi falan aklından geçiriyorsan, Ağustosböceği, çok iyi düşün derim."

"Duman." Ağustosböceği gülümsedi. "Gözlere duman salıyorsunuz, Witcher. Hepsi bu. Yakında görüşürüz, kim bilir, bakarsın bir sokakta olur?"

"Kim bilir?"

4

"Burada rahatsız edilmeden konuşabiliriz. Otur, Geralt."

Çalışma odasında ilk göze batan, etkileyici miktardaki kitaplardı; geniş odanın önemli bir bölümünü kaplamışlardı. Kalın ciltlerle dolu raflar, ağırlığa dayanamayıp bel vermişti. Bütün dolapların ve komodinlerin üzerine kitaplar yığılmıştı. Witcher bunların bir servet değerinde olduğunu düşündü. Tabii tipik eşyalar da eksik değildi; doldurulmuş bir timsah, tavanda asılı duran kurutulmuş bir kirpi balığı, tozlu bir kaburga, hatırı sayılır miktarda içleri alkol ve akla gelebilecek her tür yaratıkla doldurulmuş kavanozlar vardı. Kavanozların içinde çıyanlar, örümcekler, yılanlar, kaplumbağalar, ayrıca insanlara ve insan olmayan canlılara ait organlar, çoğunlukla da bağırsaklar yüzüyordu. Hatta bir *homunkulus* bile vardı ya da *homunkulus*'u andırıyordu ama kürtajla alınmış bir cenin de olabilirdi bu.

Geralt bu koleksiyondan etkilenmemişti çünkü Yennefer'in Vengerberg'deki evinde altı ay kalmıştı ve Yennefer çok daha ilginç bir koleksiyona sahipti. Yennefer'in malzemeleri arasında ereksiyon halinde devasa bir penis bile vardı, muhtemelen bir

dağ *troll*'üne aitti. Yennefer'in tekboynuzlu atı da vardı, bunun sırtına binip sevişmekten çok hoşlanırdı. Geralt, sevişmek için bundan daha rahatsız bir yerin ancak canlı bir tekboynuzlu atın sırtı olabileceğini düşünüyordu. Geralt bir karyolayı lüks kabul edip bu mobilyayı akla gelebilecek her kullanıma uygun olarak görürken, Yennefer olağanüstü aşırı davranışlar sergileyebiliyordu. Geralt, büyücü kadınla dik bir çatının üzerinde, içine bez tıkılmış bir ağaç kovuğunda, başkalarına ait bir balkonda, bir köprü korkuluğunda, delice akan bir nehrin üzerinde sallanan bir kayıkta ve yer çekiminin olmadığı bir alanda zeminden otuz kulaç yükseklikte özel anlar geçirmişti. Ama tekboynuz bunların en berbatıydı. Bir gün onlar üzerindeyken cansız hayvan yırtılmış, içindeki pamuklar dağılmış, ikisi de kahkahalara boğulmuştu.

"Seni bu kadar eğlendiren nedir?" diye sordu Istredd. Üzerinde çok miktarda çürümüş kafatasının, kemiklerin ve paslı demir parçalarının bulunduğu uzun bir masada oturuyordu.

Witcher onun karşısına oturup camları ve şişeleri göstererek, "Bu eşyaları her gördüğümde," dedi, "midemi altüst eden bu iğrenç ıvır zıvır olmadan büyü yapılamaz mı diye düşünürüm."

"Zevk meselesi," dedi sihirbaz. "Bir de alışkanlık. Birini tiksindiren şey, ötekini etkilemiyor. Sen neden tiksinirsin, Geralt? Duyduğum üzere, çürümüş şeylerin ve çerin çöpün içine para karşılığında boğazına kadar girip bata çıka ilerleyen biri neden tiksinir? Bu soruyu lütfen hakaret ya da kışkırtma olarak görme. Bir Witcher'da neyin tiksinti yarattığını gerçekten merak ediyorum."

"Şu uzun şişede örneğin el değmemiş genç bir bakirenin âdet kanı yok mu, Istredd? Senin gibi ciddi bir sihirbazın bu değerli sıvıyı damla damla toplayabilmek için elinde şişeyle kaynağın başına oturmuş olarak düşünmek beni tiksindirir örneğin."

"Tam isabet." Istredd gülümsüyordu. "Yani bir çırpıda yaptığın espriyi kastediyorum. Şişenin içeriğine gelince onu isabet ettiremedin bak."

"Ama bazen kan kullanıyorsun, öyle değil mi? Duyduğuma göre, bir bakirenin kanı yoksa bazı ruh çağırma seanslarına hiç başlamamak daha hayırlıymış. Bakireyi dolunayda yıldırım çarptıysa daha iyi sonuç alınırmış. Şunu merak ediyorum: Bu kanın, kafayı çekip duvarın dibinde sızmış yaşlı bir fahişenin kanından üstünlüğü nedir?"

"Hiçbir üstünlüğü yok," dedi sihirbaz dudaklarında samimi bir gülümsemeyle. "Ancak aynı işi kolayca elde edilen domuz kanının da gördüğü bilinseydi, o zaman ayaktakımı sihirbazlık deneylerine girişirdi. Ama ayaktakımı seni çok etkileyen bakire kanı, ejderha gözyaşı, beyaz örümcek zehri, kıyılmış bebek parmakları ya da gece yarısı mezarından çıkarılmış ceset suyu bulup kullanmak zorunda kalırsa bu işe kalkışmaktan genelde vazgeçer."

İkisi de sustular. Derin düşüncelere dalmış gibi görünen Istredd, çatlamış ve rengi kahverengiye dönmüş, alt çenesi olmayan kafatasını parmaklarıyla tıklatıyor, şakak kemiğindeki tırtıklı yarığın üzerinde işaret parmağını gezdiriyordu. Geralt sihirbazı çekinerek izliyor, yaşını tahmin etmeye çalışıyordu. Çok yetenekli sihirbazların yaşlanma sürecini istedikleri yaşta kalıcı olarak durdurabildiklerini biliyordu. Erkekler ünlerini ve itibarlarını düşünerek, bilgi ve deneyimi çağrıştıran ilerlemiş yaşın olgunluğunu yeğliyorlardı. Kadınlarsa, Yennefer gibi itibar değil çekicilik peşindeydi. Istredd kırk yaşından fazla göstermiyordu. Hafifçe kırlaşmaya başlamış, omuzlarına kadar inen düz saçları, alnındaki, göz ve ağız kenarlarındaki ince kırışıklıkları ona belli bir ağırlık katmaktaydı. Hoşgörüyle bakan kurşuni gözlerdeki derinliğin ve bilgeliğin doğal mı olduğunu, yoksa sihirle mi

sağlandığını Geralt kestirememişti. Bir süre düşündükten sonra bunun önemli olmadığı sonucuna vardı.

"Istredd," dedi sessizliği bozarak. "Yennefer'i görmek için gelmiştim buraya. Onu burada bulamadığım halde beni içeri aldın. Konuşmak istedin. Ne konuşacağız? Sizin sihir tekelinizi kırmaya çalışan ayaktakımını mı? Beni de bu ayaktakımına kattığını biliyorum. Yeni öğrenmedim bunu. Oysa aslında benden nefret etiklerini söylemek için benimle ciddi bir ifadeyle konuşmaya başlayan meslektaşlarından farklı olduğuna bir dakika öncesine kadar hâlâ inanıyordum."

"Meslektaşlarım adına senden özür dilemeyi aklımın ucundan bile geçirmiyorum," dedi sihirbaz sükûnetini bozmadan. "Onları anlayabiliyorum çünkü kara sanata böylesine hâkim olabilmek için ben de onlar gibi çok ağır koşullarda çalışmak zorunda kaldım. Henüz gencecik çocukken, yaşıtlarım ellerinde ok ve yaylarıyla çayırlarda koşuşturup dururken, balık tutup gönüllerince oyun oynarken ben kitapların başına oturup çalışırdım. Kuledeki taş zeminin soğuğu kemiklerime ve eklemlerime kadar işler, dişlerim takır takır birbirine vururdu. Kocaman ciltlerin üstünü kaplamış tozlar beni öyle bir öksürtürdü ki gözlerim yuvalarından çıkacak sanırdım. Ustam Roedskilde sırtıma kırbacını indirmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı, aksi halde çalışmalarımda büyük ilerlemeler kaydedemeyeceğimi düşünürdü sanırım. En güzel yıllarımı kavgaya karışmak, sarhoş olmak ve kızlarla gezmek gibi en büyük zevklerden mahrum geçirdim."

"Vah zavallı." Geralt yüzünü buruşturdu. "Gerçekten, birazdan gözlerim yaşaracak."

"Alay etmeyi bırak. Sana, sihirbazların köylerdeki şarlatan hekimlerden, üfürükçülerden, şifacılardan, kocakarılardan ve Witcherlardan neden hoşlanmadıklarını anlatmaya çalışıyorum.

Sen bunun adına istersen kıskançlık de ama hoşlanmamamın asıl nedeni bu saydıklarımdır. Bize seçkin bir sanat, ufak bir azınlığın imtiyazı ve kutsal bir gizem olduğu öğretilen sihri sıradan insanların ve hevesli acemilerin ellerinde görmek bizi sinirlendiriyor. Hatta uyguladıkları modası çoktan geçmiş işe yaramaz ve gülünç bir sihir olsa bile kızıyoruz. Meslektaşlarım bu yüzden senden hoşlanmıyor, Geralt. Söylemeden geçmeyeyim, ben de hoşlanmıyorum."

Geralt bu konuşmadan, rüzgâra karşı yol almaktan, içine gizlice sinmekte olan huzursuzluk duygusundan sıkılmıştı. Parmaklarını masanın kenarına bastırıp Istredd'in gözlerinin içine doğrudan baktı.

"Mesele Yennefer, değil mi?"

Sihirbaz başını kaldırdı. Masada duran kurukafayı parmaklarıyla hafifçe tıklatıyordu hâlâ.

"Keskin zekân için kutlarım seni," dedi gözlerini Witcher'dan ayırmadan. "Tebrikler. Evet, mesele Yennefer."

Geralt sesini çıkarmadı. Bir zamanlar, yıllar, çok çok uzun yıllar önce, henüz gencecik bir Witcher'ken pusu kurmuş, bir *mantikor*'u bekliyordu bir gün. *Mantikor*'un yaklaştığını hissediyordu. Ama onu ne görüyor ne de duyuyordu. Bu duyguyu hiç unutmamıştı. İşte şimdi içinde aynı hissiyat vardı.

"Keskin zekân," diye sözlerini sürdürdü sihirbaz, "bize zaman kazandırıp boş laflar etmemizin önüne geçiyor. Durum açıkça ortada işte."

Geralt yorum yapmadı.

"Yennefer'le yakınlığım," diye devam etti Istredd, "çok eskilere dayanır, Witcher. Önceleri uzunca bir süre sorumluluktan uzak bir yakınlıktı bu, farklı tarihlerde uzun ya da kısa süreli birlikte geçirilen zaman dilimlerine dayanırdı. Bu tür zorunluluktan uzak

ilişkiler bizim meslekteki insanlar arasında çok yaygındır. Ne var ki bana bir süre sonra yetmemeye başladı. Yennefer'e sürekli yanımda kalmasını önermeye karar verdim."

"Ne yanıt verdi sana?"

"Düşüneceğini söyledi. Ben de düşünmesi için zaman tanıdım ona. Bunun onun için kolay bir karar olmayacağını biliyorum."

"Bana bunu neden anlatıyorsun, Istredd? Senin mesleğindeki insanlar arasında takdire şayan ancak oldukça az rastlanan bu samimiyetin nedeni ne? Açık sözlülüğünün nasıl bir amacı var?"

"Anlaşılır bir amaç." Sihirbaz iç geçirdi. "Çünkü bak, senin varlığın Yennefer'in karar vermesini güçleştiriyor. Bu yüzden ondan uzaklaşmanı rica ediyorum senden. Onun yaşamından çekip gitmeni, rahatsızlık vermeyi bırakmanı... Kısacası, cehennemin dibine gitmeni istiyorum. Bunu sessizce ve vedalaşmadan yapmanı istiyorum, zaten Yennefer söyledi bana, böyle gitmek âdetinmiş."

"Gerçekten," dedi Geralt zorla gülümsemeye çalışarak, "samimi açık sözlülüğün beni gitgide daha çok şaşırtıyor. Senden her şeyi beklerdim ama böyle bir ricaya hazır değildim. Ne dersin, bana rica etmek yerine, pusu kurup üstüme top şimşek savurman daha kolay olmaz mıydı? O zaman engel ortadan kalkar, yalnızca duvara birazcık is lekesi bulaşırdı, onu da kazıyıp çıkarırdın zaten. Hem basit hem de kesin bir yöntem olurdu. Çünkü biliyorsun bir rica geri çevrilebilir ama top şimşekte buna olanak yoktur."

"İtiraz olasılığını hesaba katmıyorum bile."

"Neden? Bu tuhaf rica, ardından top şimşeğin ya da komik bir büyülü sözcüğün geleceğinin uyarısı değil mi zaten? Yoksa bu ricanın ardında reddedilemez gerekçeler mi gizli? Avare bir Witcher'ın soluğunu kesecek bir para miktarı gibi mi örneğin? Seni mutluluğa götürecek yoldan çekilmem için bana ne kadar teklif ediyorsun?"

Sihirbaz kurukafayı tıklatmaktan vazgeçip elini üzerine koydu, parmaklarını birbirine yapıştırdı. Geralt, sihirbazın kemiklerinin beyazlaştığını fark etti.

"Niyetim seni böyle bir teklifle kırmak değildi," dedi sihirbaz. "Hiç aklımda yoktu bu... ama... eğer... Geralt, ben bir sihirbazım, kötüsünden de değilim hani. Kadiri mutlak olduğumu iddia edemem ancak senin dile getirebileceğin dileklerin çoğunu yerine getirebilirim sanırım. Hatta bazılarını hiç uğraşmadan."

Sinek kovalarmış gibi bir el hareketi yaptı. Havada, tam masanın üzerinde masalsı Apollo kelebekleri uçuşmaya başladı.

"Benim dileğim," dedi Geralt, yüzünün önünde uçuşan kelebekleri kovalarken, "Yennefer'le arama girmeye çalışmaktan vazgeçmendir. Ona yaptığın teklifler beni ilgilendirmez. Seninle beraberken ona istediğini teklif edebilirdin. Bu eskidendi. Çünkü geçmiş geçmişte kaldı, şimdi ise şimdi var. O, şimdi benimle birlikte. Ortadan kaybolup işini mi kolaylaştırayım senin? Bunu reddediyorum. Hem sana yardım etmemekle de kalmayacağım, mütevazı olanaklarım izin verdiği ölçüde sana engel de olacağım. Görüyorsun, açık sözlülükte senden geri kalmıyorum."

"Reddetmek gibi bir hakkın yok. Senin yok."

"Sen beni ne sandın, Istredd?"

Sihirbaz masanın üzerinden öne doğru eğilip gözlerini Geralt'ın gözlerine dikti.

"Yennefer'in geçici bir hovardalığı. Anlık bir büyülenme, bir heves, Yenna'nın sıklıkla yaşadığı maceralardan biri. Çünkü Yenna duygularla oynamayı sever, fevridir, ne zaman ne kapris yapacağı kestirilemez. Benim gözümde busun, seninle birkaç kelime ettikten sonra Yenna'nın seni bir obje gibi gördüğü fikrinden vazgeçtim. İnan bana, o bunu sık yapar."

"Sen sorumu anlamadın."

"Yanılıyorsun, anladım. Ama Yenna'nın duygularından kasten söz ediyorum. Çünkü sen Witcher'sın ve duygudan tamamen yoksunsun. Onun seni seçtiğini anladığın için ricamı yerine getirmek istemiyorsun. Geralt, o seninle olmak istediği için onunla birliktesin, o istediği sürece birlikte olacaksın. Senin hissettiklerinse onun sana karşı beslediği duyguların ve ilginin bir yansıması. Derinlerdeki bütün şeytanlar adına Geralt, sen çocuk değilsin, kim olduğunu biliyorsun. Sen bir mutantsın. Beni yanlış anlama, seni horlamak ve nefretimi dile getirmek için söylemiyorum bunu. Bir gerçeği dile getiriyorum. Bir mutantsın ve bu mutasyonun temel sonuçlarından biri duyguların kaybolmasıdır. Mesleğini yerine getirebilmek için böyle yapıldın sen. Anlıyor musun? Hiçbir şey hissedemezsin. Senin duygu sandığın şey hücresel, somatik bellektir, eğer bu sözcükleri anlarsan."

"Şaşacaksın ama anlarım."

"Çok iyi. O halde dinle. Senden, ancak bir Witcher'a yöneltip bir insana yöneltemeyeceğim bir ricada bulunuyorum. Bir Witcher'a karşı açık davranıyorum ama bir insan karşısında yapamazdım bunu. Geralt, ben Yenna'ya anlayış ve tutarlılık kazandırmak, duygu ve mutluluk vermek istiyorum. Elini yüreğine koy, sen aynı şeyi savunabilir misin? Hayır, yapamazsın. Bunlar senin için anlamı olmayan sözcükler. Yenna'ya yaslanıyor ve sana anlık gösterdiği yakınlığın tadını çıkarıyorsun. Herkesin taşladığı yabani bir kedi gibisin, seni okşamaktan korkmayan birini bulduğun için mutluluktan mırıldıyorsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Anladığını biliyorum elbette, aptal olmadığın açıkça ortada. Kibarca rica edersem, reddetme hakkın olmadığını kendin görüyorsun işte."

"Nasıl senin rica etme hakkın varsa," dedi Geralt, "benim de reddetme hakkım var. Böylece haklarımız karşılıklı olarak

ortadan kalkıyor ve başlangıç noktasına dönüyoruz. Bu nokta ise şöyle: Benim mutasyonuma ve bunun sonuçlarına belli ki aldırmayan Yen, şimdi benimle birlikte. Sen ona bir şey teklif ettin, bu senin hakkın. O da sana düşüneceğini söyledi mi? Bu da onun hakkı. Karar vermesinde ona engel olduğum izlenimine mi kapılıyorsun? Kararsızlık mı yaşıyor? Kararsızlığının nedeni ben miyim? Ama bu da benim hakkım. Karar veremiyorsa, kendince nedenleri vardır mutlaka. Witcherların sözcük dağarcığında yeri olmayan bir şey vermişimdir ona mutlaka."

"Dinle..."

"Hayır. Sen beni dinle. Bir zamanlar onunla berabermişsin, öyle mi? Kim bilir belki ben değil ama sen onun için geçici bir hovardalık, bir heves, duygusal bir zayıflık olmuşsundur ki onun sıklıkla yaşadığı bir şeydir bu, öyle değil mi? Istredd, seni kullandığı fikrini bile tamamen göz ardı edemiyorum. Sihirbaz, karşılıklı tek bir konuşmayla bu olasılık devre dışı bırakılamaz çünkü. Burada güzel konuşmadan çok veriler önemli olabilir."

Istredd'in ne bedeninde ne yüzünde hareketlenme oldu. Geralt onun kendine hâkim olma gücüne hayran kalmıştı. Sessizliğin sürmesi, Geralt'ın darbesinin yerini bulduğunu gösteriyordu.

"Sözcüklerle oynuyorsun," dedi sihirbaz sonunda. "Konuştukça coşuyorsun. Sözcükleri kullanarak hiç sahip olmadığın insanlara özgü duyguların boşluğunu doldurmaya çalışıyorsun. Sözlerin duygu yansıtmıyor, ses çıkarıyorsun yalnızca. Bu sesler, üzerine tıklattığında bu kurukafadan da gelir. Çünkü sen bu kurukafa kadar boşsun. Şuna hakkın..."

"Sus," diye epeyce sert bir tonla sözünü kesti Geralt. "Israrla haklarımı inkâr etmeye çalışmaktan vazgeç, sıkıldım, duydun mu? Sana söyledim, eşit haklara sahibiz. Hayır, lanet olsun, benimkiler daha fazla."

"Gerçekten mi?" Sihirbazın rengi atmış, bu tepkisiyle Geralt'ı sevindirmişti. "Bunun gerekçesi nedir peki?"

Witcher bir an kararsız kaldıktan sonra son sözünü söyledi.

"Gerekçesi şu, dün gece benimle sevişti, seninle değil."

Istredd kurukafayı kendine doğru çekip elini üzerinde gezdirdi. Elinin zerre kadar titrememesi Geralt'ı şaşırtmıştı.

"Bundan kimi haklar doğar diyorsun, öyle mi?"

"Tek bir hak doğar, sonuç çıkarma hakkı."

"Haa," dedi sihirbaz yavaşça. "İyi. Nasıl istersen. Benimle bu sabah sevişti. Sonuçlarını çıkar, buna hakkın var. Ben kendi sonucumu çıkardım bile."

Uzun bir sessizlik oldu. Geralt çaresizlik içinde ne diyeceğini bilemedi. Söyleyecek söz bulamıyordu. Hiçbir söz bulamıyordu.

"Bunca konuşmaya yazık," dedi sonunda ve ayağa kalktı. Sonra kendine kızdı çünkü sesi keskin ve aptalca çıkmıştı. "Gidiyorum."

"Cehenneme git," dedi Istredd aynı keskinlikle ve Witcher'a bakmadı.

5

Kadın içeri girdiği sırada Witcher üstündeki giysilerle yatağa uzanmış, ellerini başının altında kavuşturmuştu. Tavana bakıyormuş gibi yaptı, oysa kadına bakıyordu.

Yennefer içeri girip kapıyı usulca kapadı. Çok güzeldi.

Ne kadar da güzel, diye düşündü Witcher. Her şeyiyle güzeldi. Ve de tehlikeli. Şu renkler, siyah ile beyazın zıtlığı... Güzellik tehlikedir. Simsiyah kıvırcık saçları... Çıkık elmacık kemikleri... Gülümserken –tabii gülümsemeyi uygun gördüğünde– sürdüğü

ruja rağmen solgun duran incecik dudaklarının kenarında beliren ince çizgi... Her gün düzenli olarak çektiği rastığı yıkarken kaşlarının darmadağın olmasının bile güzelliği... Epeyce uzun olan burnu... Huzursuzluktan sürekli titreyen narin, becerikli elleri... Daracık kemerle daha da vurgulanan ince, kıvrak beli... Yürürken siyah eteğe yuvarlak hatlar kazandıran ince bacakları... Güzeldi.

Yennefer hiç konuşmadan masanın başına oturup çenesini kavuşturduğu ellerine dayadı.

"İyi madem, başlayalım," dedi. "Bu sonu gelmeyen suskunluk bence çok banal. Konuşalım kurtulalım. Kalk ve küskün bir ifadeyle tavana bakma öyle. Zaten zor bir durum, daha da zorlaştırmayalım. Kalk, dedim."

Witcher denileni yaptı ve hiç duraksamadan kalktı, karşısında duran sandalyeye ata biner gibi oturdu. Yennefer gözlerini ondan kaçırmadı. Geralt'ın tam ondan beklediği tepkiydi bu.

"Dediğim gibi konuşup kurtulalım, çabucak hem de. Seni zor durumda bırakmamak için her sorunu yanıtlayacağım, hatta sormana bile gerek yok. Evet, doğrudur, seninle Aedd Gynvael'e gelirken niyetim Istredd'i görmekti ve onunla görüşürsem sevişeceğimi de biliyordum. Bunun ortaya çıkacağını, sizin birbirinizin karşısına geçip övüneceğinizi düşünmemiştim. Kendini şimdi nasıl hissettiğini biliyorum ve bunun için üzgünüm. Ama hayır, kendimi suçlu hissetmiyorum."

Geralt susuyordu.

"Geralt, bir şey söyle."

"O..." Geralt hafifçe öksürdü, "o sana Yenna diyor."

"Evet." Yennefer bakışlarını hâlâ kaçırmıyordu. "Ben de ona Val derim. Adı bu. Istredd lakabı. Onu yıllardır tanırım, Geralt. Çok samimiyizdir. Öyle bakma bana. Seninle de samimiyiz. Sorun da burada zaten."

"Onun teklifini düşünüyor musun?"

"Evet, bilgin olsun, düşünüyorum. Dediğim gibi, birbirimizi yıllardır tanırız. Uzun yıllardır. İlgi alanlarımız, hedeflerimiz, ihtiraslarımız aynıdır. Hiç konuşmadan anlaşırız. Bana dayanak olabilir, kim bilir bir dayanağa ihtiyaç duyacağım gün gelebilir. Ve her şeyden öte... o... o seviyor beni. Galiba."

"Sana engel olmayacağım, Yen."

Yennefer başını hızla kaldırdı, menekşe mavisi gözlerinde lacivert bir ateş yanmıştı âdeta.

"Engel olmak mı? Sen hiç mi anlamıyorsun, sersem? Eğer bana engel olsaydın, rahatsız etseydin beni, bu engeli bir çırpıda ortadan kaldırır, seni Kap Bremervoord'un bir ucuna ışınlardım ya da bir kasırga çıkarıp Hannu ülkesine fırlatırdım. Birazcık uğraşırsam seni bir akik taşının içine kapatıp bir bahçedeki gül ağacının dibine oturturdum. Ayrıca beynini tersyüz ederdim ve sen kim olduğumu da adımı da unuturdun. Tabii bütün bunları canımın istemesi koşuluyla yapardım. Yoksa basitçe, 'Güzeldi, elveda,' da diyebilirdim. Ya da sesimi çıkarmadan ortadan kaybolurdum, tıpkı senin Vengerberg'deki evimden kaçtığın gibi."

"Bağırma, Yen, saldırganlaşma. Bir de şu Vengerberg hikâyesini eşeleyip durma artık çünkü bu konuyu bir daha açmamayı kararlaştırmıştık. Seni suçlayamam, Yen, suçlamıyorum da. Sıradan ölçütlere uymadığını biliyorum. Ama üzülüyor olmam... seni kaybedecek olma düşüncesinin beni öldürdüğü... evet bütün bunlar hücresel bellek. Duyguları elinden alınmış bir mutantın geriye kalmış duygu artıkları..."

"Böyle konuşmana katlanamıyorum!" diye patladı Yennefer. "Bu sözcüğü kullanmandan nefret ediyorum! Benim yanımda bir daha asla kullanma! Asla!"

"Gerçek değişir mi peki? Öyle ya, bir mutantım ben."

"Gerçek diye bir şey yok. Bu sözcüğü benim yanımda bir daha ağzına alma."

Geyik boynuzu üzerinde oturan siyah kerkenez kanat çırpıp tırnaklarıyla yeri kazıdı. Geralt kuşa ve onun hareketsiz duran sarı gözüne baktı. Yennefer çenesini kavuşturduğu ellerine dayamıştı yine.

"Yen."

"Dinliyorum, Geralt."

"Sorularımı yanıtlayacağına söz verdin. Hatta sormam bile gerekmeyen soruları. Bir soru, hatta en önemlisi kaldı geriye. Sana hiçbir zaman sormadığım bir soru bu. Sormaya korktuğum. Onu yanıtla."

"Yapamam, Geralt," diye çıkıştı Yennefer.

"Sana inanmıyorum, Yen. Seni çok iyi tanıyorum."

"Kimse bir büyücüyü iyi tanıyamaz."

"Sorumu yanıtla, Yen."

"Yanıtlıyorum: Bilmiyorum. Nasıl bir yanıt istiyorsun ki?"

Sustular. Sokaktan gelen gürültü azalarak kesildi.

Batmaya hazırlanan güneş dar pencereleri korun içine daldırmış, odayı eğimli ışık demetleriyle doldurmuştu.

"Aedd Gynvael," diye mırıldandı Witcher. "Buz parçası... Hissetmiştim. Biliyordum... Bu kentin düşmanım olduğunu, hain olduğunu biliyordum."

"Aedd Gynvael," diye usulca tekrarladı kadın. "Elf kraliçesinin kızağı. Neden? Neden Geralt?"

"Peşin sıra geliyorum, Yen. Çünkü kızağımın dizginleri senin kızağına takıldı. Çevremde tipiden göz gözü görmüyor. Her yer buz tutmuş. Ve soğuk."

"İçin ısınsa, sana sapladığım buz parçası erirdi," diye fısıldadı Yennefer. "O zaman sihir bozulur, sen de beni gerçekte olduğum gibi görürdün."

"O halde beyaz atlarını kamçıla, Yen, bırak kuzeye, buzların hiçbir zaman çözülmeyeceği yere doğru koşsunlar ki buz parçam hiç erimesin. Bir an önce senin buzdan sarayına ulaşmak istiyorum."

"Öyle bir saray yok." Yennefer'in dudakları titredi. "Bir simge o. Bizim kızak yolculuğumuz da ulaşılamaz bir düşe ulaşma çabası. Çünkü ben, elf kraliçesi, sıcağı arzuluyorum. Sırrım bu. Kızağım beni bu yüzden her yıl tipi yağarken kentten kente taşır ve her yıl sihrimin değdiği kişi kızağının dizginini benim kızağıma kaptırır. Her yıl. Her yıl yeni biri. Sonu yoktur bunun. Çünkü beni çeken sıcaklık aynı zamanda büyücülüğü, sihri ve büyüyü yerle bir eder. Buz yıldızımın değdiği eşim, ansızın sıradan biri olup çıkar. Ben de onun buzları çözülmüş gözlerinde diğer... küçük fanilerden biri oluveririm."

"Ve kusursuz beyazın altından bahar çıkagelir sonra," dedi Witcher. "Görünen Aedd Gynvael'dir, şu adı güzel, kendi çirkin kasaba. Aedd Gynvael ve çöplüğü, karşılığında para aldığım için içine girdiğim, başkaları tiksindiği, midesi kalktığı için içine girmek için yaratıldığım leş gibi kokan o çöp yığını. Bu döküntünün ne kadar itici ve korkunç olduğunu hissetmemem, geri çekilip kaçmamam, dehşete düşmemem için benden hissetme yeteneğimi aldılar. Evet, duygularımı aldılar benden. Ama tam olarak beceremediler. Bu işi kim yaptıysa işinde çuvallamış, Yen."

İkisi de sustu. Siyah kerkenez kanatlarını hışırdatarak açıp sonra yine kapatıyordu.

"Geralt..."

"Dinliyorum, Yen."

"Şimdi sen benim soruma yanıt ver. O hiç sormadığım soruma. Her zaman korktuğum soruma... Şimdi ben de soracağım onu sana ama yanıt vereceksin. Çünkü... çünkü yanıtını duymayı çok istiyorum. Bana hiçbir zaman söylemediğin o tek sözcüğü duymak istiyorum. Söyle, Geralt. Lütfen."

"Söyleyemem, Yen."

"Neden?"

"Bilmiyor musun?" Geralt'ın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Benim yanıtım sadece bir sözcük olurdu. Duygu ifade etmeyen bir sözcük çünkü onu almışlar benden. O sözcük, içi boş bir kurukafayı tıklattığında çıkan ses gibi bir gürültü olurdu yalnızca."

Yennefer ona konuşmadan baktı. İri iri açtığı gözleri parlak mor rengine dönüşmüştü şimdi.

"Hayır, Geralt," dedi, "doğru değil bu. Belki de doğru ama gerçeğin tamamı değil. Sen duygulardan bütünüyle yoksun değilsin. Şimdi görüyorum... Şimdi biliyorum ki sen..."

Ansızın sustu.

"Sözünü tamamla, Yen. Sen kararını verdin bile. Yalan söyleme. Seni tanıyorum. Gözlerinden okuyorum."

Yennefer, gözlerini yere dikti. Geralt biliyordu.

"Yen," diye fısıldadı.

"Elini ver," dedi kadın.

Kadının elini avuçlarının arasına almasıyla birlikte Witcher kolunun damarlarında karıncalanma ve kanının hızlı akmaya başladığını duyumsadı. Yennefer sakin ve dengeli bir sesle büyülü sözleri söyledi. Ama kadının solgunlaşan alnını ter tanelerinin kaplamasına yol açan gayreti ve göz bebeklerinin acıyla büyümesi Witcher'ın gözünden kaçmamıştı.

Yennefer Witcher'ın elini bıraktıktan sonra kendi ellerini uzattı, hareket ettirdi ve görünmez bir silueti yukarıdan aşağıya doğru usulca ve özenle okşadı. Kadının parmaklarının arasındaki hava yoğunlaşıp bulanıklaşmaya, dalgalanmaya ve duman olup ilerlemeye başladı.

Geralt onu gerilim içinde izliyordu. Büyücülük sanatının zirvesi kabul edilen yaratma büyüsü Geralt'ı oldum olası etkilemiş, illüzyon ve dönüşüm büyülerinden daha çok etkilemişti. *Evet, Istredd haklı*, diye geçirdi içinden Geralt, *bu sihirle karşılaştırıldığında benim* işaretlerim *gülünç kalıyor.*

Yennefer'in çaba harcamaktan titreyen ellerinin arasında kapkara bir kuşun siluęti belirdi ağır ağır. Büyücü kadının elleri kabaran tüyleri, ufacık başı ve gagayı usulca okşuyordu. Kadın hipnotize olmuş gibi akıcı ve özenli bir hareket daha yaptıktan sonra siyah kerkenez başını çevirip yüksek sesle öttü. Hâlâ boynuzun üzerinde oturan ikizi ona yanıt verdi.

"İki kerkenez," dedi Geralt alçak sesle. "Sihirle yaratılmış iki siyah kerkenez. İkisine de ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

"Doğru düşünüyorsun," dedi Yennefer güçlükle. "İkisine de ihtiyacım var. Birinin yeteceğini sanarak yanılmışım. Ah, ben ne çok yanıldım, Geralt! Mutlak kudretinden emin olan Kış Kraliçesi'nin kibri beni ne çok yanılttı! Ama öyle şeyler vardır ki... Bunlara sihirle bile ulaşamazsın. Ayrıca öyle armağanlar vardır ki aynı değerdeki bir şeyle karşılığını veremeyeceksen, kabul etmemelisin. Yoksa böyle bir armağan parmaklarının arasından akıp gider, elinde tuttuğun buz parçası gibi eriyip biter. Geriye acı, yitirme ve incinme duyguları kalır yalnızca..."

"Yen..."

"Ben bir büyücüyüm, Geralt. Madde üzerinde sahip olduğum güç, Tanrı vergisi bir armağandır. Karşılıklı bir armağan. Bu-

nun bedelini ödedim... Sahip olduğum her şeyle. Hiçbir şeyim kalmadı."

Geralt susuyordu. Büyücü kadın titreyen eliyle alnını ovaladı.

"Yanılmışım," diye yineledi sonra. "Ama gerçekten benim hatam bu. Duygular..."

Siyah kerkenezin başına dokundu. Kuş tüylerini kabartıp kıvrık gagasını sessizce açtı.

"Duygular, hevesler ve yalanlar, etkilenme ve oyun. Duyguların varlığı ve yokluğu... Kabul edilmemesi gereken tanrısal armağanlar... Yalan ve gerçek. Nedir gerçek? Yalanın reddi mi? Ya da bir olgunun saptanması mı? Eğer olgu bir yalansa, gerçek nedir o zaman? Onu oradan oraya savuran duygularla kim dopdoludur? Soğuk bir kurukafanın çukur kabuğu kimdir peki? Kim? Doğru nedir, Geralt? Nedir gerçek?"

"Bilmiyorum, Yen. Sen söyle."

"Hayır," dedi kadın başını öne eğerek. İlk kez yapıyordu bunu. Geralt onu daha önce hiç böyle görmemişti. Hiç.

"Hayır," diye yineledi kadın. "Yapamam, Geralt. Sana söyleyemem bunu. Senin eline dokunulması sonucu oluşan bu kuş söyleyecek bunu sana. Kuş? Nedir gerçek?"

"Gerçek," dedi kuş, "bir buz parçasıdır."

6

Hedefsiz ve amaçsızca sokaklarda dolandığı duygusuna kapılsa da kendini güney surlarının önünde bulmuştu ansızın. Çukurlarla dolu kazı alanıydı burası; taş duvar kalıntıları, kareler şeklinde açılmış eski temellerin arasından zikzaklar çizerek uzanıyordu.

Istredd oradaydı işte. Sırtına kollarını sıvadığı bir tunik, ayağına da çizmeler giymişti, ellerinde çapalarla bir çukurun dibindeki toprak, kil ve kömür katmanlarından oluşmuş eğri büğrü duvarı kırmaya uğraşan uşaklara bir şeyler söylüyordu. Adamların hemen yanındaki tahtaların üzerinde kararmış kemikler, tencere parçaları ve ne oldukları seçilemeyen çeşitli eşyalar duruyordu, hepsi aşınıp paslı külçelere dönüşmüştü.

Sihirbaz, Geralt'ı hemen fark etti. Yüksek sesle birkaç emir yağdırdıktan sonra sıçrayarak çukurun dibinden dışarı çıktı, ellerini pantolonuna silerek Witcher'a doğru ilerledi.

"Dinliyorum, nedir mesele?" diye sordu doğrudan.

Kımıldamadan karşısında duran Witcher yanıt vermedi. Çalışıyormuş gibi yapan uşaklar şimdi dikkatle onları izliyor, aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Tam anlamıyla nefret kusuyorsun." Istredd yüzünü buruşturdu. "Yine soruyorum, nedir mesele? Kararını verdin mi? Yenna nerede? Umarım..."

"Fazla umutlanma, Istredd."

"Oo," dedi sihirbaz. "Sesinde algıladığım o tını nedir öyle? Doğru mu yorumladım?"

"Nasıl yorumladın ki?"

Istredd yumruklarını beline bastırıp meydan okuyan bir ifadeyle Witcher'a baktı.

"Birbirimizi kandırmaya çalışmayalım, Geralt," dedi. "İkimiz de birbirimizden nefret ediyoruz. Yennefer hakkında söylediğin o şeyler... sen biliyorsun ne dediğini... bana hakaret ettin. Ben de sana benzeri bir hakaretle karşılık verdim. İkimiz de birbirimizin önünü kesiyoruz. Şunu adam gibi halledelim artık. Ben başka bir çözüm göremiyorum. Zaten bunun için buraya geldin, doğru mudur?"

"Evet," dedi Geralt alnını ovalayarak. "Haklısın, Istredd. Bunun için buraya geldim. Kuşkusuz."

"Doğru. Bu böyle sürüp gidemez. Yennefer'in birkaç yıldır ikimizin arasında mekik dokuduğunu bugün öğrendim. Kâh benimle, kâh seninle beraber. Seni bulmak için benden kaçıyor, sonra tersini yapıyor. Arada birlikte olduğu diğerlerini saymıyorum bile. Biz iki kişiyiz ama yalnızca birimiz kalacağız."

"Evet," dedi Geralt, ellerini alnından çekmeden. "Evet... Haklısın."

"Gözümüz öyle kör olmuştu ki," dedi sihirbaz, "Yennefer'in hiç duraksamadan en iyi olanı seçeceğini düşünmüştük. Kimin en iyi olduğuna dair ikimizin de kuşkusu yoktu. Derken burunları akan haylaz oğlanlar gibi Yennefer hangimizin gözünün içine bakacak diye birbirimizle yarıştık, sonra yine burnu akan veletler gibi bu bakışların ne olduğunu ve ne anlama geldiğini kavradık. Sanırım bütün bunları sen de kafanın içinde yorumlamış ve ikimizin de nasıl yanıldığını anlamışsındır. Geralt, Yenna'nın ikimizden birinde karar kılmaya zerre kadar niyeti yok, bunu yapabileceğini varsaysak bile, yapmaz. Bu durumda bize bu işi onun yerine üstlenmek düşüyor. Çünkü Yenna'yı kimseyle paylaşmayı düşünmüyorum. Buraya geldiğine bakılırsa senin durumun da benden farklı değil. İkimiz de onu iyi tanıyoruz, Geralt. İki kişi olduğumuz sürece ne sen ne de ben rahat edeceğiz. Tek kalmamız gerekiyor. Sen anladın bunu. Gerçek bu, değil mi?"

"Gerçek bu," dedi Witcher kaskatı kesilmiş dudaklarını güçlükle oynatarak. "Gerçek, bir buz parçası..."

"Ne?"

"Hiç."

"Neyin var senin? Hasta mı, yoksa sarhoş musun? Yoksa Witcher iksiri mi yükledin kendine?"

"Yok bir şeyim. Bir şey... gözüme bir şey kaçtı. Istredd, tek kalmalıyız. Evet, bunun için geldim. Kuşkusuz."

"Biliyordum," dedi sihirbaz. "Geleceğini biliyordum. Hem sana karşı açık davranmak istiyorum. Planlarımı önceden tahmin ettin."

"Top şimşek mi?"

Istredd kaşlarını kaldırdı.

"Olabilir," dedi. "Top şimşek olabilir. Ama kesinlikle pusu kurmadan. Yüz yüze. Sen Witcher'sın, bu da şanslarımızı eşitliyor. O halde karar ver, ne zaman, nerede?"

Geralt düşünüp karar verdi.

"Şu küçük meydan," dedi eliyle işaret ederek. "Gelirken oradan geçtim."

"Biliyorum, bir kuyu var orada, Altın Anahtar'dır adı."

"Kuyunun başında buluşuyoruz o zaman. Evet. Kuyunun başında... Yarın, gün doğumundan iki saat sonra."

"Güzel. Tam vaktinde orada olacağım."

Bir süre hiç hareket etmeden ve birbirlerine bakmadan öylece durdular. Sonra sihirbaz kendi kendine bir şeyler homurdandı, bir kil külçesine basıp topuğuyla ezdi.

"Geralt?"

"Ne var?"

"Kendini aptal gibi hissetmiyor musun?"

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi Witcher gönülsüzce.

"Rahatladım," diye mırıldandı Istredd. "Çünkü tam bir budala gibi hissediyorum. Bir kadın yüzünden günün birinde bir Witcher'la ölüm kalım dövüşüne girişeceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Kendini nasıl hissettiğini biliyorum, Istredd."

"Yani..." Sihirbaz güçlükle gülümsedi. "İşin, beni doğama aykırı olan bir şey yapmaya karar verdirtecek boyuta gelmesi... buna mecbur olduğumuzu gösteriyor."

"Biliyorum, Istredd."

"Ama şunu da biliyor olmalısın: Hangimiz sağ kalırsa soluğu acilen uzaklarda almak, Yennefer'in öfkesinden kaçmak için bir yerlere sinmek zorunda olacak."

"Biliyorum."

"Yennefer'in öfkesi yatıştıktan sonra ancak yanına dönebileceğinin hesabını da yapıyorsundur tabii, değil mi?"

"Elbette."

"Tamam, mesele hallolmuştur." Sihirbaz dönüp gidecekmiş gibi bir hareket yaptıktan sonra bir an duraksadı ve Witcher'a elini uzattı. "Yarın görüşürüz, Geralt."

"Yarın görüşürüz." Witcher uzatılan eli sıktı. "Yarın görüşürüz, Istredd."

7

"Hey, Witcher!"

Geralt başını masadan kaldırdı; masaya dökülmüş birayla muhteşem süslemeler yaratıyordu.

"Seni bulmak kolay olmadı." Vali Herbolth oturdu, sürahileri ve büyük kadehleri yana itti. "Handakiler ahırlara gittiğini söyledi ama ahırlarda atlardan ve yolcu eşyasından başka bir şey yoktu. Ve buradasın. Burası bütün kasabanın en sefil meyhanesidir herhalde. Ne yapıyorsun?"

"İçiyorum."

"Bunu görüyorum. Seninle konuşmak istemiştim. Ayık mısın?"

"Bir çocuk kadar."

"Sevindim."

"Mesele nedir, Herbolth? Gördüğün gibi meşgulüm." Geralt, yeni bir sürahiyi masaya bırakan kıza bakıp gülümsedi.

"Dolaşan söylentiye göre," vali alnını buruşturdu, "sihirbazla düello yapmaya karar vermişsiniz."

"Bu bizim meselemiz, onun ve benim. Sen karışma."

"Hayır, sizin meseleniz değil bu," diye itiraz etti vali. "Istredd'e ihtiyacımız var, başka bir sihirbazın bedelini bütçemiz karşılayamaz."

"O halde tapınağa git ve kazanması için dua et."

"Komik olma," dedi vali dişlerini göstererek. "Ve de havalara girme, aylak seni. Tanrılara yemin ederim, sihirbazın beni asla bağışlamayacağını bilmesem seni zindanların en karanlığına atardım, iki atın arkasına bağlar sürükleye sürükleye kentten attırırdım ya da Ağustosböceği'ne seni domuz gibi gebertmesini emrederdim. Ama ne yazık ki Istredd onur konusunda titiz biri ve buna izin vermez. Evet, biliyorum, izin vermez."

"Mükemmel." Witcher bir kadehi daha boşaltıp içkisinin içine düşmüş bir saman parçasını masanın altına tükürdü. "İtiraz edecek bir şey bulamayacak kadar şanslıyım. Söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Hayır," dedi Herbolth paltosunun içinden şişkin bir kese çıkararak. "Al sana yüz altın, Witcher, toparlan ve Aedd Gynvael'i terk et. Kaybol buradan, derhal defolman en doğrusu ama gün doğmadan mutlaka gitmiş olmalısın. Sana söyledim, biz başka bir sihirbazın parasını ödeyemeyiz. Sihirbazımızın senin gibi biriyle düelloya karışıp yaşamını yitirmesine izin veremem, hele ki böyle aptal bir nedenden, bir..."

Witcher kılını bile kıpırdatmadığı halde vali sözünü yarıda kesti

"İğrenç suratının şu masayı terk etmesi için ne gerekiyorsa yap, Herbolth," dedi Geralt. "O yüz altınını da kıçına sok. Git çünkü yüzüne baktıkça midem bulanıyor, birazdan her yerine kusacağım."

Vali keseyi cebine sokup ellerini masaya dayadı.

"Öyle olsun," dedi. "Ben işi tatlılıkla çözmek istemiştim ama olmuyorsa olmuyor. Vurun, dövüşün, yakın birbirinizi, canı çeken herkese bacaklarını ayıran bu karı yüzünden paramparça olun. Istredd'in seninle başa çıkacağına inanıyorum, kiralık katil seni, geriye bir tek çizmelerin kalacak ama öyle olmazsa, Istredd'in cesedi daha soğumadan yakalarım seni ve işkence sandalyesine oturtup bütün kemiklerini kırarım. Sağlam tek bir yerin kalmaz, seni..."

Witcher öylesine hızlı hareket etmişti ki Herbolth masadan ellerini bile çekememişti. Geralt'ın masanın altından yıldırım hızıyla çıkardığı kolu valinin gözlerinin önünden geçti ve hançer sert bir takırtıyla masanın üzerinde duran parmaklarının arasından masaya saplandı.

"Belki," diye fısıldadı Witcher, hançerinin sapını avucunda sıkıp gözlerini Herbolth'un bütün kanının çekildiği yüzüne dikerek, "belki Istredd beni öldürür. Eğer öyle olmazsa... İşte o zaman buradan giderim ve sakın beni durdurmaya kalkışma, alçak herif. Aksi halde bu pis şehrin bütün sokakları kana boğulur. Yaylan şimdi."

"Sayın Vali! Ne oluyor orada? Hey, sen..."

"Sakin ol, Ağustosböceği," dedi Herbolth, elini ağır ağır çekip masanın üzerindeki hançerden uzaklaştırırken. "Bir şey olduğu yok. Yok bir şey."

Ağustosböceği yarıya kadar çektiği kılıcını kınına soktu. Geralt ona bakmadı. Ağustosböceği, sendeleyen sandalcılar ve arabacılar eşliğinde meyhaneden çıkan valiyle de ilgilenmedi. Gözlerini, birkaç masa ötede oturan keskin bakışlı, fare suratlı ufak tefek bir adama dikmişti.

Sinirlerim bozuldu, diye düşündü Witcher şaşkınlıkla. *Ellerim titriyor. Gerçekten, ellerim titriyor. Başıma gelen şey inanılır gibi değil. Yoksa bunun anlamı?..*

Evet, diye düşündü, fare suratlı ufak tefek adama bakarken. *Herhalde öyle.*

Demek ki öyle, diye düşündü.

Nasıl da soğuktu...

Yerinden kalktı.

Gözünü ufak tefek adamdan ayırmadan gülümsedi. Sonra ceketinin eteğini kaldırdı, şişkin keseden iki altın çıkarıp masanın üzerine attı. Paralar şakırdadı, hatta biri yuvarlandığı sırada hâlâ cilalı ahşabın içinde saplı duran hançerin sapına çarptı.

8

Darbe beklenmedik bir anda gelmişti; sopa karanlıkta hafifçe cızırdayarak yanından öyle hızlı geçti ki esnek bir hamleyle darbenin hızını kesmeyi başaramayan Witcher içgüdüsel olarak kaldırdığı kolunu başına son anda siper edebildi. Yana eğilip dizlerinin üzerine indi, öne doğru bir takla atıp ayaklarının üzerinde doğruldu, sopanın yeni bir darbeye hazırlandığını havadaki hareketten hissetti, çevik bir çalımla kendini kurtardı, karanlıkta

çevresini sarmış iki siluetin arasına uçarcasına daldı ve elini sol omzundaki kılıcına attı.

Kılıcı yoktu.

Hafif bir sıçrayışla geriye doğru atlarken, bu refleksi içinden hiçbir şeyin atamayacağını düşündü. Rutin mi? Hücresel bellek mi? *Bir mutantım, mutant gibi tepki veriyorum*, diye düşünürken yeni bir darbeyi savuşturmak için yine dizlerinin üzerine çöktü ve çizmesinin koncundaki hançerine uzandı. Hançeri de yoktu.

Yan yan sırıtırken sopa beynine indi. Gözünde ışıklar çaktı, duyduğu acı parmak uçlarına kadar yürüdü. Düştü ama hâlâ sırıtıyordu.

Biri üstüne atlayıp onu yere bastırdı. Bir başkası kemerindeki kesesini koparıp aldı. Witcher karanlıkta bir bıçağın parıldadığını fark etti. Göğsünün üzerinde oturan adam, tuniğinin boyun kısmını yırttı, zincirinden tutup madalyonunu çekti. Ama hemen bıraktı.

"Baal Zebuth adına," diye fısıldadı adam. "Witcher bu... Bu herif..."

Diğer adam güçlükle soluk alırken sövüyordu.

"Kılıcı yoktu... Tanrılar adına... Çabuk, yaylan buradan, Radgast... Dokunma ona!"

Ay bir an bulutların arasından geçti. Geralt üzerine çökmüş ince bir fare suratı ve parlayan küçük siyah gözleri gördü. Diğerinin kaçarcasına uzaklaşan adımlarını duydu, kedi ve yanık et kokularının geldiği bir köşeye sapıp kaybolduğunu gördü.

Fare suratlı ufak tefek adam dizini yavaşça Witcher'ın göğsünden çekti.

"Bir dahaki sefere..." diye fısıldadığını duydu Geralt, "intihara kalkıştığın bir dahaki sefere, Witcher, sakın başkalarını bu işe alet etme. Ahırda dizginlerle as kendini, olsun bitsin."

9

Gece yağmur yağmış olmalıydı.

Geralt ahırın önüne geldi, gözlerini ovaladı, saçlarına karışmış saman çöplerini parmaklarıyla temizledi. Doğmakta olan güneş ıslanmış çatıları parlatmış, yerdeki su birikintilerini altın sarısına boyamıştı. Witcher tükürdü, ağzında yavan bir tat vardı, başındaki şiş ağrıyordu.

Ahırın önündeki alanda zayıf bir kara kedi oturmuş, özenle patisini yalıyordu.

"Pisi, pisi kedicik," dedi Witcher.

Kedi donup kaldı, Witcher'a düşmanca gözlerle baktı. Sonra kulaklarını dikti ve dişlerini göstererek tısladı.

"Biliyorum." Geralt başını salladı. "Ben de seni sevmiyorum. Şakaydı yalnızca."

Tuniğinin gevşetmiş olduğu toka ve agraflarını sıktı, buruşuklukları eliyle düzeltti ve giysisinin hareketlerini hiçbir şekilde kısıtlamaması için gereken kontrolleri yaptı. Kılıcını sırtına attı ve kabzanın sağ omzundaki duruşunu denetledi. Deri bandı alnına bağlayarak saçlarının kulaklarının arkasında kalmasını sağladı. Gümüş zımbaların tuttuğu gümüş halkalarla bezeli uzun dövüş eldivenlerini giydi.

Bir kez daha güneşe baktı; iyice küçülttüğü göz bebekleri noktacıklara dönüşmüştü. Güzel bir gün olduğunu düşündü. Dövüş için güzel bir gün.

İç geçirdi, tükürdü, surların dibinden yürüyerek sokakta ağır adımlarla ilerledi. Burnuna ıslanmış badana ve kireç sıvanın keskin kokuları doldu.

"Hey, ucube!"

Yüzünü döndü. Ağustosböceği, ne idüğü belirsiz silahlı üç herifle birlikte surun önüne yığılmış kerestelerin üzerinde oturuyordu. Ayağa kalktı, gerindi, su birikintilerinin üzerinden dikkatle atlayarak yolun ortasına geldi.

"Nereye böyle?" diye sordu Ağustosböceği ve iki elinin parmaklarını silahların ağırlaştırdığı kemerine geçirdi.

"Seni ilgilendirmez."

"Şunu bil ki ne vali ne sihirbaz ne de bu boktan kent umurumda," dedi Ağustosböceği, sözcüklerin üzerine basa basa. "Benim derdim sensin, Witcher. Bu sokağın sonuna kadar gidemeyeceksin. Duydun mu? Senin dövüşte ne kadar başarılı olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu düşünceyi aklımdan atamıyorum. Dur, diyorum sana."

"Çekil yolumdan."

"Dur!" diye kükredi Ağustosböceği elini kılıcının kabzasına attı. "Ne dediğimi anlamadın mı yoksa sen? Dövüşeceğiz! Sana meydan okuyorum! Kimin daha iyi olduğu birazdan ortaya çıkacak!"

Geralt adımlarını yavaşlatmadan omuz silkti.

Ağustosböceği, "Seni düelloya çağırıyorum! Duydun mu, mutant?" diye bağırıp Witcher'ın önünü yeniden kesti. "Ne bekliyorsun? Çeksene kılıcını! Ne o, korktun mu yoksa? Yoksa Istredd gibi cadını düzenlerin mi karşısına çıkıyorsun yalnızca?"

Geralt yoluna devam etti ve Ağustosböceği'ni iterek geri geri gitmeye zorladı. Ağustosböceği'ne eşlik eden herifler oturdukları kereste yığınının üzerinden kalktılar, onlara doğru yanaştılar ama biraz geride durdular. Geralt, adamların çizmelerinin altından bataklığın çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Yüzü bir kızarıp bir solan Ağustosböceği, "Sana meydan okuyorum!" diye yineledi. "Duyuyor musun, Witcher boku? Daha ne istiyorsun? Suratına mı tüküreyim?"

"Gel tükür."

Ağustosböceği durdu, gerçekten derin bir soluk alıp dudaklarını tükürmek üzere büzdü. Witcher'ın ellerine değil, gözlerine bakıyordu ve bu hataydı. Adımlarını hâlâ yavaşlatmamış olan Geralt, hız alma ihtiyacı bile duymadan çivilerle bezeli eldiveniyle Ağustosböceği'ne okkalı bir yumruk indirdi. Yumruk adamın ağzına, büzdüğü dudaklarının ortasına geldi. Adamın dudakları ezilmiş kirazlar gibi patladı. Witcher eğildi ve bu kez biraz hız alarak aynı noktaya bir kez daha vurdu. İndirdiği darbenin hızıyla içinde biriken öfkenin uçup gittiğini hissetti. Bir ayağı bataklığa gömülen öteki de havada kalan Ağustosböceği kendi çevresinde döndü, hortumdan boşalırcasına kan tükürdü ve yerdeki çamurlu suların içine yüzükoyun uzandı. Arkasında bir kılıcın kınına sürtündüğünü duyan Witcher durdu, elini kılıcının sapına atıp yıldırım hızıyla döndü.

"Hadi," dedi öfkeden titreyen sesle, "hadi gelin bakalım."

Silahını çekmiş olan kişi, bir an Witcher'ın gözlerinin içine baktı. Sonra bakışlarını kaçırdı. Diğerleri geri çekilmeye başladılar. Önce ağır ağır, sonra hızlanarak gidiyorlardı. Diğerlerinin kaçtığını duyunca silahlı adam da sessizce dudaklarını kımıldatarak geri çekildi. En uzaktaki adam dönüp baktı ve çamurları sağa sola sıçratarak koşmaya başladı. Diğerleri oldukları yerde çakılıp kaldılar ve Geralt'a yaklaşmaya cesaret edemediler.

Ağustosböceği bataklığın içinde döndü, dirseklerine yaslanarak doğruldu, anlaşılmaz şeyler söyledi, öksürdü, kırmızı ve beyaz renklerde bir şeyler tükürdü. Geralt onun yanından geçerken yanağına nefretle bir tekme attı, Ağustosböceği'nin

elmacık kemiği darmadağın oldu ve adam yeniden çamurlu suların içine gömüldü.

Geralt arkasına bakmadan yoluna devam etti.

Istredd kuyunun başına gelmişti bile. Kuyunun kenarındaki yosun tutmuş ahşap çıkrığa yaslanmış duruyordu. Kemerinde bir kılıç vardı, güzel, hafif bir kılıçtı bu, balçağı yarı kapalıydı. Kınının yuvarlak ucu binici çizmesinin pırıl pırıl parlayan topuğuna değiyordu. Sihirbazın omzunda tetikte bekleyen siyah bir kuş oturuyordu.

Bir kerkenezdi bu.

"Geldin demek, Witcher." Istredd eldivenli elini kerkeneze uzattı ve kuşu kuyunun üstündeki küçük çatıya büyük bir dikkat harcayarak oturttu.

"Geldim, Istredd."

"Geleceğini sanmıyordum. Kentten ayrılmışsındır diye düşünmüştüm."

"Ayrılmadım."

Sihirbaz başını arkaya atıp yüksek sesle ve keyifle güldü.

"O... o ikimizi de kurtarmak istedi," dedi. "İkimizi de. Olacak şey değil bu, Geralt. Kılıçlarımızı çakıştıralım biz. Yalnızca birimiz yaşamalıyız."

"Sen kılıçla mı dövüşmek niyetindesin?"

"Şaşırdın mı buna? Senin niyetin de kılıçla dövüşmek. Hadi, geç karşıma."

"Neden Istredd? Neden sihirle değil de kılıçla?"

Sihirbazın benzi attı, dudakları seğirmeye başladı.

"Geç karşıma, dedim!" diye bağırdı. "Şimdi soru sorma zamanı değil, soru sorma zamanı geçti! Şimdi eylem zamanı!"

"Bilmek istiyorum," dedi Geralt usulca. "Neden kılıç, bilmek istiyorum. Bu siyah kerkenezin nereden ve neden yanma geldiğini

bilmek istiyorum. Bunu öğrenmek hakkım. Gerçeği öğrenmeye hakkım var, Istredd."

"Gerçeği mi?" diye sordu sihirbaz, sesinde acıyla. "Ama evet, belki de hakkın var buna. Kerkenezi mi merak ettin? Bu sabah gün doğarken pencereme kondu, yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Bir mektup getirdi bana. Kısacık bir mektup. Ezberledim onu. 'Elveda, Val. Kabul edilmemesi gereken kimi armağanlar vardır ve benim içimde bu armağanının karşılığını verecek hiçbir şeyim yok. Gerçek budur, Val. Gerçek, bir buz parçası.' Ee, Geralt? Seni memnun edebildim mi? Hakkını kullandın mı?"

Witcher başını usulca salladı.

"Güzel," dedi Istredd. "Şimdi de ben hakkımı kullanacağım. Çünkü bu mektubu kabul etmiyorum. Ben onsuz... O olmazsa... Geç karşıma, lanet olsun!"

Eğildi, yılların deneyimini ortaya koyan seri ve ustalıklı bir hareketle kılıcını çekti. Kerkenez çığırdı.

Witcher ellerini beline dayamış, hareket etmeden duruyordu.

"Daha ne bekliyorsun?" diye tısladı sihirbaz.

Geralt başını ağır ağır kaldırdı, sihirbazı kısa bir an süzdü sonra hızla arkasını döndü.

"Hayır, Istredd," dedi alçak sesle. "Elveda."

"Bu ne demek şimdi, lanet olsun?"

Geralt durdu.

"Istredd," dedi omzunun üzerinden. "Başkalarını bu işe alet etme. Çok gerekiyorsa ahırda dizginlerle as kendini."

"Geralt!" diye bağırdı sihirbaz, sonra sesi çatladı, derken haince bir tınıyla canlanıp kulakları tırmaladı: "Vazgeçmeyeceğim! Elimden kaçırmayacağım onu! Atıma atlayıp arkasından Vengerberg'e gideceğim, arkasından dünyanın sonuna kadar gidip onu bulacağım! Ondan asla vazgeçmeyeceğim! Aklına koy bunu!"

"Elveda, Istredd."

Witcher sokağa adımını attı ve arkasına dönüp bakmadı bir daha. Kapıların ve pencerelerin çarpılmasına, kendisine yolu açan insanlara aldırmadan yürüdü. Kimseyi ve hiçbir şeyi algılamıyordu.

Aklı, onu handa bekleyen mektuptaydı.

Adımlarını hızlandırdı. Yatağının baş ucunda yağmurdan sırılsıklam olmuş bir kerkenezin onu beklediğini, kıvrık gagasında da bir mektup tuttuğunu biliyordu. Bu mektubu bir an önce okumak istiyordu.

İçinde yazanları biliyor olsa da.

Ebedî Ateş

1

"Domuz! Ne idiği belirsiz panayır şarkıcısı seni! Sahtekâr!"

Geralt meraklanmıştı. Kısrağını sokağın köşesine doğru sürdü. Bağırış çığırışların kaynağını daha anlayamadan cam şangırtıları duydu. Bir kavanoz vişne reçeli, diye düşündü Witcher. Bu ses, epeyce yüksek bir yerden olanca güçle birinin üzerine atılan bir kavanoz vişne reçelinden çıkardı ancak. Witcher çok iyi anımsıyordu; Vergerberg'de birlikte yaşadıkları dönemde Yennefer ona kızdığı zaman arkasından reçel kavanozları fırlatırdı. Bunlar müşterilerin getirdiği reçellerdi çünkü Yennefer reçel kaynatmaktan anlamazdı. Bu konuda sihir de iş görmüyordu.

Köşede, pembe boyalı, dar cepheli evin önünde küçük bir grup dikizci toplanmıştı. Dik saçağın hemen altında bulunan çiçeklerle süslü küçük balkonda sarışın genç bir kadın sırtında gecelikle ayakta duruyordu. Biraz tombulca olan dolgun kollarını volanların altından uzatıp bir çiçek saksısını hızla aşağıya savurdu.

Mürdüm rengi, kenarına beyaz bir tüy takılı küçük bir şapka giymiş olan sıska adam dehşet içinde geriye sıçradı. Derken saksı tam önüne düşüp paramparça oldu.

"Yalvarırım, Vespula!" diye seslendi şapkası tüylü adam. "Dedikodulara inanma! Sana daima sadık oldum, eğer yalansa şuracıkta düşüp öleyim!"

"Bok herif! Şeytanın dölü! Haylaz yanaşma!" diye kükredi tombul sarışın, sonra eve girdi. Kuşkusuz atacak başka gülleler arama peşindeydi.

"Hey, Dandelion," diye seslendi Witcher ve kesik kesik soluyup yürümemek için direnen kısrağını dövüş meydanına doğru çekti. "Nasılsın? Ne oldu?"

"Sıradan," dedi ozan ve bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Her zamanki gibi. Selam, Geralt? Ne arıyorsun burada? Lanet olsun, dikkat!"

Küçük bir çinko kupa havada uçup tangırtıyla kaldırıma düştü. Dandelion kupayı eğilip aldı, inceledi, sonra kaldırımın kenarına attı.

"Al götür bu paçavralarını!" diye bağırdı sarışın. Bu arada iri göğüslerinin hizasındaki volanlar bir inip bir kalkıyordu. "Gözüm görmesin seni! Bir daha sakın buralarda dolaşma, adi lavtacı seni!"

"Benim değil bu," dedi Dandelion yerdeki paçaları farklı renklerdeki erkek pantolonunu kaldırırken. "Ömrüm boyunca böyle bir pantolonum olmadı."

"Defol! Görmek istemiyorum seni! Sen... sen... Yatakta nasılsın biliyor musun? Zavallı! Zavallısın, duydun mu? Duydunuz mu, millet?"

Bir sonraki çiçek saksısı uçarak inerken içindeki ince yapraklar hışırtılar çıkarıyordu. Dandelion son anda kaçabildi. Saksıdan hemen sonra, en az iki buçuk galon hacminde bir bakır tencere

döne döne yere indi. Menzilden uzak duran dikizci kalabalık kahkahalara boğuldu. Kimileri alkış tutup sarışını eylemini sürdürmesi için kışkırttı.

"Ya evinde tatar yayı varsa?" dedi Witcher kaygıyla.

"Olur mu olur," dedi ozan ve başını kaldırıp balkona baktı. "Evi bok püsürle dolu. Gördün mü bu pantolonu?"

"Şimdi gitsek daha iyi olmaz mı? Kadın yatışınca gelirsin."

"Şeytan görsün onun yüzünü." Dandelion yüzünü buruşturdu. "Üzerime iftiraların, bakır tencerelerin yağdığı bir eve girmem ben bir daha. Bu kısa ilişkiyi bitmiş kabul ediyorum. Biraz bekleyelim, benim... Aman Tanrım, hayır! Vespula! Lavtam!"

Kendini öne attı, ellerini uzattı, sendeledi, düştü ama çalgısı kaldırım taşını boylamadan önce son anda onu yakaladı. Lavta iç geçirerek ahenkle tıngırdadı.

"Öff," diye içini çekti ozan ve ayağa kalktı. "Yakaladım. Tamam, Geralt, şimdi gidebiliriz. Gerçi yakası samur kürklü paltom evinde kaldı ama ne yapalım, bu da zararım olsun. Onu tanıyorsam eğer, paltoyu atmayacaktır arkamdan."

"Seni yalancı hergele!" diye başladı sarışın ve balkondan aşağıya tükürdü. "Serseri! Gaklayan karga!"

"Sana neden böyle davranıyor? Ne işler karıştırdın?"

"Her zamankilerden." Ozan omuzlarını silkti. "Tek eşli olmamı istiyor, bütün kadınlar gibi yani ama kendisine gelince arkamdan başkalarının pantolonunu atıyor. Arkamdan nasıl çığırdığını duydun mu? Tanrılar şahidim, ben de başkalarının hoşuna gitmeyecek ne özelliklerini biliyorum onun ama ortalık yerde bağırıp anlatmam onun gibi. Hadi gidelim."

"Bir önerin var mı?"

"Sence nereye gideriz? Ebedî Ateş Tapınağı'na mı? Gel, Mızrakucu'na bir uğrayalım. Sinirlerimi yatıştırmalıyım."

Witcher kısrağını, keyifle dar bir sokağa dalan Dandelion'ın peşi sıra hiç itiraz etmeden çekti. Ozan hem yürüyor hem de mandallarını çevirerek lavtasını akort ediyor, ses denemeleri yapıyor, telleri titreştiriyordu.

"Kuzeyden gelen ilk soğuk esinti
Kış rüzgârıydı, sözcüklerin anlamını alıp götüren
Artık böyle kalmalı, değişmemeli seyri
Kirpiklerin ucu elmaslarla bezeli..."

Türküsünü yarıda kesip ellerinde sebzelerle dolu sepetleriyle önünden geçen iki kızın ardından gülümseyerek baktı. Kızlar kıkır kıkır gülmeye başladılar.

"Novigrad'a ne yapmaya geldin, Geralt?"

"Alışveriş. Çit malzemesi, biraz teçhizat, bir de yeni ceket aldım." Witcher, üzerindeki yeni kokan, hışırtılar çıkaran deriyi elleriyle çekiştirip düzeltti. "Yeni ceketimi nasıl buldun, Dandelion?"

"Modayı izlemiyorsun." Ozan yüzünü buruşturdu ve karpuz kollu, yaka uçları sivri, mavi kantaron rengindeki pırıltılı kaftanının koluna takılmış tavuk tüyünü çekip attı. "Karşılaştığımıza çok sevindim. Hem de burada, Novigrad'da, dünyanın başkentinde, kültürün merkezinde, beşiğinde. Burada aydın beyinler ciğerlerini doldura doldura soluk alabiliyor!"

Hırpani, patlak gözlü bir adamın yere çömelip ihtiyacını giderdiğini gören Geralt, "Rahat soluk alabilmek için şu sokaktan çıksak iyi olacak," dedi.

"Senin şu ezelî alaycı sözlerin sinirimi bozmaya başladı." Dandelion yüzünü yine buruşturdu. "Novigrad dünyanın başkenti diyorum sana. Neredeyse otuz bin nüfusu var, dışarıdan gelenleri saymıyorum bile. Geralt, böyle bir sayı düşünebiliyor musun? Duvarları örülmüş evler, ana caddelerine kaldırım taşları döşenmiş, liman, depolar, dört su değirmeni, mezbahalar,

bıçkıhaneler, kocaman bir çizme imalathanesi, aklına gelebilecek bütün esnaf birlikleri. Para bozma büfesi, sekiz banka ve on dokuz rehinci. Şato ve insanın soluğunu kesen kent karakolu. Hele eğlence! Giyotin, tuzak kapaklı idam sehpası, otuz beş han, tiyatro, hayvanat bahçesi, iki pazar yeri ve on iki genelev. Bir de sayılarını bilmediğim kadar tapınak var burada. Bir sürü. Bir de o kadınlar, Geralt, hepsi yıkanmış, taranmış, parfümler sürmüş, atlas, kadife ve ipekler içindeler; ah o korseler ve kurdeleler. Ah, Geralt! Dizeler insanın dudaklarına kendiliğinden geliyor:

Kar, soğuk kış ışığında bembeyaz parıldıyor,
Buz, göllere ve bataklıklara camdan duvarlar örmüş.
Böyle olmalı ama böyle olması değiştirmiyor
Gözlerinde pusuya yatmış özlemi."

"Yeni bir türkü mü?"

"Evet. Adını 'Kış' koyacağım. Ama bitmedi henüz, Vespula kafamı allak bullak etti, bitiremiyorum, kafiyelere söz geçiremiyorum. Ah, Geralt, sormayı unuttum bak: Yennefer'le nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor."

"Anladım."

"Bok anladın. Şu meyhane nerede, uzak mı?"

"Köşede hemen. Bak, geldik bile. Şu tabelayı görüyor musun?"

"Görüyorum."

"Hanımefendiyi selamlıyor ve önünde eğiliyorum!" Dandelion, merdivenleri süpüren genç bir kıza ağzını yayarak gülümsedi. "Bu hanımefendiye ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu acaba?"

Genç kız kıpkırmızı kesildi ve süpürgeyi daha sıkı kavradı. Geralt bir an, kızın süpürgeyi ozanın kafasına geçireceğini düşündü. Ama yanılmıştı. Genç kız tatlı tatlı gülümseyip gözlerini süzdü. Dandelion, her zaman yaptığı gibi hiç oralı olmadı.

Hana girerken, "Herkese merhaba! İyi günler!" deyip başparmağını lavtasının tellerinde gezdirdi. "Üstat Dandelion, bu toprakların en ünlü şairi senin pis meyhanene geldi, hancı! Hatta canı bira içmek ister! Sana nasıl bir onur yaşattığımın bilincinde misin, kese hırsızı?"

"Olmaz mıyım," dedi hancı sıkıntıyla ve tezgâhın arkasından eğilerek selam verdi. "Sizi gördüğüme memnun oldum, Bay Şarkıcı. Boş konuşmadığınızı anlıyorum şimdi. Sabahtan uğrayıp dünkü hesabı kapatacağınıza söz vermiştiniz. Oysa ben, her zamanki gibi yalan söylediğinizi düşünmüştüm. Şimdi nasıl utandığımı anlatamam."

"Utanmana hiç gerek yok, canım kardeşim," dedi ozan yüzünde kayıtsız bir ifadeyle. "Nasılsa param yok şimdi. Sonra konuşuruz bunu."

"Hayır," dedi hancı soğuk bir sesle. "Derhal konuşacağız. Sana itimadım kalmadı, muhterem şair efendi. Beni kimse üst üste iki kez kazıklayamaz."

Dandelion lavtasını duvardaki bir kancaya astı, bir masaya oturdu, şapkasını çıkarıp üzerine tutturulmuş balıkçıl kuşu tüyüne dalgın dalgın baktı.

"Paran var mı, Geralt?" diye sordu umutla.

"Hayır, bütün param cekete gitti."

"Kötü, çok kötü," diye iç geçirdi Dandelion. "Lanet olsun, bana borç verebilecek kimse yok ortalarda. Hancı, senin burası neden böylesine boş bugün?"

"Müdavimler için henüz erken. Tapınakta çalışan sıvacı çırakları uğradılar, sonra ustalarıyla birlikte inşaata döndüler."

"Peki, kimse yok mu, gerçekten kimse yok mu?"

"Büyük kameriyede kahvaltısını yapan soylu tacir Biberveldt'ten başka müşterim yok."

"Dainty mi burada?" diye sordu Dandelion sevinçle. "Neden hemen söylemiyorsun ki? Kameriyeye git, Geralt. Buçukluk Dainty Biberveldt'i tanır mısın?"

"Hayır."

"Olsun. Tanışırsın o zaman. Ooo, göreceksin!" dedi ozan ve hemen yan tarafa geçti. "Doğudan mis gibi soğan çorbası kokuları alıyorum ve burnum bayram ediyor. Cee-ee! Biz geldik! Sürpriz!"

Kameriyenin orta masasında, sarımsak demetleriyle süslü bir direğin altında fıstık içi renginde yelek giymiş tombul yanaklı, kıvırcık saçlı bir Buçukluk oturuyordu. Sağ eline bir tahta kaşık almış, sol elini de bir toprak kâseye dayamıştı. Dandelion ve Geralt'ı görünce ağzı açık öylece kalakaldı, kocaman kahverengi gözleri korkudan iri iri açıldı.

Dandelion, "Selam, Dainty," dedi şapkasını neşeyle sallayarak. Buçukluk hâlâ kıpırdamamış ve ağzını kapamamıştı. Elinin hafifçe titrediği Geralt'ın gözünden kaçmadı. Buçukluk'un kaşığından pişmiş soğan şeridi sarkaç gibi sallanıyordu.

Buçukluk güçlükle, "Ssselam... ssselam, Dandelion," dedi, sonra geğirdi ve tükürüğünü yüksek sesle yuttu.

"Hıçkırık mı tuttu? Korkutayım mı seni? Dinle: Bariyerin orada karını görmüşler! Birazdan burada olur! Gardenia Biberveldt'in ta kendisi! Hahaha!"

"Amma da salaksın, Dandelion," dedi buçukluk sitemle.

Dandelion yine tiz bir kahkaha atıp lavtasıyla iki karmaşık ezgi tıngırdattı.

"Ama güzel kardeşim, sen de tam bir salak gibi duruyorsun, sanki boynuzumuz ve kuyruğumuz varmış gibi bön bön bakıyorsun. Yoksa Witcher'dan mı ürktün? Ha? Buçuklukları avlama mevsimi açıldı diye mi düşünüyorsun yoksa? Belki..."

"Yeter, sus." Sabrı taşan Geralt masaya yaklaştı. "Kusura bakma, ahbap, Dandelion bu sabah ağır bir kişisel trajedi yaşadı ve henüz atlatamadı. Sıkıntısını, moralsizliğini ve duyduğu utancı şakalarla yenmeye çalışıyor."

"Ne olduğunu sakın söyleme." Buçukluk kaşığındakileri sonunda höpürdeterek içti. "Kendim tahmin etmek istiyorum. Vespula seni sonunda yaka paça dışarı mı attı? Ha, Dandelion?"

"Kendileri yiyip içerken dostlarını ayakta bekletenlerle nazik konuları konuşmam ben," dedi ozan ve yanıt beklemeden masaya geçti. Buçukluk çorbasından bir kaşık daha alıp sarkan peynir liflerini yaladı.

"Bak bunda haklısın," dedi bezgin bir sesle. "Evet, davetlimsiniz. Oturun ve konuğum olun. Soğan çorbası alır mısınız?"

"Bu kadar erken bir saatte ilke olarak bir şey yemem ben." Dandelion yüzünü ekşitti. "Hadi, iyi madem, alayım bir çorba. Hancı! Şöyle güzelinden bir bira! Çabuk ama!"

Kalçasına kadar inen oldukça kalın saç örgüsü arkasında sallanan bir kız elinde kadehler ve çorba kâseleriyle geldi. Geralt gözlerini kızın küçücük ağzına dikip çok güzel dudakları olduğunu ama bunları kapamayı akıl edemediğini içinden geçirdi.

"Orman perisi!" diye seslendi Dandelion, sonra uzanıp kızın elini tuttu ve ayasından öptü. "Güzel kız! Perilerin en güzeli! Mavi denizler gibi gözleri olan ilahî yaratık! Sabah kadar güzelsin ve aralayarak beni mutlu kıldığın o dudaklarının şekli..."

"Şuna hemen bira verin," diye iç geçirdi Dainty. "Yoksa bir facia yaşanacak."

"Yok, hiçbir şey olmaz," dedi ozan. "Öyle değil mi, Geralt? İkimiz kadar sakin kişiler zor bulunur. Ben, sayın tacir, şair ve müzisyenim ve müzik, gelenekleri mükemmelleştirir. Aramızda bulunan Witcher'sa, yalnızca canavarlar için tehlikelidir. Tanış-

tırayım: Bu, Rivyalı Geralt, yaratıkların, kurtadamların ve her türlü haşaratın korkulu rüyası. Geralt'ı duymuşsundur, öyle değil mi Dainty?"

"Duydum..." Buçukluk, Geralt'a kuşkulu bir bakış attı. "Peki... Peki, Novigrad'da işiniz ne, Bay Geralt? Burada ürkütücü yaratıklar mı türemiş? Siz... şey... iş için mi buradasınız?"

"Hayır." Witcher gülümsedi. "Eğlenmek için buradayım."

"Oo," dedi Dainty ve yerden yarım arşın yüksekte duran kıllı ayaklarını sinirli sinirli salladı. "Bu iyi..."

"Nedir iyi olan?" Dandelion çorbadan bir kaşık alıp arkasından birasını dikti. "Yoksa bizimle olmayı mı düşünüyorsun? Eğlenirken demek istiyorum? Şahane olur. Burada, Mızrakucu'nda kafayı hafifçe bulmayı düşünüyoruz. Arkasından başımızı Passiflora'ya uzatmak niyetindeyiz; çok pahalı ve iyi bir genelevdir orası, kendimize bir yarı elf kadın ayarlayabiliriz ama bakarsın safkan bir elf de olabilir. Ancak bir sponsora ihtiyacımız var."

"Kime?"

"Parayı basacak birine."

"Tahmin etmiştim," diye homurdandı Dainty. "Kusura bakma. Birincisi ticari görüşmelerim var. İkincisi, bu tür eğlenceleri karşılayacak param yok. Üçüncüsü, Passiflora'ya yalnızca insanları alıyorlar."

"İyi de biz neyiz, taş kafalı? Ha, anlıyorum. Buçuklukları içeri almıyorlar. Bu doğru. Haklısın Dainty. Burası, Novigrad. Dünyanın başkenti."

"Evet..." dedi Buçukluk. Dudaklarını tuhaf bir şekilde büzmüş hâlâ Witcher'a bakıyordu. "Ben kalkıyorum. Bir randevum var..."

Kameriyenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeriye...

Dainty Biberveldt girdi.

"Tanrılar!" diye bağırdı Dandelion.

Çünkü kapıda duran buçukluğun, masada oturan buçukluktan zerre kadar farkı yoktu, masada oturanın üstü başı temizdi, kapıda duran kir içindeydi, darmadağındı ve belli ki biri onu hırpalamıştı.

"Yakaladım, itkuyruğu seni!" diye kükredi kirli olan buçukluk ve masaya doğru atladı. "Seni hırsız!"

Temiz olan ikizi yerinden fırladı, sandalyesini devirdi, masanın üzerindekileri yere fırlattı. Geralt içgüdüsünün sesini dinledi, kılıcını yıldırım hızıyla masadan alıp kınıyla birlikte Biberveldt'in boynuna indirdi. Buçukluk yere yuvarlandı, takla attı ve dört ayak üzerinde kapıya doğru koşturdu. Bu sırada kolları ve bacakları tıpkı örümceklerde olduğu gibi ansızın uzadı. Bunu gören kirli Dainty Biberveldt bir çığlık atıp yana sıçradı ve sırtını güm diye ahşap paravana çarptı. Geralt kılıcının kınını çıkarıp attı, önünde duran bir sandalyeyi tekmeleyerek savurdu ve kaçanın peşine düştü. Yeleğinin rengi dışında Dainty Biberveldt'le hiçbir benzerliği kalmamış olan temiz Dainty Biberveldt, çekirge gibi sıçrayarak herkesin oturduğu salona geçti, ağzı yarı açık öylece bakan genç kızı itti. Genç kızın Dainty'nin uzamış kol ve bacaklarını ve dağılmış bedenini görünce bastığı çığlıkla kulakları tırmaladı. Geralt, kızla çarpışması sonucu hızı kesilen Dainty'yi salonun ortasında yakalayıp dizine savurduğu ustalıklı bir tekmeyle yere serdi.

Dişlerini sıkıp, "Sakın ha kımıldayayım deme, ahbap," diye tısladı ve kılıcının ucunu bu hayret verici yaratığın boğazına dayadı. "Kımıldama!"

Elinde kürek sopasıyla koşarak gelen hancı, "Neler oluyor burada?" diye kükredi. "Ne demek oluyor bu? Nöbetçiler! Deçka, koş nöbetçileri çağır!"

"Hayıır!" diye uludu yaratık ve kendini yere doğru bastırmasıyla birlikte daha şekilsiz bir görünüme büründü. "Merhamet edin, hayıır!"

Kameriyeden koşarak gelen kirli Buçukluk, "Nöbetçi çağırmayın!" diye atıldı. "Kızı tut düşmesin, Dandelion!"

Ozan, çığlıklar atan Deçka'yı tuttuğu gibi çekti; ortamın gerginliğine karşın kızı tutacağı noktayı özenle seçmişti. Deçka tiz bir çığlık atıp ozanın ayaklarının dibine yığıldı.

"Sakin olun, hancı," dedi Dainty Biberveldt soluk soluğa. "Bu özel bir mesele, nöbetçi çağırmayalım. Ben bütün zararları karşılayacağım."

Soğukkanlılığını yitirmemiş olan hancı, çevresine bakıp, "Zarar falan yok," dedi.

"Ama birazdan olacak," diye homurdandı hırpalanmış olan buçukluk. "Çünkü onu birazdan pataklayacağım! Hem de ne pataklama! Onu hiçbir zaman unutamayacağı şekilde evire çevire döveceğim, o da burada ne varsa kırıp dökecek."

Upuzun kol ve bacaklarını uzatmış yerde yatan Dainty Biberveldt karikatürü, yakınarak hıçkırmaya başladı.

"Yok öyle şey," dedi hancı soğuk bir sesle; sonra gözlerini kısıp kürek sopasını biraz kaldırdı. "Sokakta ya da avluda dövün. Burada olmaz. Ayrıca nöbetçileri çağırıyorum. Buna mecburum, yoksa canımı tehlikeye atmış olacağım. Çünkü bu... canavarın teki bu!"

Geralt, kılıcını yabancının boğazına hâlâ şiddetle bastırarak, "Hancı," dedi usulca. "Sakin ol. Kimse bir yerleri kırıp dökmeyecek, hiçbir hasar olmayacak. Durum kontrol altında. Ben Witcher'ım ve gördüğünüz gibi canavarı kıskıvrak yakaladım. Ancak bu iş gerçekten kişisel bir meseleye benzediği için, usulca kameriyede çözeceğiz. Kızı bırakıp buraya gel Dandelion. Sırt çantamda bir

gümüş zincirim var. Onu çıkar ve şunun kollarına, dirseklerine ve sırtına şöyle iyice dola. Sakin kımıldayayım deme, ahbap."

Yaratık alçak sesle vızıldamaya başlamıştı.

"Tamam, Geralt," dedi Dandelion. "Bağladım onu. Kameriyeye geçin. Siz, sayın hancı, neden dikilip duruyorsunuz öyle? Bira ısmarlamıştım. Burada bir kez bira ısmarladım mı ben su isteyinceye kadar yenisini getirmekle yükümlüsünüz."

Geralt, kolları ayakları bağlı yaratığı tekmeleyerek kameriyeye itip sertçe direğin altına bıraktı. Dainty Biberveldt de gelip oraya oturdu ve karşısındaki canlıya tiksinerek baktı.

"Yüzkarasından başka bir şey değil," dedi Dainty. "Kabaran mayalı hamuru andırıyor gerçekten. Şu burnuna baksana, Dandelion, birazdan düşecek, lanet şey. Kulakları da kaynanamın gömülmeden önceki haline benziyor tıpa tıp. Iyyy!"

"Hele dur bakalım," diye mırıldandı Dandelion. "Biberveldt'sin değil mi? Evet, kesin olarak öyle. Peki, şu direğin altında oturan az önce sendin. Yanılmıyorsam tabii! Geralt! Bütün gözler sana çevrildi. Tanrı aşkına, neler oluyor burada? Nedir bu?"

"Bir hilebaz."

"Sensin hilebaz," dedi yaratık genizden gelen bir sesle ve burnunu oynattı. "Hilebaz falan değilim ben, *doppler*'im hepsi bu. Adım da Tellico Lunngrevink Letorte. Kısaca Penstock. Ama arkadaşlarım Dudu der bana."

"Sana şimdi Dudu'yu göstereceğim, orospu çocuğu!" diye kükredi Dainty ve yumruğunu sıkıp kaldırdı. "Atlarım nerede? Hırsız seni!"

Elinde bir sürahi ve birkaç kadehle gelen hancı, "Beyler," diye anımsattı, "olay çıkmayacağına söz vermiştiniz hani?"

"Ah, bira," diye inledi buçukluk. "Nasıl da susadım! Bir de acıktım!"

"Ben de bir şeyler içerim," diye heyecanlandı Tellico Lunngrevink Letorte. Ama kimse oralı olmadı.

"Nedir bu?" diye sordu hancı, birayı görünce hamura benzeyen sarkık yanaklarının arasından dilini uzatmış yaratığa bakarak. "Şurada duran şey nedir, beyler?"

"Bir hilebaz," dedi Witcher, yaratığın yüzünü buruşturmasına aldırmadan. "Bu arada epeyce de adı vardır. Değişken, ikiz, *vexling*. Ya da kendisinin de dediği gibi *doppler*."

"*Vexling* ha!" diye bağırdı meyhaneci. "Burada, Novigrad'da mı? Benim meyhanemde mi? Çabuk, nöbetçiler çağırılsın! Bir de papazlar! Yoksa canımdan olacağım..."

"Sakin ol, sakin ol," diye homurdandı Dainty Biberveldt, Dandelion'ın çorbasını nasıl olup da sağlam kaldığı anlaşılamayan kâseden içerken. "Gerekli kişileri gerektiğinde çağıracağız. Ama daha sonra. Bu it beni soydu ve mallarımı geri almadan onu buranın adaletine teslim etmeyeceğim. Sizleri, Novigradlıları ve yargıçlarınızı iyi tanırım. Bana olsa olsa onda birini verirler, asla daha fazlası olmaz."

"Merhamet edin," diye inleyip yalvarmaya başladı *doppler*. "Beni insanların ellerine teslim etmeyin! Benim gibilere ne yaptıklarını biliyor musunuz siz hiç?"

"Bilmez olur muyuz?" Hancı başını salladı. "Papazlar, yakalanmış *doppler* için şeytan çıkarma ayini düzenlerler. Sonra yaratık arı kovanının içine kapatılır, üzeri içine talaş katılmış balçıkla sıkıca sıvanır, sonra ateşe atılır ve balçık tuğlaya dönüşünceye kadar kızartılır. Yani bu canavarların buralarda sıklıkla görüldüğü vakitlerde böyle yapılırdı."

"Çok zalimce bir gelenekmiş, tam da insanlara özgü." Dainty yüzünü ekşitip boşalan kâseyi önünden itti. "Ama yol kesen haydutlar için en adil cezadır belki. Evet. Söyle bakalım, hergele,

atlarım nerede? Çabuk, yoksa burnunu bacaklarının arasından geçirip kıçına sokarım! Atlarım nerede dedim?"

"Sa... sattım," diye inledi Tellico Lunngrevink Letorte ve sarkık kulakları ansızın kıvrılıp, karnabahar başlarını andıran küçük toplara dönüştü.

"Satmış! Duydunuz mu?" Buçukluk öfkeden köpürüyordu şimdi. "Atlarımı satmış!"

"Doğru," dedi Dandelion. "Bolca zamanı vardı. Üç gündür burada. Seni üç gündür görüyorum... Yani onu... Lanet olsun Dainty, yani bunun anlamı şimdi..."

"Aynen öyle!" diye kükredi tacir ve postu andıran kıllarla kaplı ayaklarını yere vurdu. "Kente bir günlük yolculuğum kaldığı sırada beni soydu! Geldiğimde de buradaydı, anlıyor musunuz? Bir de atlarımı satmış! Öldüreceğim onu! Bu ellerle boğacağım!"

"Olanları anlat bize, Efendi Biberveldt."

"Yanılmıyorsam Rivyalı Geralt, değil mi? Witcher?"

Geralt evet anlamında başını salladı.

"Çok iyi denk geldi," dedi Buçukluk. "Ben de Knöterichau'dan Dainty Biberveldt, çiftçiyim, hayvan yetiştiricisiyim ve tacirim. Bana Dainty de, Geralt."

"Anlat, Dainty."

"Şöyle gelişti, ben ve seyislerim atları satmak için Şeytanovası'ndaki pazara götürmüştük. Kentten ayrılıp bir günlük yolculuk yaptıktan sonra son mola yerine varmıştık. Küçük bir fıçı konyağı midelerimize indirip geceyi geçirmek üzere uzanmıştık. Gecenin bir yarısında uyandım, mesanemin patlamak üzere olduğunu hissettim ve arabadan indim. Bu bahaneyle çayırlardaki atlarımı bir yoklayayım, diye düşündüm. Dışarı çıktım, her yer zifiri karanlıktı, ansızın birinin geldiğini gördüm. Kimsin diye sordum, yanıt vermedi. Yaklaştım ve bir de baktım ki... Karşımda

ben duruyorum. Ayna karşısına geçmiş gibiydim. Şu şeytan işi konyaktan bu kadar içmeseydim, diye geçirdim içimden. Ama şu var ya... gelen oydu, başıma önden bir darbe indirdi! Gözümde yıldızlar çaktı ve yere devrildim. Uyandığımda sabah olmuştu, çalılıkların arasında yatıyordum, başım davul gibi şişmişti ve çevremde hiç kimse yoktu, konaklama yerimizi de göremiyordum. Gün boyu nereye gittiğimi bilmeden dolanıp durdum, derken yolu buldum, buraya iki günde gelebildim, bitki kökleri ve çiğ mantarla beslendim. Oysa o, şu sefil domuz, ya da adı her neyse, *ben* olarak Novigrad'a geldi ve atlarımı okuttu! Ben onu şimdi... Ayrıca seyislerimi falakadan geçireceğim, hepsine kıçlarını açtırıp yüzer sopa atacağım. Nasıl olur da patronlarını tanımaz ve o sefilin ağzına bakarlarmış görsünler! Sersemler, boş kafalılar, ayyaşlar..."

"Kızma onlara, Dainty," dedi Geralt. "Başka seçenekleri yoktu. Hilebazlar öyle ustalıklı taklit ederler ki aslından ya da kendilerine seçtikleri kurbandan ayırt edemezsin. Sen hilebazların ne olduklarını hiç duymamış mıydın?"

"Duymasına duymuştum. Ama anlatılanların kocakarı masalı olduğunu sanıyordum."

"Kocakarı masalı değil işte. Bir *doppler* kurbanına yeter ki dikkatle baksın, yıldırım hızıyla ve kusursuz olarak o cismin yapısıyla uyum sağlar. Sana hatırlatırım, bir illüzyon değil bu, aksine bütünüyle bir dönüşüm. Hem de en küçük ayrıntılarıyla. Hilebazların bunu nasıl başardığı bilinmiyor. Sihirbazlar, bu olayda kurtadamlardaki kan bileşenlerinin devreye girdiğini varsayıyorlar, oysa ben bunun ya bambaşka bir şey ya da kurtadamlarınkinden bin misli daha güçlü olduğunu düşünüyorum. Kurtadamın ne de olsa iki, en fazla üç ayrı görünüşü var, buna

karşılık bir *doppler* istediği her şeye dönüşebilir, yeter ki beden kütlesi yaklaşık olarak örtüşsün."

"Beden kütlesi mi?"

"Eh, bir mastodona dönüşemez. Ya da fareye."

"Anlıyorum. Peki, onu bağladığın zincirin özelliği nedir?"

"Gümüş. Bu madde bir likantrop için öldürücüdür. Ama bir hilebazda gördüğün gibi dönüşüme uğramasını engelliyor yalnızca. O yüzden şimdi kendi beden yapısında oturdu kaldı."

Doppler, kulaklarını dikip bulanık gözleriyle Witcher'a hain ce baktı. Gözleri, buçukluğun gözlerinin kahverengi tonunu kaybedip sarıya dönmüşlerdi.

"O utanmaz orospu çocuğunun öylece oturup kalması iyi oldu," diye hırladı Dainty. "Baksanıza, benim her zaman kaldığım Mızrakucu'na yerleşmiş o da! Ben olduğuna kendi bile inanmış!"

Dandelion başını iki yana salladı.

"Dainty," dedi. "O sen olmuştu. Onunla burada üç gündür görüşüyorum. Senin gibi görünüyor, senin gibi konuşuyordu. Senin gibi düşünüyordu. İş parasını harcamaya gelince de senin kadar pintiydi. Hatta belki de daha pinti."

"Son söylediğin canımı sıkmadı," dedi buçukluk, "çünkü bakarsın paramın bir bölümünü geri alabilirim. Ona dokunmak tiksindiriyor beni. Elindeki keseyi al ve içinde ne olduğuna bak. Bu at hırsızı atlarımı gerçekten sattıysa içinde epeyce para olmalı."

"Kaç atın vardı, Dainty?"

"On iki."

Ozan kesenin içine şöyle bir baktıktan sonra, "Başka yerlerdeki fiyatlara göre değerlendirirsek, bunun içindeki para olsa olsa yaşlı ve topal bir ata yetebilir. Ama Novigrad fiyatlarına göre hesaplarsak iki üç keçiye yetebilir."

Tacir sesini çıkarmadı ama kendini tutamayıp her an ağlamaya başlayacakmış gibi bakıyordu. Tellico Lunngrevink Letorte burnunu ve alt dudağını sarkıttı, ardından yutkunmaya başladı.

"Kısacası," diye iç geçirdi buçukluk, "ancak masallarda var olduğunu düşündüğüm bir yaratık beni soydu. Ben buna şanssızlık derim."

"Gerçekten öyle," dedi Witcher ve sandalyenin üzerinde kıvrılıp bükülen *doppler*'e gözlerini dikti. "Hilebazların soylarının uzun zaman önce tükendiğinden kuşkum yoktu benim de. Duyduğuma göre eskiden çoğu buralardaki ormanlarda ve yaylalarda yaşarmış. Ama kamuflaj yetenekleri buraların ilk sakinlerini çok rahatsız etmiş ve onları avlamaya başlamışlar. Çok da başarılı olmuşlar. Kısa zamanda neredeyse hepsinin kökü kurutulmuş."

"İyi de olmuş," dedi hancı. "Sonsuz ateş üzerine yemin ederim ki bir ejderhayı ya da şeytanı yeğlerim çünkü onlar her zaman ejderha ve şeytan olarak kalırlar ve neyle karşı karşıya olduğumuzu biliriz. Şu kurtadam güruhu, bu dönüşümler ve karıştırmalar iğrenç ve şeytani bir şey, şu hilkat garibelerinin insana zarar vermek ve onu yok etmek için yaptığı sahtekârlık ve hainlik! Beni dinleyin, hemen nöbetçileri çağıralım ve bu iğrenç yaratık hemen ateşe atılsın!"

"Geralt?" dedi Dandelion soran bir sesle. "Ben uzman görüşünü duymak isterim. Bu hilebazlar gerçekten bu kadar tehlikeli ve saldırgan mıdır?"

"Taklit etme yetenekleri," dedi Witcher, "aslında saldırgan değil, savunma için bir özellik. Hiç duymadım ki..."

"Lanet olsun," diye sözünü kesti Dainty ve yumruğunu masaya indirdi. "Birinin başına vurmak onu soyup soğana çevirmek saldırı değilse, nedir o zaman? Bilmiş laflar etmeyi bırakın. Olay çok basit: Saldırıya uğradım ve soyuldum, benden yalnızca çok

çalışarak kazandığım malımı değil bedenimi de aldılar. Tazminat istiyorum, aksi halde beni kimse yatıştıramaz ve..."

"Nöbetçiler, nöbetçiler çağırılmalı," dedi hancı. "Bir de papazlar! Bir de şu canavar, şu insan olmayan şey yakılmalı!"

"Susun, hancı." Buçukluk başını kaldırdı. "Habire nöbetçi deyip canımı sıkıyorsunuz. Dikkatinizi çekmek isterim ki bu insan olmayan şey size değil bana zarar verdi. Bu arada söylemiş olayım, ben kendim de insan olmayan bir şeyim."

"Evet, ama Efendi Biberveldt." Hancı gülümsese de gergindi. "Sizin bununla ne ilginiz olabilir? Siz insan sayılırsınız ama bu bir canavar. Sayın Witcher, sizin sesinizi çıkarmadan oturmanıza şaşıyorum. İzninizle sormak isterim, neden buradasınız o zaman? Sizin işiniz canavarları öldürmek değil mi?"

"Canavarları," dedi Geralt soğuk bir sesle. "Ama zeki ırkların temsilcilerini değil."

"Yapmayın, efendim," dedi hancı." Ama şimdi abartıyorsunuz biraz."

"Hem de nasıl," diye araya girdi Dandelion. "Zeki ırk diyerek ileri gittin, Geralt. Şuna iyice baksana sen!"

Tellico Lunngrevink Letorte düşünebilen bir ırkın temsilcisine o sırada gerçekten hiç benzemiyordu. Witcher'a bulanık, sarı gözleriyle yalvararak bakan, çamurdan ve undan yapılmış bir oyuncak bebeğe benziyordu daha çok. Masaya kadar uzanan burnuyla çıkardığı burun çekme sesleri de zeki bir ırkın temsilcisine yakışmazdı zaten.

"Boş lakırdıyı kesin artık!" diye ansızın bağırdı Dainty Biberveldt. "Konuşacak bir şey yok! Burada tek mesele atlarım ve uğradığım zarar! Duydun mu, lanet olası mantar surat? Atlarımı kime sattın? Aldığın parayı ne yaptın? Çabuk konuş, yoksa seni parçalarım, ezerim ve derini yüzerim!"

Deçka kapıyı hafifçe aralayıp başını kameriyeden içeriye soktu. Benzi atmıştı.

"Barda müşteriler var, baba," diye fısıldadı. "İnşaattaki sıvacılar ve başkaları geldi. Ben bakıyorum onlara ama bu kadar bağırıp durmayın çünkü müşteriler kameriyede neler oluyor diye merak etmeye başladılar."

"Ebedî Ateş adına!" Hancı gözünün önünde eriyip giden *doppler*'e korkuyla baktı. "Biri şimdi içeri bakar da şunu görürse... kıyamet kopar. Nöbetçileri çağırmayacaksak o zaman... Efendi Witcher! Bu gerçekten bir *vexling* ise söyleyin ona, doğru düzgün bir şeye dönüşsün ve gerçekte kim olduğunu kimse anlamasın. Derhal!"

"Doğru," dedi Dainty. "Hemen bir şeye dönüşsün, Geralt."

"Neye?" diye homurdandı *doppler.* "Ancak dikkatle inceleyebildiğim birine dönüşebiliyorum ben. Bu durumda içinizden hanginize dönüşeyim, söyleyin."

"Bana değil," dedi hancı telaşla.

"Bana da değil," dedi Dandelion. "Ayrıca kamuflaj olmazdı bu. Beni herkes tanıyor. Bir masada iki Dandelion görmek, şu şeyi kendi bedeninde görmekten daha büyük bir olay yaratır."

"Benim için de durum aynı." Geralt gülümsedi. "Bu koşullarda yalnızca sen kalıyorsun, Dainty. Bu da uygun aslında. Kırılma ama insanların buçuklukları birbirlerinden ayırt etmekte zorlandıklarını kendin biliyorsun."

Tacir pek düşünmedi.

"Peki," dedi, "öyle olsun madem. Zincirini çöz şunun, Witcher. Hadi, durma, bana dönüş, kurnaz ırk."

Doppler zincirden kurtulduktan sonra hamuru andıran ayaklarını ovuşturup burnuna sürttü ve gözlerini buçukluğa dikti. Yüzünün pörsük derisi gerildi, canlanıp renk kazandı. Burnu daireler çizdi

ve şapur şupur gürültüler çıkararak büzüldü. Tüysüz kafasından kıvırcık saçlar uzamaya başladı. Dainty'nin gözleri iri iri açıldı; dilini yutmuş gibi çıt çıkaramayan hancının ağzı şaşkınlıktan açık kaldı; Dandelion inleyip iç geçirdi.

Son olarak da göz rengi değişti.

İkinci Dainty Biberveldt hafifçe öksürdü, masaya uzandı, birinci Dainty Biberveldt'in kadehini aldı ve iştahla dudaklarına götürdü.

"Olamaz, olamaz," dedi Dandelion usulca. "Baksanıza, onu aynen kopyaladı. Hiçbir fark yok. Tıpatıp aynı. Hatta bu kez sivrisinek ısırıkları ve pantolonundaki lekeler bile var. Gerçekten, pantolonu lekeli! Geralt, bunu sihirbazlar bile beceremez! Bir dokunsana, ne yün ne de illüzyon bu! İnanılır gibi değil! Nasıl yapabiliyor bunu?"

"Bunu kimse bilmiyor," diye mırıldandı Witcher, "kendisi bile. Söylemiştim, maddenin dokusunu değiştirmek gibi mükemmel bir yeteneğe sahip ama organik, içgüdüsel bir yetenek..."

"Ama pantolon... pantolonu neyle yapmış peki? Bir de yeleği?"

"Bu işleme uyumlu olan kendi derisinden. Bu pantolonu çıkarmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Çıkaracak olsa, pantolon yün özelliğini derhal yitirirdi."

"Yazık." Dainty hızlı düşünebildiğini hemen gösterdi. "Bir kova cisimi, bir kova altına dönüştürmesini isteyecektim ondan."

Buçukluğun kusursuz bir kopyası olan *doppler*, arkasına rahatça yaslanıp ağzını yayarak gülümsedi; ilginin odağı olmak belli ki hoşuna gitmişti. Tıpkı Dainty gibi oturmuş, kıllı ayaklarını tıpkı onun gibi boşlukta sallıyordu.

"*Doppler*'ler hakkında çok şey biliyorsun, Geralt," dedi. Sonra kadehten bir yudum aldı, ağzını şapırdattı ve geğirdi. "Gerçekten çok şey."

"Tanrılar! Sesini ve mimiklerini bile Biberveldt'ten almış," dedi Dandelion. "Kırmızı kurdelesi olan yok mu? Şuna işaret koymalıyız, lanet olsun, yoksa bir facia yaşanacak."

"Aşk olsun Dandelion," dedi birinci Dainty Biberveldt alınarak. "Beni onunla mı karıştıracaksın? Birincisi..."

"... ilk bakışta belli oluyor," diye cümlesini tamamladı ikinci Dainty Biberveldt ve bu kez sözüm ona nazikçe geğirdi. "Yani gerçekten, bizi karıştırmak için at kıçından daha aptal olmak gerekir."

"Söylememiş miydim?" diye fısıldadı Dandelion şaşkınlık içinde. "Konuşması da düşünme tarzı da Biberveldt'ten farksız. Hiç fark yok."

"Abartıyorsun." Buçukluk dudaklarını büzdü. "Çok abartıyorsun."

"Hayır," diye karşı çıktı Geralt. "Abartmıyor. İster inan, ister inanma ama o şu an sensin, Dainty. Doppler bilmediğimiz bir yöntemle kurbanının ruhunu da taklit ediyor."

"Ruhunu mu?"

"Kendine özgü düşünce biçimini, karakterini, duygularını, aklından geçenleri. İç dünyasını. Bu durum, çoğu sihirbazın ve hiçbir papazın kabul etmediği bir şeyi, ruhun da bir madde olduğunu kanıtlıyor aslında."

"Kâfirlik bu," dedi hancı.

"Ve de saçmalık," dedi Dainty Biberveldt kararlı bir sesle. "Bana masal anlatma, Witcher. Kendine özgü düşünce biçimiymiş! Birinin pantolonunu ve burnunu kopyalamak bir şeydir ama aklını kopyalamak bambaşka bir şeydir. Sana bunu hemen kanıtlayacağım. Şu berbat *doppler* benim tacir zekâmı kopyalamış olsaydı, atları talebin çok düşük olduğu Novigrad'da satmazdı.

Şeytanovası'ndaki açık artırmayla satış yapılan at pazarına giderdi. Orada zarar edilmez..."

"İşte tam da orada zarar edilir." *Doppler*, Buçukluğun canının sıkıldığını gösteren yüz ifadesini taklit ettikten sonra her zaman yaptığı gibi püskürterek güldü. "Birincisi, Şeytanovası'ndaki açık artırmada fiyatlar düşüyor çünkü alıcılar nasıl artıracaklarını aralarında konuşuyorlar. Ayrıca mezatçıya komisyon ödemek gerekiyor."

"Bana ticaret öğretmeye kalkma, sersem," diye köpürdü Biberveldt. "Ben olsam Şeytanovası'nda hayvan başına doksan ya da yüz alırdım. Peki, Novigradlı uyanıklardan sen ne kopardın?"

"Yüz otuz," dedi Doppler.

"Yalan söylüyorsun, sahtekâr."

"Hayır, söylemiyorum. Atları hemen limana götürüp denizaşırı bir ülkeden gelmiş bir kürk taciri buldum. Öküzler ağır hareket ettikleri için kürkçüler kervanlarında onları kullanmazlar. Kürkler yükte hafif, pahada ağırdır, yani yolculuğun hızla tamamlanması gerekir. Novigrad'da atlara talep olmadığından at bulunmaz. Satılık atları olan tek kişi bendim, bu durumda fiyatı ben belirledim. Bu kadar basit yani."

"Bana akıl verme dedim!" diye kükredi Dainty ve kıpkırmızı kesildi. "Tamam, iyi para kazanmışsın yani. Nerede bu paralar?"

"İşe yatırdım," dedi Tellico tepeden bakarak ve elini saçlarında gezdiren buçukluğun taklidini yaptı. "Para dönmelidir, Bay Dainty ve bir iş başka bir işi doğurur."

"Birazdan kafana yumruk yiyeceksin! Atların parasını ne yaptın, söyle?"

"Söylediğim gibi, mal aldım."

"Ne malı? Ne aldın, hıyar?"

"Kar... karmin boyası," diye kekeledi *doppler*, sonra duraksamadan saydı: "Beş yüz ölçek karmin boyası, üç bin kilo mimoza kabuğu, elli beş kile hintkamışı özü, yirmi üç küçük fıçı balıkyağı, altı yüz toprak kâse ve kırk kilo balmumu. Balıkyağını depoda fazla beklediği için çok ucuza aldım. Ay, unutuyordum, bir de yüz arşın pamuk ipliği aldım."

Uzun süren bir sessizlik oldu.

"Depoda fazla beklemiş balıkyağı," dedi Dainty sonra her sözcüğün üzerine basa basa. "Pamuk ipliği. Hintkamışı özü. Ay, galiba düş görüyorum. Evet, kâbus bu. Novigrad'da her şey bulunur, değerli ve aranan bütün mallar vardır ve bu yaratık benim paramı bok püsüre harcamış. Benim kalıbıma girerek üstelik. Ben bittim, param gitti, tacir olarak itibarım yitti. Yok, artık yeter. Bana kılıcını ver, Geralt. Şunu derhal geberteyim."

Kameriyenin kapısı gıcırtıyla açıldı.

Sırtındaki kıpkırmızı togasıyla sopaya asılı gibi duran sıska bir yaratık içeri dalıp, "Tacir Biberveldt!" dedi horoz gibi ötercesine. Başında, ters çevrilmiş oturak gibi duran kadife bir şapka vardı. "Tacir Biberveldt burada mıdır?"

İki buçukluk bir ağızdan, "Evet," dediler.

Bir saniye geçmeden Dainty Biberveldtlerden biri bir kadehin içindeki içkiyi Geralt'ın yüzüne boşalttı, çevik bir tekmeyle Dandelion'ın sandalyesini devirdi ve masanın altından yıldırım hızıyla kapıya doğru koşarken komik şapkalı yaratığı yere yıktı.

"Yangın var! İmdat!" diye bağırarak meyhaneye koştu. "Cinayet! Öldürüyorlar!"

Geralt yüzündeki köpükleri silip kaçanın peşine takıldı. Bu arada diğer Biberveldt de kapıya koştu ama talaşlardan kayıp Geralt'ın ayaklarının dibine yuvarlanınca bir anda ikisi de kendi-

lerini eşikte yatarken buldular. Masanın altından çıkmaya çalışan Dandelion veryansın ediyordu.

Kırmızı togasına dolanmış olan sıska yaratık yattığı yerden, "Soygun var!" diye kükredi. "Soygun vaaar! Hayduuut!"

Geralt, buçukluğun üzerinden atlayıp meyhaneye girdi ve *doppler*'in müşterileri ite kaka kendini sokağa attığını gördü. Yolunu kapayan etten duvarı yıkmak için *doppler*'in peşi sıra atladı. Ağzı bira kokan, üstü başı tuğlacı çamuru içinde biri, Witcher'ı tutup döndürmeyi başardı, diğerleri de güçlü kollarıyla demir gibi bastırarak Geralt'ı hareketsiz bıraktılar. Öfkeden kuduran Witcher kendini kurtarmaya çalışırken, ceketinin derisinin yırtılıp ipliklerin koptuğunu duyduğu seslerden anladı. Derken sol kolunun altında koca bir delik açıldı. Witcher küfrü bastı ve kendini savunmayı bıraktı.

Sıvacılar, "Yakaladık işte!" diye bağırdılar. "Katili yakaladık. Ne yapalım bunu şimdi, usta?"

"Kireç!" diye kükredi ustaları, başını masadan kaldırdı ve boş gözlerle çevresine baktı.

Dört ayak üzerinde kameriyeden kaçarak gelen kırmızılı yaratık, "Nöbetçileeer!" diye bağırdı. "Memura saldırı var! Nöbetçiler! Darağacını boylayacaksın, cani seni!"

"Yakaladık onu," diye bağırdılar sıvacılar. "Yakaladık onu, efendim!"

"Yanlış adam bu!" diye uludu togalı yaratık. "Şu sefili yakalayın! Koşun arkasından!"

"Kimin?"

"Buçukluk Biberveldt'in! Düşün peşine, düşün! Zindana atın onu, doğru zindana!"

Dainty'nin, "Tamam, tamam," diye sesi duyuldu. Kameriyeden dışarı bakıyordu. "Bu ne demek oluyor, Efendi Schwann? Adımı

haince almayın ağzınıza! Ayrıca ortalığı birbirine katmayın, bir neden yok buna."

Schwann susup buçukluğa şaşkınlıkla baktı. Arkasında Dandelion belirdi; şapkasını başına yan takmış, lavtasını inceliyordu. Sıvacılar aralarında fısıldaştıktan sonra Geralt'ı bıraktılar. Witcher çok kızdığı halde ağız dolusu tükürmekle yetindi.

Schwann, horoz sesiyle, "Tacir Biberveldt!" deyip miyop gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek bütün bunlar? Belediyenin memuruna saldırmak size pahalıya patlayacak. Kimdi bu? Şu koşarak kaçan buçukluk?"

"Kuzen," dedi Dainty aceleyle. "Uzaktan bir kuzenim."

Dandelion bile ona destek vererek, "Evet, öyle," dedi. "Biberveldt'in uzaktan bir akrabası. Tımarhane kaçkını Biberveldt olarak ün salmıştır. Ailenin yüz karası. Çocukluğunda kuyuya düşmüş, kör bir kuyuya. Aslında sakin biridir ancak kırmızıyı görünce çılgına döner. Ama sorun değil, bir kadının bacak arasındaki kızıl kıllarla sakinleşir. Bu yüzden doğrudan 'Passiflora'ya koştu. Öyle ki, Efendi Schwann..."

"Yeter, Dandelion," diye tısladı Witcher. "Kapa artık çeneni, yeter!"

Schwann bedenini saran togasını çekiştirdi, üzerine yapışmış talaşları eliyle vurup temizledi ve yüzünü acıyla buruşturup doğruldu.

"Eveeet," dedi. "Siz en iyisi akrabalarınıza göz kulak olun, tacir Biberveldt çünkü bildiğiniz gibi sorumluluğu siz taşıyorsunuz. Eğer davacı olsaydım... ama neyse, buna ayıracak zamanıma yazık. Görev icabı buradayım, Biberveldt. Sizi belediye makamları adına vergilerinizi ödemeye çağırıyorum."

"Ha?"

"Vergilerinizi," diye tekrarladı memur ve dudaklarını büzdü. Belli ki bu hareketi önemli birinden öğrenmişti. "Evet, ne oluyor? Kuzeninizin huyları size de mi bulaştı? Mal alıp sattıysanız, vergisini de ödeyeceksiniz. Ya da hapsi boylayacaksınız."

"Ben mi?" diye kükredi Dainty. "Ben mi mal alıp satmışım? Ben zarara uğradım yalnızca, lanet olsun! Ben..."

"Dikkatli ol, Biberveldt," diye tısladı Witcher ve Dandelion onun kıllarla kaplı bacağını gizlice tekmeledi.

"Elbette," dedi Dainty ve ay gibi yuvarlak yüzüne bir gülümseme oturtmaya çalıştı. "Elbette, Efendi Schwann, mal alıp satan, vergisini de ödeyecek elbet. İyi iş, yüksek vergi demektir. Tabii tersi de var diye düşünüyorum."

"Sizin işlerinizi değerlendirmek benim görevim değil, sayın tacir." Memur yüzünü ekşitip masaya oturdu, togasının derin ceplerinden bir hesap tahtasıyla bir deste parşömen çıkardı, masayı koluyla silip elindekileri üzerine yaydı. "Benim tek işim hesaplamak ve para tahsil etmektir. Evet... Hesabımızı yapalım... Bunun tutarı... Hmmm... İki çıkaralım, biri aklımızda tutalım... Eveeet... Bin beş yüz elli üç kron ve yirmi kopper."

Dainty Biberveldt'in boğazından boğuk bir hırıltı sesi geldi. Sıvacılar şaşkınlık içinde mırıldanmaya başladılar. Hancı elindeki kâseyi bıraktı. Dandelion iç geçirdi.

"Bu durumda görüşmek üzere, çocuklar," dedi buçukluk yüzünde buruk bir ifadeyle. "Beni soran olursa hapisteyim."

2

"Yarın öğleden önceye kadar," diye inledi Dainty. "Bu Schwann denen itoğluit, boyu posu devrilesi hilkat garibesi, borcu bir süre

erteleyebilirdi. Bin beş yüz krondan fazla parayı yarına kadar nereden bulurum? Ben bittim, çöktüm, artık kodeste gebereceğim! Lanet olsun, burada oturup durmayalım, şu *doppler* denen bok herifi bulalım! Bulmak zorundayız onu!"

Artık çalışmayan bir fıskiyenin mermer havuzunun kenarına üçü yan yana oturmuştu. Fıskiye, tacirlere ait kocaman ve son derece zevksiz taş evlerle dolu bir meydanın tam ortasındaydı. Havuzun içindeki su yeşil ve çok pisti, çöpler arasında yüzen kırmızı balıklar, yüzgeçleriyle ağır bir işin altından kalkmaya ve su yüzeyine çıktıklarında ağızlarını ardına kadar açarak hava almaya çalışıyorlardı. Dandelion ve buçukluk, ozanın kısa bir süre önce önlerinden geçen bir arabadan yürüttüğü patates köftesinden yiyorlardı.

"Yerinde olsam," dedi ozan, "takipten vazgeçer ve borç para verebilecek birini bulmaya çalışırdım. *Doppler*'i yakalamak sana ne fayda sağlayacak? Schwann'ın bunu vergiye sayacağını mı sanıyorsun yoksa?"

"Aptalsın, Dandelion. *Doppler*'i yakaladım mı elinden paralarımı alacağım."

"Ne parası? Kesesindeki para zararların karşılanmasına ve Schwann'a verilen rüşvete ancak yetti. Başka yoktu zaten."

"Dandelion," dedi buçukluk yüzünü ekşiterek, "şiirden belki anlıyorsun ama iş ticarete gelince kusura bakma tam bir ahmaksın. Schwann'ın bana ne kadar vergi çıkardığını duydun mu? Peki, ne için vergi ödenir? Ha? Ne için?"

"Her şey için," dedi ozan. "Ben şarkı söylediğim için bile vergi ödüyorum. İçsel bir ihtiyacımdan dolayı şarkı söylediğimi anlatıyorum ama onlara vız geliyor."

"Aptal olduğunu söylemiştim. Ticarette vergi kâr üzerinden ödenir. Kâr üzerinden, Dandelion! Anladın mı? Şu sefil *doppler*

benim kılığıma girdi ve ticaret süsü verip dolandırıcılık yaptı. Üstelik para kazandı! Kâr sağladı! Ve ben bunun vergisini ödemek zorunda bırakılıyorum; bu it borca girdiyse, onları da ödemek zorundayım tabii! Ödemezsem hapsi boylayacağım, beni demirle dağlayıp damgalayacaklar ve maden ocağına yollayacaklar! Lanet olsun!"

"Haha," diye güldü Dandelion. "Bu durumda başka yolu yok, kentten gizlice kaçacaksın, Dainty. Sana bir şey söyleyeyim mi? Bir fikrim var. Seni bir kuzu postunda saklayalım. Kapıdan geçerken, 'Ben minicik bir kuzucuğum, meee, meee,' diye seslen. Kimse tanımaz seni."

"Dandelion," dedi buçukluk kederli bir sesle. "Sus, yoksa tekmeyi yiyeceksin. Geralt?"

"Evet, Dainty?"

"*Doppler*'i yakalamam için bana yardımcı olur musun?"

"Beni iyi dinle," dedi Witcher, ceketinin yırtılan kolunu hâlâ tutturmaya çalışırken. "Burası Novigrad. Otuz bin sakini var; insanlar, cüceler, yarı elfler, buçukluklar, gnomlar ve bir o kadar da dışarıdan gelen insanlarla dolu. Bu kalabalığın içinde birini nasıl yakalamayı düşünüyorsun?"

Dainty ağzındaki patates köftesini yutup parmaklarını yaladı.

"Sihir diye bir şey yok mu, Geralt? Pek çok hikâyesini dinlediğimiz Witcher sihri?"

"Bir *doppler* ancak kendi kılığındayken sihir yoluyla izlenip bulunabilir ama o neden kendi kılığında gezsin ki? Diyelim ki oldu ama her yerde zayıf sihir sinyalleri olduğu için sihrin hiçbir yararı dokunmaz. Her iki evden birinde sihirli bir kilit asılı, halkın dörtte üçü hırsıza, bite, gıda zehirlenmesine ya da bilmem neye karşı boynunda muska taşıyor."

Dandelion parmaklarını lavtasının sapında gezdirip tellere dokundu.

"Bahar ılık yağmurla geri döndü," diye bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Yok, olmadı böyle. Bahar geri döndü, güneş... Hayır, uff, olmuyor. Yanlış çıkıyor..."

"Viyaklamayı bırak," diye söylendi buçukluk. "Sinirlerimi bozuyorsun."

Dandelion kalan patates köftesini kırmızı balıkların yemesi için suya atıp arkasından tükürdü.

"Baksanıza," dedi sonra, "altın renginde balıklar. Bunların dilekleri yerine getirdiği söylenir."

"Bunlar kırmızı," dedi Dainty.

"Ufak tefek şeylere takılma. Üç kişiyiz işte, onlar da üç dileği yerine getirecek. Yani adam başı bir dilek. Ne dersin, Dainty? Böyle bir balığın vergini ödemesini istemez miydin?"

"İsterdim tabii. Ayrıca gökten bir şeyin düşüp, *doppler*'in kafasına inmesini isterdim. Sonra bir de..."

"Dur bakalım. Bizim de dileklerimiz var. Ben, bu küçük balıktan türkümün sonunu getirebilmeyi isterdim. Ya sen, Geralt?"

"Kes sesini, Dandelion."

"Keyfimizi kaçırma, Witcher. Söyle hadi, sen nasıl bir dilek tutardın?"

Wicther ayağa kalktı.

"Ben," diye mırıldandı, "şimdi çevremizi saracakları gerçeğinin bir yanılsama olmasını isterdim."

Fıskiyenin karşısındaki köşeden başlarına deri bereler takmış, siyahlar içinde dört kişi belirdi ve ağır ağır fıskiyeye yaklaştı. Dainty alçak sesle sövüp çevresine bakındı.

Arkalarındaki sokaktan dört kişi daha çıktı. Ellerinde, uçlarından halat sarkıyormuş gibi duran tuhaf diskler tutuyorlardı.

Witcher çevresine bakındı ve sırtındaki kılıcının duruşunu düzeltmek için omuzlarını oynattı. Dandelion iç geçirdi.

Siyahlı adamların arkasından beyaz kaftanlı, omuzlarına boz rengi kısa bir pelerin atmış olan uzun boylu sayılmayacak bir adam çıktı. Göğsündeki altın zincir adımlarının ritmine uyarak parıltılar ve altın yansımalar yayıyordu.

"Chappelle..." diye iç geçirdi Dandelion. "Chappelle bu..."

Arkalarından yaklaşan siyahlı adamlar fıskiyeye doğru ağır ağır ilerliyorlardı. Witcher elini kılıcına attı.

"Hayır, Geralt," diye fısıldadı Dandelion ona doğru sokularak. "Tanrılar adına, çekme silahını! Bunlar tapınak nöbetçileri. Onlarla mücadeleye girişirsek Novigrad'dan sağ çıkamayız. Kılıcına sakın dokunma."

Beyaz kaftanlı adam adımlarını hızlandırmış, onlara doğru geliyordu. Siyahlılar onu izleyip fıskiyenin çevresini sardılar ve önceden belirlenmiş stratejik pozisyonlar aldılar. Geralt hafifçe öne doğru eğilip dikkatle izlemeye başladı. Ellerinde tuttukları tuhaf diskler, sıradan kırbaçlara benzemiyordu, bunlar *lamia*'ydı[1].

Beyaz tunikli adam iyice yaklaşmıştı şimdi.

"Geralt," diye fısıldadı ozan. "Tanrılar adına yalvarırım, sakin ol..."

"Bana dokunmalarına izin vermem," diye mırıldandı Witcher. "Kim olurlarsa olsunlar, bana dokunamazlar. Dikkat et, Dandelion. Başladığında olanca gücünüzle kaçın. Onları oyalayacağım... bir süre..."

Dandelion yanıt vermedi. Lavtasını sırtına vurup beyaz tuniğine altın ve gümüş tellerle mozaik benzeri bir desen işlenmiş adamın önünde yerlere kadar eğildi.

---

1 (İng.) Kırbaca benzeyen dikenler veya bıçaklarla bezeli bir silah çeşidi. Adını çöllerde yaşayan mitolojik bir canavardan almıştır. (ç. n.)

"Muhterem Chappelle..."

Chappelle adlı adam durdu, bakışlarını Dandelion'ın üzerinde gezdirdi. Çelik mavisi gözlerindeki soğuk bakışlar Geralt'ın dikkatinden kaçmadı. Solgun alnındaki terler ona hastalıklı bir görünüm vermişti. Yanaklarında yer yer geniş kırmızı lekeler vardı.

"Sayın tacir Dainty Biberveldt," dedi adam. "Yetenekli Bay Dandelion. Ve nadir Witcher birliğinin temsilcisi Rivyalı Geralt. Eski dostlar mı buluşmuş? Bizim burada, Novigrad'da?"

Kimse yanıt vermedi.

"Hakkınızda şikâyet var," diye devam etti Chappelle, "bence çok talihsiz bir durum."

Dandelion'ın benzi hafifçe soldu, buçukluğun ise dişleri birbirine vurmaya başladı. Witcher, Chappelle'e bakmıyordu. Gözlerini, fıskiyenin çevresini sarmış olan deri bereli, siyahlı adamların silahlarından ayırmıyordu. *Lamia* ya da diğer adıyla bıçaklı kamçının üretimi ve taşınması Geralt'ın tanıdığı ülkelerin çoğunda kesinlikle yasaktı. Novigrad da bu sınırlar içinde bulunuyordu. Geralt, *lamia*'yla yüzüne vurulmuş insanlar tanımıştı. Bu yüzleri görenler ömürlerinin sonuna kadar unutamazdı.

"Mızrakucu meyhanesinin sahibi," diye sözlerini sürdürdü Chappelle, "terbiyesizlik edip sizin gibi beyefendileri şeytanla, adına hilebaz ya da *vexling* dedikleri bir canavarla işbirliği yapmakla suçlamış."

Kimse yanıt vermedi. Chappelle kollarını göğsünde kavuşturup hepsini buz gibi bakışlarla süzdü.

"Sizi bu şikâyet konusunda bilgilendirmeyi kendime görev bildim. Adı geçen meyhanecinin zindana atıldığını da bildirmek isterim size. Adamın biranın ve konyağın etkisiyle hayal kurduğundan kuşkulanılıyor. İnsanlar neler neler uydurabiliyor

gerçekten! Birincisi, *vexling* diye bir şey yoktur. Batıl inançlı köylülerin uydurmasından başka bir şey değil bu."

Kimse sesini çıkarmadı.

"İkincisi, bir Witcher'a yaklaşmaya hangi *vexling* cesaret edebilir ki?" Chappelle gülümsedi. "Etse bile, oracıkta ölür. Öyle değil mi? Eğer ortada önemli bir ayrıntı olmasaydı, meyhanecinin suçlaması gülünç bir suçlamadan öteye gidemezdi."

Chappelle başını salladı ve kasten sustu. Witcher, Dainty'nin ciğerlerine doldurduğu soluğunu yavaşça verdiğini duyuyordu şimdi.

"Evet, önemli bir ayrıntı var. Kâfirlik ve dine hakaret söz konusu. Bilindiği üzere ne bir *vexling* ne de başka bir canavar Novigrad surlarına yanaşabilir çünkü on iki tapınakta yanan Ebedî Ateş'in kutsal kudreti kenti korur. Ebedî Ateş'in ana tapınağından bir adım ötedeki Mızrakucu'nda bir *vexling* gördüğünü kim savunursa, dine hakaret eden bir kâfirdir o ve sözünü geri almak zorundadır. Ama geri almak istemezse var gücümüzü kullanarak ona yardımcı oluruz ve inanın bunun için gerekli olan araçlara zindanlarda bolca sahibim. Yani gördüğünüz gibi sıkıntıya gerek yok."

Dandelion'ın ve buçukluğun yüz ifadeleri farklı görüşlerde olduklarını anlatıyordu.

"Dediğim gibi, tedirgin olmayı gerektirecek bir neden yok," diye tekrarladı Chappelle. "Hiçbir engelle karşılaşmadan Novigrad'dan ayrılabilirsiniz, baylar. Sizleri alıkoymayacağım. Ancak bir konuda ısrarcıyım beyler: Şu meyhanecinin can sıkıcı kuruntularından kimseye söz etmeyecek, bu olayı yüksek sesle dile getirmeyeceksiniz. Ne amaçla yapılırsa yapılsın, Ebedî Ateş'in ilahî gücünü küçümseyecek açıklamaları kilisenin biz naçiz hizmetkârları kâfirlik olarak değerlendirir ve gereğini

yaparız. Söz konusu kişilerin dinî inançları –ki bunlara saygı duysam da- burada hiçbir şekilde etkili olamaz. Kişi istediğine inanabilir. Ebedî Ateş'e saygı gösterildiği ve hakaret edilmediği sürece hoşgörülü davranırım. Hakaret edeni yaktırırım ve olay biter. Novigrad'da herkes kanunun önünde eşittir. Ve kanun herkesi bir tutar, Ebedî Ateş'e dil uzatan odun ateşinde yanar, mal varlığına da el konulur. Bu kadar. Tekrar ediyorum, Novigrad kapılarından engelle karşılaşmadan çıkabilirsiniz. En iyisi..."

Chappelle zoraki gülümsedi, yanaklarını içine çekip kurnaz bakışlarını meydanda gezdirdi. Yoldan geçerken olaya tanık olan birkaç kişi adımlarını hızlandırıp başlarını çevirdiler.

"... en iyisi," diye sözlerini sürdürdü Chappelle, "derhal gidin. Vakit kaybetmeden. Muhterem tacir Biberveldt'le ilgili olarak bu 'derhal'in ne demek olduğu ortadadır: Vergi işleri biter bitmez derhal. Bana zamanınızı ayırdığınız için sizlere teşekkür ederim, beyler."

Başını çevirmiş olan Dainty dudaklarını kıpırdattı. Sessizce söylenen sözcüklerin "orospu çocuğu" olduğundan Witcher'ın kuşkusu yoktu. Dandelion başını öne eğmiş, kendi kendine gülümsüyordu.

"Efendi Witcher," dedi Chappelle ansızın, "çok rica etsem, baş başa konuşabilir miyiz biraz?"

Geralt ona doğru ilerledi, Chappelle elini hafifçe uzattı. Koluma dokunursa gebertirim onu, diye içinden geçirdi Witcher. Sonrasında ne olacağını bilmesem de yere sererim.

Ama Chappelle, Geralt'ın koluna dokunmadı.

Diğerlerine sırtını dönerek, "Efendi Witcher," dedi alçak sesle. "Bazı kentlerin, Novigrad'ın aksine Ebedî Ateş'in ilahî himayesinden yoksun olduklarını biliyorum. Bu durumda *vexling* türü bir yaratığın bu kentlerde kol gezdiğini düşünebiliriz.

Merak ediyorum, *vexling*'i canlı olarak yakalama işine kaç para karşılığında girişirdiniz?"

"İnsanların yaşadığı kentlerde canavarların peşine düşmem ben." Witcher omuzlarını silkti. "Çünkü konuyla ilgisi olmayan birileri zarar görebilir."

"Konuyla ilgisi olmayan insanlar seni bu kadar çok mu ilgilendiriyor?"

"Bu kadar çok ilgilendiriyor. Çünkü onlara karşı sorumlu davranmam beklenir benden genelde. Aksi halde sonuçları ağır olur."

"Anlıyorum. Peki, ödenecek rakam onların kaderleri için duyduğun kaygıyla ters orantılı olamaz mı?"

"Olamaz."

"Ses tonun Witcher, pek hoşuma gitmedi. Ama geçelim bunu, neyi ima etmek istediğini anlıyorum. Bu işi yapmak istemediğini anlatıyorsun. Ücretin miktarı ve türünden bağımsız bir şekilde senden yapmanı isteyebileceğim bu işi yapmayacağını söylüyorsun."

"Anlamadım."

"Bence anladın."

"Hayır, anlamadım."

"Aslında teorik olarak," dedi Chappelle alçak, sakin ve içinde tehdit barındırmayan bir sesle, "emeğinin karşılığını senin ve arkadaşlarının bu kenti... bu teorik kenti sağ salim terk etmenizin güvencesi olarak alabilirdin. Buna ne dersin?"

"Bu soruya," dedi Witcher zoraki gülümseyerek, "teorik bir yanıt vermek imkânsızdır. Sözünü ettiğiniz durumu uygulamada görmek gerekir, muhterem Chappelle. İçimde kesinlikle böyle bir istek yok ama ille de olması gerekiyorsa... Başka bir yol yoksa... denemeye hazırım."

"Ha, belki de haklısın," dedi Chappelle istifini bozmadan. "Teori üzerinden fazlaca gittik. Uygulamaya gelince, ortaklaşa çalışma imkânımızın olmadığını görüyorum. Belki böylesi daha iyi, ne dersin? Her durumda aramızda bir sorun çıkmasına neden olmayacağını umuyorum."

"Ben de aynı umudu taşıyorum," dedi Geralt.

"Bu durumda ikimizin de umutları sönmesin, Rivyalı Geralt. Ebedî Ateş'in ne olduğunu biliyor musun? Asla sönmeyen bir alev mi, sonsuzluğun simgesi mi, karanlıkta bir yol mu, ilerleme sözü mü, daha iyi bir gelecek mi? Ebedî Ateş, Geralt, umuttur. Herkes için, istisnasız herkes için. Çünkü hepimizin, senin, benim, herkesin ortak bir şeyimiz varsa, o da umuttan başka bir şey değildir. Unutma bunu. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Witcher."

Geralt bedenini kaskatı tutup hiç konuşmadan eğildi. Chappelle onu bir süre inceledi, sonra hızla döndü, maiyetiyle birlikte meydanı hızlı adımlarla ilgisizce geçti. *Lamia*'lı adamları bir konvoy oluşturarak onu izlediler.

Dandelion, "Aman Tanrım," diye sızlanıp, uzaklaşmakta olan adamlara göz ucuyla baktı. "Ne büyük bir şansımız varmış! İş böylesine ilerlemişken, bizi tam alıp götürecekleri sırada..."

"Kendine gel," dedi Witcher, "ve sızlanmayı bırak. Bir şey olduğu yok işte."

"Bu kimdi, biliyor musun, Geralt?"

"Hayır."

"Chappelle, güvenlik işlerinden sorumlu bakandır. Novigrad gizli servisi kiliseye bağlıdır. Chappelle papaz değildir ama hiyerarşinin gizli başıdır, kentin en kudretli ve en tehlikeli adamıdır. Herkes, hatta kent konseyi ve esnaf birlikleri bile onun karşısında donlarına işerler çünkü bu herif örümceğin sinek kanından büyülendiği gibi güç sarhoşluğuna tutulmuş katıksız bir alçaktır.

Kentin her yerinde kısık sesle bunun yaptıkları anlatılır. İnsanlar ortadan kaybolur ve bir daha izlerine rastlanamaz. Haksız davalar, işkenceler, cinayetler, tehdit, şantaj ve soygun. Şiddet, hile ve tatsız olaylar, hepsi bundan sorulur. Tanrılar adına, bizi büyük bir belanın içine sürükledin, Biberveldt."

"Sus artık," diye tısladı Dainty. "Senin korkacak neyin var ki? Gezgin bir ozana kimse elini sürmez. Aklımın bir türlü yatmadığı nedenlerden ötürü dokunulmazlığınız vardır sizin."

Yüzü hâlâ solgun olan Dandelion, "El sürülemeyen ozan," diye iç geçirdi. "Novigrad'da ben de bir arabanın altında kalabilir, balık zehirlenmesinden ölebilir ya da yol kenarındaki bir hendeğin içinde boğulabilirim. Chappelle bu tür kazaların uzmanıdır. Bizimle konuştuğuna inanamıyorum, duyulmuş şey değil. Şu kesin ki boşuna yapmadı bunu. Bir şey tezgâhlıyor. Göreceksiniz, üstümüze birazdan bir suç atıp bizi yakalayacak ve kanun namına sürükleye sürükleye işkence sandalyesine götürecekler. Burada yöntem budur!"

"Söylediklerinde doğruluk payı çok," dedi buçukluk, Geralt'a. "Gözümüzü dört açmalıyız. Şu it Chappelle'in hâlâ yaşadığına inanamıyorum! Yıllardır hasta olduğu konuşulur, kanı mı bitiyormuş ne, herkes göçüp gitmesini beklerken..."

"Sus, Biberveldt," diye korkuyla tısladı ozan ve çevresine bakındı, "Bizi her an birileri duyabilir. Gözlerinizi nasıl üzerimize dikmişler, baksanıza! Hadi, çekip gidelim buradan. Bir de Chappelle'in *doppler* hakkında söylediklerini ciddiye almalıyız. Örneğin ben yaşamım boyunca hiç *doppler* görmedim! Gerekirse Ebedî Ateş önünde yemin ederim buna."

"Bakın," dedi buçukluk ansızın. "Biri bize doğru geliyor."

"Hemen kaçalım!" diye bağırdı Dandelion.

"Sakin ol, sakin ol." Dainty ağzını yayarak güldü ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tanırım onu. Miskfaresi buralı bir tacirdir, esnaf birliğinin kasa sorumlusudur. Birlikte epeyce işler yaptık. Hey, şunun suratına baksanıza! Donuna doldurmuş gibi duruyor. Hey, Miskfaresi, beni mi arıyorsun?"

"Ebedî Ateş adına!" diyebildi Miskfaresi güçlükle. Sonra tilki kürkü şapkasını başının arkasına doğru itip alnını eliyle sildi. "Seni sürükleyip kaleye götüreceklerinden kuşkum kalmamıştı. Bu gerçekten bir mucize! Öyle şaşırdım..."

"Şaşırdığın için teşekkürler," diye sözünü kesti buçukluk alaycı bir sesle. "Ancak neye şaşırdığını söyle de biraz daha memnun olalım."

"Bilmiyormuş gibi yapma, Biberveldt." Miskfaresi alnını buruşturdu. "Yaptığın karmin boyası işini kentte duymayan kalmadı. Herkes bunu konuşuyor, haber en üst kademelere kadar yayılmış, hatta Chappelle'e kadar gitmiş. Poviss'te yaptıkların, ne açıkgöz, ne kurnaz olduğun, ne çok para kazandığın dilden dile dolaşıyor."

"Sen ne zırvalıyorsun, Miskfaresi?"

"Ah Tanrım, Dainty, kuyruğunu tilki gibi sallayıp durma! Karmin boyası satın almadın mı? Neredeyse bedavaya, ölçeğini yirmi beşe? Aldın! Mala talebin az olmasını fırsat bilip senetle ödedin, cebinden tek kuruş nakit çıkmadı. Ee sonra? Malı tek bir günde dört misli paraya okuttun, üstelik peşin paraya. Şimdi arsızlık edip bunun rastlantı, yalnızca şans olduğunu savunabilir misin acaba? Karmin boyalarını satın alırken Poviss'te ihtilal olduğunu duymadığını söyleyebilir misin?"

"Neyi duymamışım? Neden söz ediyorsun sen?"

"Poviss'teki ihtilalden!" diye kükredi Miskfaresi. "Kral Rhyd devrildi, orada şimdi Thyssen hanedanı hüküm sürüyor! Bütün

saray, aristokratlar ve Rhyd yalnızca mavi giyinirlerdi, bu yüzden oranın kumaş boyacıları yalnızca çivit satın alırlardı. Ama Thyssen hanedanının rengi koyu kırmızı. Bu durumda çivitin fiyatı düştü, karminin çıktı. Derken bir baktılar ki mevcut tek mal senin elinde, Biberveldt! Vay be!"

Ağzı açık kalan Dainty tek söz edemedi.

"Kurnazsın, Biberveldt, kurnaz," diye devam etti Miskfaresi. "Kimseye tek kelime etmedin, arkadaşlarına bile. Bana haber verseydin, hepimiz kazanırdık, hatta birlikte bir mağaza açardık. Ama sen sessiz sedasız tek başına kazanmayı yeğledin. Öyle olsun ancak bundan böyle bana güvenme artık. Ebedî Ateş adına doğruymuş, her buçukluk bencil bir puşt dölü ve köpek bokuymuş. Şu Vimme Vivaldi benim tek bir senedime kefil olmaz. Ama sana bir çırpıda oluvermiş. Çünkü siz insan olmayanlar, kuşkulu buçukluklar, cüceler bir çetesiniz! Canınız cehenneme!"

Miskfaresi yere tükürdü, hızla arkasını döndüğü gibi uzaklaştı. Dainty düşünceli düşünceli başını kaşıdı.

"Aklım başıma geliyor, çocuklar," dedi sonra. "Ne yapacağımızı şimdi biliyorum. Doğru bankaya gidiyoruz. Biri tüm bunları açıklayabilecekse, o da bankacı arkadaşım Vimme Vivaldi'dir."

3

"Bir bankayı başka türlü hayal etmiştim," diye fısıldadı Dandelion çevresine bakarken. "Burada parayı nereye koyuyorlar acaba, Geralt?"

"Ne bileyim ben," dedi Witcher usulca ve tuniğinin yırtık kolunu örttü. "Bodruma belki?"

"Yanlış. Çevreme bakındım, burada bodrum yok."

"O zaman tavan arasına."

"Odama buyurun, beyler," dedi Vimme Vivaldi.

Uzun masaların başında oturan genç insanlar ve yaşları anlaşılamayan cüceler parşömen tabakalarını rakam ve harflerle doldurmakla meşguldüler. İstisnasız hepsi iki büklüm oturmuş, dillerini hafifçe çıkarmıştı. Witcher'ın tahminine göre yaptıkları iş berbat bir tekdüzelik içindeydi ve çalışanları epeyce yoruyordu. Köşedeki alçak bir taburenin üzerine dilenciyi andıran yaşlı bir adam oturmuş tüylü kalemlerin uçlarını yontuyordu. Çok ağır çalışıyordu.

Bankacı odasının kapısını dikkatle kapattı, elini belli yerlerine mürekkep bulaşmış olan beyaz, uzun, bakımlı sakalında gezdirdi, kocaman göbeğinin üzerinde güçlükle kavuşmuş bordo rengi kadife ceketini düzeltti.

"Biliyor musunuz, Bay Dandelion," dedi üzerinde parşömenlerin yığılı olduğu devasa maun masaya otururken, "sizi hiç böyle hayal etmemiştim. Ama türkülerinizi biliyorum, dinledim. Bir türkünüzde kimse onu istemediği için Dupp Nehri'nde intihar eden Prenses Vanda'yı anlatıyordunuz. Bir başkasında helaya düşen yalıçapkınını..."

"Bunlar benim değil." Dandelion öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Ben asla böyle şeyler yazmadım!"

"Oo, o zaman kusura bakmayın."

"İsterseniz konumuza geçelim," diye araya girdi Dainty. "Zaman gitgide daralıyor ve siz burada saçma sapan şeylerden konuşuyorsunuz. Ciddi bir çıkmazdayım, Vimme."

"Tam da bundan korkmuştum." Cüce başını salladı. "Biliyorsun, seni uyarmıştım, Biberveldt. Sana üç gün önce söyledim, depoda beklemiş balıkyağına paranı yatırma dedim. Ucuz olmasının hiçbir yararı yok, hayalî bedel bir şey ifade etmez, önemli

olan satarken ulaştığın kâr marjıdır. Aynı durum hintkamışı, balmumu ve toprak kâseler için de geçerli. Senin aklına ne oldu da bu işe yaramaz malları borç senediyle değil de peşin parayla satın aldın, Dainty? Novigrad'da depolama ücretlerinin aşırı yüksek olduğunu, iki hafta içinde mal bedelinin üç mislini bulacağını sana söyledim. Ama sen ne yaptın..."

"Hadi söyle," diye usulca inledi buçukluk. "Söyle, Vivaldi, ne yapmışım ben?"

"Kaygılanmaya gerek olmadığını, hepsini yirmi dört saat içinde satacağını söyledin. Şimdi de gelmiş, çıkmazda olduğunu söylüyorsun ve aptal aptal gülümsüyorsun. Olmadı, değil mi? Masraflar arttıkça artıyor, değil mi? Ya, kötü, çok kötü. Şimdi ben seni bu çıkmazdan nasıl kurtarayım, Dainty? Bari sigortalatsaydın o döküntüyü, o zaman birini yollar, depoyu ateşe verdirtirdim. Hayır, dostum, yapılabilecek tek şey gerçeği kabul edip üstüne bir bardak su içmen. Ticaret böyledir, bir kazanır, bir kaybedersin. Üstelik balıkyağı, balmumu ve karmin ne yekûn tutacak ki? Komik bir rakamdır. Biz daha ciddi işlerden konuşalım. Mimoza kabuğunu şimdi satayım mı, bana onu söyle, çünkü teklifler beş artı altıda beş arasında sabitlenmeye başladı."

"Ne?"

"Sağır mısın?" Bankacı alnını buruşturdu. "Son teklif tam tamına beş artı altıda beş. Umarım satmak için geri gelmişsindir? Yediyi zaten bulamazsın, Dainty."

"Geri mi gelmişim?"

Vivaldi sakalını ovalayıp içinden birkaç çörek kırıntısını topladı.

"Bir saat önce buradaydın," dedi sükûnetini bozmadan, "fiyat yediye çıkıncıya kadar beklenmesini istedin. Senin ödediğin bedelin yedi misli, yarım kilo başına iki kron kırk beş kopper.

Bu çok yüksek, Dainty, şu mükemmel uygun pazar için bile çok yüksek. Tabakhaneler bence aralarında anlaşmışlar, fiyat verirken ortak hareket edecekler. Sana söz veriyorum..."

Odanın kapısı açıldı ve yeşil keçe şapkalı, sırtına tavşan tüyünden ceket giymiş, beline de kamış kemer takmış biri içeri girdi.

"Tacir Sulimir iki kron on beş teklif ediyor!" diye cıyakladı.

"Altı ve altıda bir," diye hızla hesapladı Vivaldi. "Ne yapalım, Dainty?"

"Satalım!" diye bağırdı buçukluk. "Altı misli para ve sen hâlâ düşünüyorsun, öyle mi? Lanet olsun!"

Odaya biri daha koşarak girdi. Başında sarı beresi, sırtında da eski bir çuvalı andıran ceketi vardı. Onun boyu da içeri ilk gireninki gibi yaklaşık iki ayak uzunluğundaydı.

"Tacir Biberveldt, yedinin altında satılmamasını emrediyor!" diye seslendi, koluyla burnunu sildi ve koşarak uzaklaştı.

"Haydaa," dedi cüce uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Biberveldt'in biri satmamı, diğeri beklememi söylüyor. Tuhaf bir durum. Ne yapalım, Dainty? Hemen açıklamaya başlayacak mısın, yoksa malı kadırgalara yükleyip İtbarakların ülkesine göndermemi isteyecek üçüncü Biberveldt'i mi bekleyelim? Ha?"

"Ne bu?" diye patladı Dandelion, hâlâ kapının eşiğinde duran yeşil şapkalı yaratığı göstererek. "Lanet olsun, nedir bu?"

"Genç bir gnom," dedi Geralt.

"Kesinlikle öyle," diye doğruladı Vivaldi. "Yaşlı bir *troll* falan değil. Ayrıca ne olduğunun da önemi yok. Evet, Dainty, seni dinliyorum."

"Vimme," dedi buçukluk. "Sana yalvarıyorum. Soru sorma. Korkunç bir şey oldu. Çayırotu Merası'ndan benim gibi namuslu bir tacirin bu olup bitenlerden haberinin olmadığını kabul et

lütfen. Bana her şeyi ayrıntılarıyla anlat. Son üç gündür olan her şeyi. Yalvarırım, Vimme."

"Tuhaf," dedi cüce. "Yine de alacağım komisyon karşılığında ne olursa olsun müşterinin isteklerini yerine getirmek zorundayım. Dinle bakalım. Üç gün önce odama soluk soluğa daldın, bin kron yatırdın ve iki bin beş yüz yirmi kronluk bir senet istedin, ben de senet bedelini üstlenip sana bunu ödedim."

"Teminatsız mı?"

"Teminatsız. Bilirsin, seni severim Dainty."

"Devam et, Vimme."

"Ertesi gün sabahın köründe yeniden geldin, ortalığı velveleye verdin ve Vizima'daki banka için bir kredi mektubu yazmamı istedin. Üstelik üç bin beş yüz kron gibi önemsiz olmayan bir miktar için. Krediyi anımsadığım kadarıyla Ther Lukokian, namıdiğer Yermantarı diye biri kullanacaktı. Ben de kredi mektubunu yazdım."

"Teminatsız," dedi Buçukluk, sesinde az da olsa bir umutla.

"Sana karşı duyduğum sevgi ve yakınlığın sınırı yaklaşık üç bin kronda biter," diye iç geçirdi bankacı. "Bu durumda ödeyemezsen değirmenin bana geçeceğine dair senden yazılı bir taahhüt aldım."

"Hangi değirmen?"

"Kayınpederin Arno Hardbottom'un Çayırotu'ndaki değirmeni."

Yüzü bir anda simsiyah olan Dainty, "Eve dönemeyeceğim," dedi kararlı bir sesle. "Kendimi bir gemiye tayfa olarak yazdırıp, korsanlık yapacağım."

Vimme Vivaldi kulağını kaşıyıp ona kuşkuyla baktı.

"Ee," dedi, "bu taahhüdü çoktan yerine getirip yırttın. Ödeme güçlüğü içinde değilsin. Böyle kârlar edince doğal tabii..."

"Kâr mı?"

"Aa, evet, unuttum," diye mırıldandı cüce. "Hiçbir şeye şaşırmamalıydım. Karmin boyasıyla iyi bir iş yaptın, Biberveldt. Çünkü Poviss'te darbe oldu, biliyor musun..."

"Evet, öğrendim," diye sözünü kesti Buçukluk. "Çivit düşmüş, karmin çıkmış. Ben de kâr etmişim. Doğru mu bu, Vimme?"

"Evet. Bende altı bin üç yüz kırk altı kron seksen kopper tutarında bakiyen var. Hem de net, komisyonum ve vergiler düşüldükten sonra."

"Benim yerime vergi mi ödedin?"

"Ödedim tabii," dedi Vivaldi şaşkınlık içinde. "Bir saat önce buraya gelip ödememi söylemedin mi? Ofis kâtiplerimden biri parayı belediyeye götürdü. Bin beş yüz civarıydı çünkü atların satışından doğan vergiler de bunun içinde."

Kapı gürültüyle açıldı ve çok kirli bereli biri odaya hızla daldı.

"İki kron otuz!" diye haykırdı. "Tacir Hazelquist!"

"Satma!" diye atıldı Dainty. "Daha iyi bir fiyatı bekleyelim! İkiniz de borsaya dönün, yallah!"

İki gnom da cücenin onlara attığı bakır paraları havada kaptıkları gibi kayboldular.

Vivaldi, mektup ağırlığı olarak kullandığı tuhaf biçimli kocaman bir ametist kristalle oynarken, "Eveet... Nerede kalmıştım?" diye sordu. "Ha, tamam, senet karşılığı satın aldığın karmin boyaları demiştik. Kredi mektubunu ise koca bir yığın mimoza kabuğu satın almak için kullanacaktın. Çok aldın bunlardan ama çok ucuzdu, yarım kilosu otuz beş kopper idi. Sangvebarlı bir şirketten, şu Yermantarı'ndan aldın bunları. Kadırga dün limana girdi. İşte o zaman her şey başladı..."

"Tahmin edebiliyorum," diye iç geçirdi Dainty.

Dandelion kendini tutamadı. "Mimoza kabuğu ne işe yarar?"

"Hiçbir işe," dedi buçukluk asık suratla. "Maalesef."

"Mimoza kabuğu, sayın ozan," dedi cüce, "bir tabaklama malzemesidir, derilerin tabaklanmasında kullanılır."

"Denizaşırı bir ülkeden mimoza kabuğu satın almak aptallıktır," diye araya girdi Dainty. "Temerya'da üç kuruş karşılığında yığınla meşe kabuğu verirler adama."

"İşte sorun tam da orada," dedi Vivaldi. "Temerya'daki *druid*'ler, meşe katliamına son verilmemesi durumunda ülkeyi çekirge ve fare sürelerinin basmasını sağlayacakları tehdidinde bulundular. *Druid*'leri *dryad*'lar da desteklemiş, ayrıca Temerya kralının *dryad*'lara karşı bir zaafı var. Uzun lafın kısası, dünden beri Temerya meşesinin ihraç edilmesi kesinlikle yasaklandı, bu yüzden mimoza fiyatları yükseldi. Sen sağlam bilgiler toplamışsın, Dainty."

Bankanın içinden hafif ayak sesleri duyuldu, ardından soluk soluğa kalmış yeşil bereli bir canlı kendini odaya attı.

"Saygın tüccar Sulimir," dedi yer cücesi soluk almaya uğraşarak, "tacir Biberveldt'in, o buçukluğun kıllı bir yaban domuzu, vurguncu, dolandırıcı olduğunu söylüyor ve Sulimir, Biberveldt'in uyuza yakalanması için dua ediyor. İki kron kırk beş veriyor ve bu onun son sözüdür."

"Sat," dedi buçukluk yüksek sesle. "Hadi ufaklık, koş ve satışın onaylandığını bildir. Hesapla, Vimme."

Vivaldi elini parşömenlerin altına atıp bir cüce hesap makinesi, gerçek bir mucize alet çıkardı. İnsanların kullandığı hesap tahtalarının aksine cücelerin hesap makinesi yarık bir piramidi andırıyordu. Vivaldi'nin abaküsü altın tellerden yapılmıştı ve bu tellerin üzerinde yüzeyleri işlenmiş, birbirleriyle uyumlu yakut, zümrüt, akik ve kuvars taşlar kayarak gidip geliyordu. Cüce,

başparmağının hızlı ve ustalıklı hareketleriyle değerli taşları bir süre yukarı, aşağı ve yana itti.

"Bunun tutarı... hım, hım... masraflar ve benim komisyonum düşülünce... vergiler düşülünce... Eveeet... On beş bin altı yüz yirmi iki kron ve yirmi beş kopper yapıyor. Hiç fena değil."

"Benim hesabıma göre," dedi Dainty Biberveldt ağır ağır konuşarak, "sendeki param net olarak..."

"Tam tamına yirmi bir bin dokuz yüz altmış dokuz kron ve beş kopper. Hiç fena değil."

"Fena değil ha?" diye haykırdı Dandelion. "Fena değil demek! Bu parayla koca bir köy ve küçük bir saray satın alınabilir! Ben ömrüm boyunca bu kadar çok parayı bir arada görmedim!"

"Ben de," dedi buçukluk. "Ama sakin ol, Dandelion. Duruma bakılırsa böyle bir parayı kimse görmemiş. Birinin görüp göremeyeceği ise henüz belli değil."

"Yapma ama Biberveldt," diye kızdı cüce. "Neden böyle karamsarsın? Sulimir ya nakit ya da senet ödeyecek, üstelik Sulimir'in senetleri sağlamdır. Nedir mesele? Kokmuş balıkyağı ve balmumundan zarar edeceğinden mi kaygılanıyorsun? Böyle kârlarla o zararları bir çırpıda kapatırsın."

"Mesele o değil."

"Nedir peki?"

Dainty hafifçe öksürüp kahverengi başını önüne eğdi.

"Vimme," dedi, gözlerini yere dikerek. "Chappelle peşimde."

Bankacı konuşamadı.

"Fenaymış," diyebildi sonra. "Ama böyle olacağı belliydi. Bak Biberveldt, alım satımların sırasında kullandığın o bilgiler yalnızca ticaret değil siyaset açısından da önem taşır. Poviss'te ve Temerya'da olup bitenleri kimse bilmiyordu, Chappelle bile, oysa Chappelle böyle şeyleri ilk duyan olmaya bayılır. Sen nasıl

öğrendin diye, tahmin edeceğin gibi kafa patlatıyordur şimdi. Bence tahmin ediyordur. Çünkü ben de tahmin ediyorum."

"İlginç."

Vivaldi bakışlarını Dandelion ve Geralt arasında gezdirdikten sonra kıvrılmış burnunu çekti.

"İlginç mi? İlginç olan senin ortakların, Dainty," dedi. "Bir ozan, bir Witcher ve de bir tacir yan yana. Tebrikler. Efendi Dandelion, saraylar dâhil her yere girip çıkıyor ve kuşkusuz kulaklarını dikip dinliyordur. Ya Witcher? Koruman mı? Yoksa alacaklıları korkutmak için mi yanında taşıyorsun?"

"Düşünmeden varılmış sonuçlar bunlar, Efendi Vivaldi," dedi Witcher buz gibi bir sesle. "Ben kimseyle ortak değilim."

Yüzü kıpkırmızı kesilen Dandelion, "Ben de hiçbir yerde kulaklarımı dikip dinlemem," dedi. "Ozanım ben, casus değil!"

"Bu konuda farklı şeyler konuşuluyor." Cüce yüzünü buruşturdu. "Hem de çok farklı, Efendi Dandelion."

"Yalan hepsi!" diye kükredi ozan. "Laf değil, bok onlarınki!"

"İyi tamam, inandım. Ama Chappelle inanır mı, orasını bilemem. Ama bakarsınız unutulur gider her şey. Biberveldt, geçirdiği son inmeden sonra Chappelle çok değişti. Belki içini ölüm korkusu sarmış ve her şeyi zorunlu olarak bir kez daha gözden geçirmiştir? Yani kısacası, o artık eski Chappelle değil. Bir şekilde düzgün, mantıklı, sakin ve... evet dürüst bir adam oldu sanki."

"Ne?" dedi buçukluk. "Chappelle dürüst ha? Ve de düzgün? Olanaksız bu."

"Ben olanı söylüyorum," dedi Vivaldi. "Durum aynen anlattığım gibi. Ayrıca kilisenin Ebedî Ateş gibi başka sorunları var."

"Nasıl yani?"

"Deniyor ki Ebedî Ateş her yerde yanacakmış. Bölgenin her yerinde yanacakmış ve bu ateşe vakfedilmiş sunaklar yapılacakmış. Çok sayıda sunak. Ayrıntıları sorma bana, insanların batıl inançları konusunda pek bilgim yoktur benim. Ama şunu biliyorum, bütün papazlar ve Chappelle bu sunaklar ve bu ateşten başka bir konuyla ilgilenmiyorlar. Büyük hazırlıklar yapılıyor. Vergiler artacak, bu kesin."

"Eh," dedi Dainty, "zayıf bir avuntu ama..."

Kapı yeniden açıldı ve içeriye Witcher'ın daha önce gördüğü sarı bereli yaratık girdi.

"Tacir Biberveldt," dedi gelen, "azalmaları durumunda yeni ipliklerin alınması talimatını verdi. Fiyat önemli değil."

"Şahane." Buçukluk gülümsedi ve ağzı kızgın bir kaplanınkini andırdı. "Bolca iplik alalım, Biberveldt'in isteği bizim için emirdir. Başka mallar da alalım mı? Kömür? Zift? Demir tarak?"

"Ayrıca," diye gakladı sarı bereli yaratık, "Tacir Biberveldt otuz kron nakit para istiyor çünkü rüşvet vermesi, bir şeyler yiyip içmesi gerekiyor. Mızrakucu'nda üç serseri para kesesini çalmış."

"Ah. Üç serseri," dedi Dainty istifini bozmadan. "Evet, bu kent serserilerle dolu galiba. Sorabilir miyim peki, muhterem tüccar Biberveldt şu an neredeler?"

"Nerede olacak," dedi yaratık burnundaki sümüğü içine çekerek, "batı pazarında."

"Vimme," dedi Dainty kızarak, "hiç soru sormadan bana şöyle sağlam, kalın bir sopa bul. Batı pazarına gideceğim, copsuz gidilmez oraya. Ortalıkta çok fazla serseri ve soysuz var."

"Cop mu dedin? Buluruz. Ama Dainty bir konuyu öğrenemezsem, rahat edemem. Soru sorma dedin, ben de sormayacağım ancak tahmin yürüteceğim. Sen de evet ya da hayır diyeceksin. Tamam mı?"

"Yürüt bakalım tahminini."

"Şu depoda uzun süre kalmış balıkyağı, balmumu, kâseler, yani bütün ıvır zıvır kurnazca bir manevraydı, değil mi? Rakiplerinin dikkatini karminden ve mimozadan uzaklaştırmak istedin, ha? Ne diyorsun, Dainty?"

Kapı tekmeyle açıldı ve odaya beresiz bir yaratık koşarak girdi.

"Kuzukulağı, her şeyin hazır olduğunu bildirdi!" diye bağırdı tiz sesiyle. "Dökelim mi, diye soruyor."

"Döksünler!" diye kükredi buçukluk. "Derhal döksünler!"

Gnom çıkıp kapı kapandıktan sonra, "Yaşlı Rhundurin'in kızıl sakalı adına!" diye bağırdı Vivaldi. "Hiçbir şey anlamıyorum. Burada neler oluyor? Ne dökülüyor? Nereye dökülüyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Dainty. "Ama Vimme, alışverişin durmaması gerekiyor."

4

Geralt kalabalığı güçlükle yardı ve akşam güneşinde kırmızı bir ışık yayan bakır kazanların ve kızartma tavalarının asılı olduğu tezgâha doğru yürüdü. Tezgâhın başında kızıl sakallı bir cüce duruyordu; başına zeytin yeşili bir kasket takmış, ayaklarına da ayı balığı derisinden ağır çizmeler giymişti. Cücenin yüzünde açıkça isteksizlik vardı; konuşmayı kısa kesiyor ve malları karıştıran kadın müşteriye yüzüne birazdan tükürecekmiş gibi bakıyordu. Müşteri memelerini sallayıp sarışın buklelerini dalgalandırıyor ve cüceyi ipe sapa gelmeyen ve bir türlü bitmek bilmeyen sözlerle bunaltıyordu.

Müşteri, Geralt'ın tencere fırlatırken tanıdığı Vespula'dan başkası değildi. Witcher, kadın onu fark edip tanımadan kalabalığın arasına daldı.

Batı pazarında hayat vardı. Kalabalıkların arasında yürümek Geralt'a akdiken çalılıklarını anımsatmıştı. Birileri sürekli kollarına çarpıyor ya da pantolon paçalarını çiğniyordu; bunlar kâh annelerini kaybetmiş ya da babalarını meyhane masalarından çekiştiren çocuklar, kâh casusluk yapan kent nöbetçileri, kâh maske, afrodizyak, sedir ağacına yontulmuş ahlaksız manzaralar satan işportacılardı. Geralt gülümsemekten vazgeçip sövmeye ve dirseklerini kullanmaya başladı.

Derken lavta sesleri ve çok iyi tanıdığı bir kahkaha duydu. Melodiler üzerinde, "Mucizeler, muskalar ve olta yemi" yazılı, masalsı bir renk cümbüşü içindeki bir tezgâhtan geliyordu.

O sırada Dandelion tezgâhın üzerine oturmuş, "Bu hanımefendiye ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu acaba?" diye soruyor ve bacaklarını neşe içinde havada sallıyordu. "Hayır mı? Olamaz! Burası körler kenti, körden geçilmiyor. Hey, millet! Aşk türküsü dinlemek isteyen var mı? Kıpırdamak ve güzel zaman geçirmek isteyen varsa şu şapkaya biraz para atsın. Ne o, ne getiriyorsun sen öyle, korkak? Bakır sende kalsın, dilencilere verirsin, bir sanatçıya hakaret etme bununla. Belki ben bağışlarım seni ama sanat asla!"

"Dandelion," dedi Geralt yanına yaklaşarak, "*doppler*'i aramak üzere ayrıldığımızı sanıyordum. Ama sen burada konser vermekle meşgulsün. Sokak şarkıcıları gibi panayırlarda türkü söylemeye utanmıyor musun?"

"Utanmak mı?" dedi ozan şaşkınlıkla. "Önemli olan nerede değil, neyi ve nasıl söylediğindir. Ayrıca karnım acıktı ve tezgâh sahibi bana öğle yemeği ısmarlayacağına söz verdi. *Doppler* me-

selesine gelince, kendiniz arayabilirsiniz onu. Zulüm, dövüş ve dayatmacılık bana göre işler değil. Ben ozanım."

"Bence dikkat çekmeyecek işler yapsan iyi olur. Nişanlın buralarda, olay çıkabilir."

"Nişanlım mı?" Dandelion telaşla gözlerini kırpıştırdı. "Hangisini kastediyorsun? Bende çok var onlardan."

Vespula eline bir bakır tava almış, bir şahmerdan gücüyle dinleyici kalabalığını yararak geliyordu. Dandelion tezgâhtan yere atladı, havuç sepetlerinin üzerinden ustalıkla hoplayarak kaçmaya başladı. Vespula burun deliklerini şişirip Witcher'a döndü. Geralt geriye çekilince sırtı tezgâh duvarına küt diye vurdu.

"Geralt!" diye bağırdı Dainty Biberveldt. Kalabalığın içinden fırlayıp Vespula'ya çarpmıştı. "Çabuk, çabuk! Gördüm onu! Tam şurada, kaçıyor!"

"Göreceksiniz, yakalayacağım sizi, ayaktakımı!" diye haykırdı Vespula, dengesini bulmaya çalışırken. "Domuz sürüsü sizi, hepinizle hesaplaşacağım. Rezil herifler! Biri sürüngen, biri kılıksız, biri de ayakları kıllarla kaplı pis bir cüce! Pişman edeceğim sizi!"

"Şu tarafta, Geralt!" diye koşarken bağırdı Dainty ve "Üç midye" oynayan okul çocuklarına çarpıp onları birbirlerinden ayırdı. "Şurada, şurada, arabaların arasına kaçtı! Sol taraftan yolunu kes! Çabuk!"

İtip kaktıkları satıcıların ve müşterilerin küfürleri arasında takibe başladılar. Geralt, ayaklarına dolanan sümüklü küçük bir çocuğun üzerine yığılmaktan son anda kurtulabildi. Çocuğun üzerinden atladı ama ringa balıklarıyla dolu iki fıçıyı devirdi. Bunun üzerine balıkçı, o sırada müşterilerine gösterdiği canlı yılanbalığını Witcher'ın sırtına çarptı.

Derken, koyun ağılına gizlenip kurtulmaya çalışan *doppler*'i gördüler.

"Öbür taraftan!" diye kükredi Dainty. "Önünü kes, Geralt!"

Doppler, çitin önünden ok gibi fırlayıp geçerken yeşil yeleği parlıyordu. Neden başka bir kimliğe dönüşmediği şimdi anlaşılıyordu. Çeviklik konusunda bir buçuklukla kimse yarışamazdı. Başka bir buçukluk veya bir Witcher dışında.

Geralt, Buçukluğun ansızın yön değiştirip toz bulutu oluşturduğunu, mezbaha ve kasap dükkânı olarak kullanılan büyük bir çadırın önündeki parmaklıklı çitin arasındaki bir açıklıktan ustalıklı bir hamleyle içeri daldığını gördü. Dainty de görmüştü. Dainty bariyerin üstünden atlayıp ağıldaki koyunların arasına girmeye çalıştı. Ama bunu yapamayacağı belliydi. Geralt yan tarafa saptı ve çitin parmaklıkları arasından geçip *doppler*'in peşine düştü. Ani bir hareketin ardından yırtılma sesi duydu, deriden geliyordu bu, derken ceketin diğer kolu da ansızın bollaşıp rahatladı.

Witcher durdu, sövdü ve yere tükürdü. Sonra bir küfür daha patlattı.

Dainty, *doppler*'in arkasından koşarak çadıra girdi. İçeriden çığlıklar, vurma sesleri, beddualar ve korkunç bir gümbürtü yükseldi.

Witcher üçüncü kez küfrü bastı, bu defa özellikle müstehcen sövüyordu. Sonra dişlerini gıcırdattı, sağ elini kaldırdı, parmaklarıyla Aard işareti yaptı ve dosdoğru çadıra yolladı. Çadır, kasırgaya tutulmuş bir yelkenli gibi kabardı, içeriden korkunç uğultular, bağırmalar, çatırtılar ve ineklerin böğürtüleri duyuldu. Derken çadır olduğu yere çöktü.

Doppler, brandanın altından emekleyerek çıktı ve muhtemelen soğuk hava deposu olarak kullanılan daha küçük bir çadıra doğru koştu. Geralt bir an bile düşünmeden elini ona doğru uzatıp sırtına bir işaret savurdu. *Doppler* yıldırım çarpmış gibi

yere devrildi, takla attı ama sonra hemen ayağa fırlayıp çadıra doğru hamle yaptı. Witcher hemen peşine düştü.

Çadır leş gibi et kokuyordu. İçerisi de karanlıktı.

Tellico Lunngrevink Letorte ayakta durmuş, güçlükle soluk almaya çalışırken kancada asılı yarım domuza iki eliyle sımsıkı sarılmıştı. Çadırın başka bir kapısı yoktu, branda sağlamdı ve doğrudan zemine çakılarak tutturulmuştu.

"Seni tekrar gördüğüme nasıl sevindim anlatamam, hilebaz," dedi Geralt soğuk bir sesle.

Doppler güçlükle kesik kesik soluyordu.

"Rahat bırak beni," diye inledi sonra. "Peşime neden düştün, Witcher?"

"Tellico," dedi Geralt, "aptalca sorular soruyorsun. Biberveldt'in atlarını ve şahsını sahiplenmek için başına vurup onu ıssız bir yerde terk ettin. Hâlâ onun kimliğini kullanıyor ve başına açtığın belalarla dalga geçiyorsun. Daha kim bilir neler tasarlıyorsun ama ben bu planlarını öyle ya da böyle engelleyeceğim. Seni öldürmeyi ya da nöbetçilere teslim etmeyi düşünmüyorum ama bu kentten defolup gideceksin. Defolman için gereğini yapacağım."

"Ya kabul etmezsem?"

"O zaman seni bir çuvala doldurup el arabasıyla kentten çıkarırım."

Doppler ansızın bulanıklaştı, sonra inceldi, uzamaya başladı, kestane rengi saçları ağardı, düzleşti, omuzlarına düştü. Buçukluğun yeşil yeleği yağ gibi parladıktan sonra siyah deriye dönüştü, omuzlarında ve bileklerinde gümüş zımbalar oluştu. Kırmızı yanaklı yuvarlak yüzü uzadı ve solgunlaştı.

Sağ omzunun üzerinde bir kılıç sapı göründü.

"Uzak dur," dedi ikinci Witcher boğuk sesle ve gülümsedi. "Sakın yaklaşayım deme, Geralt. Bana dokunulmasına izin vermem."

Geralt elini kılıcına attığı sırada, *nasıl da itici bir sırıtışım varmış benim*, diye düşündü. *Ağzım da itici. Gözlerimi kırpıştırırken de iticiyim. Ben böyle mi görünüyorum? Lanet olsun.*

Doppler'in ve Witcher'ın elleri sapa aynı anda dokundu, her iki kılıç da kınlarından aynı anda çıktı. İki Witcher da biri öne biri yana olmak üzere aynı anda ikişer hızlı ve hafif adım attılar. Her ikisi de kılıçlarını aynı anda havaya kaldırıp hızla daire çizdirdiler.

İkisi de aynı anda oldukları gibi donup kaldılar.

"Sen beni alt edemezsin," diye hırladı *doppler*. "Çünkü ben senim, Geralt."

"Yanılıyorsun, Tellico," dedi Witcher sesini yükseltmeden. "Elinden kılıcı at ve yeniden Biberveldt'in kimliğine bürün. Yoksa pişman olacaksın, uyarıyorum bak seni."

"Ben, senim," diye yineledi *doppler*. "Bana üstün gelemezsin. Beni yenemezsin çünkü ben senim!"

"Ben olmanın ne demek olduğundan senin haberin bile yok, hilebaz."

Tellico, kılıç tutan elini indirdi.

"Ben senim," diye yineledi.

"Hayır," diye itiraz etti Witcher. "Değilsin. Neden biliyor musun? Sen küçük, zavallı, zararsız bir *doppler*'sin. Ama yine de Biberveldt'i öldürüp bedenini çalılıklara gömebilecek güce sahip bir *doppler*'sin, böylelikle foyanın ortaya çıkmayacağından kesin bir şekilde emin olabilirdin. Kimse, ünlü Gardenia Biberveldt bile maskeni düşüremezdi. Ama onu öldüremedin Tellico çünkü böyle bir cesaretin yok. Çünkü sen arkadaşlarının Dudu diye çağırdığı küçük, zavallı, zararsız bir *doppler*'sin. Ve sen neye dönüşürsen

dönüş, daima kendin kalıyorsun. Sen bizim iyi olan yönlerimizi kopyalıyorsun çünkü kötü yanlarımıza kafan basmıyor. Sen böyle bir şeysin işte, *doppler.*"

Tellico geri çekildi ve sırtını çadır brandasına çarptı.

"İşte bu yüzden," diye sözlerini sürdürdü Geralt, "yeniden Biberveldt'e dönüşecek ve bağlamam için uslu uslu ellerini uzatacaksın. Bana karşı koyabilecek güçte değilsin sen çünkü ben senin gücünün kopyalamaya yetmediği bir şeyim. Üstelik sen bunu çok iyi biliyorsun, Dudu. Çünkü bir an için düşüncelerimi bünyene almıştın."

Tellico ani bir hareketle doğruldu, Witcher'a ait yüz hatları bulanıklaşıp kayboldu, ak saçları dalgalanıp koyulaştı.

"Haklısın, Geralt," diyebildi belli belirsiz çünkü dudakları o sırada şekil değiştiriyordu. "Senin düşüncelerini bünyeme almıştım. Çok kısa bir an için de olsa, yeterliydi. Şimdi ne yapacağım, biliyor musun?"

Doppler'in deri tuniği parlak bir mavi kantaron rengini aldı. Doppler gülümsedi, balıkçıl kuşu tüyü olan mürdüm rengi şapkayı eliyle oturttu, sırtında asılı duran lavtanın kayışını düzeltti. Az önce kılıç olan lavtaydı bu.

"Ne yapacağımı söyleyeceğim şimdi sana, Witcher." Dandelion'ın ahenkli ve gür kahkahasını attı. "Kendi yoluma gideceğim, kalabalıklara karışacağım ve gerektiğinde dilenci bile olsa sürekli birilerine dönüşeceğim. Çünkü insansız bir bölgede *doppler* olmaktansa Novigrad'da dilenci olmayı yeğlerim. Novigrad bana borçlu, Geralt. Kentin kurulması doğal çevreyi mahvetti, oysa biz burada doğal kılıklarımızla yaşayıp giderdik. Bizim kökümüzü kurutmaya çalıştılar, kuduz köpek avlar gibi peşimize düştüler. Ben, hayatta kalmayı başaran birkaç *doppler*'den biriyim. Bundan sonra da hayatta kalmak istiyorum, kalacağım da. Bir seferinde

kışın kurtlar peşime düşmüştü, ben de kurt kılığına girdim ve haftalarca sürüye katıldım. Ve de kurtuldum. Şimdi de bunu yapacağım çünkü çalılıkların arasında sürünmek, mağaralarda kışı geçirmek, aç kalmak istemiyorum, ayrıca okların daimî hedefi olmaktan da usandım. Burası, Novigrad sıcak bir yer, yiyecek bulunabiliyor, para kazanılabiliyor ve burada yaşayanlar birbirlerine oklarla saldırmıyor. Novigrad tam bir kurt sürüsü. Ben de bu sürüye katılıp hayatta kalacağım. Anlıyor musun?"

Geralt biraz durakladıktan sonra başını salladı.

"Sizler," diye devam etti *doppler*, yüzüne Dandelion'ın arsız gülümsemesini takınarak, "cücelere, buçukluklara, gnomlara asimile olma hakkı tanıdınız, hatta elflere bile. Ben onlardan kötü müyüm? Benim bu hakkım neden elimden alındı? Bu kentte yaşayabilmek için ne yapmam gerekiyor? Gri gözlü, ipek saçlı, uzun bacaklı bir elfe mi dönüşeyim? Öyle mi yapayım? Bir elf neden benden daha iyi olsun? Bir elf gördüğünüzde heyecandan yerinizde duramıyorsunuz da beni görünce mideniz mi bulanıyor? Bu gerekçeyi istediğiniz yerinize sokabilirsiniz. Ben canımı öyle ya da böyle kurtarırım. Yolunu biliyorum çünkü. Kurt kimliğiyle koştum, uludum ve bir dişi yüzünden başka bir kurtla birbirimizi ısırdık. Novigrad sakini olarak ticaret yapacağım, aksöğüt kamışlarından sepetler öreceğim, dilenip hırsızlık yapacağım, tıpkı sizler gibi sizlerden biri olarak yapacağım bütün bunları. Bakarsın bir de evlenirim, kim bilir?"

Witcher susuyordu.

"Evet, dediğim gibi," diye usulca devam etti Tellico. "Dışarı çıkacağım. Ve sen Geralt, beni alıkoymaya çalışmayacaksın, hatta kımıldamayacaksın bile. Çünkü Geralt, bir an için senin düşüncelerine vakıf oldum. Kendinden bile sakladığın için kabullenmediğin düşünceler de vardı aralarında. Çünkü beni

yakalayabilmen için öldürmen gerekir. Beni hunharca öldürme düşüncesinden de tiksiniyorsun sen. Öyle değil mi?"

Witcher susuyordu.

Tellico lavtanın kayışını bir kez daha düzeltti, sonra arkasını dönüp çıkışa doğru yürüdü. Cesur adımlarla yürüse de havada uçma olasılığı olan kılıçtan korunmak için başını içine çekip sırtını kamburlaştırdığı Geralt'ın gözünden kaçmadı. Witcher kılıcını kınına soktu. *Doppler* adım atarken durdu, arkasına döndü.

"Hoşça kal, Geralt," dedi. "Teşekkür ederim."

"Hoşça kal, Dudu," dedi Witcher. "Bol şans."

Doppler dönüp çıktı, Dandelion'ın enerjik, canlı, coşkulu adımlarıyla pazarın kalabalığına doğru yürüdü. Sol elini tıpkı Dandelion gibi sallayıp duruyor, yanından geçen kızlara tıpkı Dandelion gibi sırıtıyordu. Geralt usulca, çok usulca izledi onu.

Tellico yürürken elini lavtaya attı, hafifçe öksürdü, Geralt'ın bildiği bir melodiyi tıngırdattı. Hafifçe dönerek türkü söylemeye başladı.

Tıpkı Dandelion gibi.

Sağanakla döndü bahar
Güneş açtıkça ısındı yürekler
Böyle olmalı ve hep böyle sürüp gidecek
Ebedî Ateş, adına umut denilen.

"Eğer aklında tutabilirsen, bunu Dandelion'a tekrarla," diye seslendi. "Ona, 'Kış'ın berbat bir başlık olduğunu söyle. Bu türkünün adı 'Ebedî Ateş' olmalı. Hoşça kal, Witcher!"

"Hey!" bir ses duyuldu ansızın. "Serseri seni!"

Tellico şaşkınlık içinde döndü. Bir tezgâhın arkasından memelerini sallayarak çıkan Vespula onu hain bakışlarla süzüyordu şimdi.

"Kadınların kıçlarını mı seyrediyorsun, sahtekâr!" diye tısladı kadın memelerini iyice sallayarak. "Yine o uyduruk türkülerini mi çığırıyorsun, alçak herif?"

Tellico şapkasını çıkarıp eğildi, Dandelion gibi ağzını yayarak gülümsedi.

"Vespula, sevgilim," dedi alttan alarak. "Seni gördüğüme nasıl sevindim! Bağışla beni, tatlım. Sana borçluyum..."

"Öyle, tabii öyle," diye bağırarak sözünü kesti Vespula. "Ve bana olan borcunu derhal ödeyeceksin. Al sana!"

Muazzam bir bakır tava güneş ışığında yanıp sönerek *doppler*'in kafasına küt diye indi. *Doppler* yüzünü aptalca bir mimikle buruşturdu, bu ifadeyle donup kaldı, ardından dizleri büküldü, kollarını açıp yere devrildi. Bedeninde ansızın bir değişim başladı, hatları bulanıklaştı, birine benzeyen bir yanı kalmadı. Witcher bu durumu görür görmez ona doğru atladı, koşarken tezgâhlardan birindeki büyük bir halıyı da beraberinde sürükledi. Halıyı yere serdi, *doppler*'i bir tekmeyle üzerine savurdu ve hızla halıya sımsıkı sardı.

Halının üzerine oturup koluyla alnını sildi. Elindeki tavayı hâlâ sımsıkı tutan Vespula, Witcher'a düşman gibi bakarken çevrelerinde meraklılar toplanmaya başladı.

"Hastalandı," dedi Witcher ve zoraki gülümsemeye çalıştı. "Ona zarar vermek istemiyorsanız, yaklaşıp bunaltmayın onu, zavallının temiz havaya ihtiyacı var."

Kalabalıktan ansızın çıkagelen Chappelle, "Duydunuz mu?" diye sordu sakin bir sesle. "Lütfen toplanmayın! Lütfen dağılın! Toplu eylem yasaktır. Yapan para cezasına çarptırılır!"

Kalabalık bir anda çekilmeye başladı. Ancak dağılmalarındaki amaç, lavtasını keyifle çalarak yaklaşan Dandelion'ı görüş alanlarının içine alabilmekti. Vespula onu gürence kulakları

tırmalayan bir çığlık attı, tavayı elinden attığı gibi meydanın ortasında koşmaya başladı.

"Neyi var kadının?" diye sordu Dandelion. "Hortlak mı gördü?"

Geralt halının üstünden kalkar kalkmaz, denk hafifçe hareket etmeye başladı. Chappelle onlara doğru birkaç adım attı. Yalnızdı, koruması ortalarda yoktu.

"Ben olsam yaklaşmazdım," dedi Geralt usulca. "Yerinizde olsam yaklaşmazdım."

"Bak hele." Chappelle ince dudaklarını birbirine bastırmış, Witcher'ı buz gibi bakışlarla süzüyordu.

"Yerinizde olsam, Efendi Chappelle, hiçbir şey görmemiş gibi yapardım."

"Elbette," dedi Chappelle. "Gelgelelim sen ben değilsin."

Çadırın arkasından Dainty Biberveldt koşarak çıkageldi, soluk soluğa kalmıştı ve kan ter içindeydi. Chappelle'i görünce durdu, önüne bakıp bir ıslık çaldı, ellerini arkasında bağlayıp sanki deponun çatısını inceliyormuş gibi yaptı.

Chappelle, Geralt'a doğru ilerleyip iyice yanına yaklaştı. Witcher yerinden kımıldamadı, gözlerini kısmakla yetindi. Bir an göz göze geldiler, ardından Chappelle yerdeki çıkına doğru eğildi.

Dandelion'ın sarılmış halıdan taşan tuhaf bir biçim almış sahtiyan derisi çizmelerine bakarak, "Dudu," dedi, "Biberveldt'in kılığına bürün, derhal."

"Nasıl?" diye bağırdı Dainty, depoya bakmaktan vazgeçerek. "Ne yani?"

"Sus," dedi Chappelle. "Evet, Dudu, tamam mı?"

Halının içinden, "Evet," diye boğuk bir inilti geldi. "Evet, birazdan."

Rulodan sarkan sahtiyan derisi çizmeler bulanıklaştı ve kıllı, çıplak Buçukluk ayaklarına dönüştü.

"Çık dışarı, Dudu," dedi Chappelle. "Ve sen, Dainty, sesini kes. İnsan gözüyle bakıldığında bütün buçukluklar birbirlerine benzer. Haksız mıyım?"

Dainty anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Hâlâ kısık gözlerle bakan Geralt, Chappelle'i kuşkuyla süzdü. Bakan ise doğruldu, gözlerini çevrede gezdirdi. Az önce çevrelerini sarıp olan biteni izleyen kalabalıktan geriye yalnızca uzaklaşmakta olan tahta tabanlı ayakkabıların takırtıları kalmıştı.

İkinci Dainty Biberveldt güç bela doğruldu, kendini çıkının içinden kurtardı, burnunu çekti, oturdu, gözlerini ve burnunu ovaladı. Dandelion yakınlardaki bir sandığın üzerine oturmuş, yüzünde meraklı bir ifadeyle lavtasını tıngırdatıyordu.

"Ne dersin, kim bu, Dainty?" diye sordu Chappelle dostane bir sesle. "Sana çok benziyor, sence de öyle değil mi?"

"Benim kuzenim o," dedi buçukluk dişlerini göstererek. "Çok yakın bir akrabam. Çayırotu'ndan Dudu Biberveldt, ticarette zehir gibidir. Az önce karar verdim..."

"Evet, Dainty?"

"Karar verdim, onu Novigrad'daki temsilcim yapacağım. Ne dersin, kuzen?"

"Oo, teşekkür ederim, kuzen." Biberveldt'in ticarette zehir gibi olan gurur kaynağı yakın akrabası ağzını yayarak sırıttı. Chappelle de gülümsüyordu şimdi.

"Dileğin yerine geldi mi?" diye mırıldandı Geralt. "Kentte yaşamakla ilgili? Bu kentin neresini beğeniyorsunuz böyle, Dudu... ve sen Chappelle?"

"Fundalıkların arasında yaşasaydın," diye kendi kendine mırıldandı Chappelle, "köklerle beslenseydin, soğukta ve sıcakta

dışarıda olsaydın, bilirdin. Yaşamak bizim de hakkımız, Geralt. Sizlerden kötü değiliz biz."

"Hayır," dedi Geralt başını sallayarak, "değilsiniz tabii. Hatta daha iyisiniz. Gerçek Chappelle'e ne oldu?"

"Kaderin sillesini yedi," diye fısıldadı ikinci Chappelle. "İki aydan daha uzun bir süre önce. Felç geçirdi. Toprağı bol olsun ve Ebedî Ateş üzerini aydınlatsın. Şans eseri yakınlardaydım. Kimse fark etmedi... Geralt? Yoksa sen..."

"Neyi kimse fark etmedi?" diye sordu Geralt. Yüzü taş kesilmişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Chappelle.

"Sizden daha çok var mı?"

"Önemli mi bu?"

"Hayır," dedi Witcher, "değil."

Boyu iki karıştan biraz uzun, yeşil şapkalı, tavşan kürklü bir canlı arabaların ve tezgâhların arkasından koşarak geldi.

"Efendi Biberveldt," dedi gnom. Sonra tükürüğü genzine kaçtı, bakışları şaşkınlıkla buçukluklar arasında gidip geldi.

"Sanırım, ufaklık," dedi Dainty, "kuzenim Dudu Biberveldt'ten bir şey istiyorsun. Konuş. Konuş hadi. Bu, o."

"Kuzukulağı, hepsinin satıldığını bildiriyor," dedi gnom ve sivri dişleri ortaya çıkacak kadar ağzını yayarak gülümsedi. "Tanesi dört krona."

"Sanırım meseleyi anladım," dedi Dainty. "Keşke Vivaldi de burada olsaydı, kârı anında hesaplardı."

"İzin verirsen, kuzen," dedi Tellico Lunngrevink Letorte, kısa adıyla Penstock, arkadaşlarının Dudu'su ama bütün Novigrad için geniş Biberveldt ailesinin üyesi, "izin verirsen hesaplayacağım. Rakam hafızam hiç şaşmaz. Başka konularda da iyidir hafızam."

"Lütfen," Dainty saygıyla eğildi. "Lütfen buyur, kuzen."

"Masraflar yüksek değildi," dedi *doppler* alnını buruşturarak. "Hintkamışı özü on sekiz, sekiz elli balıkyağı, hmmm... Hepsinin toplamı, ip de içinde kırk beş kron. Hasılat, dört kron çarpı altı yüz, iki bin dört yüz yapar. Komisyon yok çünkü aracısız..."

"Lütfen vergileri unutma," diye ikinci Chappelle anımsattı. "Karşınızda sorumluluklarını önemseyen ve titizlikle yerine getiren bir şehir temsilcisinin durduğunu unutmayın lütfen."

"Vergiden muaf," dedi Dudu Biberveldt, "çünkü satış kutsal bir amaç uğruna yapıldı."

"Ha?"

"Doğru oranlarda balıkyağı, balmumu ve hintkamışı karışımını, karmin artıklarıyla boyayıp," dedi *doppler*, "sonra toprak kâselere dökerseniz içine bir parça da ip yerleştirmeniz yeterli. İp yakılınca uzun süre yanar ve pek kokmayan güzel bir kırmızı alev yayar. Ebedî Ateş. Papazların sunaklar için kutsal ateşlere ihtiyaçları vardı. Şimdi bu ihtiyaçları karşılanmış oldu."

"Lanet olsun..." diye mırıldandı Chappelle. "Doğru... Ateşe ihtiyaç vardı... Dudu, sen bir dehasın."

"Anneme çekmişim," dedi Tellico tevazuyla.

"Aa evet, tıpkı annesi," diye onayladı Dainty. "Hele şu zeki gözlere bakın! Sevgili halam Begonya Biberveldt karşımda oturuyor âdeta."

"Geralt," diye iç geçirdi Dandelion. "Adam üç günde, benim türkü söyleyerek ömrüm boyunca toplayabildiğim paradan çok daha fazlasını kazandı!"

"Yerinde olsam," dedi Witcher üstüne basarak, "türkü söylemeyi bırakıp ticaretle ilgilenmeye başlardım. Rica et ona, belki seni yanına çırak alır."

"Witcher..." Tellico onu kolundan çekiştirdi. "Söylesene... sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Yirmi iki kron."

"Ne?"

"Yeni bir ceket parası. Bak benimki ne hâle geldi!"

"Size bir şey söyleyeyim mi?" diye ansızın haykırdı Dandelion. "Hep birlikte geneleve gidelim! 'Passiflora'ya! Biberveldtlerin davetlisi olarak!"

"Buçuklukları alırlar mı ki içeri?" diye kaygıyla sordu Dainty.

"Sizi içeri almamayı hele bir denesinler!" Chappelle'in yüzünde kızgın bir ifade belirdi. "Hele bir denesinler, onları kâfirlikle suçlarım."

"İşte bak!" dedi Dandelion sevinçle. "Oldu demektir. Geralt? Sen de gelir misin?"

Witcher alçak perdeden güldü.

"Biliyor musun, Dandelion," dedi, "seve seve."

Küçük Bir Özveri

1

Denizkızı beline kadar sudan çıkıp ellerini sertçe su yüzeyine çarptı. Güzel, hatta kusursuz memeleri olduğu Geralt'ın gözünden kaçmadı. Etkiyi tek bozan özellik renkti; meme uçları koyu yeşildi, meme başı çevresinin rengi biraz daha açıktı. Denizkızı ustalıklı bir sıçrayışla kendini yaklaşmakta olan dalgaya bıraktı, edayla gerindi, açık yeşil ıslak saçlarını silkeledi ve ahenkli bir şarkı tutturdu.

"Ne?" dedi prens, yelkenlinin küpeştesine yaslanarak. "Ne diyor?"

"İstemediğini söylüyor," dedi Geralt.

"Ona âşık olduğumu tercüme ettin mi? Onsuz bir hayatı düşünemediğimi? Onunla evlenmek istediğimi? Onunla, yalnızca onunla evlenebileceğimi söyledin mi?"

"Söyledim."

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"O halde tekrarla."

Witcher parmaklarını dudaklarına götürüp titrek titrek şakımaya başladı. Melodi ve sözcük bulmakta zorlanarak prensin sözlerini tercüme etmeye başladı.

Denizkızı su yüzeyine boylu boyunca uzanıp Witcher'ın sözünü kesti.

"Tercüme edeceğim diye hırpalama kendini," dedi şarkı ritmiyle. "Anladım. Ne zaman bana âşık olduğunu söylese, yüzü aptalca bir ifade alır. Somut bir şey söyledi mi?"

"Pek sayılmaz."

"Yazık." Denizkızı suyun içinde taklalar attıktan sonra daldı, kuyruğunu olanca gücüyle uzatıp barbunya yüzgecini andıran çatallı kuyruk yüzgeciyle denizi dalgalandırdı.

"Ne? Ne dedi?" diye sordu prens.

"Yazık, dedi."

"Neye yazık? Yazık da ne demek?"

"Bence olumsuz bir yanıttı bu."

"Bana kimse olumsuz yanıt veremez!" diye bağırdı prens, acı gerçeği anlamazdan gelerek.

"Efendim," dedi yelkenlinin kaptanı yanlarına gelerek. "Ağlarımız hazır, yalnızca atmamız yeterli ve o sizindir..."

"Bunu hiç önermem," dedi Geralt usulca. "Tek başına değil o. Suyun altında ondan daha bir sürü var, ayrıca tam altımızdaki derinliklerde bir *kraken* de olabilir."

"Kra... *Kraken* mi?"

"*Kraken*," dedi Witcher. "Ağlarla uğraşmamanızı öneririm. Denizkızının sadece bir çığlık atması yeterli olur ve bu gemiden geriye suyun üzerinde sürüklenen birkaç tahta parçasından başka bir şey kalmaz, bizi de kedi yavrusu gibi boğarlar. Ayrıca Agloval,

kararını ver, onunla evlenecek misin, yoksa ağla yakalayıp bir fıçının içinde mi saklayacaksın?"

"Onu seviyorum," dedi Agloval tok sesle. "Karım olmasını istiyorum. Ama bunun için pullu kuyruk yerine bacaklarının olması gerekiyor. Bu da mümkün çünkü bir kilo mükemmel inci karşılığında yüzde yüz garantili sihirli iksir satın aldım. Onu içecek ve bedeninden iki bacak çıkacak. Ama üç gün gibi bir süre biraz canı acıyacak, daha fazla sürmeyecek. Çağır onu, Witcher ve sözlerimi bir kez daha yinele."

"İki kez ilettim. Söz konusu bile olmadığını, kabul etmediğini söyledi. Fakat bir cadı kadın tanıdığını belirtti, bir deniz cadısı, sihirli sözcüklerle bacakları zarif bir kuyruğa dönüştürebiliyormuş. Üstelik canını acıtmadan."

"Çıldırmış olmalı! Benim mi balık kuyruğum olacakmış? Asla! Çağır onu, Geralt!"

Witcher küpeştenin üzerinden aşağıya doğru sarktı. Geminin gölgesinde kalan su yemyeşildi ve jelatin gibi yoğun gözüküyordu. Geralt'ın seslenmesine gerek kalmamıştı. Denizkızı suları sıçratarak fişek gibi su yüzüne çıktı. Bir an için kuyruğunun üzerinde durur gibi oldu, sonra kendini bir dalgaya bıraktı, dönüp sırtüstü uzandı ve bütün ihtişamını gözler önüne serdi. Geralt yutkundu.

"Hey, sizler!" dedi denizkızı şarkı ritminde. "Daha ne kadar sürecek? Güneşte derim kupkuru oldu! Ak saçlı, sor ona, kabul etmiş mi?"

"Kabul etmiyor," dedi Witcher şarkı söyler gibi. "Sh'eenaz, anlasana, kuyruğu olamaz onun, su altında yaşayamaz. Sen havayı içine çekebiliyorsun ama o suyun altında asla yapamıyor bunu!"

"Biliyordum," diye bağırdı denizkızı tiz sesiyle. "Biliyordum! Mazeretler, aptalca gülünç mazeretler, hiç özveri yok! Seven adam özverili olur! Ben onun için kendimi feda ettim, onun için her

gün kayalıklara tırmandım, sırtımdaki pullar döküldü, kuyruk yüzgecim yırtıldı, onun yüzünden üşüyüp hasta oldum! Ama tokmağa benzeyen o çirkin bacaklarını benim için feda etmiyor öyle mi? Aşk, yalnızca almak değil, vazgeçmeyi de bilmektir, özveride bulunmaktır. Tekrarla bunu ona!"

"Sh'eenaz!" diye seslendi Geralt. "Anlamıyor musun? Suyun içinde yaşayamaz o!"

"Aptalca bahanelere karnım tok benim! Ben... ben de seviyorum onu ve onunla üremek istiyorum ama erkek balık olmak istemiyorsa bu nasıl gerçekleşecek? Yumurtalarımı neresine koyayım? Şapkasına mı?"

"Ne diyor?" diye bağırdı prens. "Geralt! Seni onunla sohbet etmen için getirmedim buraya, benim derdim..."

"Kendi fikrinde ısrar ediyor. Sinirlendi."

"İndirin ağları!" diye kükredi Agloval. "Onu bir ay kadar havuzda tutacağım, sonra..."

"Ama şurada kocaman bir şey var!" diye bağırdı kaptan dirseğiyle işaret ederek. "Altımızda bir *kraken* olabilir! Siz hiç *kraken* gördünüz mü, efendim? İsterseniz suya atlayıp denizkızını ellerinizle yakalayın! Ben bu işe karışmayacağım. Bu yelkenliden kazandıklarımla yaşıyorum ben."

"Sen benim lütfumla yaşıyorsun, hergele! Getir ağları, yoksa astırırım seni!"

"Canınız cehenneme! Bu yelkenlide benim irademsizinkini aşar!"

"İkiniz de susun!" diye bağırdı Geralt öfkeyle. "Denizkızı bir şeyler söylüyor, zor bir şive kullanıyor, dikkatimi toplamalıyım."

"Yeter artık!" diye bağırdı Sh'eenaz ahenkle. "Acıktım. Evet, söyle ak saçlı, kararını versin, derhal versin. Ona bir tek şunu söylüyorum: Dört kollu deniz yıldızı gibi göründüğü sü-

rece onunla birlikte olup kimseleri kendime güldürtmeyeceğim. Kayaların üzerinde benimle girişmek istediği oyunlara gelince, bunu çok daha iyi yapabilecek kız arkadaşlarım var benim! Bunlar çocukça eğlenceler, pulları henüz dökülmemiş yavrulara uygun şeyler hepsi. Ben normal ve sağlıklı bir denizkızıyım..."

"Sh'eenaz..."

"Sözümü kesme! Daha bitirmedim! Ben yumurtlayabilecek kadar normal, sağlıklı ve olgunum, beni gerçekten istiyorsa o zaman bir kuyruğu ve yüzgeci olacak, normal bir deniz adamı gibi yani. Yoksa yanıma yaklaşmasın!"

Geralt duyduklarını hızla tercüme ederken, kaba ifadeler kullanmamaya çalışıyordu. Bunu belli ki yine de tam olarak başaramamıştı çünkü prens kıpkırmızı kesilip ağır küfürler etti.

"Utanmaz karı!" diye kükredi. "Soğuk kolyoz! Kendine bir morina bulsun!"

Sh'eenaz gemiye doğru yüzüp, "Ne dedi?" diye sordu.

"Kuyruk istemediğini söyledi!"

"O zaman de ki ona... Kuruyup gitmesini söyle!"

"Ne dedi?"

"Boğularak ölmeni söyledi," dedi Witcher.

2

"Ah, çok yazık," dedi Dandelion, "sizinle gelemiyor olmam gerçekten yazık. Ama ne yapabilirim ki? Deniz tutuyor beni ve o zaman öyle kusuyorum ki tarifi olanaksız. Ama biliyor musun, ömrüm boyunca bir denizkızıyla konuşmadım. Yazık, çok yazık!"

"Seni tanıyorsam eğer," dedi Geralt, eyer heybelerini bağlarken, "baladını bizimle gelmeden de yazarsın sen."

"Yazarım tabii. İlk mısralar hazır bile. Benim baladımda denizkızı prens için kendini feda ediyor, balık kuyruğunu iki güzel bacakla değiştiriyor ancak bunun bedelini sesini kaybederek ödüyor. Prens onu aldatıyor, terk ediyor, denizkızı bunun üzerine derdinden ölüyor, dalgaların köpüğüne dönüşüyor ve güneşin ilk ışıklarıyla birlikte..."

"Bu saçmalığa kim inanır?"

"Önemli değil," dedi Dandelion kibirle. "Balatlar insanlar inansın diye yazılmaz. İnsanları duygulandırmak için yazılır. Ama seninle bunları neden konuşuyorum ki? Zerre kadar bilgin yok bu konuda. Sen en iyisi Agloval'in sana ne ödediğini söyle?"

"Hiçbir şey ödemedi bana. Benim bu işin altından kalkamadığımı ileri sürdü. Başka bir şey bekliyormuş; iyi niyetlere değil, sonuçlara para ödermiş o."

Dandelion başını salladı, şapkasını çıkardı ve Witcher'a üzgün bir ifadeyle baktı.

"Bu şimdi hâlâ paramız olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Öyle gibi."

Dandelion'ın yüzünde daha büyük üzüntü vardı şimdi.

"Her şey benim suçum," diye iç geçirdi. "Hepsi benim yüzümden oldu. Geralt, kızdın mı bana?"

Hayır, Witcher, Dandelion'a kızmıyordu, hem de hiç kızmıyordu.

Başlarına gelenlerden Dandelion sorumluydu, bundan kimsenin kuşkusu yoktu. Bayram günlerini Dörtporsuk'ta geçirmeleri için ısrar eden Dandelion'dı. Bayram günlerinde etkinlikler düzenlenmesi şaire göre insanoğlunun derin ve doğal ihtiyaçlarını karşılıyordu. Ozan şunu savunuyordu: İnsan arada sırada başka insanlarla bir yerde buluşmalı, gülüp şarkılar söylemeli, midesini ızgara şiş ve börekle doldurmalı, bira içmeli, müzik dinlemeli ve

dans ederken kızların terli memelerini ve kalçalarını sıkmalıydı. Herkes bu ihtiyaçlarını içinden geldiği gibi planlamadan kendi başına tatmin etmeye kalkışsa, tarifsiz bir kargaşaya yol açılırdı. Bayramlar ve tatil günleri bunun için icat edilmişti. Ve de bayramlar ve tatil günleri varsa, oralara mutlaka gidilmeliydi.

Kendi derin ve doğal ihtiyaçlarında bayram törenlerine katılmak en alt sıralarda yer alsa da Geralt kendini bunlara kapamamıştı. Ama Dandelion'a eşlik edeceğini söylemişti; uzun zamandır bir iş alamadığı ve parası bir hayli azaldığı için kalabalıklara katılmanın yararlı olabileceğini, buralarda olası bir göreve dair bilgiler toplayabileceğini düşünüyordu.

Dandelion orman korucularıyla takışmış ancak Geralt ona bu yüzden kızmamıştı. Sonuçta kendi de masum sayılmazdı; olaya müdahale edip ozanı durdurabilirdi. Ama yapmamıştı bunu; balta girmemiş ormanların bekçileri olarak tanınan korucuların insan olmayanları nasıl avladıklarıyla ilgili anlatılanlardan hoşlanmıyordu. Elfleri, *spriggan*'ları ve *dryad*'ları oklarla nasıl delik deşik ettiklerini, sonra parçalayıp nasıl astıklarını övünerek anlatmalarını duyduğunda çileden çıkmıştı. Yolculukları sırasında Witcher yanında olduğu sürece bütün hatalarının cezasız kalacağına inanmış olan Dandelion ise işi abartmıştı. Dandelion'ın iğnelemelerine, alaylı sözlerine ve haince imalarına korucular önceleri tepki vermemiş, hatta olayları izleyen köylülerin kahkahalara boğulmalarına bile aldırmamışlardı. Ne var ki Dandelion ayaküstü yazdığı, "Zavallı domuzcuk, hiçbir şey olamıyorsan git korucu ol," diye biten hakaret dolu türküsünü söyleyince birbirlerine girmişler, tekme tokat dövüşmüşlerdi. Dans için kullanılan hangar yıkılıp darmadağın olmuştu. Dörtporsuk onun toprakları dâhilinde bulunduğu için Dazlakturna diye anılan Kont Budibog'un birlikleri devreye girmişti. Korucular, Dandelion ve Geralt uğranılan bütün zararlardan

ve işlenen bütün suçlardan topluca sorumlu tutulmuşlardı. Hatta harman yerinin arkasındaki yıkıntıların içinde bu olaylardan sonra yüzünde aptalca bir gülümseme, kızarmış yanakları ve omzuna kadar kaldırılmış eteğiyle bulunan kızıl saçlı, ergin olmamış dilsiz kızın tecavüze uğraması da onların üstüne yıkılmıştı. Neyse ki Kont Dazlakturna, Dandelion'ı tanıdığı için para cezasıyla kurtulmuşlar ancak bu ceza ceplerindeki parayı son kuruşuna kadar orada bırakmalarına neden olmuştu. Ayrıca atlarına atladıkları gibi Dörtporsuk'tan kaçmak zorunda kalmışlardı çünkü köyden kovulan korucular intikam yemini etmişlerdi ve çevredeki ormanlar *rusalka*'ların peşine düşmüş kırk kişilik korucu birliğiyle sarılıydı. Geralt'ın korucuların oklarına hedef olmaya hiç niyeti yoktu çünkü korucuların oklarının uçları zıpkın gibi dişliydi ve ağır hasarlar bırakırdı.

Böylece, balta girmemiş ormanların kıyısındaki köylere tek tek uğrama planlarından vazgeçmişlerdi. Oysa Witcher bu köylerde kendisine iş çıkacağını umuyordu. Yönlerini deniz kıyısına çevirip Bremervoord'a gitmişlerdi. Ama ne yazık ki Witcher, Prens Agloval'in umutsuz aşk hikâyesinden başka bir iş bulamamıştı. Geralt'ın altın mühür yüzüğünü ve Dandelion'ın sayısız nişanlılarından birinden hatıra olarak aldığı iskender taşıyla bezeli broşunu satmak zorunda kalmışlardı. Durumları kötüydü. Ama hayır, Witcher, Dandelion'a kızmıyordu.

"Hayır, Dandelion," dedi Geralt, "kızmadım sana."

Dandelion ona inanmadı, inanmadığını da susarak anlattı. Dandelion'ın sustuğuna ender rastlanırdı. Atının boynunu okşadı, kim bilir kaçıncı kez eyer torbalarını karıştırdı. Orada paraya dönüştürülebilecek bir şey bulamayacağını Geralt biliyordu oysa. Yakınlardaki bir lokantadan esip gelen yemek kokusu dayanılmaz yoğunluğa ulaşmıştı.

"Üstat?" diye seslendi biri. "Selam, üstat!"

"Dinliyorum." Geralt önünü döndü. İki eşeğin çektiği iki tekerlekli bir arabadan iri yarı bir adam güçlükle indi. Ayağına keçe çizmeler, sırtına da kurt postundan ağır bir palto giymişti.

"Ee... şey.." diye kekeledi cüsseli adam yaklaşarak. "Sizi değil bayım, Üstat Dandelion'ı kastetmiştim."

"Buradayım." Dandelion gururla gerindi, balıkçıl kuşu tüylü şapkasını düzeltti. "Buyurun efendim, ne arzu edersiniz?"

"Saygılarımla," dedi şişman adam. "Ben Teleri Drouhard, aktarım, buradaki esnaf birliğinin en yaşlısıyım. Oğlum Gaspard az önce yelkenli kaptanı Mestvin'in kızı Dalia'yla nişanlandı."

"Aa, öyle mi," dedi Dandelion, ciddiyetini güçlükle koruyarak. "Genç çifti kutlar, mutluluklar dilerim. Peki, size nasıl yardımcı olabilirim? İlk gece hukukuyla ilgili bir konu mu? Böyle bir şeyi asla geri çevirmem."

"Ha?... Hayır, hayır. Bu akşam nişan kutlamamız var. Karım sizin Bremervoord'a geldiğinizi duymuş, başımın etini yemeye başladı. Kadın işte! 'Dinle beni, Teleri, başkaları gibi sefalet içinde yaşamadığımızı, kültür ve sanattan anladığımızı kanıtlayalım,' dedi. Bir kutlama yapacaksak, yalnızca içilip tıka basa yemek yenen değil, duygu yüklü bir tören olsun istiyor. Ben de aptal karıma bir ozan tuttuk zaten, yetmez mi, dedim. Bunun üzerine karım, 'Bir tane yetmez ama Üstat Dandelion olursa, ooo, o çok ünlü, komşular çatlar,' dedi. Ne dersiniz, üstat? Bize bu şerefi verirseniz... Size yirmi beş sikke veririm, tabii ki sembolik olarak, sanatı desteklemek için yalnızca..."

"Doğru mu duydum?" diye sordu Dandelion kasılarak. "İkinci ozan mı olacakmışım? Herhangi bir ozanın eşantiyonu, öyle mi? Ben mi? Birilerine eşlik edecek kadar düşmedim ben, muhterem beyefendi!"

Drouhard kıpkırmızı kesildi.

"Bağışlayın beni," diye kekeledi. "Öyle demek istemedim... Karım... Kusura bakmayın... Bize şeref verin..."

"Dandelion," diye tısladı Geralt usulca. "Burnu büyüklük yapma. O birkaç kuruşa ihtiyacımız var."

"Akıl verme bana!" dedi şair kabararak. "Ben mi burnu büyüklük yapıyorum? Ben ha? Şunu söyleyene bak hele! Gün aşırı sağlam teklifleri geri çevirdiğine göre, ben sana ne diyeyim peki? *Hirikka*'yı soyu tükendiği için öldürmüyorsun, *mecopteran*'ı zararsız olduğu için, gececileri sevimli bulduğun için, ejderhayı kuralların yasakladığı için öldürmezsin. Kusura bakma ama benim de bir özsaygım var! Benim de kendi kurallarım var!"

"Dandelion, lütfen hatırım için yap. Küçük bir özveri, dostum, başka bir şey değil. Söz veriyorum, bundan sonra gelecek işte nazlanmayacağım. Hadi, Dandelion..."

Ozan gözlerini yere çevirdi, kısa sarı tüylerle örtülü çenesini kaşıdı. Drouhard ağzını ardına kadar açıp yaklaştı.

"Üstat... Bize bu şerefi çok görmeyin. Sizi ikna edemezsem karım beni affetmez... O halde... Otuz diyelim."

"Otuz beş," dedi ozan kararlı bir sesle. Geralt gülümsedi ve lokantadan gelen mis gibi yemek kokusunu içine çekti.

"Kabul, üstadım, kabul," dedi Teleri Drouhard aceleyle. Öylesine acele etmişti ki gerekirse kırk vereceği açıkça belliydi. "Şimdi şey... Arzu ederseniz dinlenip hazırlanabilmeniz için evim emrinizdedir. Ve sizin efendim... Nedir adınız?"

"Rivyalı Geralt."

"Siz de davetlisiniz, elbette. Bir şeyler yiyip içebilir..."

"Tabii, tabii, zevkle," dedi Dandelion. "Bize yolu gösterin, sevgili Efendi Drouhard. Aramızda kalsın da diğer ozan kimdir?"

"Muhterem genç bayan Essi Daven."

3

Geralt, ceketinin gümüş zımbalarını ve kemerinin tokasını koluyla bir kez daha sildi, elini tertemiz bandın arkada topladığı saçlarında gezdirdi ve çizmelerini birbirine sürterek temizledi.

"Dandelion?"

"Ha?" Ozan, şapkasına tutturulmuş balıkçılkuşu tüyünü düzeltti, yeleğini çekiştirip düzeltti. İkisi de üstlerini başlarını olabildiğince düzene sokabilmek için yarım gün uğraşmışlardı. "Ne var, Geralt?"

"Öyle davran ki bizi akşam yemeğinden önce değil, sonra kapı dışarı etsinler."

"Herhalde şaka yapıyorsun," dedi şair, Geralt'a tepeden bakarak. "Asıl sen davranışlarına dikkat et. Çıkalım mı?"

"Çıkalım. Duydun mu? Biri şarkı söylüyor. Bir kadın."

"Sen bunu daha yeni mi duyuyorsun? Essi Daven bu, Öznuru derler ona. Ne yani, hiç kadın ozan görmedin mi yoksa? Ha, öyle ya sanatın yeşerdiği yerleri sevmediğini unutmuştum. Öznuru yetenekli bir şair ve şarkıcıdır, tabii hataları da vardır, duyduğum kadarıyla küstahlık da bunlardan biriymiş. Şu an bana ait bir baladı okuyor. Şimdi öyle şeyler duyacak ki o güzel gözleri yaşaracak."

"Dandelion, yalvarırım yapma, kapının önüne koyarlar bizi."

"Sen karışma. Mesleki bir mesele bu. Hadi girelim içeri."

"Dandelion?"

"Ha?"

"Kızın adı neden Göznuru?"

"Birazdan göreceksin."

Kutlama, içerideki morina ve balıkyağı fıçılarının dışarı çıkarıldığı büyük bir depoda yapılıyordu. Balık kokuları, alacalı kurdelelerle her yere asılmış ökseotu dalları ve fundalarla bastırılmaya çalışılmıştı. Kimi yerlerde de geleneklere uygun olarak vampirleri kaçırmak üzere sarımsak örgüleri asılmıştı. Masalar ve banklar duvara doğru itilmiş, üzerlerine beyaz örtüler örtülmüştü. Bir köşede üzerine ızgara şişi konmuş bir ocak vardı. İçerisi kalabalıktı ama gürültülü değildi. Aralarında yüzü sivilceli damat ve ona tapan kalkık burunlu nişanlısının da bulunduğu çeşitli sosyal sınıflardan ve mesleklerden elli kişi, bir yükseltinin üzerine oturmuş sade bir mavi elbise içindeki bir kızın dizine dayadığı lavtasını çalarak söylediği ritmik ve ahenkli bir şarkıyı huşu içinde dinliyorlardı. Kız, on sekiz yaşından büyük olamazdı ve çok çelimsizdi. Uzun ve gür saçları altın sarısıydı. Dandelion ve Geralt içeri girdikleri sırada kız şarkısını bitirdi, alkış tufanına başıyla teşekkür ederken saçları dalgalandı.

"Hoş geldiniz, üstadım, hoş geldiniz!" Gösterişli giysiler içindeki Drouhard hızlı adımlarla onlara yaklaşıp ikisini de salonun ortasına doğru çekiştirdi. "Siz de hoş geldiniz, Bay Geralt... Sizlere... gururla tanıştırmak isterim... Muhterem bayanlar ve baylar! İşte karşınızda... izin verirseniz... şeref konuğumuz, aramıza katılarak bizleri şereflendiren Üstat Dandelion, ünlü şarkıcı ve mısraların... şair demek istiyorum, bizleri büyük bir şerefle şereflendiriyor... yani bu bizim için bir şeref..."

Alkışlar ve çağırışlar tam zamanında yetişmişti çünkü Drouhard onca şereften kekelemenin sonunu getiremeyecekti belli ki. Duyduğu gururdan yüzü kızaran Dandelion sabırlı bir ifade

takınıp üstünkörü eğildi ama ninelerinin yanında uzun bir banka tavuklar gibi dizilmiş kızlara göz kırpmayı da ihmal etmedi. Kızlar sanki marangoz tutkalı ya da benzeri bir maddeyle banka yapıştırılmışlar gibi kaskatı oturuyorlardı. Hepsi ellerini sımsıkı birbirine bastırdıkları dizlerine koymuş, ağızlarını açmıştı.

"Ama şimdi," dedi Drouhard, "biraya ve yemeğe geçiyoruz dostlar! Lütfen, buyurun! Yemek ve garsonlar..."

Mavi elbiseli kız, denizdeki büyük bir dalga gibi yemeklerle dolu masaya doğru savrulan kalabalığı yararak geldi.

"Selam, Dandelion," dedi.

Geralt, Dandelion'la birlikte yolculuk yaptığından beri "yıldız gibi gözler" tanımını basit ve zevksiz buluyordu çünkü ozanın bu komplimanı yerli yersiz yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Ancak Essi Daven'e gelince, Geralt gibi şiirden hiç anlamayan biri bile bu tanımın bu kıza çok yakıştığını kabul etmek zorundaydı. Kızın sevimli ve düzgün yüzünde dikkat çekici tek özelliği, insanın bakmaktan kendini alamadığı masmavi yanıp sönen kocaman bir gözdü. Essi Daven'in diğer gözünün büyük bir kısmını, alnına düşen altın sarısı bir bukle örtüyordu. Essi bu bukleyi zaman zaman bir baş hareketiyle ya da yukarı doğru üfleyerek yüzünden uzaklaştırıyordu ve o zaman Göznuru'nun diğer gözünün birinci gözüyle her ölçüde eş olduğu ortaya çıkıyordu.

"Selam, Göznuru," dedi Dandelion sırıtarak. "Çok hoş bir balat okudun. Repertuvarını epeyce düzeltmişsin. Her zaman söylerdim, insan şiir yazamıyorsa başkalarınınkini kullanmak zorundadır. Çok alıntı yapıyor musun böyle?"

"Birkaç tane," dedi Essi Daven ve bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "İki ya da üç. Daha fazla almak istedim ama olmadı. Berbat zırva çoğu, ayrıca melodiler hoş, basit denecek kadar sade, ilkel demeyeyim ama benim dinleyicilerimin beklen-

tilerine uymuyor. Yeni bir şeyler yazdın mı, Dandelion? Gerçi kulağıma öyle bir haber gelmedi."

"Hiç şaşırmadım," diye iç geçirdi ozan. "Ben balatlarımı yalnızca yetenekli ve ünlü kişilerin davet edildikleri yerlerde okurum, tabii sen oralara giremezsin."

Essi hafifçe kızarıp buklesini yana doğru üfledi.

"Haklısın," dedi. "Genelevlere gitmem ben, oraların atmosferi boğar beni. Öyle yerlerde şarkı söylemek zorunda olduğun için acıyorum sana. Ama ne yapacaksın, durum bu. İnsan yeteneksiz olunca nerede şarkı söyleyeceğini seçemiyor tabii."

Bu sefer Dandelion açıkça kızardı. Göznuru hemen keyifle gülümsedi, kollarını ozanın boynuna dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Witcher az da olsa şaşırdı. Dandelion'ın meslektaşı tutarsızlık konusunda ozandan farksızdı.

"Dandelion, yaşlı ahmak," dedi Essi, Dandelion'ın boynuna doladığı kollarını daha da sıkarak. "Seni bedenin ve aklın sapasağlam olarak yeniden gördüğüme çok sevindim."

"Ah, bebeğim." Dandelion kızı belinden yakaladığı gibi kaldırdı ve eteğini uçuştura uçuştura havada döndürdü. "Tanrılar şahit, müthiştin, uzun süredir böylesine güzel hakaret işitmemiştim. Didişmen şarkı söylemenden daha hoş! Ayrıca mükemmel görünüyorsun!"

"Sana defalarca söyledim," dedi Essi, buklesini üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı ve Geralt'a bir bakış attı, "bana bebeğim deme, dedim, Dandelion. Ayrıca bana arkadaşını tanıştırma zamanı geldi de geçiyor. Anladığım kadarıyla bizim locadan değil kendisi."

"Tanrılar bizi esirgesin." Ozan gülümsedi. "Biliyor musun, bebeğim, ne sesi ne de kulağı vardır onun, kafiye yeteneği de

'içmek' ve 'biçmek' ile sınırlıdır. Rivyalı Geralt, Witcher birliğinin bir temsilcisidir. Yaklaş, Geralt, Göznuru'nun minik elini öp."

Witcher yaklaştı ancak ne yapacağını kestiremiyordu. Genellikle yalnızca konteslerin ve daha üst sınıftan hanımefendilerin elleri öpülürdü. Bunu yaparken de yere diz çökülürdü. Daha alt seviyeden genç kadınlara böyle bir harekette bulunmak, bulundukları güney bölgelerde doğrudan erotizmi çağrıştırırdı ve bu yüzden birbirlerine çok yakın çiftler arasında uygulanırdı.

Gelgelelim Göznuru gönüllü olarak elini havaya, parmaklarını da aşağıya doğru uzatarak Witcher'ın kaygılarını dağıttı hemen. Geralt bu eli beceriksizce tutup öper gibi yaptı. Güzel gözünü Geralt'tan hâlâ ayırmamış olan Essi'nin yüzü kızardı.

"Rivyalı Geralt," dedi kız. "Ne ilginç arkadaşların var, Dandelion."

"Şeref duydum," diye mırıldandı Witcher, hitabette Drouhard kadar yeteneksiz olduğunu fark ederek. "Genç bayan..."

"Lanet olsun," diye patladı Dandelion, "bu kekelemeler ve hitap şekilleriyle Göznuru'nu utandırma. Bu Essi, bu da Geralt. Tanıştırma işi bitmiştir. Hadi, meseleye gelelim, bebeğim."

"Bana bir daha bebeğim dersen, kafana yumruk yiyeceksin. Ne meselesiymiş bu?"

"Nasıl şarkı söyleyeceğimizi kararlaştırmamız gerekir. Ben dönüşümlü olsun diyorum, her birimiz birkaç balat okuyalım. Daha etkili olur. Ama tabii herkes kendi şarkılarını söyleyecek."

"Olabilir."

"Drouhard sana ne ödüyor?"

"Seni hiç ilgilendirmez. Hangimiz başlıyoruz?"

"Sen."

"Anlaştık. Hey baksanıza hangi konuk geliyor! Majesteleri Prens Agloval. Şu an içeri giriyor, bakın."

"Vaay!" diye sevindi Dandelion. "İzleyicilerin kalitesi yükselmeye başladı. Ama bu prense güvenilmez. Pintinin tekidir. Geralt çok iyi bilir. Buranın prensi para ödemeyi hiç mi hiç sevmiyor. Hizmet alıyor ama iş ödemeye gelince külahları değişiyor."

"Ben de bazı şeyler duydum." Essi, Geralt'a bakıp, yanağındaki bukleyi geriye itti. "Limanda anlatılıyor bunlar. Şu ünlü Sh'eenaz, değil mi?"

Agloval, kapıdaki adamların iki sırasının yerlere kadar eğilmesine başını hafifçe sallayarak karşılık verdi, sonra doğrudan Drouhard'ın yanına gidip onu bir köşeye çekti ve salonun ortasında kendisine hürmet sunulmasını istemediğini belirtti. Geralt iki adamı göz ucuyla izliyordu. Alçak sesle konuşuyorlardı ancak ikisinin de gergin olduğu açıkça görülüyordu. Drouhard sık sık alnını koluyla siliyor, başını sallıyor, boynunu kaşıyordu. Sorduğu bir soru üzerine prens suratını asıp bezgin bir ifadeyle omuz silkti.

"Sayın prensin," dedi Essi sesini alçaltıp Geralt'a yaklaşarak, "sorunları var anlaşılan. Acaba yine gönül meselesi mi? Bu sabah şu ünlü denizkızıyla yaşanan yanlış anlamayla mı ilgili yoksa? Ne dersin, Witcher?"

"Olabilir." Geralt şair kıza ters ters baktı. Sorusuna şaşırmış ve çok kızmıştı. "Eh, herkesin özel yaşamında sorunları vardır. Bu sorunların panayırlardaki şarkılarda anlatılmasını herkes sevmez ama."

Rengi biraz atan Göznuru buklesini üfledi ve Geralt'a meydan okuyan gözlerle baktı.

"Bu sözlerdeki amacın hakaret mi, beni kırmak mı?"

"Hiçbiri. Agloval ve denizkızı arasındaki sorunlarla ilgili yeni soruları engellemek istedim. Çünkü bu soruları yanıtlamak yetkim dâhilinde değil."

"Anlıyorum." Essi'nin güzel gözü biraz kısıldı. "Seni ikilemde bırakmayacağım artık. Sormayı düşündüğüm sorulardan vazgeçtim ve doğrusunu istersen bu soruların hoş bir sohbete girizgâh olmalarını düşünmüştüm yalnızca. Demek ki bu sohbet yapılmayacak ve içeriğinin panayırın birinde şarkıyla anlatılacağından da korkma sakın. Memnun oldum."

Kız hızla arkasını döndü ve büyük bir saygıyla karşılandığı masalara yöneldi.

Dandelion durduğu yerde huzursuz hareketler yapıp anlamlı anlamlı ağzını şapırdattı.

"Kıza kibar davrandığını söyleyemem, Geralt."

"Evet, çok ters gitti," dedi Witcher. "Gerçekten, hiç yoktan kırdım onu. Acaba arkasından gidip özür dilesem mi?"

"Sesini çıkarma yeter," dedi ozan ve yapmacık bir tavırla ekledi: "İlk izlenim için asla ikinci bir şans yoktur. Gel, biz en iyisi bira içelim."

Ama bira içmeye fırsat bulamadılar. Drouhard, ayaküstü gevezelik eden küçük tüccarların arasından geçip yanlarına gelmişti.

"Bay Geralt," dedi. "İzninizle. Majesteleri sizinle görüşmek isterler."

"Geliyorum hemen."

"Geralt," dedi Dandelion, Witcher'ı kolundan yakalayarak. "Sakın unutma."

"Neyi?"

"Kendini naza çekmeden her iş teklifini kabul edeceğine söz verdin. Küçük bir özveri, ha?"

"Tamam, Dandelion. Ama nereden biliyorsun ki Agloval'in..."

"Kokusunu aldım. Unutma sakın, Geralt."

"Peki, Dandelion."

Witcher konukların arasından uzaklaşıp Drouhard'la birlikte salonun bir köşesine geçti. Agloval alçak bir masanın başında oturuyordu. Yanında, Geralt'ın daha önce dikkatini çekmemiş olan alacalı giysiler giymiş, güneş yanığı tenli, kısa siyah sakallı bir adam duruyordu.

"Bak yine karşılaştık, Witcher," diye söze başladı prens. "Oysa seni bir daha görmeyeceğime bu sabah kendi kendime yemin etmiştim. Ama elimin altında başka bir Witcher olmadığı için seninle idare etmek zorundayım. Zelest'le tanış, kendisi kâhyam olur, ayrıca inci avcılığı icra memurudur. Konuş, Zelest."

"Bu sabah," dedi güneş yanığı tenli adam usulca, "inci avcılığını alışagelinmiş bölgenin dışına taşımayı düşündüm. Teknelerden biri dağlık bölgedeki burnu geçip batıya, Ejderhavuran'a doğru açıldı."

"Ejderhavuran," diye araya girdi Agloval, "burnun eteğinde yer alan iki büyük volkanik kayalıktır. Bizim kıyıdan rahatça görülebilir."

"Evet," dedi Zelest. "Normal koşullarda gemiler oraya gitmez çünkü girdap ve kayalıklar yüzünden dalmak tehlikelidir. Gelgelelim sahillerden çıkan inci miktarı gitgide azalıyor. Bu durumda tekne o tarafa doğru açıldı. Yedi kişi, iki gemici, biri kız olmak üzere beş dalgıç. Akşama doğru dönmediklerini görünce telaşlanmaya başladık, hâlbuki deniz sakindi, çarşaf gibiydi. Hemen birkaç yarış kayığını bölgeye yolladım ve çok geçmeden tekneyi denizde sürüklenirken bulduk. İçinde kimsecikler yoktu. Neler olduğunu bilmiyoruz. Ama bir mücadele yaşanmış, orası kesin. Bazı izler vardı..."

"Ne tür izler?" Witcher gözlerini kısmıştı.

"Yani teknenin her yerinde kan izleri vardı."

Drouhard ıslık çaldı ve huzursuz gözlerle çevresine bakındı.

Zelest sesini daha da alçalttı. "Evet, dediğim gibi," diye devam etti. "Teknenin her yerine kan sıçramıştı. Teknede ağır bir katliam yaşandığı besbelli. Bir şey bu insanları öldürmüş. Deniz canavarı yaptı deniliyor. Hiç kuşku yok, deniz canavarı yapmıştır."

"Korsanlar yapmış olamaz mı?" diye usulca sordu Geralt. "İncilerle ilgili rakipleriniz örneğin? Bıçaklı bir mücadele yaşanmış olabileceği seçeneğini devre dışı mı bırakıyorsunuz?"

"Kesinlikle söz konusu olamaz," dedi prens. "Çünkü burada ne korsan ne de rakip vardır. Ayıca bıçakla girişilen hiçbir mücadele herkesin büsbütün yok olmasıyla sonuçlanmaz. Hayır, Geralt. Zelest haklı. Bunu bir deniz canavarı yapmış, başkası olamaz. Sana şunu da söyleyeyim, artık kimse denizde yüzmeye cesaret edemeyecek, kıyıya yakın doğal midye şeridinde bile. İnsanlar korkudan kaskatı kesildi, limanda yaşam durdu. Yelkenliler ve kadırgalar bile denize açılmıyor. Anlıyor musun, Witcher?"

"Anlıyorum." Geralt başını salladı. "O bölgeyi bana kim gösterebilir?"

"Hah!" Agloval elini masanın üzerine koyup parmaklarını tıklatmaya başladı. "Bak bu hoşuma gitti! İşte Witcher tarzı! Gereksiz gevezelik yapmadan hemen konuya giriliyor. Evet, bu yaklaşımı severim. Gördün mü bak, Drouhard, sana söylemiştim, aç Witcher iyi Witcher'dır. Ha, Geralt? Müzisyen arkadaşın olmasa bu gece yine aç yatacaktın. Güzel haberler verdim, ne dersin?"

Drouhard başını eğdi, Zelest hiç kıpırdamadan önüne baktı.

Geralt, prense buz gibi bakarak, "Bölgeyi bana kim gösterebilir?" diye yineledi.

"Zelest," dedi prens; artık gülümsemiyordu. "Zelest sana hem Ejderhavuran'ı hem de oraya giden yolu gösterir. İşe ne zaman başlıyorsun?"

"Yarın sabah. Siz de teknede olun, Efendi Zelest."

"Peki, Efendi Witcher."

"Harika." Prens ellerini ovuşturdu ve yeniden alaylı bir ifade takındı. "Geralt, Sh'eenaz meselesinden daha başarılı olacağına inanıyorum. Gerçekten inanıyorum. Ha, bir şey daha var. Bu olay hakkında konuşulmasını yasaklıyorum, zaten çevremizi saran korkunun daha da katlanmasını istemiyorum. Anlıyor musun, Drouhard? Çeneni açarsan dilini kopartırım."

"Anlıyorum, prens."

"Peki." Agloval ayağa kalktı. "O halde ben gideyim, eğlencenizi bozmayayım, bir de dedikodulara zemin hazırlamayayım. Hoşça kal, Drouhard, nişanlılara benim adıma mutluluk dile."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Essi Daven, büyük bir kalabalığın ortasında bir tabureye oturmuş, aldatılmış bir kadının yazgısını anlatan hüzünlü ve ahenkli bir şarkı söylüyordu. Bir direğe yaslanmış olan Dandelion, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, notaları ve heceleri parmaklarıyla sayıp takip ediyordu.

"Ee?" diye sordu. "İş çıktı mı, Geralt?"

"Evet." Witcher, ozanı ilgilendirmeyen ayrıntılara girmedi.

"Sana para kokusu aldığımı söylemiştim. Güzel, çok güzel. Ben kazanıyorum, sen kazanıyorsun, o halde zevk ve sefa içinde yaşayabiliriz. Atlarımıza atlayıp Cidaris'e gidelim, şarap festivaline kadar oraya varırız sanırım. Ama şimdi birkaç dakikalık izin istiyorum senden. Şuradaki bankta gözüme ilginç bir şey ilişti."

Geralt başını ozanın baktığı yere çevirdi, ancak ağızları yarı açık on kadar kızdan başka ilginç bir şey göremedi. Dandelion yeleğini çekiştirip düzeltti, şapkasını sağ kulağının üzerine kaydırdı ve dans eden çiftleri ite ite banka ulaştı. Genç kızların başında nöbet tutan ninelerini yan taraftan yaptığı bir manevrayla atlattıktan sonra, dişlerini göstererek her zamanki ritüeline başladı.

Essi Daven şarkısını tamamladı, "bravo" çığlıkları eşliğinde küçük bir para kesesi ile solmaya yüz tutmuş krizantem buketini teslim aldı.

Geralt konukların arasında dolanıp duruyor, yemek servis edilmiş bir masada yer bulmaya çalışıyordu. Marine edilmiş ringaların, lahanalı güvercinlerin, morina çorbasının, kuzu pirzolalarının, koparılarak parçalanmış sucuk kangallarının ve horozların, bıçakla doğranmış füme somon ve domuz pastırmalarının yıldırım hızıyla midelere inmesini hüzünle izliyordu. Sorun, banklarda oturacak yer kalmamış olmasıydı.

Nineleriyle gelmiş olan genç kızlar şimdi biraz canlanıp, Dandelion'ın üzerine atlamışlardı ve kuş cıvıltısını andıran sesleriyle sahneye çıkması için yalvarıyorlardı. Dandelion sahte sahte gülümsüyor, mütevazı biriymiş havasına bürünerek kızlara bahaneler uyduruyordu. Geralt sıkılganlığını daha fazla uzatmayıp masalardan birine neredeyse zorla oturdu.

Ağır bir şekilde sirke kokan yaşlıca bir adam, kendi isteğiyle kibarca yana doğru kayarken, bankta oturanları neredeyse yere düşürecekti. Geralt bir an bile duraksamadan yemeye koyuldu ve elinin uzanabildiği tek tabağı bir çırpıda boşalttı. Sirke kokan adam Witcher'ın önüne bir tabak daha itti. Witcher, adamın günümüz ve zamane gençliğiyle ilgili sonu gelmeyen konuşmasını kibarca ve dikkatle dinliyordu. Adam, cinsel özgürlüğü "sefillik" diye tanımlayınca Geralt yüzündeki ciddi ifadeyi korumakta epeyce zorlandı.

Essi duvara yaslanmış, fundalıklar altında lavtasını akort ediyordu. İşlemeli brokar tunik giymiş bir delikanlının ona yaklaşıp gülümseyerek bir şeyler söylemesi Witcher'ın dikkatinden kaçmadı. Essi delikanlıya baktı, güzel ağzını hafifçe büzüp birkaç

şey söyledi. Delikanlı başını eğip hızla yoluna giderken yakut kırmızı kulakları karanlıkta hâlâ yanıp sönüyordu.

"...itici, rezil ve ayıp," diye devam etti sirke kokan adam. "Sonsuz bir sefillik, bayım."

Tabağını ekmeğiyle sıyıran Geralt, "Doğru," dedi tedirgin bir sesle.

"Sessiz olmanızı rica ediyorum, bayanlar ve baylar," dedi Drouhard yüksek sesle, salonun ortasına çıkarak. "Ünlü üstat Dandelion biraz rahatsız ve yorgun olmasına karşın bize şimdi ünlü Kraliçe Marienn ile Siyah Karga baladını söyleyecek. Bu sunumu, ricasını geri çeviremediği değirmencinin kızı Veverka için yapacağını söylüyor."

Bankta oturan pek güzel sayılmayan birkaç kızdan biri olan Veverka o an ansızın güzelleşti. Bir alkış tufanı koptu, ıslıklar çaldı ve sirke kokan adamın bir sonraki sefillik hikâyesi böylece bastırılmış oldu. Dandelion seslerin tamamen kesilmesini bekledikten sonra lavtasıyla etkileyici bir girizgâh çaldı, ardından gözünü Veverka'dan ayırmadan türküsünü söylemeye başladı. Kız, her satırla birlikte güzelleştikçe güzelleşiyordu. Gerçekten, diye düşündü Geralt, bu itoğluit, Yennefer'in Vengerberg'deki dükkânında sattığı sihirli yağlardan ve merhemlerden daha etkili.

Witcher, Essi'nin Dandelion'ın arkasına yığılmış olan izleyicilerin arasından süzüldüğünü ve çıkış kapısının önündeki rampaya basıp gözden kaybolduğunu fark etti. Tuhaf bir dürtünün etkisiyle masadan kalkıp kızın peşinden gitti.

Essi öne doğru eğilmiş, rampanın korkuluğuna yaslanıp daracık omuzlarını havaya kaldırmıştı. Hafif dalgalı, ayın ve limanda yanan ateşin ışığında parıldayan denize bakıyordu. Geralt'ın ayağının altındaki tahtalardan biri gıcırdayınca Essi doğruldu.

"Kusura bakma, rahatsız etmek istememiştim," dedi Geralt ve kızın dudaklarında az önce işlemeli kıyafetli delikanlıya bahşettiği ifadeyi aradı.

"Rahatsız etmiyorsun," dedi kız, gülümsedi ve buklesini arkaya attı. "Buraya yalnız kalmak değil, hava almak için gelmiştim. İçerideki dumandan ve kötü kokulardan sen de mi bunaldın?"

"Biraz. Ama seni kırdığım düşüncesi beni daha çok bunaltıyor. Senden özür dilemeye geldim, Essi. Bir de hoş bir sohbet fırsatı yakalamak umuduyla geldim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi kız ve ellerini korkuluklara dayadı. "Ben de çok sert tepki verdim. Tepkilerim genelde serttir çünkü kendime hâkim olamam. Kusura bakma ve bana ikinci bir şans ver. Sohbet için."

Geralt kıza yaklaştı, onun gibi korkuluklara yaslandı. Kızdan yayılan sıcaklığı ve hafif bir mineçiçeği kokusu duyumsadı. Bu, leylak ve frenküzümü kokusu olmasa da mineçiçeğinin kokusunu severdi.

"Deniz sende neyi çağrıştırır, Geralt?" diye ansızın sordu Essi.

"Huzursuzluk," dedi Geralt, neredeyse hiç düşünmeden.

"İlginç. Oysa çok sakin ve serinkanlı görünüyorsun."

"Ben huzursuz olduğumu söylemedim. Sen, denizin bende neyi çağrıştırdığını sormuştun."

"Düşünceler arasındaki bağlantı ruhun aynasıdır. Bu konudan anlarım, şairim ben."

"Ya sende, Essi, deniz sende neyi çağrıştırır?" diye hızla sordu Witcher. Hissettiği huzursuzluk hakkında konuşmaya son vermek istiyordu çünkü.

"Sonsuz devinim," dedi kız bir süre sonra. "Değişim. Ve de binlerce şiirimde binlerce şekilde betimleyebileceğim ve ne

olduğunu çözemediğim, işin özüne varamadığım bilmece ve sır. Evet, evet bunları çağrıştırıyor."

"O halde," dedi Geralt mineçiçeğinin üzerinde gitgide daha çok etki gösterdiğini fark ederek, "senin hissettiğin şey de huzursuzluk. Oysa çok sakin ve serinkanlı görünüyorsun."

Kız, Geralt'a doğru döndü, altın sarısı buklesini geriye attı, güzel gözlerini ona dikti.

"Ben ne sakinim ne de serinkanlıyım, Geralt."

Ansızın, hiç ummadığı sırada oldu. Geralt'ın yalnızca kızın omzuna hafifçe dokunmak üzere yaptığı hareket, iki elini kızın ince beline dolamasıyla, zorlayarak olmasa da kendine doğru çekmesiyle ve ardından bedenlerinin kanı ateşleyen buluşmasıyla sonuçlanmıştı. Essi ansızın inledi, bedenini gerip arkaya attı, elleriyle Geralt'ın ellerini kavradı, sanki bu elleri belinden koparıp uzaklaştırmak, itmek ister gibiydi ama öyle yapmadı, aksine Witcher'ın ellerini sımsıkı tuttu, başını öne doğru eğdi, ağzını araladı. Sonra duraksadı.

"Neden... neden oluyor bunlar?" diye fısıldadı kız. Gözünü iri iri açmıştı, altın sarısı buklesi yanağının üzerindeydi.

Witcher başını acele etmeden ağır ağır öne kaydırdı, yüzünü yaklaştırdı ve dudakları ansızın birleşti. Ama Essi, Geralt'ın belini tutan ellerini bırakmıyor, sırtını bedenleri birbirine dokunmayacak şekilde geride tutuyordu hâlâ. Bu pozisyonda kalıp dans edercesine dönmeye başladılar. Kız, Witcher'ı istekle, ustalıkla ve uzun uzun öptü.

Sonra çevik bir hareketle ve zorlanmadan kendini ondan kurtardı, yeniden korkuluklara yaslandı, başını eğdi. Geralt kendini bir anda berbat, aptal gibi hissetti. Ve bu duygu kıza yaklaşmasına, kaldırdığı omuzlarına elini koymasına engel oldu.

Essi ona doğru dönmeden, "Neden?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Neden yaptın bunu?"

Geralt'a göz ucuyla baktı ve Witcher hata yaptığını ansızın anladı. Bir anda kavramıştı, ikiyüzlülük, yalan, kendini olduğundan farklı gösterme ve tafra onu bataklığa sürüklerdi. Orada kendisi ile uçurum arasında kümelenip ince bir örtü oluşturmuş sallanan çimler ve otlar olurdu yalnızca ve bunlar her an dağılmak, çözülmek ve kopmak için bekliyor olurlardı.

"Neden?" diye sordu kız.

Geralt yanıt vermedi.

"Bu gece için kadın mı arıyorsun?"

Geralt yanıt vermedi. Essi ağır ağır döndü ve omzuna dokundu.

"Hadi salona dönelim," dedi Essi olanları umursamıyormuş gibi yaparak ama onun bu rahat davranışı Geralt'ı yanıltmadı çünkü kızın ne kadar gergin olduğunu fark etmişti. "Asma yüzünü öyle. Bir şey olmadı. Benim bu gece için bir erkek aramıyor olmam senin suçun değil. Öyle değil mi?"

"Essi..."

"Gidelim, Geralt. Dandelion üçüncü bisini yaptı, sıra şimdi bende. Gel, şarkı söyleyeceğim..."

Geralt'a tuhaf bir ifadeyle bakıp gözünün önündeki buklesini üfleyerek itti.

"Şarkılarımı senin için söyleyeceğim."

4

"Ooo." Witcher şaşırmış gibi yaptı. "Geldin demek? Bu gece böyle bir niyetin yok sanmıştım."

Dandelion kapıyı kilitledi, lavtasını ve balıkçıl kuşu tüylü şapkasını bir çiviye astı, yeleğini çıkardı, eliyle çırpıp odanın köşesinde duran çuvalların üzerine bıraktı. Tavan arasındaki odada bu çuvallar, bir tekne ve içi bakla samanıyla doldurulmuş kocaman ot şilteden başka bir eşya yoktu. Mum bile yerde, donmuş bir balmumu birikintisi içinde duruyordu. Drouhard, Dandelion'a hayrandı ama anlaşılan bu hayranlık ona bir oda ya da rahat bir uyku köşesi açacak kadar güçlü değildi.

"Bu gece geri dönmeyeceğimi de nereden çıkardın?" diye sordu Dandelion çizmelerini ayağından çekerken.

"Sandım ki," dedi Witcher dirseklerinin üzerine yaslanarak, "Veverka'nın penceresinin altında serenat yaparsın. Çünkü erkek köpeğin dişi köpeğe bakması gibi gözünü gece boyu kızdan ayırmadın."

"Ha ha," diye güldü ozan. "Amma da aptalsın! Sen hiçbir şey anlamamışsın. Veverka mı? Ne yapayım ben Veverka'yı? Yarın flört etmeyi planladığım Akeretta'yı kıskandırmak istedim yalnızca. Kaysana biraz."

Dandelion kendini ot şiltenin üzerine attı ve Geralt'ın üzerindeki örtüyü çekip aldı. Geralt kızmıştı. Başını, eğer çalışkan örümcekler olmasa yıldızlı gökyüzünün görülebileceği küçük pencereye çevirdi.

"Nedir seni huzursuz eden?" diye sordu şair. "Kızlara kur yapmamdan rahatsız mı oluyorsun? Ne zamandır böyle bu? Yoksa *druid* olup iffeti mi göklere çıkarıyorsun? Ya da..."

"Saçmalamayı kes. Uykum var. İki haftadan beri ilk kez yatacak bir döşek bulduğumuzun ve başımızın üzerinde bir dam olduğunun bilincinde misin? Yarın sabah yağmurun tepemize inmeyeceğine sevinmiyor musun?"

"Benim için," dedi Dandelion uzaklara dalarak, "bir kızın yatmadığı döşek, döşek değildir. Yarım kalmış bir mutluluktur. Nedir sence yarım kalmış bir mutluluk?"

Geralt, Dandelion'ın gece vakti çenesi düştüğünde her zaman yaptığı gibi boğuk bir sesle iç geçirdi.

"Yarım kalmış mutluluk," diye sözlerini sürdürdü Dandelion kendi sesinden büyülenmişçesine, "sanki... yarıda kesilmiş öpüşme gibidir. Neden dişlerini gıcırdattığını sorabilir miyim?"

"Canımı berbat bir şekilde sıkıyorsun, Dandelion. Sonu gelmeyen sevgililerinin ailelerinin peşine taktığı köpeklerin yarıda kesmesi dışında, döşeklerden, kızlardan, kıçlardan, memelerden, yarım kalmış mutluluk ve öpüşmelerden başka bir şey bilmiyorsun. Anlaşılan elinden başka türlüsü gelmiyor. Anlaşılan balat besteleyebilmek, şiir yazabilmek ve şarkı söyleyebilmek için kendinize rastgele taşkınlığı demeyeyim ama açık saçıklığı hak görüyorsunuz. Anlaşılan –bu sözlerimi bir kenara yaz- yeteneğin öbür yüzü bu."

Geralt çok şey söylediği halde sesi yeterince soğuk çıkmamıştı. Dandelion, Witcher'ın durumunu hemen çözmüştü.

"Haa," dedi sakince. "Essi Daven, yani Göznuru. Göznuru'nun güzel gözü Witcher'a takılıp onu altüst etmiş. Witcher, Göznuru'nun karşısında okul çocuğunun prensesin karşısında davrandığı gibi davranmış. Şimdi suçu kendinde arayacağı yerde onu suçluyor ve kızın öbür yüzünü arıyor."

"Sen delisin, Dandelion."

"Hayır, dostum. Essi seni etkilemiş, bunu inkâr edemezsin. Ayrıca bunda ters bir şey göremiyorum ben. Ama dikkatli ol, hata yapma. O kız senin sandığın gibi biri değil. Yeteneğinin başka bir yüzü varsa, bil ki senin sandığın bir yüz değildir o."

"Öyle anlıyorum ki," dedi Witcher, sesini bu kez kontrol ederek, "onu çok iyi tanıyorsun."

"Oldukça iyi. Ama senin düşündüğün gibi değil. Öyle değil."

"Senin açından çok ilginç bir durum olduğunu kabul etmelisin."

"Delisin sen." Ozan döndü, ellerini başının altında birleştirdi. "Bebeği hemen hemen çocukluğundan beri tanırım. Benim için... Evet, bir kız kardeş gibidir. Tekrar ediyorum, ona karşı aptalca bir davranışta bulunma. Canını çok yakarsın çünkü o da senden etkilendi. İtiraf et, arzuluyorsun onu, değil mi?"

"Öyle olsa bile, böyle konuları senin gibi konuşmak âdetim değildir benim," dedi Geralt sert bir sesle. "Hele üzerine şarkı hiç yazmam. Kızla ilgili söylediklerine teşekkür ederim, beni gerçekten bir aptallık yapmaktan korumuş oldun. Burada keselim. Benim için bu konu kapanmıştır."

Dandelion bir süre hareket etmeden ve konuşmadan yattı. Ama Geralt onu iyi tanırdı.

"Biliyorum," dedi şair sonra. "Her şeyi biliyorum ben."

"Bok biliyorsun sen, Dandelion."

"Senin sorunun ne, biliyor musun Geralt? Sen farklı olduğunu sanıyorsun. Bu farklılığı her yere sürükleyip duruyorsun ve bunun aykırılık olduğunu düşünüyorsun. Bu aykırılığı kendi omuzlarına kendin yüklüyorsun ve aklı başında olan pek çok insanın gözünde son derece normal biri olduğunu anlamıyorsun. Keşke herkes senin kadar normal olsa! Daha hızlı tepki veriyor olman ve göz bebeklerinin güneşte noktaya dönüşmesinden kime ne? Karanlıkta kediye benzemenden kime ne? Sihirden anlaman kimin umurunda? Biliyor musun, dostum, bir hancı tanımıştım bir zamanlar, adam hiç ara vermeden on dakika boyunca osurabiliyor ve 'Selam sana sevgili sabah vakti' ilahîsinin melodisini osurarak çıkarıyordu. Bu sıra dışı yeteneğinin dışında –evet,

bu da bir yetenek sayılır- bu hancı olağanüstü derecede normal biriydi, karısı, çocukları ve felçli büyükannesi vardı."

"Bütün bunların Essi Daven'le ilgisi ne? Açıklayabilir misin bunu?"

"Elbette. Göznuru'nun hastalıklı, hatta sapıkça bir merak yüzünden seninle ilgilendiğini, seni hilkat garibesi, çift kafalı bir inek ya da kafeste bir semender gibi gördüğünü sanıp yanılıyorsun. Hemen alındın ve kızın sana saldırdığını düşünüp fırsatını yakalar yakalamaz karşı saldırıya geçtin. Oysa ben de oradaydım. Bir sonraki olayda yanınızda değildim ama salondan kaçışınızı ve dönüşte kızın yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gördüm. Evet, Geralt, bir aptallık yapmaman için uyarıyorum seni ama sen bunu yapmışsın bile. Kızın sözüm ona hastalıklı merakı yüzünden ondan öç almak istedin. Bu meraktan yararlanmaya karar verdin."

"Tekrar ediyorum, sen delisin."

"Kızla samanlığa gitmeyi denedin," diye fikrinden vazgeçmeden sözlerine devam etti ozan. "Bebekliğinde dönüşüme uğramış bir mutantla, bir Witcher'la sevişmenin nasıl olacağını merak ediyor mu diye heyecanlandın. Neyse ki Essi senden akıllı çıktı, senin gerekçeni anladığı için aptallık yapmaktan korudu seni. Bu sonucu, dışarıdan şişmiş bir dudakla geri dönmemiş olmandan çıkarıyorum."

"Bitti mi?"

"Bitti."

"O halde iyi geceler."

"Neden sinirlendiğini ve dişlerini gıcırdattığını biliyorum."

"Doğru. Sen her şeyi bilirsin."

"Seni, normal bir kadını anlayamayacak kadar kimin berbat ettiğini biliyorum. Senin şu Yennefer damarlarına işlemiş, o kadında ne bulduğunu anlıyorsam canım çıksın."

"Bırak, Dandelion."

"Normal bir kızı, örneğin Essi gibi birini yeğlemez misin gerçekten? Büyücü kadınlarda Essi'de olmayan ne var? Yaşları mı? Göznuru belki çok genç değil, ama hiç değilse gösterdiği yaşta. Yennefer bir gün birkaç kadehten sonra bana ne itiraf etti, biliyor musun? Ha ha ha. İlk kez bir erkekle yatması sabanın icat edilmesinden tam bir yıl sonraymış."

"Yalan söylüyorsun. Yennefer senden ölümüne nefret ediyor ve sana asla açılmaz."

"Tamam peki, yalan söyledim, itiraf ediyorum."

"Hiç gerek yok. Seni tanıyorum."

"Sen beni tanıdığını sanıyorsun. Benim karmaşık bir mizacım olduğunu unutma."

"Dandelion," diye iç geçirdi Witcher gerçekten uykulu bir sesle. "Sen saygısız, ahlaksız ve zampara bir yalancısın. İnan bana karmaşık olan tek bir yanın yok. İyi geceler."

"İyi geceler, Geralt."

5

"Sabahları erken kalkıyorsun, Essi."

Şair kız gülümseyip rüzgârda karışan saçlarını tuttu. Rıhtıma doğru dikkatle yürürken çukurlara ve çürümüş tahtalara basmamaya özen gösterdi.

"Bir Witcher'ı çalışırken izleme fırsatını kaçırmamalıyım. Benim meraklı olduğumu mu düşünüyorsun yine, Geralt? Yani evet, saklamıyorum, gerçekten meraklı biriyim. Nasıl gidiyor?"

"Ne nasıl gidiyor?"

"Ah, Geralt," dedi Essi, "merakımı, bilgi toplama ve yorumlama yeteneğimi küçümsüyorsun. Dalgıçlarla ilgili olayı da Agloval'le yaptığın anlaşmanın ayrıntılarını da biliyorum. Seni Ejderhavuran'a götürecek bir kaptan aradığından da haberim var. Buldun mu bari birini?"

Geralt kıza bir an sınayarak baktıktan sonra ansızın kararını verdi.

"Hayır," dedi. "Bulamadım. Hiç kimseyi bulamadım."

"Korkuyorlar mı?"

"Öyle."

"Denize açılamazsan nasıl keşif yapacaksın? İnci avcılarını öldüren canavarı nasıl enseleyeceksin o zaman?"

Geralt kızı elinden tutup dar köprüden geçirdi. Taşlı zemin üzerinden deniz kıyısında ağır ağır yürüdüler, kıyıya çekilmiş sandalların ve iki yana dizili kazıkların üzerine gerilmiş ağların, kurutulmuş balıkların önünden geçtiler. Geralt hiç ummadığı bir anda bir şeyi fark ederek şaşırdı: Şair kızın varlığı onu sıkmıyor, rahatsız etmiyordu. Ayrıca, huzurlu ve nesnel bir sohbetin bir akşam önceki aptal öpüşmenin etkisini ortadan kaldıracağını da umuyordu. Essi'nin rıhtıma gelmiş olması ona hınç beslemediğini düşündürüyordu. Geralt rahatlamıştı.

"Canavarı enselemek," diye mırıldandı, kızın sözlerini tekrarlayarak. "Bunu nasıl yapacağımı bir bilsem! Deniz canavarları hakkında çok az şey biliyorum."

"İlginç. Bildiğim kadarıyla denizde hem sayı hem de tür çeşitliliği bakımından karada olduğundan çok daha fazla canavar yaşar. Yani denizin Witcherlar için iyi bir çalışma alanı olduğunu düşünürüm ben."

"Hiç öyle değil."

"Neden?"

"İnsanoğlunun denize açılması," Witcher başını çevirip hafifçe öksürdü, "henüz yeni sayılır. Witcherlara eskiden karada, sömürgeciliğin ilk aşamasında ihtiyaç vardı. Deniz gerçekten de her türlü saldırgan haşerat kaynasa da bizler denizde yaşayan canlılarla boğuşmaya uygun yapıda değiliz. Witcherların yetenekleri deniz canavarlarına karşı yeterli olmaz. Bu canlılar bize göre ya çok büyüktür ya fazlaca zırhlıdır ya da suya çok iyi adapte olmuşlardır. Ya da bu özelliklerin hepsine birden sahiptirler."

"İnci avcılarını öldüren canavar peki? Bunu kimin yaptığı konusunda bir fikrin var mı?"

"Bir *kraken* belki?"

"Hayır. Bir *kraken* tekneyi paramparça ederdi ama tekne sağlamdı. Ama anlattıklarına göre kan içindeydi." Göznuru yutkundu ve benzi attı. "Ukalalık ettiğimi düşünme. Ben deniz kıyısında büyüdüm ve çok şeye tanık oldum."

"Kim yapmış olabilir peki? Büyük bir mürekkep balığı mı? İnsanları tekneden zorla çekip almış..."

"O zaman kan olmazdı. Mürekkep balığı değildi o, Geralt, katil balina ya da dev kaplumbağa da değildi. Çünkü her neyse o, tekneyi parçalamamış, devirmemiş. Tekneye çıkıp orada katliam yapmış. Onu denizde arayarak hata yapıyorsun belki de?"

Witcher kalakaldı.

"Sana hayranlık duymaya başlıyorum, Essi," dedi. Şair kız kıpkırmızı kesildi. "Haklısın. O şey havadan saldırmış olabilir. Belki bir *ornitodrakon*, bir *griffon*, *wyvern*, bir titrek ya da çatalkuyruk olabilir. Hatta belki de bir *rok*..."

"Özür dilerim sözünü bölüyorum," dedi Essi. "Bak, kim geliyor."

Agloval sahilden onlara doğru yürüyordu, üstü başı sırılsıklamdı. Sinirli olduğu yüzünden okunuyordu ve Essi'yi görünce öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Essi dizini hafifçe kırarak selam verdi, Geralt başını önüne eğip elini göğsüne koydu. Agloval yere tükürdü.

"Günün ağarmasıyla birlikte kayalıklara oturup üç saat bekledim," diye homurdandı Agloval. "Bir an bile ortaya çıkmadı. Ahmaklar gibi kayanın üzerinde oturup durdum, dalgalar üzerime vurdu."

"Üzüldüm..." diye mırıldandı Witcher.

"Üzüldün, öyle mi?" diye patladı prens. "Üzüldün mü? Senin yüzünden oldu. Sen berbat ettin. Her şeyi mahvettin."

"Neyi mahvettim? Tercüman olarak çalıştım..."

"Lanet olsun senin yaptığın işe," diye öfkeyle sözünü kesti Agloval ve başını yana çevirdi. Profilden gerçekten kralları andırıyordu, paraların üstüne basılmaya yakışırdı. "Gerçekten sana iş vermesem daha hayırlı olurdu. Tuhaf gelecek ama aramızda tercüman yokken Sh'eenaz'la daha iyi anlaşıyorduk. Ne demek istediğimi anlayabiliyorsan tabii. Ama şimdi... Kentte insanlar ne diyor, biliyor musun? Denizkızını çileden çıkardığım için inci avcıları ölmüş! Denizkızının öcüymüş bu."

"Saçmalık," dedi Witcher soğuk bir sesle.

"Saçmalık olduğunu sen nereden bileceksin ki?" diye hırladı prens. "Ya da senin denizkızına dün ne anlattığını nereden bileyim? Onun neler yapabileceğini nereden bileyim? Denizin derinliklerinde hangi canavarlarla birlikte olduğunu nereden bileyim? Lütfen, söylediklerimin saçmalık olduğunu kanıtla bana. Balıkçıları öldüren canavarın başını getir bana. Kıyıda flört edip duracağına işe giriş..."

"İşe mi?" dedi Geralt kızarak. "Nasıl? Bir fıçının üzerine binip mi açılayım? Sizin Zelest kaptanları işkence ve darağacıyla tehdit etmiş, kimse buna rağmen göze alıp denize çıkmıyor. Zelest'in de böyle bir niyeti yok. O halde nasıl?.."

"Bana ne bundan?" diye kükreyerek atıldı Agloval. "Bu senin meselen! Aklı başında insanların canavarlardan nasıl kurtulacaklarına kafa yormalarının önüne geçemiyorlarsa Witcherlar neden var o zaman? Seni bu iş için tuttum ve görevini yerine getirmeni bekliyorum. Eğer yapmayacaksan git, toz ol, yoksa seni ülkemin sınırlarına kadar kırbaçlatırım!"

"Sakin olun, prensim," dedi Göznuru alçak sesle. Ancak yüzünün solgunluğu ve ellerinin titremesi kızgınlığını belli ediyordu. "Çok rica ederim, Geralt'ı tehdit etmeyin. Dandelion'ın ve benim malum bazı dostlarımız var. Bunlardan birinin adını vermem gerekirse, Cidaris Kralı Ethain bizi ve balatlarımızı çok sever. Kral Ethain aydın bir hükümdardır, bizim balatlarımızın yalnızca dans müziği ya da şiir değil, bilgilerin ağızdan ağıza dolaşmasını sağlayan, insanoğlunun yaşadığı olayları anlatan eserler olduğunu söyler her zaman. Prensim, siz de bu eserlerde yer almayı arzu eder misiniz? Ben bunu sağlayabilirim isterseniz."

Agloval bir an dik dik ve buz gibi baktı.

"Ölen balıkçıların eşleri ve çocukları vardı," dedi oldukça alçak ve sakin bir sesle. "Açlık kapılarını çalınca diğerleri yakında yeniden denize açılacaktır. İnci avcıları da balıkçılar da. Şimdilik korkuyorlar ama açlık korkuyu yener. Açılırlar denize. Ama geri dönerler mi? Ne dersin, Geralt? Hanımefendi Daven, siz ne dersiniz? Bu konuyu işleyen baladınızı merakla bekliyorum. Kılını kıpırdatmadan sahilde durup kana bulanmış teknelere bakan Witcher'ı ve ağlayan çocukları anlatan baladınızı."

Essi, renginin daha da solmasına karşın başını kafa tutarcasına geriye attı, buklesini üfleyerek geriye itti ve tam yanıt vermeye hazırlandığı sırada Geralt hızla elini tuttu ve kızın konuşmasını engelledi.

"Yeter," dedi Witcher. "Sarf ettiğin bunca sözden yalnızca biri gerçekten anlamlı. Beni bu iş için tuttun, Agloval. Ben de işi kabul ettim ve yerine getirilebilecek gibiyse yerine getireceğim."

"Umarım," diye kestirip attı prens. "O zaman görüşmek üzere. Saygılar, Hanımefendi Daven."

Essi reverans yapmadı, başını sallamakla yetindi. Agloval ıslanmış paçalarını sıvadı, zemin taşlı olduğu için sekerek limana doğru yürüdü. Essi'nin elini hâlâ tuttuğunu, kızın da elini çekmek gibi bir niyeti olmadığını Geralt ancak şimdi anlamıştı. Witcher kızın elini bıraktı. Yüzü ağır ağır normal rengine dönmeye başlayan Essi ona doğru döndü.

"Risk almaya çok kolay ikna oluyorsun," dedi kız. "Çocuklar ve kadınlarla ilgili birkaç söz sana yetiyor. Oysa siz Witcherların duygusuz olduğunuz söylenir hep. Geralt, ne kadınlar ne çocuklar ne de yaşlılar Agloval'in umurundadır. İnci avcılığının yeniden başlamasından başka derdi yok çünkü inci çıkarılmadığı her gün zarar ediyor. Seni aç çocuklarla tavladı, sen de hemen yaşamını tehlikeye atmayı kabul ettin..."

"Essi," diye sözünü kesti Geralt. "Ben Witcher'ım. Yaşamımı tehlikeye atmak benim işim. Çocuklarla ilgisi yok bunun."

"Beni kandıramazsın."

"Böyle bir niyetim olduğunu nereden çıkardın?"

"Eğer sen görünmek istediğin gibi acımasız bir profesyonel olsaydın alacağın parayı yükseltmeye çalışırdın. Ama sen ücreti konuşmadın bile. İyi, tamam, yeter bu kadar. Dönelim mi?"

"Biraz daha yürüyelim."

"Memnuniyetle. Geralt?"

"Dinliyorum."

"Dediğim gibi deniz kıyısında büyüdüm ben. Tekne kullanabilirim ve..."

"Aklından çıkar bunu."

"Neden?"

"Aklından çıkar," diye tekrarladı Witcher.

"Daha nazikçe söyleyebilirdin bunu."

"Söyleyebilirdim. Ama sen de bunu... kim bilir neye yorardın. Ben duygusuz bir Witcher'ım ve acımasız bir profesyonelim. Kendi yaşamımı tehlikeye atarım. Ama başkalarınınkini değil."

Essi sesini çıkarmadı. Dudaklarını birbirine bastırıp başını sağdan sola attığı Witcher'ın gözünden kaçmadı. Ani esen bir rüzgâr kızın saçlarını yeniden dağıttı ve yüzünü dağılmış altın sarısı saç tutamlarıyla örttü.

"Sana yardım etmek istemiştim yalnızca," dedi kız.

"Biliyorum, teşekkür ederim."

"Geralt?"

"Dinliyorum."

"Agloval'in sözünü ettiği rivayetlerde ya doğruluk payı varsa? Bilirsin, denizkızları her zaman ve her yerde sevimli davranmazlar. Bazı vakalar vardır..."

"İnanmıyorum."

"Denizkızlarının," diye devam etti Göznuru, "Su perilerinin, deniz adamlarının, deniz perilerinin neler yapabileceğini bilmiyoruz. Ve Sh'eenaz'ın... Onun bir gerekçesi vardı..."

"İnanmıyorum," diye kızın sözünü kesti Witcher.

"İnanmıyor musun, yoksa inanmak mı istemiyorsun?"

Witcher yanıt vermedi.

"Ve sen acımasız profesyoneli oynamak istiyorsun, öyle mi?" diye sordu kız yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle. "Kılıcıyla düşünen bir profesyoneli mi? Eğer istersen sana gerçekte nasıl biri olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçekte nasıl biri olduğumu biliyorum ben."

"Sen duyarlısın," dedi Essi alçak sesle. "Çatışma içinde olan ruhunun derinlerinde hassas birisin. Taşlaşmış yüzün ve soğuk sesin beni yanıltamaz. Duyarlısın, işte tam da bu duyarlılığın yüzünden elinde kılıcınla karşısına çıkacağın şeyin haklı nedenleri olabileceğinden hatta ahlaki olarak belki senden üstün olmasından çekiniyorsun..."

"Hayır, Essi," dedi Geralt usulca. "Bende acıklı bir balat için konu arama, ruhen parçalanmış bir Witcher'ın hikâyesi çıkmaz benden. Keşke öyle olsaydı ama değil. Benim ruhsal sorunlarımı kurallarım ve eğitimim çözer. Katı terbiye yani."

"Böyle konuşma," diye karşı çıktı kız. "Seni anlayamıyorum, niye bu çaba?.."

"Essi," dedi Witcher. "Hakkımda yanlış bir fikir edinmeni istemem. Ben adalet dağıtan bir şövalye falan değilim."

"Acımasız ve düşüncesiz bir katil de değilsin."

"Hayır," dedi Witcher sakince, "değilim. Ancak böyle olduğumu düşünenler var. Ama beni üstün kılan özelliklerim duyarlılığım ya da başka erdemlerim değil. Kendi değerinin bilincinde olan bir uzmanın kibri ve tafrasıdır yalnızca. İyi ve kötü, düzen ve karmaşa ikileminde kaldığı zamanlar kurallarının ve soğuk rutinin duygulardan daha güvenilir olduğunu, onu düşebileceği olası hatalardan koruduğunu kendine aşılamış biriyim ben. Hayır, Essi, duyarlı olan ben değil, sensin. Hem mesleğin de böyle olmanı gerektiriyor, öyle değil mi? Sözüm ona sevimli denizkızının alınıp öç duygusuyla inci avcılarına saldırabileceği

düşüncesinden tedirgin olan sendin. Üstelik denizkızını haklı çıkarmaya, koşullardan dolayı mazur göstermeye çalıştın. Güzeller güzeli denizkızı duygularının sesini dinlemeye cesaret ettiği için prensin parayla tuttuğu Witcher'ın onun öldürebileceği düşüncesi içini titretti. Gelgelelim Witcher bu tür ikilemleri tanımaz. Duyguları da. Katliamı yapanın denizkızı olduğu kesinleşse bile Witcher öldürmez onu çünkü kuralları bunu yasaklar. Kurallar Witcher'ın bütün ikilemlerini çözer."

Göznuru, Witcher'a baktı, sonra başını hızla arkaya attı.

"Her ikilemi mi?" diye aceleyle sordu.

Yennefer'den haberi var, diye geçirdi içinden Geralt. Evet, haberi var. Ah, Dandelion, lanet olası geveze seni!

Bakıştılar.

Mavi gözlerinde ne gizli senin, Essi, diye düşündü Witcher. Merak mı? Farklılıktan büyülenme mi? Yeteneğinin öbür yüzü nedir, Göznuru?

"Özür dilerim," dedi kız. "Aptalca bir soruydu. Ve de çocuksu. Senin söylediklerine inanmamış gibi oldum. Gel, dönelim artık. Bu rüzgâr insanın iliklerine işliyor. Bak, deniz nasıl köpürmüş."

"Görüyorum. Biliyor musun, Essi, tuhaf bu."

"Nedir tuhaf olan?"

"Agloval'in denizkızıyla buluştuğu kayalığın sahile daha yakın ve daha büyük olduğuna başım üstüne bahse girebilirdim. Ama şimdi görünmüyor bile."

"Gelgit," dedi Essi kısaca. "Su birazdan iskeleye kadar yükselecek."

"O kadar çok mu yükseliyor?"

"Sular burada hızla yükselip iner, yüksekliği beş arşını geçer çünkü burası hem boğaz hem de nehir ağzı olduğu için dalgalar çok kabarır burada, denizcilerin bu olguya ne dediğini bilmiyorum."

Geralt dağlara, köpük köpük dalgalara sarınmış Ejderhavuran'a doğru baktı.

"Essi," dedi, "cezir ne zaman başlar?"

"Anlamadım?"

"Deniz ne kadar çekilir burada?"

"Haa, evet, şimdi anladım. Denizin dibi çizgisine kadar çekilir."

"Ne çizgisiymiş bu?"

"Denizin dibini oluşturan ve kenarda dimdik aşağıya inen zemin çizgisi."

"Ejderhavuran peki?"

"O tam kenardadır."

"Yani ayaklar ıslanmadan ulaşılır Ejderhavuran'a. Ne kadar zamanım kaldı?"

"Bilmiyorum." Göznuru alnını buruşturdu. "Buranın yerlilerine sormak gerekir. Ancak bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmam, Geralt. Baksana, kara ve Ejderhavuran arasında kayalıklar var, bütün kıyı fiyortlar ve kanallarla dolu. Cezir başladığında içleri suyla dolu anaforlar ve çukurlar oluşur oralarda. Kim bilir bunlar acaba..."

Denizden, neredeyse hiç görülemeyen kayalıklar tarafından suya çarpma sesi ve yüksek perdeden ahenkli bir çığlık duyuldu.

Denizkızı, endamını sergileyerek ve kuyruğunu zarif bir şekilde suya vurarak dalganın üzerinde süzülürken, "Ak saçlı!" diye bağırdı.

"Sh'eenaz!" diye seslendi Geralt ve el salladı.

Denizkızı yüzerek kayalıklara yaklaştı, köpüklerle kaplı yeşil suyun içinde dikey pozisyonda durdu, saçlarını elleriyle arkaya doğru atarken üst bedenini bütün cazibesiyle gözler önüne serdi. Geralt göz ucuyla Essi'ye baktı. Kız hafifçe kızarmıştı ve elbise-

sinin altından belli bile olmayan kendi cazibe noktalarına üzgün ve utangaç bir ifadeyle kısa bir an baktı.

Denizkızı şarkı söyler gibi, "Benimki nerede?" diye sordu ve yüzerek yaklaştı. "Burada olması gerekiyordu."

"Buradaydı. Üç saat bekledi ve gitti."

"Gitti mi?" diye şaşkınlıkla sordu Sh'eenaz tiz perdeden şakıyarak. "Beklemedi mi? Üç saatçikten fazla dayanamadı mı? Tahmin etmiştim! Zerre kadar özveri yok onda! Zerre kadar! İğrenç, iğrenç, iğrenç! Peki, sen burada ne yapıyorsun, ak saçlı? Sevgilinle dolaşmaya mı çıktın? Hoş bir çiftsiniz, bacaklarınız tipinizi bozuyor yalnızca."

"Sevgilim değil o. Birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Öyle mi?" Sh'eenaz şaşırmıştı. "Yazık. Uyumlusunuz, birbirinize yakışıyorsunuz. Kim bu?"

Göznuru aksanlı bir ritim ve Witcher'ın sesinin onunkinin yanında karga gaklaması gibi kaldığı bir melodiyle, "Ben Essi Daven, şairim. Seninle tanıştığıma sevindim, Sh'eenaz."

Denizkızı ellerini suya çarpıp yüksek perdeden güldü.

"Ne güzel!" dedi. "Dilimizi biliyorsun! Yemin ederim siz insanlar beni şaşırtıyorsunuz. Gerçekten, öyle anlatıldığı kadar farklı değiliz birbirimizden."

Witcher, denizkızı kadar şaşırmıştı, oysa eğitimli ve kültürlü Essi'nin eski lisanı, elflerin dilini daha iyi bildiğini tahmin etmesi gerekirdi. Eski lisanın şarkı formunu denizkızları, deniz cadıları ve su perileri kullanırdı. Witcher, ona zor gelen denizkızı dilinin karmaşık melodik yapısının Göznuru açısından bir kolaylık olduğunu da anlamalıydı.

"Sh'eenaz!" diye seslendi Witcher. "Yine de biraz farklıyız birbirimizden; bizi zaman zaman farklı kılan şey, dökülen kandır

çoğunlukla! Kim... İnci avcılarını şu kayalıkların orada kim öldürdü? Söyle bana!"

Denizkızı suya daldı, su fokur fokur kaynadı. Bir saniye sonra denizkızı yıldırım hızıyla su yüzeyine çıktı; güzel yüzünü çirkin bir ifadeyle buruşturmuştu.

"Sakın ha!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Sakın merdivenlere yaklaşayım demeyin! Size göre değil orası! Onlarla dalaşmayın! Size göre bir iş değil bu!"

"Ne? Neymiş bize göre olmayan?"

"Size göre değil!" diye kükredi Sh'eenaz ve kendini sırtüstü dalgaların üzerine attı.

Sular göğe doğru sıçradı. Witcher ve şair, denizkızının dalgaların arasında dönen çatallı kuyruğunu bir an daha gördüler, derken Sh'eenaz derinlere dalıp kayboldu.

Göznuru, ani bir rüzgârın çözdüğü saçlarını eliyle düzeltti. Başını önüne eğip kıpırdamadan öylece durdu.

"Haberim yoktu," dedi Geralt hafifçe öksürürken, "eski lisanı bu kadar iyi bildiğinden haberim yoktu, Essi."

"Nereden haberin olacak," dedi Essi, sesinde anlaşılmaması olanaksız bir buruklukla. "Çünkü... sonuçta beni pek tanımıyorsun."

6

"Geralt," dedi Dandelion, av köpeği gibi burnunu çekip çevresine bakarken. "Burası berbat kokuyor. Sana da geliyor mu?"

"Ne bana geliyor mu?" Witcher havayı burnundan içine çekti. "Ben çok daha pis kokan yerlerde oldum. Deniz kokusu bu yalnızca."

Ozan başını çevirip kayalıkların arasına tükürdü. Su, yarık taşların arasından gürül gürül akıyor, köpürüyor ve çağlıyordu, dalgaların yaladığı iri kum çukurlarını açığa çıkarıyordu.

"Bak, her yer nasıl da kurudu, Geralt. Onca su nereye gitti? Şu metcezir olayının sırrı nedir yahu? Nereden geliyor bu sular? Bunu hiç düşündün mü sen?"

"Hayır, başka dertlerim vardı."

Bence şöyle oluyor," dedi Dandelion hafifçe diz çökerek. "En derinlerde, bu lanet olası okyanusun en dibinde kocaman bir canavar oturuyor, şöyle her yeri pullu şişko bir katil, çirkin kafasında boynuzları olan bir hilkat garibesi. Karnına zaman zaman su çekiyor ve bu suyla birlikte canlı olan ve yenebilen her şeyi, balıkları, ayıbalıklarını, kaplumbağaları, evet suda ne varsa içine dolduruyor. Avını midesine indirdikten sonra suyu tükürüyor ve met oluyor. Sence, Geralt?"

"Bence aptalsın. Yennefer bana bir gün gelgitin aydan kaynaklandığını söylemişti."

"Ne berbat bir saçmalık! Ayın denizle ne ilgisi olabilir ki? Dolunaya bakıp köpekler havlar yalnızca. O yalancı seni kandırıp eğlenmiş, Geralt. Bildiğim kadarıyla da ilk kez yapmamış bunu."

Witcher yorum yapmamayı yeğledi. Çekilen suların kayalıklar arasında açıkta bıraktığı nemden parlayan taşlara baktı. Kayaların arasından sular hâlâ şarıl şarıl akıp köpürüyordu ama buralardan atlamak kolaymış gibi duruyordu.

"O halde işbaşına," dedi Geralt, ayağa kalktı, sırtında asılı olan kılıcını eliyle itip düzeltti. "Daha fazla bekleyemeyiz, yoksa sular yükselmeye başlamadan dönmeyi başaramayız. Benimle gelmekte ısrarcı mısın hâlâ?"

"Evet. Şiir ve şarkı malzemesi kozalak değildir, ağaçların altında bulamazsın. Ayrıca yarın bebeğin doğum günü."

"Ben bir bağlantı kuramadım."

"Yazık. Doğum günlerimizde birbirimize bir şeyler armağan etmek biz normal insanlar arasında âdettir. Ama armağan almaya param yetmez. Denizin dibinden onun için bir şey çıkarmak istiyorum."

"Bir ringa mı armağan edeceksin kıza? Ya da mürekkep balığı?"

"Sersem. Bir kehribar, belki de küçük bir denizatı ya da güzel bir midye bulurum. Mesele, onu düşündüğümü ve sevdiğimi gösterecek bir simge olması. Göznuru'nu severim ben, o yüzden sevindirmek istiyorum. Anlamadın mı? Tahmin etmiştim zaten. Hadi bakalım! Sen önden çünkü bir yerlerde bir canavar olabilir."

"Tamam." Witcher kıyıdaki setten atlayıp yosun kaplı, kaygan taşların üzerine bastı. "Ne olur ne olmaz diye seni korumak için önden gidiyorum. Seni düşündüğümün ve sevdiğimin kanıtı olarak. Ama aklında olsun, eğer bağırırsam, kılıcıma takılma ve tabana kuvvet kaç. Biz oraya denizatı toplamaya gitmiyoruz. İnsanları öldüren bir canavarla hesaplaşmaya gidiyoruz."

Kayalık diplerinde hâlâ fokurdayan suyun içinde yer yer bata çıka yürüyerek, üzerindeki suyun çekildiği zeminin labirentlerine, kum ve ketencik dolu çukurlara daldılar. Derken yağmurun başlamasıyla birlikte sırılsıklam oldular. Dandelion hemen durdu, topuğunu çakıl taşlarına gömüp su bitkisi topaklarını karıştırdı.

"Aa, baksana Geralt, minicik bir balık. Amaan, kapkara! Aa, burada da küçük bir yılanbalığı var. Şuradaki peki? Nedir o? Kocaman şeffaf bir pireyi andırıyor. Hele şurada... Tanrım! Geraaalt!"

Witcher elini kılıcına atıp hemen arkasına döndü.

Bir kurukafaydı bu, bembeyazdı, taşların üzerinden kayıp kumla kaplı kaya çatlağının içine düştü. Üstelik onunla da bitmiyordu.

Dandelion, göz hizasında kıvrılıp duran halkalı deniz solucanını görünce silkindi ve tuhaf bir ses çıkardı. Witcher omuzlarını silkti, dalgaların örttüğü taşlık zemine, Ejderhavuran diye bilinen, şimdi dağ gibi görünen sivri uçlu kayalıklara döndü. Büyük bir dikkatle ilerliyordu. Bastığı zemin, denizhıyarları, midyeler ve yosunlarla kaplıydı. Su dolu çukurların içinde denizanaları dalgalanıyor, denizyıldızları daireler çiziyordu. Sinek kuşları gibi alacalı küçük yengeçler yanlara doğru kaçarak onlardan uzaklaşıyor ve kıskaçlarını bir açıp bir kapatıyorlardı.

Geralt, taşların arasına gömülmüş cesedi uzaktan fark etmişti. Boğularak ölen kişinin su bitkilerinin arasından görülen göğüs kafesi hareket ediyordu, oysa hareket edecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Her yer yengeç kaynıyordu. Ceset, suyun içinde en çok bir gün kalmış olmalıydı, gelgelelim yengeçlerin öylesine ağır bir saldırısına uğramıştı ki yakından incelemenin bir anlamı yoktu. Witcher ağzını bile açmadan cesetten dönüp yönünü değiştirdi. Dandelion hiçbir şey fark etmemişti.

"Burada çürüme kokusu var," diye söylendi şair, Geralt'a yetişmeye çalışırken. Yere tükürdü, şapkasındaki suyu silkeledi. "Yağmur yağıyor, hava soğudu. Hastalanıp sesimi kaybedeceğim, lanet olsun..."

"Mızmızlanmayı bırak. Dönmek istiyorsan, yolu biliyorsun."

Ejderhavuran'ın hemen arkasında dümdüz bir kayalık satıh uzanıyordu. Hemen arkasında derin ve hafif hafif dalgalanan deniz vardı. Alçak su seviyesinin sınırıydı burası.

"Hey, Geralt!" Dandelion çevresine bakındı. "Anlaşılan senin canavar, alçalan suyla birlikte denizin derinliklerine çekilecek kadar akıllıymış. Ama sen onun buralarda göbeğini yayıp oturduğunu, senin onu öldürmeni beklediğini sandın mutlaka, değil mi?"

"Kes sesini."

Witcher, sathın ucuna doğru yaklaştı, oturdu, ellerini kayalığın kaplı olduğu keskin midyelerin üzerine dikkatlice koydu. Hiçbir şey göremiyordu; su kopkoyuydu ve yağmur hâlâ çiselediği için yüzeyi hareketli ve bulanıktı.

Dandelion resiflerin eteğinde geziniyor, en inatçı yengeçleri bile tekmeliyor, üzerinden suların damladığı, yosunların lif lif asılı olduğu, kabukluların ve istiridyelerin dizildiği kayalıklara bakıyordu.

"Hey, Geralt!"

"Ne var?"

"Şu midyelere baksana! İncili istiridye bunlar, değil mi?"

"Hayır."

"İstiridyelerden anlar mısın?"

"Hayır."

"O halde öğreninceye kadar fikrini kendine sakla. İncili istiridye bunlar, hiç kuşkum yok. Hemen inci toplamaya başlıyorum, bu gezintinin kârı nezle dışında iyi bir şey de olsun bari. Toplayayım mı, Geralt?"

"Topla. Canavar, inci avcılarına saldırıyor. Toplayanlar da bu sınıfa girer."

"Yani yem mi olayım?"

"Topla, topla. Büyük istiridyeleri al, içlerinde inci yoksa çorba yaparız."

"Bir bu eksikti. Ben içlerindeki incileri alacağım, gerisi bana vız gelir. Lanet olsun... Şu işe bak... Nasıl... uff yaa... açacağım ben bunu? Yanında bıçak var mı, Geralt?"

"Bıçak bile mi almadın yanına?"

"Adam bıçaklamıyorum ben, şairim. Lanet olsun, sırt çantama atacağım bunu, içindeki inciyi sonra çıkarırım. Heey! Defol!"

Yengeç, Dandelion'ın attığı tekmeyle Geralt'ın kafasının üzerinden uçup dalgaları boyladı. Witcher gözünü simsiyah bulanık suya dikmiş, düz sathın kenarından usulca ilerlerken, Dandelion'ın istiridye kabuklarını kırmak için üzerlerine taşla vurduğunu duyuyordu.

"Dandelion! Gel bak ne göstereceğim!"

Çentikli, çatlak sathın uç kısmında ansızın dikdörtgen şeklinde aşağıya doğru uzanan keskin bir kenar belirmişti. Suyun içinde beyaz mermerden köşeli, devasa, düzgün kalıplar vardı, üzerlerini derinlerde rüzgâra kapılmış çiçekler gibi sallanan suyosunu, yumuşakçalar ve küçük yengeçler kaplamıştı.

"Nedir bu? Şeye... merdivene benziyor."

"Merdiven zaten," diye fısıldadı Dandelion şaşkınlık içinde. "Oo, sualtı kentine inen merdiven bu. Dalgaların yuttuğu efsanevi Ys'e. Derinlerdeki kentin, sualtındaki Ys'in efsanesini duymuş muydun? Bu konu üzerine bir balat yazacağım, rakiplerimin gözleri yuvalarından fırlayacak. Gidip yakından bakmalıyım... baksana şurada mozaik gibi bir şey var, içine bir şey kazınmış ya da yerleştirilmiş sanki... Yazı mı bu? Çekilsene, Geralt."

"Dandelion! Çok derin orası! Kayacaksın..."

"Kayarsam kayayım. Nasılsa ıslandım. Bak, şurası sığ, birinci basamakta kemerime kadar ancak geliyor. Ve de balo salonu kadar geniş. Aa, lanet olsun..."

Geralt yıldırım hızıyla suya atladı ve boğazına kadar suya batmış olan ozanı tuttu.

"Şu boktan şeye takılıp tökezledim." Dandelion silkinirken soluk almaya çalıştı ve iki eliyle birden kavradığı üzerinden sular damlayan, kabuğu çivit mavisi kocaman yassı bir istiridyeyi havaya kaldırdı. Kabuğun üzerini püskül püskül yosunlar kaplamıştı.

"Bu merdivende bunlardan bir sürü var. Çok güzel bir renk, değil mi? Gel, senin sırt çantana atayım bunu, benimki doldu."

"Çekil oradan," diye homurdandı Witcher, kızmıştı. "Derhal sathın üzerine geri dön, Dandelion. Oyun değil bu."

"Sus. Duydun mu? Neydi bu?"

Geralt duymuştu. Ses aşağıdan, suyun içinden gelmişti. Derin ve boğuktu, aynı zamanda zayıftı, alçaktı, kısa ve kesik kesikti. Bir çan sesiydi bu.

"Bir çan bu, biliyordum, biliyordum işte," diye fısıldadı Dandelion, kendini sathın üzerine doğru çekerken. "Haklıydım, Geralt. Batık Ys'in, derinlere gömülen canavarlar kentinin çanı bu. Boğulup gidenler bizlere böylece..."

"Sen susacak mısın artık?"

Ses tekrarlandı. Bu sefer daha yakından gelmişti.

"...korkunç yazgılarını hatırlatıyorlar," diye devam etti ozan, tuniğinin suyu emmiş olan ucunu sıkarken. "Bu çan bir uyarı..."

Witcher, kulaklarını Dandelion'ın sözlerine kapayıp dikkatini başka düşüncelere verdi. Duyumsuyordu, bir şey vardı orada.

"Bu bir uyarı." Dandelion, konsantre olduğunda her zaman yaptığı gibi dilini biraz çıkardı. "Bizi uyarmak için, onların neler... hım... Biz unutmayalım diye... hım... hımmm... Buldum!

Çanın yüreği boğuk boğuk çınlayıp,
ölümün şarkısını söyler,
Kolaydır ölüm çünkü acı olan unutmaktır..."

Witcher'ın durduğu yerin hemen dibinde suyun içinde bir patlama oldu. Dandelion tiz bir çığlık attı. Köpüklerin arasından yukarı doğru fırlayan canavar, dişli, geniş, tırpana benzeyen kılıcıyla Geralt'a saldırdı. Geralt, suyun kabarmaya başladığı

andan itibaren kılıcını eline almıştı; kalçasını savurarak döndü ve canavarın pörsük ve pullu kılıcına indirdi. Sonra hemen suyun yeniden kabardığı diğer yana döndü. Suyun içinden miğferi ve askerî üniformayı andıran, yosun kaplı bakırımsı bir şey yükseldi. Witcher hızını alıp kendisine doğrultulan mızrağın ucunu kılıcıyla kopardı ve bu hareketin hızıyla balığı andıran, dişli yaratığın ağzını ortadan ikiye ayırdı. Sathın kenarına doğru geriye sıçramasıyla birlikte sular her yöne saçıldı.

"Kaç, Dandelion!"

"Ver, elini!"

"Kaç, lanet olsun!"

Bir sonraki yaratık büyük dalgaların arasından peyda oldu, yeşil ve kaba pençelerinde tuttuğu palayı havada çevirdi. Witcher midyelerle kaplı kayalıktan aşağıya kayıp gardını aldı ama balık gözlü yaratık ona yaklaşmadı. Yaratığın boyu posu Geralt'ınkine yakındı, sular onun da beline kadar geliyordu ancak başının üzerindeki dimdik taraksı ibik ve şişirdiği solungaçları onu olduğundan daha yapılı gösteriyordu. Kocaman dişlerle dolu geniş ağzını yayarak sırıtmasında açıkça zalimlik vardı.

Kırmızıya boyanmış suyun içinde seğiren iki bedene aldırmadan iki eliyle kavradığı balçaksız uzun saplı palasını havaya kaldırdı. İbiğini ve solungaçlarını daha da şiddetli şişirip palasına ustalıklı hareketlerle havada daireler çizdirdi. Geralt, palanın sesler çıkararak döndüğünü kıpırdamadan izledi.

Yaratık öne doğru bir adım atar atmaz Witcher'ın üzerine iri bir dalga yolladı. Geralt buna yanıt olarak kılıcını değirmen çarkı gibi çevirdi. Sonra o da öne doğru bir adım atıp tahrike tahrikle karşılık verdi.

Balık gözlü uzun parmaklarını ustalıklı bir kavrayışla kılıç sapının çevresinde döndürdü, kaplumbağa kabuğu ve bakırla kaplı

omuzlarını yavaşça indirdi, dirseklerine kadar suya dalmasıyla birlikte silahı da görünmez oldu. Witcher, sağ eliyle balçağın altından, sol eliyle sapından olmak üzere kılıcını iki eliyle kavradı, havaya kaldırdı ve sağ omzunun üzerinden biraz yana doğru kaydırdı. Canavarın gözlerinin içine baktı; opal gibi parlayan balık gözleriydi bunlar, buz gibi yanıp sönen damla şeklinde göz bebekleriydi. Madenî bir havası olan bu gözler hiçbir ifade taşımıyor, yaratığın niyetini belli etmiyordu. Saldıracağına dair hiçbir belirti yoktu bu gözlerde.

Derinlerden, karanlıklara inen en alt basamaklardan çan sesleri duyuldu yine. Sesler gitgide yaklaşıyor, netleşiyordu.

Balık gözlü öne doğru fırladı ve kılıcını sudan süratle çıkardı, akıllara durgunluk veren bir hızla alttan yukarıya doğru müthiş bir darbe savurdu. Darbenin sağdan geleceğini hesaplayan Geralt şans eseri kurtulmuştu. Darbeyi, kılıcının ucunu yere doğru tutup bedenini çevirerek, sonra silahını hızla döndürüp canavarın palasıyla çakıştırarak savuşturdu. Şimdi her şey aralarından kimin silahının sapına önce sarılacağına, bıçakların durağan dengesinden vuruşa kimin geçeceğine bağlıydı. Her iki taraf da bu darbe için olanca güçlerini toplayıp bedenlerinin ağırlığını doğru bacağa vermeye çalışıyordu. Geralt, canavarın kendisi kadar atak olduğunun bilincindeydi.

Ancak balık gözlünün parmakları daha uzundu.

Witcher silahını kalçasının üzerinden savurup canavarın böğrüne sapladı, yarım bir dönüşün ardından bütün ağırlığının baskısını kullanarak yaratığın içini kılıcıyla iyice oydu, canavarın uzaktan gelen cansız, rastgele ve beceriksiz darbesinden kolayca kurtuldu. Canavar sesini bile çıkaramadan koca ağzını ardına kadar açtı ve bir anda koyu kırmızıya boyanan suyun içinde kayboldu.

"Ver elini! Çabuk!" diye bağırdı Dandelion. "Sürü halinde yüzerek geliyorlar! Gördüm onları!"

Witcher, ozanın sağ elini sımsıkı tutup bedenini taş satha doğru kaldırdı. Arkasından dev bir dalga duvara vurdu.

Gelgit başlıyordu.

Arkalarından sular yükselerek gelirken hızla koşarak kaçtılar. Geralt arkasına dönüp baktığında balığa benzer başka yaratıkların zıpladığını, üstelik kalabalık olduklarını ve kaslı ayaklarını ustalıkla öne doğru atarak onları kovaladıklarını gördü. Geralt hiç konuşmadan adımlarını sıklaştırdı.

Dandelion soluk soluğa kalmıştı, güçlükle koşuyor, bu arada dizlerine kadar çıkmış olan suyu yanlara sıçratıyordu. Ansızın tökezledi, suyun içine düştü, kollarını uzatıp tutunarak yosunların arasından yukarı çıktı. Geralt onu kemerinden tuttuğu gibi, fokur fokur kaynayan dalga köpüklerinin arasından çekip çıkardı.

"Kaç!" diye bağırdı. "Ben engellerim onları!"

"Geralt..."

"Kaç, dedim, Dandelion! Sular birazdan çukurluğu dolduracak, o zaman kurtulamayız buradan! Olanca gücünle koş!"

Dandelion inledi, sonra koşmaya başladı. Witcher da onun peşi sıra koştu, canavarların takibi dağılarak sürdüreceklerini varsayıyordu. Onların sürü halinde kalmaları durumunda hiç şansı olmadığını biliyordu.

Canavarlar ona çukurlukta yetiştiler. Çünkü sular, onların yüzebileceği kadar yükselmişti artık, Geralt ise köpüklerin arasından kaygan taşlara basarak ilerlemek için savaş veriyordu. Gelgelelim çukurluk dardı, canavarların burada toplu saldırıya geçmeleri olanaksızdı. Geralt, Dandelion'ın kurukafayı bulduğu yere gelince durdu.

Arkasına dönüp bakınca sakinleşti.

İlk canavarı kılıcının ucuyla muhtemelen şakağından vurdu. Bir tür savaş baltası taşıyan ikincinin karnını yardı. Üçüncü kaçtı.

Witcher dar geçide daldı ve o anda dev bir dalga gümbürtüyle yaklaştı, onu köpüklerin içine aldı, oracıkta bir anafor oluşturdu ve Geralt'ı kayalıklardan kopardığı gibi fokurdayan suyun içine sürükledi. Witcher, girdabın içinde çırpınan balığa benzer bir yaratıkla boğuşmaya başladı, sonra ona bir tekme atarak kendinden uzaklaştırdı. Derken biri onu bacaklarından yakaladığı gibi dibe doğru çekti. Sırtı bir kayalığa çarpınca gözlerini açtı. Açar açmaz düşmanlarının hızla inen, iki yıldırımı andıran siluetlerini gördü. İlk yıldırımı kılıcıyla savuşturdu, ikincisine karşı da sol kolunu kaldırdı. Darbeyi, ardından da derin bir sızı ve tuzun canını yaktığını hissetti. Ayak çırparak dipten yükselmeye başladı, su yüzüne çıktı, parmaklarını birleştirip bir işaret yaptı. Boğuk bir patlama oldu; kısa ve şiddetli bir ağrı kulaklarına vurdu. Witcher kollarıyla ve bacaklarıyla suyu bedeninden uzaklaştırmaya çalışırken, buradan çıkabilirsem, diye düşündü, eğer buradan çıkabilirsem atıma atlayıp Vengerberg'e, Yen'e gideceğim ve bir kez daha deneyeceğim... Buradan çıkabilirsem...

Sanki bir borazan sesi duyar gibi oldu. Bir boru sesi...

Boğazda bir kez daha patlayan dalga onu yukarı kaldırıp kocaman bir kaya parçasının üzerine yüzükoyun attı. Boru sesini ve Dandelion'ın çığlıklarını şimdi açıkça duyuyor gibiydi, sesler sanki dört bir yandan geliyordu. Burnuna dolmuş tuzlu suyu püskürttü, çevresine bakındı, yüzüne yapışmış ıslak saçlarını geriye doğru itti.

Kıyıdaydı, tam da yola çıktıkları noktaya dönmüştü şimdi. Taşların üzerinde yüzükoyun yatıyordu, çevresinde dalgalar kayalıklara çarpıp köpürüyordu.

Arkasında kalan çukurluk, dar bir boğaza dönüşmüştü, dalgaların üzerinde boz rengi kocaman bir yunus zıp zıp zıplıyordu. Sırtına denizkızı oturmuş, ıslak yeşil saçlarını sağa sola savuruyordu. Memeleri çok güzeldi.

"Ak saçlı!" diye seslendi şarkı söyler gibi ve kocaman, sivri, helezon biçimindeki istiridyeyi tuttuğu elini salladı. "Yaşıyor musun?"

"Yaşıyorum," dedi Witcher şaşkınlıkla. Onu saran köpükler pembeye boyanmıştı. Sol kolu kaskatıydı, yaranın içine giren tuzdan yanıyordu. Ceketinin kolu boylu boyunca yırtılmıştı, açık yerden kan fışkırıyordu. Çıkabilmişim, diye düşündü. Bir kez daha başardım. Ama hayır, hiçbir yere gitmeyeceğim.

Dandelion'ın ıslak zeminde tökezleyerek ona doğru koştuğunu fark etti.

"Onları durdurdum!" dedi denizkızı melodik sesiyle ve yeniden deniz kabuğunun içine soluğunu üfledi. "Ama uzun süre yapamam bunu! Kaç ve buraya bir daha gelme, ak saçlı! Deniz sana göre değil!"

"Biliyorum!" dedi Geralt bağırarak. "Biliyorum! Teşekkürler, Sh'eenaz!"

7

"Dandelion," dedi Göznuru, sargı bezinin ucunu dişleriyle ortadan ikiye ayırıp Geralt'ın el bileğine sararken. "Merdivenin altındaki bir yığın istiridye kabuklarının nereden geldiğini bana açıklar mısın? Drouhard'ın karısı şu an onları toplayıp atıyor ve ikiniz hakkında ne düşündüğünü ulu orta söylüyor!"

"İstiridye kabukları mı?" diye sordu Dandelion şaşırmış gibi yaparak. "Hiçbir fikrim yok. Ördekler uçarken düşürmüştür belki?"

Geralt başını çevirip gülümsedi. Dandelion'ın sabahtan öğleye kadar istiridyeleri açmasını, içlerindeki kaygan etleri kurcaladıktan sonra ettiği küfürleri anımsadığı için gülümsüyordu. Dandelion bunca uğraşa, parmaklarını kesmesine, gömleğinin leke içinde kalmasına karşın tek bir inci bulamamıştı. Aslında şaşmamak gerekirdi çünkü bunlar inci istiridyesi değil, sıradan kara kabuk midyesiydi. Dandelion ilk midyeyi açtıktan sonra midye çorbası pişirme fikrinden vazgeçmişlerdi çünkü içlerindeki etler gözlerini yaşartacak kadar kötü kokuyordu.

Göznuru, pansumanı tamamladıktan sonra ters çevrilmiş olan banyo teknesinin üzerine oturdu. Witcher, uzman elinden çıkmış gibi sarılmış koluna bakıp teşekkür etti. Yarası oldukça büyük ve derindi, dirseğine kadar uzanıyor ve kolunu her oynattığında çok sızlıyordu. Yarayı daha kıyıdayken geçici olarak sarmışlar ancak eve ulaşıncaya kadar sargı açılmıştı. Göznuru gelmeden az önce, Geralt yarık koluna pıhtılaşmayı destekleyici bir iksir sürmüş ve uyuşturucu bir başka iksir de eklemişti. Essi, Dandelion ve Geralt'ın yarayı bir misinayla dikmeye çalıştıkları sırada yetişmişti. Onları durdurmuş ve yarayla kendisi ilgilenmişti. O sırada Dandelion, yaşanan boğuşmayı renkli ifadelerle anlatmış ancak olayın bir balada dönüştürülme haklarının yalnızca ona ait olduğunun defalarca altını çizmişti. Essi, Geralt'ı soru yağmuruna tutmuş ama yanıt alamamıştı. Witcher'ın ondan bir şeyler gizlediğini düşünerek kızmış, yüzünü asıp soru sormayı bırakmıştı.

"Agloval'in haberi var," dedi kız. "Dönüşte sizi görenler olmuş. Drouhard'ın karısı merdivende kanı görür görmez başlamış dedikodu yaymaya. Halk, dalgaların bir şeyleri kıyıya vuracağı

umuduyla sahile koştu ve hâlâ orada bekleşiyor ama bildiğim kadarıyla bir şey bulamadılar."

"Bulamayacaklar da," dedi Witcher. "Agloval'in yanına yarın gideceğim ama fırsat bulursan onu uyar, halka Ejderhavuran çevresinde dolanmayı yasaklasın. Ama şu merdivenden ve Dandelion'ın Ys kenti zırvasından söz etme lütfen, yoksa hazine avcıları oraya akın eder ve yeni canlar gider..."

"Dedikodu kumkuması değilim ben," dedi Essi iyice bozularak ve sert bir hareketle buklesini alnından itti. "Sana bir şey soruyorsam, amacım hemen çeşmenin başına koşup bunları çamaşırcı kadınlara anlatmak değildir."

"Kusura bakma lütfen."

"Gitmeliyim," dedi Dandelion ansızın. "Akeretta'yla randevum var. Geralt, senin ceketini giyeceğim, benimki bombok durumda ve hâlâ ıslak."

"Burada her şey ıslak," dedi Göznuru iğneleyici bir biçimde ve yere atılmış giysilere ayakkabısının burnuyla iğrenerek dokundu. "Nasıl yapabiliyorsunuz, anlamıyorum. Şunları doğru düzgün asıp kurutmalısınız. İnanılır gibi değilsiniz."

"Kendiliğinden kurur." Dandelion, Geralt'ın nemli ceketini giydi ve kollardaki gümüş perçinlere keyifle baktı.

"Sen öyle san. Peki, bu ne böyle? Bu sırt çantası hâlâ balçık ve yosun dolu! Peki bu... Nedir bu? İğrenç!"

Geralt ve Dandelion, Essi'nin elinde tuttuğu çivit mavisi kabuğa bakıyorlardı. Unutmuşlardı onu. İstiridye biraz aralanmıştı ve ağır bir koku yayıyordu.

"Bir armağan," dedi ozan ve kapıya doğru uzaklaştı. "Yarın senin doğum günün, öyle değil mi bebeğim? Yani bu armağan senin."

"Bu mu?"

"Güzel, değil mi?" Dandelion burnunu çekti ve hemen ekledi. "Geralt'tan. Senin için seçti. Hoşça kalın..."

Dandelion gittikten sonra Öznuru bir süre hiç konuşmadı. Witcher leş gibi kokan istiridyeye bakıp hem kendi hem de Dandelion adına utandı.

"Bana doğum günü armağanı mı vermek istedin?" diye usulca sordu Essi, istiridyeyi kendinden uzaklaştırarak. "Gerçekten mi?"

"Ver onu bana," dedi Witcher sertçe. Şilteden doğrulup sargılı kolunu tuttu. "O serseri adına senden özür dilerim..."

"Hayır," dedi kız ve kemerine takılı bir kılıftan küçük bir bıçak çıkardı. "Gerçekten çok hoş bir istiridye, anı olarak saklayacağım. Önce yıkayıp içindekileri... boşaltmak gerekecek ama. Camdan dışarıya atacağım, kediler yesin."

Bir şey hafif bir tıkırtıyla yere düşüp bir süre yuvarlandı. Geralt gözlerini iri iri açıp o şeyi Essi'den önce gördü.

Bir inciydi bu. Opak gibi parlayan, ışıl ışıl yanan soluk mavi, bezelye tanesi büyüklüğünde bir inciydi bu.

"Tanrılar..." Öznuru da görmüştü inciyi şimdi. "Geralt... İnci!"

"Evet, inci." Geralt gülümsedi. "Bak, gerçekten bir armağan aldın işte. Çok sevindim."

"Geralt, ben bunu kabul edemem. Bu incinin bedeli..."

"O senindir," diye kızın sözünü kesti Witcher. "Dandelion gerzeğin teki olsa da doğum gününü hatırladı. Seni sevindirmek istedi. Uzun süre bağıra çağıra bunu söyledi. Demek kader bunu duydu ve yerine getirdi."

"Ya sen, Geralt?"

"Ben mi?"

"Sen de mi... Sen de mi beni sevindirmek istedin? Bu çok güzel bir inci... Müthiş pahalı olmalı... Üzülmez misin?"

"Beğendiğine sevindim. Eğer üzgün olduğum bir şey varsa... o da..."

"Evet?"

"O da seni Dandelion kadar, doğum gününü bilecek ve anımsayacak kadar tanımıyor olmam. Seni, armağanlar verip sevindirecek kadar tanımamam. Sana... bebeğim diyememem."

Essi, Geralt'a yaklaşıp kolunu ansızın boynuna doladı. Witcher hızlı ve çevik bir hamleyle kızın bir sonraki hareketini engelleyip dudaklarını dudaklarından kaçırdı, soğuk bir dokunuşla onu yanağından öptü, sağlam kolunu beceriksiz, mesafeli ve ihtiyatlı bir tavırla beline doladı. Kızın kaskatı kesilip kendini ağır ağır geri çektiğini ancak kollarının hâlâ omzunda durduğunu hissetti. Kızın ne beklediğini bilse de bunu yapmadı, onu kendine doğru çekmedi.

Essi onu bırakıp tavandaki küçük pencereye doğru döndü.

"Belli ki," dedi kız ansızın, "beni pek tanımıyorsun. Beni neredeyse hiç tanımadığını unutmuşum."

"Essi," dedi Witcher bir an sustuktan sonra, "ben..."

"Ben de seni pek tanımıyorum," diye Witcher'ın sözünü sertçe kesti kız. "Ne yapalım yani? Seni seviyorum. Bunu engelleyemiyorum."

"Essi!"

"Evet. Seni seviyorum, Geralt. Ne düşündüğün benim için hiç fark etmez. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum, şu nişan töreninde..."

Sustu ve başını önüne eğdi.

Kız önünde duruyor ve Geralt onun yerinde palasını suyun içine gizlemiş balık gözlü olmadığına üzülüyordu. Balık gözlünün karşısında bir şansı olabilirdi ama bu kızın karşısında hiç yoktu.

"Bir şey söylemiyorsun," dedi kız. "Hiçbir şey, tek söz söylemiyorsun."

Yorgunum, diye düşündü Geralt, hem de çok güçsüz. Oturmalıyım, gözlerim kararıyor, çok kan kaybettim ve hiçbir şey yemedim. Şu lanet olası minicik oda, diye içinden geçirdi. Bir sonraki fırtınada yıldırım düşsün ve yanıp gitsin. Rahat ve güvenli bir şekilde oturup, hatta ellerini tutarak sohbet edebileceğim iki aptal sandalye ve masa neden yok burada? Ot şiltenin üzerine oturmak ve onu yanıma çağırmak zorundayım. Bakla samanıyla doldurulmuş bir çuval hiç güvenli değil, kaçıp kaybolamazsın...

"Gel, yanıma otur, Essi."

Kız biraz duraksadıktan sonra denileni yaptı. Ama nazikçe, az da olsa arada mesafe bırakarak oturdu.

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Kanlar içinde olduğunu ve Dandelion'ın seni sürükleyerek kıyıya getirdiğini duyduğumda evden çıkıp deliler gibi koştum," diye fısıldadı. "Nereye gittiğimi bilmeden, hiçbir şeye aldırmadan koştum. Ve sonra... Ne düşündüm, biliyor musun? Bunun bir sihir olduğunu, beni gizlice efsunlayıp kendine mahkûm ettiğini, beni haberim olmadan bir işaretle, kurt madalyonunla, kötücül bir bakışla büyülediğini düşündüm. Böyle düşündüm ama durmadım, koşmayı sürdürdüm çünkü içimden böyle geldiğini, senin büyüne kapılmayı istediğimi kavradım. Ama gerçeğin daha korkunç olduğu çıktı ortaya. Sen beni efsunlamamış, bana büyü yapmamıştın. Neden, Geralt? Neden efsunlamadın beni?"

Geralt susuyordu.

"Bu bir sihir olsaydı," diye devam etti kız, "o zaman her şey basit ve kolay olurdu. Senin iktidarına itaat eder ve bundan mutluluk duyardım. Ama böyle... ben mutlaka... Bana ne olduğunu bilmiyorum..."

Lanet olsun, diye düşündü Witcher, eğer Yennefer benimle birlikteyken benim şimdi hissettiklerimi hissediyorsa acıyorum ona. Artık hiçbir şeye şaşırmayacağım. Asla ondan nefret etmeyeceğim... Asla.

Çünkü belki de Yennefer benim şu an hissettiklerimi hissediyordur; şu an yerine getiremeyeceğim bir şeyi yerine getirme zorunluluğu hissediyorum kendimde, oysa o şeyi yerine getirmek Agloval ile Sh'eenaz'ın birleşmesinden daha olanaksız. Küçük bir özverinin yeterli olmadığını, her şeyi feda etmek gerektiğini, hatta bunun bile yetemeyeceğinin kesinliğini Yennefer de hissediyordur. Hayır, benim için küçük bir özveriden fazlasını göze alamadığı ve göze almak istemediği için ondan artık nefret etmeyeceğim. Küçük bir özverinin müthiş büyük bir şey olduğunu şimdi anlıyorum.

"Geralt," diye inledi Göznuru, başını eğerek. "Çok utanıyorum. Duygularımdan dolayı utanıyorum; bu, lanetli bir hastalık, bir sıtma, nefes darlığı gibi bir şey..."

Geralt susuyordu.

"Oysa her zaman bunun, insanı mutsuz etse bile güzel, yüce, asil ve onurlu bir duygu olduğunu düşünürdüm. Bunun hakkında bir sürü şarkı yazdım. Ama organik bir şey bu, Geralt, sıradan ve sonuna kadar organik bir şey. Zehir içmiş bir hasta ancak böyle hissedebilir. Hani zehir içtiği zaman panzehir bulabilmek için her şeye razı olmak gibi bir şey. Her şeye. Alçalmaya bile."

"Essi. Rica ederim..."

"Evet. Sessizce acı çekmenin vakurluğunu bir kenara atıp sana her şeyi itiraf ettiğim için kendimi alçalmış hissediyorum. İtirafımla seni zor durumda bıraktığım için utanıyorum. Seni zor duruma sokmuş olmam kendimi alçalmış hissetmeme yol açıyor. Ama başka türlü davranamazdım. Acizim. Bir hastalığa teslim olmuş gibi kendimi senin ellerine bıraktım. Bir hastalığa

yakalanmaktan, güçsüz, aciz, çaresiz ve yalnız kalacağım andan hep korkmuşumdur. Hastalanmaktan hep korktum, başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşündüm..."

Geralt susuyordu.

"Biliyorum," dedi kız, bir kez daha inleyerek. "Bu... bu durumumdan yararlanmadığın için sana karşı minnet duymam gerektiğini biliyorum. Ama duymuyorum. Bu yüzden de utanıyorum. Çünkü bu suskunluğundan, dehşetle bakan gözlerinden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Sustuğun için... Yalan söylemediğin için... beni... ondan, şu büyücü kadınından da nefret ediyorum, bıçağı karnına saplamayı çok isterdim çünkü o... Nefret ediyorum ondan. Gönder beni, Geralt. Çekip gitmemi emret. Çünkü bunu kendi irademle yapamayacağım, oysa gitmek istiyorum buradan, kente, bir hana... Utancım için öç almak istiyorum senden, alçaldığım için, karşıma ilk çıkanla..."

Lanet olsun, sesinin, merdivenlerden yuvarlanan bir çuval gibi gitgide çökmesini duymak berbat bir şey, diye düşündü Witcher. Ağlayacak, diye düşündü, hiç kuşkum yok, birazdan ağlamaya başlayacak. Ne yapsam, ne yapsam acaba?

Essi'nin çökmüş omuzları şiddetle sarsıldı. Kız başını çevirip usulca ağlamaya başladı. Sakin sakin ama durmaksızın ağlıyordu şimdi.

Hiçbir şey hissetmiyorum, diye içinden geçirdi Witcher. Zerre kadar etkilenmedim. Elimi omzuna koymam içten gelen değil, düşünülüp taşınılmış bir hareket. İstediğim değil, öyle olması gerektiği için sarılıyorum ona. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Geralt ona sarılır sarılmaz kız ağlamayı kesti, başını hızlı hızlı salladı, gözyaşlarını sildi ve yüzünü Witcher'a göstermemek için döndü. Sonra Geralt'a iyice sokulup başını göğsüne bastırdı.

Küçük bir özveri, diye düşündü Geralt, küçük bir özveri yalnızca. Sarılma, bir öpücük ve usulca okşamalarla rahatlayacaktır. Fazlasını istemiyor. İstese bile, ne var bunda? Küçük bir özveri, sadece küçük bir özveri olur, kız sonuçta güzel ve çekici... Eğer fazlasını isterse... Bu da sakinleştirir onu. Usulca, sakin, şefkatli bir sevişme. Ama ben... Benim için hiç fark etmez çünkü Essi leylak ve Frenk üzümü değil mineçiçeği kokuyor, teni soğuk değil, elektriklendirmiyor, Essi'nin saçları kapkara bukleler değil, Essi'nin gözleri güzel, yumuşacık, sıcak ve mavi; buz gibi, duygusuz, derin bir morluğun içinde yanmıyor. Essi sonrasında uykuya dalar, başını benden çevirir, dudaklarını hafifçe aralar, zafer kazanmış gibi gülümsemez. Çünkü Essi...

Essi, Yennefer değil.

İşte bunun için yapamam. Kendimde bu küçük özveriyi bulamıyorum.

"Yalvarırım, Essi, ağlama."

"Peki." Kız, Witcher'dan ağır ağır uzaklaştı. "Ağlamayacağım. Anlıyorum. Başka türlü olamaz."

Ot şiltenin üzerinde yan yana oturmuşlar, ikisi de susuyordu şimdi. Hava kararmıştı.

"Geralt," dedi Essi ansızın, titreyen bir sesle. "Ama belki... Belki şöyle de olabilir... Şu istiridyeyle, o tuhaf armağanla olduğu gibi... Belki inciyi bulabiliriz yine de? İleride? Belli bir zaman sonra?"

"Bu inciyi," dedi Geralt kendini zorlayarak, "gümüşten bir montür içinde, gümüşten çiçekler ortasında, ustalıkla şekillendirilmiş yapraklar arasında görür gibiyim. Gümüş bir zincirin ucunda senin boynunda görüyorum. Benim madalyonumu taşıdığım gibi senin de onu taşıdığını... Bu senin tılsımın olacak, Essi. Seni bütün kötülüklerden koruyan tılsımın."

"Tılsımım," dedi kız başını önüne eğerek. "Gümüş montüre yerleştireceğim ve asla yanımdan ayırmayacağım incim. Telafi niyetine bana verilen mücevherim. Böyle bir tılsım şans getirir mi sence?"

"Evet, Essi. Hiç kuşkun olmasın."

"Burada oturabilir miyim? Yanında?"

Gün batımıyla birlikte karanlık çökmüştü. Tavan arasındaki küçücük odada bakla samanından şiltenin üzerinde öylece oturdular, içeride tekneden ve donmuş balmumu birikintisinin üzerinde duran yanmayan mumdan başka hiçbir şey yoktu.

Derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi, uzunca bir süre öylece kaldılar. Derken Dandelion geldi. Onun gelişini lavtasını tıngırdatmasından ve kendi kendine türkü söylemesinden anladılar. Dandelion içeri girdi, onları fark etti ama ağzını açıp tek söz söylemedi. Essi de hiç konuşmadan ayağa kalktı ve ikisine de bakmadan çıkıp gitti.

Dandelion konuşmadı. Ama Witcher söylenmeyen sözleri onun gözlerinden okuyordu.

8

Agloval dirseğini koltuğun kolçağına, çenesini de eline dayamıştı. "Zeki bir ırk," diye tekrarladı dalgın bir ifadeyle. "Bir deniz altı uygarlığı. Denizin dibinde yaşayan balık insanlar. Derinlere inen bir merdiven. Geralt, sen beni her duyduğuna inanan sersem bir prens mi sandın yoksa?"

Dandelion'ın yanında ayakta duran Göznuru öfkeyle burnundan soludu. Dandelion başını iki yana salladı, duyduklarına inanamıyordu. Geralt'ın ise kılı bile kıpırdamamıştı.

"İster inan, ister inanma, umurumda değil," dedi usulca. "Ancak seni uyarmak benim görevim. Ejderhavuran'a yaklaşan bir tekne ya da gelgit sırasında orada olan insanlar tehlikeyle burun burunalar demektir. Hem de ölümcül bir tehlikeyle. Bunun doğru olup olmadığını kontrol etmek isteyip kendini tehlikeye atarsan, bu tabii senin sorunun. Ama ben seni uyarıyorum."

Agloval'in arkasında, pencere çıkıntısında oturan Kâhya Zelest, "Hah," dedi. "Eğer canavarlar elfler ve goblinler gibiyse, ürkmeyiz biz onlardan. Çok daha kötü bir şeyden, tanrılar esirgesin, sihirli bir şeyler olduğundan korkuyorduk. Witcher'ın söylediğine bakılırsa *vodnik* veya onlara benzer deniz canavarları bunlar. Deniz canavarlarına karşı kullanılacak bir yöntem vardır. Duymuştum, Mokva Gölü'ndeki yaratıkları bir büyücü bir çırpıda alt etmiş. Suya bir küçük fıçı büyülü iksir boşaltmış ve iğrenç mahlukların işlerini bitirmiş. Onları sonra bir daha gören olmamış."

"Doğru," diye atıldı, o ana kadar ağzını açmamış olan Drouhard. "Onları bir daha gören olmadı. Ama çipuraları, turna balıklarını, yengeçleri ve kuğu midyelerini de gören olmadı. Hatta suyun dibindeki yosunlar bile çürüdü ve kıyıdaki gürgen koruluğu bile kurudu."

"Mükemmel," diye alay etti Agloval. "Bu parlak fikir için teşekkürler. Bundan birkaç tane daha var mıdır acaba sende, Zelest?"

"Yani evet, doğru." Kâhya kıpkırmızı kesilmişti. "Büyücü kendini kaptırıp biraz ileri gitmiş. Ama biz sihir kullanmadan çözebiliriz işimizi, prensim. Witcher, bu canavarlarla dövüşülüp öldürülebileceğini söylüyor. O halde savaşırız, efendim. Eskiden olduğu gibi. Bunu ilk kez yapmış olmayacağız, öyle değil mi? Dağlarda insan marmotlar yaşardı, neredeler şimdi? Gerçi ormanlarda yabani elfler ve umacılar hâlâ dolanıyormuş ama

yakında o da bitecek. Hakkımız olanı savaşarak alırız biz. Tıpkı dedelerimizin..."

"Peki, incileri benim torunlarımdan önce kimse göremeyecek mi?" Prens suratını asmıştı. "Bu kadar beklemek istemiyorum, Zelest."

"Yok, çok sürmez. Bence... Şöyle yapalım: İnci avcılarının çıktığı her tekneyle birlikte iki tekne dolusu okçu da denize açılsın. O canavarların akıllarını başlarına almalarını bir çırpıda sağlarız o zaman. Onlara korkmayı öğretiriz. Öyle değil mi, Witcher?"

Geralt ona buz gibi bakıp yanıt vermedi.

Agloval başını çevirdi, asil profilini gösterip dudağını ısırdı. Sonra gözlerini kısıp alnını buruşturdu ve Witcher'a baktı.

"Görevini yerine getirmedin, Geralt," dedi. "Sana verilen işi yine eline yüzüne bulaştırdın. İyi niyetle davrandığını inkâr etmiyorum. Ama ben iyi niyet için para ödemem. Sonuç alırsam öderim. Etki yaratırsan öderim. Ama senin yarattığın etki, tabir için kusura bakma, boktan! Yani sen hiçbir bok hak etmedin."

"Şahane, prensim," dedi Dandelion alaylı bir sesle. "Yazık, keşke bizimle birlikte Ejderhavuran'a gelseydiniz. O zaman Witcher ve ben size ellerinde kılıçlarıyla denizden fırlayan yaratıkların karşısına dikilme şansı tanırdık belki. Meselenin ne olduğunu belki anlar, pazarlığa girişmezdiniz..."

"Pazarcı kadınlar gibi," diye atıldı Göznuru.

"Pazarlık yapmak, fiyat kırmak ya da tartışmak âdetim değildir," dedi Agloval istifini bozmadan. "Sana metelik ödemeyeceğimi söyledim, Geralt. Anlaşmamız şöyleydi: Tehlikeyi bitirmek, tehdidi bitirmek, inci avcılığını insanlar için tehlikesiz duruma getirmek. Sen ne yapıyorsun peki? Karşıma geçmiş denizin dibindeki zeki ırktan söz ediyorsun. Kâr elde ettiğim

bir yerden uzak durmamı söylüyorsun. Ne yaptın? Sözüm ona birkaçını öldürdün... Kaçını peki?"

"Kaç tanesini öldürdüğümün bir önemi yok." Geralt'ın rengi biraz soldu. "Hiç değilse senin açından yok, Agloval."

"Doğru. Üstelik ortada kanıt da yok. Bari şu balık kurbağaların sağ ellerini getirseydin, belki o zaman orman korucularıma bir çift kurt kulağı karşılığında ödediğim meblağı ödül olarak verirdim sana."

"Eh," dedi Witcher soğuk bir sesle, "bana veda etmekten başka seçenek kalmıyor."

"Yanılıyorsun," dedi prens. "Bir seçeneğin daha var: Kalıcı bir iş ve doğru düzgün bir gelir sahibi olmak. Bundan böyle inci avcılarına eşlik edecek olan silahlı nöbetçilerimin başına rütbeli ve mahir bir yüzbaşı gerekiyor. Sürekli burada olması şart değil; bu sözüm ona temkinli ırk aklını başına toplayıp teknelerimden yangın kaçar gibi uzak duruncaya kadar bizimle kalsın yeter. Ne dersin?"

"Teşekkürler, ilgilenmiyorum." Witcher yüzünü buruşturdu. "Böyle bir iş bana göre değil. Başka ırklarla savaşmak benim gözümde geri zekâlılıktır. Canı sıkılan bıkkın prensler için şık bir zaman öldürme aracı olabilir belki. Ama bana uymaz."

"Oo, bu ne kibir böyle!" Agloval gülümsedi. "Ne de mağrursun! Yapılan teklifi bir kral edasıyla geri çeviriyorsun. Dolgun bir paradan, ziyafetten gelen zengin bir adammışsın gibi davranarak vazgeçiyorsun. Geralt? Bugün öğle yemeği yedin mi? Hayır mı? Ya yarın? Ya da öbür gün? Şansın bence az, Witcher, çok az. Normal koşullarda bile güçlükle iş bulurken şimdi bir de kolun sargılı..."

"Bu ne cesaret böyle!" diye tiz sesiyle bağırdı Göznuru. "Onunla böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin, Agloval! Onun

sargılı kolu, senin verdiğin işi yaparken yarıldı. Nasıl bu kadar alçak olabilirsin!"

"Boş ver," dedi Geralt. "Aldırma, Essi. Hiçbir anlamı yok."

"Olmaz öyle şey," dedi kız öfkeyle. "Anlamı var. Şu kayalık kıyıya el koymuş, halk kavga çıkmasın diye sustuğu için kendini prens ilan etmiş şu prensin yüzüne birinin doğruları haykırması gerekiyor artık. Şimdi kalkmış başkalarını küçümsemeye hakkı var sanıyor."

Agloval kıpkırmızı kesildi, dudaklarını birbirine bastırdı ancak ağzını açıp tek bir söz söylemedi, kımıldamadı.

"Evet, Agloval," diye sözlerini sürdürdü Essi, titremeye başlayan ellerini yumruk yaparak. "Başkalarını küçümseme olasılığını yakalamış olmak hoşuna gidiyor, eğlendiriyor seni. Senin vereceğin para karşılığında yaşamını tehlikeye atmaya hazır olan bir Witcher'ı aşağılamanın tadını çıkarıyorsun. Ama şunu bilmelisin ki Witcher senin küçümsemen ve aşağılamanla alay ediyor, zerre kadar etkilenmiyor, dikkate bile almıyor sözlerini. Hayır, Witcher, senin uşaklarının ve tebaanın hissettiklerini hissetmiyor bile; Zelest ve Drouhard şu an utanç, derin, içlerini yakan bir utanç duyuyorlar. Witcher bizim hissettiklerimizi hissetmiyor; ben ve Dandelion senden iğreniyoruz. Agloval, bunun neden böyle olduğunu biliyor musun? Ben sana söyleyeyim. Witcher, daha üstün olduğunu biliyor. Senden çok daha değerli o. Bu da ona sahip olduğu gücü veriyor."

Essi sustu, başını hızla önüne eğse de Geralt'ın onun güzel gözünde parlayan damlayı görmesinin önüne geçemedi. Genç kız elini boynunda asılı olan gümüş yapraklarla bezeli çiçeğe attı. Bu çiçeğin ortasına kocaman bir mavi inci oturtulmuştu. Çiçeğin ustalıkla birbirine kenetlenmiş, tam bir sanat eserini andıran incecik yaprakları vardı. Drouhard bu işe iyi ki el attı, diye düşündü

Witcher. Onun önerdiği bir usta mükemmel iş çıkarmıştı. Üstelik onlardan tek kuruş almamıştı, ücretini Drouhard ödemişti.

Essi başını kaldırıp, "Bu yüzden, prensim," diye devam etti, "Witcher'a okyanusa karşı savaşmasını istediğin paralı asker rolünü önerirken fazla böbürlenme. Kendi alayının kurbanı olma çünkü senin önerinin tek maksadı alay etmek. Hâlâ anlamadın mı? Witcher'a bir işi bitirmesi karşılığında para verebilirsin, insanları onları tehdit eden tehlikelerden ve kötülüklerden koruması için görevlendirebilirsin. Ama Witcher'ı satın alamazsın, kendi yararına kullanamazsın onu. Çünkü Witcher yaralı ve aç olsa bile senden üstündür. Çok daha değerlidir. Bu yüzden senin bayağı teklifinle alay ediyor. Anladın mı?"

"Hayır, Hanımefendi Daven," dedi Agloval soğuk bir sesle. "Anlamadım. Aksine, gitgide daha az anlıyorum. Ama gerçekten anlamadığım asıl mesele şu: Sizleri falakaya yatırıp her yerinizi kızgın demirle dağladıktan sonra üçünüzü de asmalarını henüz neden emretmedim? Siz Hanımefendi Daven, her şeyi biliyormuşsunuz havasını yaratmaya çalışıyorsunuz. O halde bunu neden yapmadığımı söyleyin bana."

"Tabii," dedi kız duraksamadan. "Bunu yapmıyorsun, Agloval çünkü içinin en derinlerinde, sonradan görmeliğin kibrinin henüz öldüremediği bir zerrecik de olsa ahlak ateşi inçeden inceye yanıyor. Kalbinin en derinlerinde bir yerde bu ateş. Hâlâ bir denizkızına âşık olmayı beceren o kalbinin derinlerinde."

Benzi kül gibi olan Agloval koltuğunun kolçaklarını sıkıca kavradı. Aferin, diye düşündü Witcher, aferin sana Essi, muhteşemsin. Kızla gurur duyuyordu şimdi. İçini aynı zamanda hüzün, şiddetli bir hüzün kaplamıştı.

"Gidin," dedi Agloval sessizce. "Kendi yolunuza gidin. Nereye isterseniz. Beni rahat bırakın."

"Elveda, prens," dedi Essi. "Veda niyetine iyi bir nasihati kabul et. Aslında Witcher'ın sana bu nasihatte bulunması gerekirdi ama bunu yapmasını istemiyorum. Sana nasihatte bulunmaya bile tenezzül etmesini istemiyorum. Onun yerine ben yapacağım."

"Dinliyorum."

"Okyanus büyük, Agloval. Ufkun ötesinde neler olduğunu –tabii varsa- kimse araştırmadı. Okyanus, elfleri püskürtüp derinliklerine sürdüğünüz balta girmemiş ormanların hepsinden daha büyüktür. İnsan marmotları katlettiğiniz bütün dağlardan ve boğazlardan çok daha zordur oraya erişmek. Okyanusun derinlerinde silahlı, metal işleme tekniklerini bilen bir ırk yaşıyor. Sakın kendini, Agloval. İnci avcılarının yanına okçular verirsen tanımadığın bir şeye karşı savaş başlatmış olacaksın. Çomak soktuğun şey, eşek arısı yuvası olabilir. Sizlere tavsiyem, denizi onlara bırakmanızdır çünkü deniz sizlerin değil. Ejderhavuran'dan aşağıya doğru uzanan merdivenin nereye indiğini bilmiyorsunuz, hiçbir zaman da bilemeyeceksiniz."

"Yanılgı içindesiniz, Hanımefendi Essi," dedi Agloval sakin bir tavırla. "O merdivenin nereye indiğini öğreneceğiz. Dahası, o merdivenden aşağıya ineceğiz. Okyanusun ötesinde –eğer varsa tabii- ne olduğunu öğreneceğiz. Ve bu okyanustan ne çıkarılabiliyorsa çıkaracağız. Eğer biz bunu yapamazsak torunlarımız ya da torunlarımızın torunları yapacak. Bu bir zaman meselesi. Evet, bu okyanus kana bulansa bile yapacağız bunu. Ve sen bunu biliyorsun Essi, balatlarıyla insanoğlunun tarihini yazan akıllı Essi. Yaşam bir balat değildir, güzel sözcükler arasında kaybolup giden güzel gözlü, küçük, zavallı şair. Yaşam, savaştır. Üstelik bize savaşmayı bizden üstün olan o Witcherlar öğretti. Bizi bu yola sokan onlar oldu, biz insanları engelleyenlerin ve rahatsız edenlerin cesetleriyle dolu bu yolu önümüzde onlar açtı. O yol,

dünyayı bize karşı koruyanların cesetlerinden geçilmiyor şimdi. Bizim tek yaptığımız, Essi, bu savaşı sürdürmek. İnsanoğlunun tarihini yazan biziz, senin halatların değil. Artık Witcherlara da ihtiyacımız yok, bizi öyle ya da böyle hiçbir şey durduramaz. Hiçbir şey."

Rengi atan Essi buklesini üfleyip başını çevirdi.

"Hiçbir şey mi, Agloval?"

"Hiçbir şey, Essi."

Holden ansızın karışık sesler ve adımlar duyuldu. Salona bir anda akın eden uşaklar ve nöbetçiler hemen kapının önünde iki sıra dizilip dizlerinin üzerine çöktüler ve başlarını önlerine eğdiler.

Kapıda Sh'eenaz duruyordu.

Özenle tepesinde toplanmış deniz yeşili saçlarını mercanlarla ve incilerle bezeli muhteşem bir taç süslüyordu. Köpük gibi bembeyaz volanları olan deniz suyu renginde bir elbise giymişti. Elbisenin dekoltesi epeyce derindi, böylelikle denizkızının kısmen örtülüp, yeşim ve lacivert taşından bir kolyeyle süslenmiş cazibe noktaları insanı hayran bırakıyordu.

Agloval, "Sh'eenaz," diye iç geçirip dizlerinin üzerine çöktü. "Canım... Sh'eenaz."

Denizkızı ağır ağır yaklaşıyordu, yürüyüşü zarif ve alımlıydı, yaklaşmakta olan bir dalga gibi akıyordu âdeta.

Prensin önünde durdu, gülümseyip bembeyaz parlayan dişlerini gösterdi ama sonra minicik elleriyle tuttuğu gibi elbisesinin eteğini kaldırdı. Deniz cadısının işini ne kadar iyi yaptığını şimdi herkes görebiliyordu. Geralt yutkundu. Hiç kuşku yoktu, güzel bacakların ne demek olduğunu ve bunların nasıl yapıldığını deniz cadısı çok iyi biliyordu.

"Hah!" diye bağırdı Dandelion. "Baladım... Aynen benim baladımda olduğu gibi... Sevdiği adam için kendine bacak yaptırmış ama sesini yitirmiş!"

"Hiçbir şeyimi yitirmedim!" dedi Sh'eenaz melodik bir sesle ve ortak lisanda. "Şimdilik. Bu ameliyattan sonra yeni gibiyim."

"Bizim dilimizi mi konuşuyorsun?"

"Evet. Yasak mı yoksa? Nasılsın, ak saçlı? Oo, sevgilin de burada, doğru anımsıyorsam Essi Daven. Onu daha yakından tanıdın mı, yoksa hâlâ pek tanımıyor musun?"

"Sh'eenaz..." diye inledi Agloval yürek parçalayıcı bir sesle ve dizlerinin üzerinde denizkızına doğru yürüdü. "Canım! Sevgilim... Biriciğim... Demek sonunda oldu. Sonunda benimsin, Sh'eenaz!"

Denizkızı, öpmesi için şık bir hareketle elini uzattı.

"Elbette. Çünkü ben de seni seviyorum, sersem! Küçük bir özveriye hazır değilsen, aşk neye yarar?"

9

Sabahın ilk saatleriyle birlikte atlarına atlayıp Bremervoord'dan yola çıkmışlardı. Havayı serinleten sis, ufkun ardında yükselen kıpkırmızı güneşin parıltısını gölgeliyordu. Üçü birlikte gidiyorlardı. Böyle karar vermişlerdi. Bu konuyu uzun uzadıya konuşmamış, plan da yapmamışlardı, bir arada olmak istemişlerdi. Bir süre.

Kayalık tepelerden geçip kıyıların arkasındaki uçurumlarla dolu resiflerle, rüzgârın ve dalgaların şekillendirdiği muhteşem kalkerlerle vedalaştılar. Ancak çiçeklerle süslü yemyeşil Dol Adalatte vadisine ulaştıklarında bile burunlarında denizin kokusu,

kulaklarında da kayalıklara çarpan dev dalgaların ve martıların azgın ve keskin çığlıkları vardı hâlâ.

Dandelion durmaksızın, noktasız virgülsüz konuşuyor, bir konudan diğerine atlıyor, tabii hiçbirinin sonunu getiremiyordu. Kızlardan evleninceye kadar bekâretlerini korumalarını bekleyen Barsaların ülkesini, Inis Porhoet adasındaki demir kuşları, yaşam pınarlarını ve ölü denizleri, Cill denilen safir rengi şarabın tadını ve ilginç özelliklerini, Putzi, Mitzi, Gritzi ve Juan Pablo Vassermiller adlarındaki Ebbingli baş belası yaramaz soylu dördüzleri anlatıyordu. Rakiplerinin icat ettiği, kendisine göre hayaletlerin yaşayanları taklit etmesi gibi duran müziğin ve şiirin sözüm ona yeni akımlarından söz ediyordu.

Geralt susuyordu. Essi ise ya susuyor ya da kısa yanıtlar veriyordu. Witcher kızın bakışlarını üzerinde hissediyor ve bu bakışlardan kaçıyordu.

Adalatte Nehri'ni geçmek için bir kayığa binmiş ancak kürekleri kendileri çekmek zorunda kalmışlardı. Çünkü kayıkçı dut gibi sarhoştu, gözlerini suyun dibine dikmişti; rengi ölü gibi solgundu ve kaskatı bedeni sürekli titriyordu. Kayığın kasasına iki eliyle sımsıkı tutunmuş, kendisine sorulan bütün sorulara, kulağa "börg" gibi gelen tek bir sözcükle yanıt veriyordu.

Adalatte'in karşı kıyısındaki bölge Witcher'ın çok hoşuna gitmişti. Sahil boyunca sıralanmış köylerin çoğu ağaçlardan setlerle çevriliydi, bu da oralarda iş bulma şansı olabileceği anlamına geliyordu.

Öğle saatlerinden hemen sonra atlarına su içirdikleri sırada Göznuru, Witcher'ın yanına yaklaştı. Dandelion'ın onlardan uzaklaştığı bir anı fırsat bilmişti. Kız onu hazırlıksız yakaladığı için Witcher kaçamamıştı.

"Geralt," dedi kız kısık sesle, "ben... ben dayanamıyorum artık. Gücümü aşıyor."

Witcher kızla göz göze gelmemeye çalıştı. Ama kız buna izin vermedi. Witcher karşısına dikilmiş, boynundaki gümüş çiçeğin içine yerleştirilmiş inci kolyesiyle oynuyordu. Kızı karşısında böyle görünce Geralt onun palasını suyun içine gizlemiş balık gözlü olmadığına bir kez daha üzüldü.

"Geralt... Bu duruma karşı bir şeyler yapmalıyız, öyle değil mi?"

Kız onun yanıtını bekledi. Sözcükler bekledi ondan. Küçük bir özveri... Gelgelelim Witcher ona söyleyecek bir şeyi olmadığını biliyordu. Yalan söylemek istemiyordu. Ama gerçekten başka çaresi kalmamıştı çünkü kızın canını acıtmaya dayanamıyordu.

Durumu, orada ansızın beliren Dandelion kurtardı. Duyarlılığı tartışma götürmez Dandelion!

"Elbette!" diye kükredi ve nehir kıyısındaki sazlıkları ve ısırganları ittiği sopasını hızla suya attı. "Bu duruma karşı elbette bir şeyler yapmalısınız, geç bile kaldınız! Aranızda olup bitenleri daha fazla seyretmeyi canım istemiyor artık! Ne istiyorsun ondan, bebeğim? İmkânsızı mı? Sen peki, Geralt, sen ne bekliyorsun? Göznuru'nun diğeri... diğerleri gibi düşüncelerini okumasını mı? Kızın bununla yetinmesini mi? Sen de sonra istediğin gibi susacaksın, hiçbir şeyi açıklamak, aydınlığa kavuşturmak, geri çevirmek zorunda kalmayacaksın, öyle mi? Kendini de açıklamayacaksın, değil mi? Durumu kavramak için ne kadar zamana, daha ne kadar gerçeğe ihtiyacınız var sizin? Birbirinizi ne zaman gerçek gözlerle görmeyi düşünüyorsunuz? Birkaç yıl sonra mı? Anılarınızda mı? Çünkü yarın ayrılacağız, lanet olsun! Off, bıktım, ikiniz de burama, tam burama kadar geldiniz! Şimdi dinleyin, bir fındık dalını kırıp balık tutmaya gideceğim, siz de bir

süre baş başa kalıp birbirinize ne isterseniz söyleyebileceksiniz. Her şeyi söyleyin, birbirinizi anlamaya çalışın. Sandığınız kadar zor değil bu. Ve sonra, tanrılar adına yapın artık. Yap onunla, bebeğim. Yap onunla, Geralt ve iyi davran ona. Sonrasında da ya bu konuyu aşmış olacaksınız ya da..."

Dandelion hızla arkasını döndü, çalılıkları kırarak ve söverek yürüyüp gitti. Kendine fındık ağacından ve at kılından bir olta yaptı ve karanlık bastırıncaya kadar balık tuttu.

Dandelion gittikten sonra Geralt ve Essi, nehre doğru eğilmiş cılız bir aksöğüde yaslanıp uzunca süre öylece durdular. Durup el ele tutuştular. Sonra Witcher konuşmaya başladı, alçak sesle uzun uzun anlattı ve Göznuru'nun güzel gözü yaşlarla doldu.

Ardından tanrılar adına yaptılar, kız ve Witcher.

Ve her şey yoluna girdi.

10

Bundan bir gün sonra ziyafet gibi bir şey düzenlediler. Essi ve Geralt, geçtikleri bir köyden derisi yüzülüp temizlenmiş bir kuzu satın aldılar. Onlar pazarlıklarını yaparken Dandelion kulübenin arkasındaki bostandan sarımsak, soğan ve havuç çaldı. Atlarına binmiş giderlerken demirci dükkânının önünde asılı duran kazanı yürüttüler bir de. Gerçi kazan biraz delikti ama Witcher İgni işaretini kullanarak lehimledi.

Ziyafet, ormanın derinlerindeki ağaçsız bir alanda gerçekleşti. Ateş keyifle çıtırdıyor, kazan fokurduyordu. Geralt, kabuğunu kazıdığı çam dalından yaptığı kaşıkla kazanın içindekileri karıştırdı. Dandelion soğanları ve havuçları soydu. Yemek pişirmekten

anlamayan Göznuru, Geralt ve Dandelion zamanın nasıl geçtiğini anlamasınlar diye onlara lavta çalıp edepsiz kantolar söyledi.

Veda yemeğiydi bu. Çünkü ertesi sabah ayrılacaklar ve herkes kendi yoluna gidecekti. Aslında sahip oldukları bir şeyi bulmak üzere çıkacaklardı yola. Ancak buna sahip olduklarını bilmiyorlardı, akıllarından bile geçmiyordu bu. Sabahın erken saatinde düşecekleri yollarının onları nereye götüreceğinden haberleri yoktu. Herkes tek başına gidecekti.

Yemek bitip Drouhard'ın yanlarına verdiği bira içildikten, çene çalınıp kahkahalar atıldıktan sonra Essi ve Dandelion bir şarkı müsabakası düzenlediler. Ellerini başının altına koyup çam dallarından yaptığı döşeğine uzanmış olan Geralt, o güne kadar böylesine güzel sesler ve balatlar duymadığını düşündü. Yennefer'i düşündü. Essi'yi düşündü. Bir şey seziyordu, sanki...

Göznuru son olarak Dandelion'la birlikte Cynthia ve Vertvern'in ünlü düetini söyledi. Olağanüstü bir aşk şarkısıydı bu, "Gözümde bir yaştan fazlası var..." diye başlıyordu. Bu ikiliyi dinlemek için sanki ağaçlar bile eğiliyordu, öyle hissetmişti Geralt.

Sonra mis gibi mineçiçeği kokan Göznuru, Witcher'ın yanına uzandı, ona sokuldu, başını göğsüne bastırdı, bir iki kez iç geçirdikten sonra uykuya daldı. Witcher ise çok, hem de epeyce sonra uyuyabildi.

Dandelion bakışlarını sönmekte olan ateşe çevirip lavtasını tıngırdatarak daha uzun süre orada oturdu.

Birkaç notayla başlayan seslerden huzurlu bir melodi çıkmıştı. Melodiye uygun olan dizeler onunla birlikte oluştu; sözcükler, altın sarısı şeffaf kehribarın içindeki minik böcekler gibi müziğe uyum sağlamışlardı.

Balat, bir Witcher ile bir şair kadını anlatıyordu. Witcher ve şair bir deniz kıyısında, martı çığlıkları arasında tanışıyor ve bir-

birlerine ilk bakışta âşık oluyorlardı. Şarkı, aşklarının güzelliğini ve gücünü anlatıyordu. Bu aşkı yenmeye ve onları ayırmaya ölüm dâhil hiçbir şeyin kudretinin yetmediğini söylüyordu.

Şarkıda geçen hikâyeye kimsenin inanmayacağını biliyordu Dandelion ama umurunda değildi. Balatların insanları inandırmak değil, duygulandırmak için yazıldığını biliyordu çünkü.

Dandelion birkaç yıl sonra baladın içeriğini değiştirebilir, gerçekte olanları yazabilirdi nasılsa. Ama yapmadı bunu. Çünkü gerçek hikâye kimseyi duygulandırmazdı. Witcher ile Göznuru'nun ayrıldıktan sonra bir daha hiç karşılaşmadıklarını kim duymak isterdi ki? Göznuru'nun dört yıl sonra Vizima'yı kasıp kavuran bir salgında öldüğünü kim duymak isterdi? Dandelion'ın kızın cansız bedenini odun yığınının üzerinde yanan cesetlerin arasından kendi elleriyle alıp kentin çok uzağındaki bir ormanda tek başına usulca gömdüğünü ve kızla birlikte –ondan istediği gibi- iki eşyasını, lavtasını ve mavi incisini toprağa verdiğini kim duymak isterdi? Şair kız, o inciden ömrünün sonuna kadar ayrılmamıştı.

Hayır, Dandelion şarkısının ilk versiyonu değiştirmedi. Ama bu şarkıyı asla söylemedi. Asla. Kimseye.

Sabaha karşı, gün daha ağarmadan aç ve öfkeli bir kurtadam ormandaki döşeğe yaklaştı ama şarkı söyleyenin Dandelion olduğunu anlayınca durup bir süre dinledi, sonra yoluna gitti.

Kader Kılıcı

1

İlk cesedi öğleye doğru bulmuştu.

Geralt'ın öldürülmüş birine bakmaktan sarsıldığı ender bir olaydı; cesetler karşısında çoğunlukla soğukkanlılığını koruyan biriydi o. Gelgelelim bu sefer başaramamıştı.

Oğlan, on beş yaşlarında olmalıydı. Sırtüstü yatmış, bacaklarını iyice ayırmıştı, yüzünde korku dolu bir ifade donup kalmıştı. Geralt yine de çocuğun anında öldüğünü, acı çekmediğini, muhtemelen öleceğini bile fark etmediğini anlamıştı. Ok gözüne isabet etmiş, başına derinlemesine girmiş ve kafatasının arka kemiğine saplanıp kalmıştı. Okun üzerinde sarıya boyanmış, çizgili sülün tüyleri bulunuyordu. Okun sapı çimenlerin arasından görünüyordu.

Geralt çevresine bakındı ve aradığı şeyi uğraşmadan hemen buldu. Aynı okun ikincisi, altı adım kadar arkada bir karaçamın gövdesine girmişti. Witcher neler yaşandığını hemen anlamıştı. Çocuk, uyarıyı anlamamıştı; okun vızıldayarak uçuşunu ve ağaca

isabet ettiği sırada çıkardığı gürültüyü duyduğunda korkmuş ve yanlış yöne doğru kaçmıştı. Oysa olduğu yerde kalması, sonra hızla geri dönmesi gerekirdi. Islık çalarak uçan tüylü, tehlikeli okun ağaca saplanırken çıkardığı kısa ve boğuk küt sesi, *Ey insan, bir adım daha atayım deme, git, kaç, Brokilon'dan uzaklaş*, demekti. *Bütün dünyayı ele geçirdin, insan, her yer senin benzerlerinle dolup taştı, her yere yeni çağ dediğin, değişim dönemi dediğin, ilerleme dediğin şeyi götürüyorsun. Biz, senin getirdiğin değişimi istemiyoruz. Senden hiçbir şey istemiyoruz.* Bir ıslık ve küt. *Çek git Brokilon'dan!*

Çek git, Brokilon'dan, diye düşündü Geralt. İnsan. On beş yaşındaymışsın, evinin yolunu kaybettiğin için korkudan çıldırmış halde ormanda koşuyormuşsun, hiç fark etmez. Yetmiş yaşındaymışsın ve çalı çırpı toplamaya çıkmışsın çünkü elinden artık bir şey gelmiyorsa seni kulübenden atacaklar ve aç bırakacaklarmış, hiç fark etmez. Altı yaşındaymışsın ve güneşin aydınlattığı çayırdaki mavi çiçeklerin büyüsüne kapılıp gelmişsin, hiç fark etmez. Çek git Brokilon'dan! Bir ıslık ve küt.

Eskiden, diye düşündü Geralt, öldürücü oku fırlatmadan önce iki kez uyarırlardı. Hatta üç.

Eskiden, diye düşündü ve yoluna devam etti. Eskiden.

Eh, ilerleme işte.

Orman, sahip olduğu korkunç şöhreti hak etmiyormuş gibi duruyordu. Elbette, çok vahşi ve ulaşılması zordu ama bu, bol yapraklı büyük ağaçların tepesinden süzülen her ışık huzmesinden, her güneş ışınından onlarca genç kayın, akçaağaç ve gürgenin yararlandığı balta girmemiş bir ormanın sıradan sıkıntısıydı. Dalları birbirine girmiş böğürtlen çalılıkları, ardıçlar, eğrelti otları çürümüş odunlar, kurumuş dallar ve mücadeleyi kaybedip yaşamlarının sonuna gelmiş yaşlı ağaçların kötü kokular yayan gövdeleriyle iç içe geçmişti. Ne var ki bu sık ormanlık aslında

ona yakışacak tehlikeli ve boğucu bir sessizliğe bürünmemişti. Hayır, Brokilon yaşıyordu. Böcekler vızıldıyor, küçük kertenkeleler yerde hışırtılar çıkarıyor, alacalı karafatmalar sessizce kayıp geçiyor, binlerce örümceğin ördüğü ağlarda damlalar parıldıyor, ağaçkakanlar ağaç gövdelerini gagalıyor, kargalar gaklıyordu.

Brokilon yaşıyordu.

Gelgelelim Witcher kafasının karışmasına izin vermedi. Nerede olduğunu biliyordu. Gözüne ok saplanmış çocuğu unutmamıştı. Çürümüş yaprakların arasında üzerinde kimi yerlerde kırmızı karıncaların dolaştığı beyaz kemikler gördü.

Yoluna dikkatli ama hızlı adımlarla devam etti. İzler çok yeniydi. Önünden giden insanları durdurup geri getirmeyi başaracağına inanıyordu. Kendine, geç kalmadığını söylüyordu.

Ama artık geçti.

Öldürülen kişinin elinde tuttuğu kısa kılıcın üzerine güneş ışığı yansımış olmasaydı, ikinci cesedi fark etmeyecekti. Bu seferki yetişkin bir adamdı. Boz rengi basit giysisi, alt tabakaya ait biri olduğunu gösteriyordu. Göğsüne saplanmış iki okun çevresinden sızan kanın dışında giysisi temiz ve yeniydi, yani adam sıradan bir çiftçi olamazdı.

Geralt çevresine bakınca üçüncü cesedi de fark etti; ölünün üzerinde deri bir ceket ve kısa yeşil bir pelerin vardı. Ayaklarının dibindeki toprak eşelenmiş, çürümüş odunlar ve yapraklar yanlara saçılmıştı. Belli ki bu adam öleli çok olmuştu.

Geralt bir inilti duydu.

Ardıç çalılıklarını eliyle aralayınca çukurun içinde gördü onu. Bir bodur çamın açığa çıkmış kökünün dibinde iri yapılı, kıvırcık siyah saçlı ve sakallı bir adam yatıyordu, benzi bir ölününki kadar solgundu. Geyik derisinden açık renkli ceketini kan lekeleri kaplamıştı.

Witcher çukurun içine atladı. Yaralı adam gözlerini açtı.

"Geralt..." diye inledi adam. "Tanrılar... Düş görüyorum herhalde..."

"Freixenet!" Witcher çok şaşırmıştı. "Ne arıyorsun burada?"

"Ben... Aaahhh..."

"Kıpırdama." Geralt adamın yanına çömeldi. "Neren yaralı? Bir ok göremiyorum..."

"Çıktı... Delip geçti. Okun ucunu kırdım ve çekip çıkardım... Dinle, Geralt..."

"Sus, Freixenet, yoksa kendi kanında boğulacaksın. Ok ciğerlerini delip geçmiş. Lanet olsun, seni çıkarmalıyım buradan. Brokilon'da ne işiniz vardı sizin? Burası *dryad*'ların bölgesidir, onların kutsal mekânıdır, buradan kimse canlı çıkmaz. Sen bunu bilmiyor muydun?"

"Daha sonra..." diye inledi Freixenet ve kan tükürdü. "Sana daha sonra anlatırım... Çek çıkar şimdi beni buradan... Of, lanet olsun... dikkat... Offf..."

"Yapamıyorum." Geralt doğrulup çevresine bakındı. "Çok ağırsın."

"Bırak yatayım," dedi yaralı inleyerek. "Olmuyorsa bırak beni... Ama onu kurtar... Tanrılar adına, kurtar onu..."

"Kimi?"

"Prensesi... Ahhh... Bul onu, Geralt..."

"Kımıldamadan yat, dedim sana! Şimdi bir kaldıraç hazırlayıp çıkaracağım seni."

Freixenet şiddetli bir öksürüğün ardından yine kan tükürdü ve ip gibi uzayan kan pıhtısı sakalına takıldı. Witcher sövdü, zıplayıp çukurdan çıktı, çevresine bakındı. İki yaş dala ihtiyacı vardı. Ağaçsız boş alanın ucuna kadar koştu, orada daha önce gürgen ağaçları görmüştü.

Bir ıslık ve küt.

Geralt olduğu yere çakıldı. Başının hizasında uçup bir ağaç gövdesine saplanan okun sapında atmaca tüyleri vardı. Tüylü sapın gösterdiği yöne baktı ve okun nereden fırlatıldığını anladı. Elli adım kadar ötede yerde yine bir çukur, kökü açıkta olan devrilmiş bir ağaç vardı, kökün çevresini büyükçe bir topak kumlu toprak sarmıştı. Karanlık, karaçalılar kadar yoğundu, kayın ağacı köklerinin arasından vuran ışık huzmeleriyle bölünüyordu yalnızca. Geralt kimseyi göremedi. Zaten biliyordu göremeyeceğini.

İki elini ağır ağır kaldırdı.

"Caédmil! Vá an Eithné meáth e Duén Canell! Esseá Gwynbleidd!"

Bu kez yayın çekilip okun atıldığını ve dimdik yükseldiğini gördü. Ok, yükseldikçe yükseldi, yavaşladı ve dönüp inişe geçti. Geralt kımıldamadı. Ok, iki adım ötesindeki çürümüş odunların içine diklemesine saplandı. Hemen arkasından yanına aynı açıda bir ikincisi indi. Witcher, üçüncü oku görememekten ürktü.

"*Meáth Eithné*!" diye seslendi yine. "*Esseá Gwynbleidd*!"

"*Gláeddyv vhort*!" Rüzgârın üflemesi gibi bir sesti bu. Evet, sesti, ok değildi. Yaşıyordu Witcher. Kemerinin tokasını usulca çözdü, kılıcını kendinden uzaklaştırdı, sonra yere attı. İkinci *dryad*, çevresi ardıçla sarılı bir çam gövdesinin arkasından çıkıp öne doğru eğildi, Witcher'dan on adım kadar uzaktaydı. Ufak tefek ve çelimsiz olmasına karşın, ağaç gövdesi ondan inceymiş gibi duruyordu. Geralt, oraya giderken cini neden fark etmediğini anlayamadı. Belki *dryad*'ın yeşil ve kahverengi tonlarındaki yapraklarla ve ağaç kabuklarıyla örtülü kumaş parçalarının tuhaf bir şekilde birleştirilmesinden ortaya çıkan ve güzel vücudunu vurgulayan giysisi onu kamufle etmişti. *Dryad*'ın alnında siyah

bir bantla topladığı saçları zeytin yeşiliydi, yüzündeyse fındık kabuğu boyasıyla çizilmiş çizgiler vardı.

Tabii ki yayını germiş ve Geralt'a çevirmişti.

"*Eithné*..." diye söze başladı Witcher.

"*Tháess aep*!"

Geralt söz dinleyip sustu, kımıldamadan durdu ve ellerini bedeninden uzaklaştırdı. Ama *dryad* yayını yine de indirmedi.

"*Dunca*!" diye bağırdı *dryad*. "*Braenn! Cáemm vort*!"

Daha önce ok fırlatmış olan *dryad*, çalılıkların arasından fırladı, devrilmiş ağaç gövdesinin yanından uçup, çevik bir hareketle çukurun üzerine indi. Orada kurumuş dallardan bir yığın bulunmasına karşın *dryad*'ın ayaklarının altında kırılan tek bir dal sesi duymadı. Hemen arkasında hafif bir gürültü duydu, yaprakların rüzgârda hışırdamasını andırıyordu. Üçüncü *dryad*'ın arkasında durduğunu biliyordu şimdi Witcher.

İşte yan taraftan yıldırım hızıyla çıkan tam da bu üçüncü *dryad*, Geralt'ın yerde duran kılıcını aldı. Bal rengi saçlarını kamışlardan örülmüş bir bantla tutturmuştu. Sırtında oklarla dolu bir kubur sallanıyordu.

En uzakta, mağaranın yanında duran *dryad* hızla yaklaştı. Giysisi arkadaşlarınınkiyle tıpa tıp aynıydı. Kızıl, küt saçlarına yonca ve fundalardan örülmüş bir taç takmıştı. Yayını germemişti ama kirişe bir ok takmıştı.

"*Ten thesse in Maéth aep Eithné liev*?" diye sordu yaklaşırken. Olağanüstü ahenkli bir sesi, iri siyah gözleri vardı. "*Ess' Gwynbleidd*?"

"*Aé... aessséa*..." diye başladı Witcher ancak *dryad*'ların ağızlarında kulağa şarkı gibi gelen Brokilon şivesinin sözcükleri boğazına takılıp kaldı ve dudaklarını kaşındırdı. "Ortak lisanı konuşan yok mu aranızda? Ben pek beceremiyorum..."

"An'váill. Vort llinge," diye sözünü kesti *dryad.*

"Ben Ak Kurt. *Gwynbleidd.* Hanımefendi Eithné beni tanır. Kendisine bir haber getirdim, o yüzden buradayım. Brokilon'a da uğradım, Duén Canell'e."

"*Gwynbleidd,*" dedi kızıl saçlı gözlerini kısarak. "*Vatt'ghern?*"

"Evet," dedi Geralt, "Witcher'ım."

Bal rengi saçlı öfkeyle burnundan soludu ama yayını indirdi. Kızıl saçlı gözlerini iri iri açarak Witcher'a baktı ama çizgiler çekilmiş yüzü tamamen hareketsizdi, bir heykelinki kadar cansızdı. Bu hareketsizlik, yüzünün güzel ya da çirkin olduğuna karar verilmesini engelliyordu. Böyle bir karar yerine aldırmazlık ve duygusuzluk, hatta acımasızlık öne çıkıyordu. Geralt aklından geçen bu değerlendirmelerden dolayı kendine kızdı çünkü *dryad*'ı içten içe insan olarak değerlendirirken yakalamıştı kendini. Bal rengi saçlının diğer ikisinden daha yaşlı olduğunu anlamalıydı Geralt. *Dryad* ilk bakışta öyle görünmese de onlardan oldukça büyüktü.

Kararsız bir suskunluk içinde öylece duruyorlardı. Geralt, Freixenet'in inlemelerini, ah çekmesini ve öksürmesini duyuyordu. Kızıl saçlı *dryad* da bunu duyuyor olmalıydı ancak yüzünde hiçbir kıpırtı yoktu. Witcher ellerini beline dayadı.

"Şuradaki çukurun içinde," dedi sakin bir sesle, "yaralı biri yatıyor. Yardım edilmezse ölecek."

"*Tháess aep!*" Zeytin yeşili saçlı yayı gerip okunun ucunu Witcher'ın tam yüzüne doğrulttu.

"Onu ölüme mi terk edeceksiniz?" Geralt ses tonunu yükseltmiyordu. "Kendi kanında boğulmaya mı terk edeceksiniz? O zaman işini bitirin, daha iyi."

"Kapa çeneni!" diye tısladı *dryad* ortak lisanda. Ama yayı indirdi ve kirişi biraz gevşetti. Öteki *dryad*'a soran gözlerle baktı.

Kızıl saçlı başını sallayıp çukuru gösterdi. Zeytin yeşili saçlı hiç sesini çıkarmadan hızla oraya koştu.

"Hanımefendi Eithné'yi görmek istiyorum," diye yineledi Geralt.

Kızıl saçlı, bal rengi saçlıyı gösterip, "O," dedi, "seni Duén Canell'e götürecek. Git."

"Freix... Yaralı ne olacak peki?"

Dryad gözlerini kısarak baktı. Kirişin üzerinde duran okla oynuyordu hâlâ.

"Üzülme," dedi. "Git. Seni götürecek."

"Ama..."

Dryad, "*Va'en vort*!" diye Geralt'ın sözünü kesip dudaklarını birbirine bastırdı.

Witcher omuzlarını silkti ve bal rengi saçlıya döndü. Bu kız üçünün arasında en genci gibi görünüyordu ama Geralt yanılıyor olabilirdi. Kızın mavi gözlü olduğunu gördü.

"O halde gidelim."

"Evet," dedi bal rengi saçlı usulca. Kısa bir duraksamadan sonra Witcher'a kılıcını verdi. "Gidelim."

"Adın ne?"

"Kapa çeneni."

Kız, sık ağaçların arasından arkasına bakmadan hızla ilerliyordu. Geralt ona yetişmek için epeyce zorlanıyordu. *Dryad*'ın bunu kasten yaptığını biliyordu; arkasından gelen insanın inleyerek çalı çırpıya takılıp kalmasını, bitkinlikten yere çökmesini, yola devam edememesini istediğini biliyordu. Anlaşılan *dryad*, arkasından gelenin insan değil, bir Witcher olduğunun bilincinde değildi. Bir Witcher'ın ne olduğunu bilemeyecek kadar gençti.

Kız –onun safkan *dryad* olmadığını Geralt fark etmişti bile- ansızın durup arkasına döndü. Parçalı ceketinin altındaki

memelerinin titrediğini, ağzından solumamak için kızın kendine güçlükle hâkim olduğu Geralt'ın gözünden kaçmamıştı.

"Yavaşlayalım mı?" diye gülümseyerek teklif etti Witcher.

"*Yeá.*" Kız ona öfkeyle baktı. "*Aeén esseáth Sidh?*"

"Hayır, elf değilim ben. Adın ne senin?"

"Braenn," dedi kız ve yoluna devam etti. Ancak adımlarını yavaşlatmıştı şimdi, önden gitmeye çalışmıyordu. Yan yana yürümeye başladılar. Geralt onun terinin kokusunu aldı; sıradan bir genç kızın teri gibi kokuyordu. *Dryad*'ların teri, iki elin arasında öğütülmüş söğüt yaprağı gibi kokardı.

"Eskiden neydi adın?"

Kız ona baktı ve ansızın ağzını büzdü. Geralt, yine susmasını buyuracağını sandı ancak öyle olmadı.

"Anımsamıyorum," dedi kız bir süre sonra.

Geralt kızın doğru söylediğine inanmadı.

Kız on altı yaşından büyük göstermiyordu ve Brokilon'a geleli ancak altı ya da yedi yıl olmuş olmalıydı. Buralara küçük bir çocuk ya da bebekken düşmüş olsaydı, Geralt onun insan tarafını sezemezdi. Mavi gözler ve doğal sarışınlık *dryad*'larda da görülen özelliklerdi. Elfler ve insanlarla törensel birleşmeler sonrasında ana rahmine düşen *dryad* çocukları, bedensel özelliklerini yalnızca annelerinden alırlar ve daima kız doğarlardı. Çok ender olarak ve genelde birkaç kuşak sonra, kimliği bilinmeyen bir erkeğe ait hücrelerin saçları ya da gözleriyle doğarlardı. Ama Geralt, Braenn'in damarlarında tek bir damla *dryad* kanı taşımadığından emindi. Ayrıca bir anlamı da yoktu bunun. Taşıdığı kan ne olursa olsun, kız bir *dryad*'dı artık.

"Peki senin," dedi kız Witcher'a yan gözle bakarak, "adın nedir?"

"Gwynbleidd."

Kız başını salladı. "Gidelim o halde... Gwynbleidd."

Adımlarını yavaşlatmışlardı ama hâlâ hızlı yürüyorlardı. Geralt tek başına olsaydı ne bu hıza ayak uydurabilir ne de doğru yönde gidebilirdi. Braenn, sık ormanın içindeki engelleri aşıp saklı patikalara giriyor, devrilmiş ağaç gövdelerine köprüden geçer gibi basarak uçurumları aşıyor, ördeklerin dışkılarıyla bulanıklaştırdıkları bataklıklardaki yeşil sulardan el yordamıyla geçiyordu. Oysa Witcher buralara girmeye cesaret edemez, bunların çevresini dolaşmak saatlerini, hatta günlerini alırdı.

Braenn'in varlığı onu ormanın vahşiliğinden korumakla kalmıyordu; öyle noktalar vardı ki *dryad* oralarda adımlarını yavaşlatıp patikayı ayağıyla yokluyor ve Geralt'ı elinden tutarak çok dikkatli ilerliyordu. Brokilon'un tuzakları üzerine sayısız efsaneler anlatılır, uçları sivriltilmiş kazıklarla dolu çukurlardan, oklu tuzaklardan, devrilen ağaçlardan, korkunç "kirpi"den söz edilirdi; "kirpi", dikenlerle bezeli bir gülleydi ve hiç umulmadık bir anda bir ipin üzerinden kayarak patikayı tarardı. Braenn'in durup ahenkli bir ıslık çaldığı ve çalı çırpı arasından ıslığına karşılık aldığı yerlerden de geçiyorlardı. Yine öyle yerler vardı ki kız okunun kirişine ok yerleştirip duruyor, Geralt'ı susturuyor ve ormanın içinde hışırdayan bir şeyin uzaklaşmasını bekliyordu.

Hızla ilerliyor olmalarına karşın geceyi bir yerde geçirmek zorunda kaldılar. Braenn kalacakları yeri özel olarak seçti; ısı farkının rüzgârın taşıdığı ılık havayla dengelendiği küçük bir tepelikti burası. Kurumuş eğreltiotlarının üzerinde, *dryad*'ların âdetlerine göre birbirlerine sokularak uyudular. Gecenin bir ortasında Braenn, Witcher'a sarıldı. Başka bir şey olmadı. Witcher da ona sarıldı. Başka bir şey olmadı. O bir *dryad*'dı. Isınmak istemişti.

Şafak vakti hava henüz karanlık sayılırken yeniden yola düştüler.

2

Ağaçların seyrek olduğu tepelerin bulunduğu bir havzayı geçtiler, dönemeçli patikalardan yürüyerek sisle kaplı bir vadiye vardılar, sonra rüzgârın ağaçları söktüğü çimlerle kaplı kayranlara ulaştılar.

Derken Braenn yine durup çevresine bakındı. Sanki yolunu kaybetmiş izlenimi uyandırsa da bunun mümkün olmadığını Geralt biliyordu. Witcher bu moladan yararlanıp devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerine oturdu.

İşte o an çığlığı duydu. Tiz ve yüksek perdeden... Çaresiz...

Braenn hemen dizlerinin üzerine çöktü, kuburdan iki ok çekti. Oklardan birini dişlerinin arasına aldı, diğerini kirişin üzerine yerleştirdi, yayı gerdi, çalı çırpı arasından gelen sesin yönünde rastgele hedef aldı.

"Vurma!" diye bağırdı Geralt.

Geralt ağaç gövdesinin üstünden sıçrayıp kendini çalılıkların içine attı.

Bir kayalığın eteğindeki küçük bir kayranda boz rengi küçük bir tunik giymiş, sırtını kurumuş bir gürgen ağacına iyice bastırmış ufak tefek bir canlı duruyordu. Witcher'ın yaklaşık beş adım ötesinde yerde bir şey kıpırdayıp çimleri kenara doğru ittiriyordu. Koyu kahverengi bu şey yaklaşık iki kulaç uzunluğundaydı. Geralt ilk bakışta bunun bir yılan olduğunu düşündü. Ama sonra küçük, hareketli ve kancalı sarı ayakları görünce –bunlar uzun bir bedenin yassı uzuvlarıydı– bu yaratığın yılan değil, çok daha beter bir şey olduğunu kavradı.

Kendini ağacın gövdesine doğru bastıran küçük canlı tiz sesiyle cırladı. Kocaman Viy, titreyen uzun antenlerini çimin üzerinden uzatıp kokuyu ve sıcağı algıladı.

Witcher, dev çıyanın dikkatini üzerine çekmek için ayağını yere vurup, "Sakın hareket etme!" diye kükredi. Gelgelelim Viy oralı olmadı, antenleri yakınlardaki kurbanının kokusunu artık almıştı çünkü. Canavar ayaklarını oynattı, bükülüp S şeklini aldı ve hızla ilerledi. Parlak sarı renkteki pençeleri, bir kadırganın kürekleri gibi çimenlerin üzerinde düzenli hareketlerle parlıyordu.

"*Yghern*!" diye bağırdı Braenn.

Geralt iki sıçrayışta kayrana indi, koşarken sırtındaki kından kılıcını hızla çıkardı ve ağacın dibindeki küçük canlıyı kalçasıyla itip yana savurdu. Kırkayak benzeri yaratık çimlerin arasında hışırtılar çıkardı, ön uzuvlarını havaya kaldırdı, üzerinden zehir damlayan kıskaçlarını takırdatıp ayaklarıyla küçük adımlar atarak Geralt'a yaklaşmaya başladı. Geralt birkaç kez ayak değiştirdi, yaratığın yassı bedeninin üstünden atladı, kılıcını yarım bir dönüşle yaratığın uzuvlarını kaplayan zırhlı plakların arasındaki yumuşak bir noktaya batırdı. Gelgelelim canavar çok çevik davrandığı için kılıç, kitin tabakasına denk gelmiş ama delip geçmemişti çünkü bu kalın plaka darbenin hızını kesmişti. Geralt geriye doğru sıçradı ama yeterince ustalıklı hareket edememişti. Dev çıyan, Witcher'ın bacaklarını bedeninin arka kısmıyla doladı; müthiş bir güçle sıktıkça sıktı. Witcher kendini yere attı ve kurtulmak için birkaç kez yuvarlandı. Ama olmuyordu.

Viy kıvrıldı ve Geralt'ı kıskaçlarıyla yakalamak için kendini geriye doğru attı. Bu arada pençelerini olanca gücüyle ağaca geçirip tutunmaya çalışıyordu. Tam o anda Geralt'ın başının üstünden vızlayarak bir ok geçti, yaratığın zırhını gürültüyle deldi ve Viy'i ağaca mıhladı. Yaratık iki büklüm oldu, oku kırıp

kendini kurtardı ama o anda iki yeni ok daha üzerine isabet etti. Witcher seğirmeye başlayan gövdeye bir tekme savurdu, kendini yana atıp yuvarlandı.

Braenn yere çömelmiş, Viy'e akıl almaz bir hızla ok üstüne ok yağdırıyordu. Viy okların saplarını kırıp kendini kurtarsa da bir sonraki ok onu yine ağaç gövdesine çiviliyordu. Yaratığın yassı, parlak, koyu kırmızı kafasındaki kıskaçlar okların isabet ettiği noktalarda takırdıyor ve kafa onu yaralayan düşmanına boş yere ulaşmaya çalışıyordu.

Geralt, yana sıçrayarak havaya yükseldi, kılıcını kaldırıp vurdu. Bu, dövüşü sonlandıran darbe oldu. Ağaç gövdesi, üzerinde kafa kesilen idam sehpasını andırıyordu şimdi.

Breann yayını gerip ağır adımlarla yaklaştı, yerde kıvranıp ayaklarını titreten yaratığı tekmeledi ve üzerine tükürdü.

"Teşekkür ederim," dedi Witcher ve Viy'in kopan kafasını çizmesinin topuğuyla ezip parçaladı.

"Ha?"

"Hayatımı kurtardın."

Dryad ona baktı. Bakışlarında ne bir anlayış ne de bir his okunuyordu.

"Bir *Yghern* bu," dedi kız ve yerde kıvranan bedene çizmesiyle sert bir tekme savurdu. "Oklarımı kırdı."

"Hem benim hem de şu küçük *dryad*'ın hayatını kurtardın," diye yineledi Geralt. "Sahi, nerede o?"

Braenn becerikli hareketlerle böğürtlen çalılarını kenara itti, kolunu dikenli dalların arasına soktu.

"Tahmin etmiştim," dedi, boz rengi küçük tunik içindeki küçük canlıyı çalılıklardan çekip çıkarırken. "Kendi gözlerinle gör, Gwynbleidd."

Bir *dryad* değildi bu. Elf, hava perisi, afacan bir peri ya da buçukluk da değildi. Sıradan bir insan yavrusu, olabilecek en normal kız çocuğuydu. Olabilecek en sıra dışı yerde, Brokilon'da sıradan bir insan yavrusu...

Kül sarısı saçları, yemyeşil iri gözleri vardı. On yaşından büyük olamazdı.

"Kimsin sen?" diye sordu Geralt. "Buraya nasıl geldin?"

Kız yanıt vermedi. Ben bu kızı daha önce gördüm, diye düşündü Witcher. Bir yerlerde gördüm. Ya onu ya da ona çok benzeyen başka birini.

"Korkmana gerek yok," dedi Geralt usulca.

"Korkmuyorum," dedi kız, burnunu çekerek. Anlaşılan nezleydi.

"Hadi, gidelim buradan," dedi ansızın Braenn, çevrede göz gezdirerek. "Bir *Yghern*'in olduğu yerde, ikincisi uzak değildir. Oklarım azaldı."

Kız ona baktı, ağzını açtı, elinin tersiyle yüzünü silip kirleri her yerine yaydı.

"Söyler misin, kimsin sen?" diye sordu Geralt, küçük kıza doğru eğilerek. "Bu... bu ormanda ne yapıyorsun? Nasıl düştün buraya?"

Kız başını önüne eğip tıkalı burnundan soluk aldı.

"Sağır mısın? Kimsin, diye sordum! Adın nedir?"

"Ciri," dedi ufaklık burnunu çekerek.

Geralt arkasına döndü. Gözünü yayından ayırmayan Braenn başını kaldırdı.

"Dinlesene, Braenn..."

"Evet?"

"Şey olabilir mi... Bu kız Duén Canell'den, sizinkilerden kaçmış olabilir mi?"

"Ha?"

"Aptal numarası yapma," dedi Witcher kızarak. "Sizin küçük kızları kaçırdığınızı biliyorum. Sen örneğin, Brokilon'a gökten mi düştün? Düşünüyorum da acaba mümkün mü?.."

"Hayır," diye sözünü kesti *dryad*. "Bu kızı daha önce hiç görmedim..."

Geralt küçük kıza baktı. Kül sarısı saçları darmadağındı, yaprak ve çam iğneleriyle doluydu ama yapraklar duman, yağ ya da ahır değil, mis gibi temizlik kokuyordu. Çok kirli olan elleri küçük ve incecikti, hiçbir yerinde sıyrık ya da nasır yoktu. Kırmızı kapüşonlu küçük tuniğinden bir fikir edinilemese de kızın dizlerine kadar çıkan çizmeleri yumuşacık ve pahalı dana derisindendi. Hayır, bu kız bir çiftçi çocuğu değildi. Freixenet diye düşündü Witcher ansızın. Freixenet bu kızı arıyordu. Onu bulmak için Brokilon'a gelmişti.

"Buraya nasıl geldin bakayım, sümüklü?"

"Benimle ne biçim konuşuyorsun öyle!" Küçük kız başını kibirle arkaya atıp ayağını yere vurdu. Ormanın yumuşak zemini bu darbeden nasibini iyice aldı.

"Hah," dedi Witcher gülümseyerek. "Gerçekten bir prensesmişsin! Hiç değilse konuşman öyle çünkü görüntün epeyce mütevazı. Verdenlisin, değil mi? Seni arıyorlar, haberin var mı bundan? Üzülme, seni evine götüreceğim. Baksana, Braenn..."

Geralt başını yana çevirdiği sırada küçük kız ani bir hareketle döndü, hafif yokuşu tırmanarak ormana doğru koştu.

"*Bloéde turd*!" diye bağırdı *dryad* ve kuburuna uzandı. "*Cáemm 'ere*!"

Küçük kız tökezleye tökezleye ormana dalmış, kuru dalları ezerek rastgele koşuyordu.

"Dur!" diye bağırdı Geralt. "Nereye gitmeye çalışıyorsun, lanet olsun!"

Braenn yayını hemencecik gerdi. Ok, ürkütücü bir hızla uçtu, hafifçe döndü ve tam küçük kızın saçlarının arasına girecekken bir ağaç gövdesine saplandı. Kız başını eğip büzüldü ve kendini yere attı.

Witcher, *dryad*'ın üzerine yürüyerek, "Lanet olası sersem kadın," diye tısladı. Braenn o sırada ikinci oku kuburdan çıkarmaya hazırlanıyordu. "Kızı öldürebilirdin!"

"Burası Brokilon," dedi *dryad* sert bir tonda.

"Bu da bir çocuk!"

"Ne yapalım yani?"

Witcher gözünü okun sapından ayırmıyordu. Okun sülün kanatlarından yapılma, ağaç kabuğu suyuyla sarıya boyanmış çizgili tüyleri vardı. Witcher hiç sesini çıkarmadı. Arkasını dönüp hızlı adımlarla ormana girdi.

Küçük kız bir ağacın altında iki büklüm halde yatıyordu. Başını usulca kaldırıp ağacın gövdesine saplanmış oka baktı. Geralt'ın adımlarını duyar duymaz yerinden fırladı ama Geralt bir sıçrayışta ona ulaştı ve tuniğinin kırmızı kapüşonundan yakaladı. Kız başını çevirip Witcher'a baktı, sonra gözlerini kapüşonunu tutan ele çevirdi. Geralt elini çekti.

"Neden kaçtın?"

"Sana ne," dedi kız burnunu çekerek. "Rahat bırak beni... seni... seni..."

"Aptal şey," diye tısladı Geralt. "Burası Brokilon. Viy yetmedi mi sana? Bu ormanda tek başınaysan yarına kadar hayatta kalamazsın. Hâlâ anlamadın mı bunu?"

"Dokunma bana!" diye çıkıştı kız. "Yontulmamış köylü seni! Ben prensesim, koy bunu kafana!"

"Sersem bir sümüklüsün sen."

"Prensesim!"

"Prensesler tek başlarına ormanda dolaşmazlar. Prenseslerin burunları temizdir."

"Kelleni uçurtacağım senin! Şu kadının da!"

Kız burnunu eliyle silip yaklaşmakta olan *dryad*'a düşmanca baktı. Braenn kahkahalarla gülmeye başladı.

"Tamam ama bu kadar bağırıp çağırmak yeter artık," diye küçük kızın sözünü kesti Witcher. "Neden kaçtın, prenses? Neden korkuyorsun?"

Kız konuşmadan burnundaki sümükleri çekti.

"Peki, nasıl istersen." Geralt, *dryad*'a bakıp göz kırptı. "Biz gidelim. Ormanda tek başına kalmak istiyorsan, buyur. Ama üstüne yine bir *Yghern* saldırırsa sakın bağırma. Bir prensese yakışmaz çünkü. Bir prenses gıkını bile çıkarmadan ölür ama öncesinde burnunu temizler. Hadi gidelim, Braenn. Elveda, majesteleri."

"Be... bekle."

"Yaa?"

"Sizinle geliyorum."

"Şeref duyarız. Öyle değil mi, Braenn?"

"Ama beni yeniden Kistrin'e götürmeyeceksin, tamam mı? Söz verir misin?"

"Kim..." diye başladı Geralt. "Haa, tamam. Kistrin. Prens Kistrin mi? Verden Kralı Ervyll'in oğlu mu?"

Küçük kız küçük ağzını büzdü, burnunu çekip başını çevirdi.

"Bu kadar oyun yeter artık," diye homurdandı Braenn. "Gidelim."

"Tamam, tamam." Witcher doğruldu ve *dryad*'ı yukarıdan aşağıya doğru süzdü. "Planlarımız biraz değişti, güzel okçum."

"Ne?" Braenn kaşlarını kaldırdı.

"Hanımefendi Eithné bekleyebilir. Ufaklığı evine götürmeliyim. Verden'e."

Dryad gözlerini kısıp elini kuburuna attı.

"Hiçbir yere gitmeyeceksin. Kız da gitmeyecek."

Witcher haince gülümsedi.

"Bana bak, Braenn," dedi. "Dün pusu kurup okunu gözüne fırlattığın o ağzı süt kokan oğlan değilim ben. Kendimi savunmasını bilirim."

"*Bloëde arss*!" diye tıslադı *dryad* ve yayını havaya kaldırdı. "Sen de kız da Duén Canell'e gideceksiniz! Verden'e değil!"

"Hayır! Verden'e gitmem!" Kül sarısı saçlı küçük kız *dryad*'ın yanına koşup ince bacaklarına sarıldı. "Seninle geleceğim! O çok istiyorsa Verden'e, aptal Kistrin'in yanına kendi gitsin!"

Braenn kızın yüzüne bile bakmadı ama yayını indirdi.

"*Ess turd*!" Geralt'ın ayaklarının dibine tükürdü. "Canın nereye isterse oraya git! Başına gelecekleri görelim bakalım! Brokilon'dan çıkamadan gebereceksin."

Haklı, diye düşündü Geralt. Hiçbir şansım yok. O olmadan ne Brokilon'dan kurtulabilirim ne de Duén Canell'e ulaşabilirim. En iyisi neler olacağına bakalım. Belki Hanımefendi Eithné'yi ikna etmeyi başarabilirim.

"Hadi ama Braenn," dedi Witcher aradaki buzları eritmek isteyen bir tonda ve gülümsedi. "Kızma hemen öyle, güzelim. İyi, istediğin gibi olsun. Hep birlikte Duén Canell'e, Hanımefendi Eithné'ye gidelim."

Dryad kendi kendine bir şeyler mırıldanıp kirişteki oku çıkardı.

"Hadi o zaman," dedi ve alnındaki bandı düzeltti. "Yeterince zaman kaybettik."

Küçük kız bir adım attıktan sonra, "Ahh," diye inledi.

"Ne oldu?"

"Bir şey oldu... bacağıma."

"Bekle, Braenn! Gel, sümüklü, seni omzuma alayım."

Küçük kız sıcacıktı ve ıslanmış serçe gibi kokuyordu.

"Adın neydi, prenses? Unuttum."

"Ciri."

"Sormama izin verirsen, ülken ne taraftadır?"

"Söylemem," diye homurdandı kız. "Söylemem, o kadar."

"Öyle olsun, ne yapalım. Kıpırdanıp durma ve kulağımın içine sümkürme. Brokilon'da ne işin vardı? Yolunu mu şaşırdın? Kayıp mı oldun?"

"Ben ha? Ben asla kaybolmam."

"Rahat dur dedim. Kistrin'den mi kaçtın? Nastrog Sarayı'ndan mı? Düğünden önce mi, sonra mı?"

"Nereden biliyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu kız, burnunu çekerek.

"Ben korkunç akıllıyımdır. Kaça kaça neden Brokilon'a kaçtın peki? Daha az tehlikeli yerler bulamadın mı?"

"Aptal at getirdi beni buralara."

"Yalan söylüyorsun, prenses. Sen bu boyla olsa olsa kediye binebilirsin. Hem de munis bir tanesine."

"Atı Marck sürdü. Şövalye Voymir'in yardımcısı. Ama at ormanda devrildi ve bir bacağı kırıldı. Biz de kaybolduk."

"Asla kaybolmadığını söylemiştin."

"O kayboldu, ben değil. Hava sisliydi. O yüzden yolumuzu şaşırdık."

Kayboldunuz, diye düşündü Geralt. Şövalye Voymir'in zavallı yardımcısı şanssız biriydi, Braenn ve arkadaşlarına rastlamıştı. Bir kadının ne olduğunu bilmeyen ağzı süt kokan bu delikanlı, evliliğe zorlanan bakirelerin kaçışlarıyla ilgili bir yığın şövalye hikâyesi dinlediği için yeşil gözlü bir kıza kaçıp kurtulması için

yardım etmişti. Bir erkeğin ne olduğunu bilmeyen ama öldürmeyi bilen yüzü boyalı bir *dryad*'ın attığı okla ölürken küçük kıza kaçması için yardımcı olmuştu.

"Nastrog Sarayı'ndan düğünden önce mi, sonra mı kaçtın diye sordum?"

"Kaçtım, o kadar, gerisi seni ilgilendirmez," diye homurdandı küçük kız. "Büyükannem oraya gidip onunla tanışmamı söyledi. Şu Kistrin'le. Yalnızca tanışmak için yani. Ama babası, şu kral denen yağ tulumu..."

"Ervyll."

"...hemen düğün diye başlayıp tutturdu da tutturdu. Ama ben istemiyorum onu. Şu Kistrin'i. Büyükannem demişti ki..."

"Prens Kistrin o kadar mı ters geldi sana?"

"İstemiyorum onu," dedi Ciri kararlı bir edayla ve gürültüyle burnundan soluk aldı. "Şişko, aptal ve çirkin, bir de ağzı kokuyor. Oraya gitmeden önce bana gösterdikleri resimde şişko değildi. Böyle bir koca istemiyorum ben. Zaten hiç koca istemiyorum."

"Ciri," dedi Witcher çekinerek. "Kistrin henüz çocuk, tıpkı senin gibi. Birkaç yıl sonra düzgün bir delikanlı olabilir."

"O halde bana birkaç yıl sonra başka bir resim yollasınlar," dedi kız kibirle. "Tabii ona da. Çünkü ona gösterdikleri resimde olduğumdan çok daha güzel olduğumu söyledi bana. Ayrıca Alvine adlı nedimeyi sevdiğini ve onun şövalyesi olmak istediğini itiraf etti. Görüyor musun? İkimiz de birbirimizi istemiyoruz. Neden evleneceğiz ki o zaman?"

"Ciri," diye mırıldandı Witcher. "O prens, sen de prensessin. Prensler ve prensesler aynen böyle evlenirler, başka yolu yoktur. Âdetler böyle."

"Herkes gibi konuşuyorsun. Küçük olduğum için bana yalan söyleyebileceğini düşünüyorsun."

"Yalan söylemiyorum."

"Söylüyorsun."

Geralt sustu. Önden yürüyen Braenn dönüp arkasına baktı, belli ki suskunluğa şaşırmıştı. Sonra omzunu silkip yoluna devam eti.

"Nereye gidiyoruz?" diye aksi bir sesle sordu Ciri. "Bilmek istiyorum!"

Geralt sesini çıkarmadı.

"Sana soru sorulduğunda yanıt ver!" dedi kız tehdit dolu bir edayla ve komutunun ardından yüksek sesle burnunu çekti. "Üzerinde kimin... kimin oturduğunun bilincinde misin sen?"

Witcher tepki vermedi.

"Konuşmazsan kulağını ısıracağım!" diye haykırdı Ciri.

Witcher'ın tepesi atmıştı. Kızı omuzlarından kaldırdığı gibi yere bıraktı.

"Beni iyi dinle, sümüklü," dedi sert bir tonda ve kemerinin tokasını açmaya çalıştı. "Seni şimdi dizime yatırıp kıçını bu kayışla pataklayacağım. Beni kimse tutamayacak çünkü burası ne senin sarayın ne de ben senin uşağınım. Nastrog'da kalmadığına birazdan pişman olacaksın. Ormanda yolunu kaybetmiş bir sümüklü olmaktansa prenses olmanın daha rahat olduğunu birazdan anlayacaksın. Çünkü prensesler genelde şımarıktırlar ve kimse onlara karışmaz. Bir prensesin kıçını prens dışında kimse pataklayamaz."

Ciri eğilip burnunu çekti. Bir ağaca yaslanmış olan Braenn umursamaz bir ifadeyle onlara bakıyordu.

"Evet, ne diyorsun?" diye sordu Geralt, kemeri yumruğuna dolarken. "Aklımızı başımıza toplayıp edepli davranacak mıyız? Yoksa majestelerinin kıçını pataklamaya başlayayım mı? Ee? Evet mi, hayır mı?"

Kız hıçkırıp burnunu çekerken uslu uslu başını salladı.

"Söz dinleyecek misin, prenses?"

"Dinleyeceğim."

"Birazdan hava kararacak," dedi *dryad*. "Bir an önce yola koyulalım, Gwynbleidd."

Ağaçlar artık seyrekleşmeye başlamıştı. Kumlu toprakta yetişen torukların, fundalıkların arasından, sisle kaplı çayırlardan geçtiler. Derken hava serinledi.

"Asil beyefendi..." dedi Ciri, uzun bir sessizlikten sonra.

"Adım Geralt. Ne var?"

"Korkunç acıktım."

"Birazdan mola vereceğiz. Zaten hava da kararacak."

"Dayanamıyorum," diye hıçkırdı kız. "En son yemeğimi..."

"Sus." Geralt elini omuz heybesine atıp içinden bir parça içyağı, küçük bir kalıp peynir ve iki elma çıkardı. "Al, ye."

"Bu sarı olan nedir?"

"İçyağı."

"Yemem ben onu."

Witcher içyağını dişlerinin arasına alıp, "Çok memnun oldum," dedi belli belirsiz. "Peyniri ye. Bir tane de elma."

"Neden bir."

"Tepinme. İkisini de ye."

"Geralt?"

"Ha?"

"Teşekkür ederim."

"İyi tamam. Ye hadi."

"Şey demek istedim... yemek için değil. Tabii onun için de ama... sen beni şu çıyandan kurtardın... Iğğğ... korkudan az kalsın ölecektim."

"Az kalsın ölecektin," dedi Geralt ciddi bir sesle. Az kalsın çok büyük acılar çekerek iğrenç bir şekilde ölecektin, diye düşündü. "Ama Braenn'e teşekkür edeceksin."

"Kimdir o?"

"Bir *dryad*."

"Bir umacı mı?"

"Evet."

"O zaman o bizi... Onlar küçük çocukları kaçırır! Bizi kaçırdı mı o? Ama sen küçük değilsin ki! Peki, neden öyle tuhaf konuşuyor?"

"Nasıl konuşuyorsa öyle konuşuyor, önemi yok bunun. Önemli olan ok atabilmesi. Mola verdiğimizde ona teşekkür etmeyi unutma sakın."

"Unutmam," dedi kız burnunu çekerek.

"Kıpırdanıp durma, prenses, geleceğin Verden kraliçesi."

"Ben kraliçe olmayacağım," diye homurdandı kız.

"Tamam, tamam. Kraliçe olma. Sıçan ol ve bir mağarada yaşa."

"Doğru değil bu! Senin hiçbir şeyden haberin yok!"

"Kulağımın içine bağırma öyle! Kayışı da unutayım deme!"

"Ben kraliçe olmayacağım. Ben..."

"Ee? Ne olacaksın?"

"Bu sır."

"Haa, sır demek. Çok iyi." Witcher başını kaldırdı. "Ne var, Braenn?"

Dryad ansızın durmuştu. Omuzlarını kaldırmış göğe bakıyordu.

"Yoruldum," dedi sakince. "Kızı taşıdığına göre, sen de yorulmuşsundur, Gwynbleidd. Burada mola verelim. Hava birazdan zifiri karanlık olacak."

3

"Ciri?"

"Hım?" dedi kız burnunu çekerek ve üzerlerine uzandığı dalları hışırdattı.

"Üşümedin mi?"

"Hayır," diye iç geçirdi kız. "Bu gece hava sıcak. Dün... dün müthiş üşüdüm, ayy."

Yumuşacık çizmelerinin tokasını çözerken, "Tuhaf," dedi Braenn. "Bu ufacık şey ormanın içinden onca yolu yürüdü. Bataklıklara, sık ormanlara bana mısın demedi. Güçlü, sağlıklı ve becerikli. Mutlaka bize... Evet işimize mutlaka yarar."

Geralt, *dryad*'a hızlı bir bakış attı ve karanlıkta âdeta ışık saçan gözleriyle karşılaştı. Braenn sırtını bir ağaca yaslamıştı, alnındaki bandı çözdü, başını sallayıp saçlarını açtı.

Geralt'ın konuşmasını önlemek için, "Kız Brokilon'a geldi bir kere," diye mırıldandı. "O bizimdir, Gwynbleidd. Duén Canell'e gideceğiz."

"Buna Hanımefendi Eithné karar verir," dedi Witcher sabırla. Ama Braenn'in haklı olduğunu biliyordu.

Yeşillikler üzerine uzanmış, yattığı yerde dönen küçük kıza bakıp, yazık, dedi içinden. Nasıl da azimli bir çocuk! Daha önce nerede görmüştüm onu? Neyse. Ama yazık. Dünya çok büyük ve çok güzel. Ama onun dünyası Brokilon olacak artık, yaşamının son gününe kadar. Belki çok zamanı olmayacak. Belki eğrelti otlarının içine düşeceği, çığlıkların ve havada uçan okların ortasında kalacağı, orman uğruna yapılan anlamsız savaşta kaybedenler tarafında olacağı güne kadar yaşayacak. Kaybetmek zorunda olan tarafta. Er ya da geç.

"Ciri?"

"Evet?"

"Annen ile baban nerede yaşıyordu?"

"Annem babam yok benim," dedi kız burnunu çekerek. "Ben çok küçükken denizde boğulmuşlar."

Evet, diye düşündü Witcher, bu çok şeyi açıklıyor. Artık hayatta olmayan bir prens ve prensesin çocuğu, bir prenses. Kim bilir belki de dördüncü erkek evlattan sonra doğan üçüncü kızdır. Şato kâhyalığı ya da seyislikten daha önemsiz bir unvan aslında. Sarayda kendi başına dolanıp duran kül sarısı saçlı, yeşil gözlü, ondan bir an önce kurtulmak için evlendirilmesi gereken bir şey. Küçük bir kadına dönüşmeden, bir skandala yol açmadan, uygunsuz bir evlilik ya da ensest tehlikesi ortaya çıkmadan bir an önce evlendirilmesi gereken biri. Sarayda toplu yatakhanelerde yatıldığı için özellikle ensest tehlikesi çok büyüktür.

Witcher kızın kaçmasını doğal karşılıyordu. Gezgin bir tiyatro grubuyla yollara düşmüş ve mutluluğu yakalamış çok prenses, çok kraliçe görmüştü; yaşlı ama hâlâ veliaht sahibi olmak için hırslanan krallardan kaçıyorlardı. Babalarının seçtiği çiçekbozuğu suratlı, topal, kurumuş ya da kuşkulu bekâretleri hanedanların birleşmesinin bedeli olacak bir kraliçeyle evlenmeyi, yarını belli olmayan paralı askerliğe yeğleyen çok prensler görmüştü.

"Uyu," dedi Geralt, "uyu, kimsesiz küçük şey."

"Ben miyim o?" diye homurdandı kız. "Ben prensesim, kimsesiz falan değil. Büyükannem var benim. Büyükannem bir kraliçe, aklına koy bunu. Beni kayışınla dövmek istediğini ona söylersem, senin kelleni kestirir. Görürsün sen!"

"Korkunç! Ciri, acı bana!"

"Hiç de bile!"

"Ama sen iyi bir kızsın. Kafa kesilmesi çok acı verir. Büyükannene bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Söyleyeceğim tabii."

"Ciri."

"Söyleyeceğim, söyleyeceğim, söyleyeceğim işte! Korkuyorsun, değil mi?"

"Hem de çok! Biliyor musun Ciri, bir insanın kafası giderse ölür o."

"Alay mı ediyorsun?"

"Buna nasıl cesaret edebilirim?"

"Göreceksin, şaka falan yapamayacaksın. Büyükannem şakaya gelmez, ayağını yere bir vurdu mu, en büyük askerler ve şövalyeler önünde diz çöker, gözlerimle gördüm. Eğer biri ona itaat etmezse, tak tak, kellesi gider."

"Korkunç. Ciri?"

"Ne var?"

"Bence senin kafanı kesecekler."

"Benim mi?"

"Tabii. Sonuçta Kistrin'le evlenmeni kararlaştıran ve seni Verden'e, Nastrog'a gönderen kişi senin büyükannen, kraliçe. İtaat etmedin ona. Ve geri döner dönmez... Tak! Kafan gider."

Kız sustu, hatta kıpırdanmayı bile bıraktı. Witcher, onun ağzını şapırdatıp alt dudağını ısırdığını, tıkalı burnundan soluk almaya çalıştığını fark etti.

"Olmaz," dedi kız. "Kafamın kesilmesine büyükannem izin vermez çünkü... çünkü o benim büyükannem, öyle değil mi? Yani olsa olsa falakaya yatırırlar..."

"Haa." Geralt gülümsedi. "Büyükannen şakaya gelmez yani? Sopayla daha önce tanıştın herhalde?"

Ciri hiddetle burnundan soludu.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi Geralt. "Büyükannene benim seni patakladığımı söyleriz ve seni aynı hata için iki kez cezalandıramaz. Anlaştık mı?"

"Amma da sersemsin!" Ciri dirseklerinin üzerine yaslanıp doğruldu, altındaki dallar çatırdadı. "Büyükannem beni dövdüğünü duyarsa kafan bir çırpıda gider!"

"Demek kafam giderse üzülürsün, öyle mi?"

Kız sustu ve burnunu çekti.

"Geralt..."

"Evet, Ciri?"

"Büyükannem döneceğimi biliyordur. Ben ne kraliçe olabilirim ne de o aptal Kistrin'in karısı. Geri dönmek zorundayım, o kadar."

Zorundasın, diye düşündü Witcher. Ama bu ne yazık ki ne sana ne de büyükannene bağlı. İhtiyar Eithné'nin keyfine bağlı. Bir de benim ikna gücüme.

"Büyükannem biliyor bunu," diye sözlerini sürdürdü Ciri. "Çünkü ben... Geralt, kimseye söylemeyeceğine yemin et. Bu korkunç bir sırdır. Dehşet bir sır, inan bana. Yemin et."

"Yemin ediyorum."

"Tamam, söyleyeceğim o halde sana. Annem bir cadıydı, haberin olsun. Babam da sihirliydi. Bana bunları dadım anlatmıştı, büyükannem bunu duyunca kıyamet koptu. Çünkü benim kaderim belirlenmiş, biliyor musun?"

"Ne için?"

"Bilmiyorum," dedi Ciri huşu içinde. "Ama kaderimde var. Dadım söylemişti bunu. Ama büyükannem buna asla izin vermem, gerekirse lanet olası sarayı yıkarım, demişti. Ama dadım kadere karşı bir şey yapılamayacağını, hiçbir şeyin yararı olmayacağını söylemişti. Hah! Sonra dadım ağlamış, büyükannem de sövmüştü.

Anladın mı? Benim kaderim belirlenmiş. O aptal Kistrin'in karısı olmam ben. Geralt?"

"Hadi, uyu." Geralt esnedi ve alt çenesi takırdadı. "Uyu, Ciri."

"Bana masal anlat."

"Ne?"

"Bana masal anlat, dedim," diye çıkıştı kız. "Masal dinlemeden mi uyuyacağım yani? Olacak şey değil!"

"Bana istersen söv ama masal bilmem ben. Hadi uyu."

"Yalan söyleme. Bildiğin bir masal vardır. Küçüklüğünde sana kimse masal anlatmadı mı? Neden güldün?"

"Yok bir şey. Aklıma bir şey geldi."

"Haa! Gördün mü bak! Anlat hadi."

"Neyi?"

"Masalı."

Geralt yine güldü, ellerini başının altına koyup tepelerindeki dalların arasından parıldayan yıldızlara baktı.

"Bir varmış, bir yokmuş... bir kedi varmış," diye başladı. "Öyle sıradan, çizgili bir fare avcısı. Sonra bu kedi günün birinde o korkunç, karanlık ormanda tek başına uzun bir yolculuğa çıkmış. Gitmiş... gitmiş... gitmiş..."

"Haberin olsun," diye mırıldandı Ciri, Geralt'a iyice sokularak, "kedi varacağı yere ulaşmadan uyumayacağım."

"Sus, sümüklü. Evet, ne demiştik... Kedi gitmiş, gitmiş, derken bir tilkiye rastlamış. Bir kızıl tilkiye."

Braenn iç geçirdi, Witcher'ın öbür yanına uzanıp hafifçe sokuldu ona.

"Evet," dedi Ciri burnunu çekerek, "sonra ne olmuş, anlat."

"Tilki kediye bakmış, kimsin diye sormuş. Ben kediyim, demiş kedi bunun üzerine. Hah, demiş tilki, ormanda tek başına dolaşmaya korkmuyor musun, kedi? Kral şimdi ava çıkarsa ne

olacak? Köpekleriyle, binicileriyle, atlarıyla? İyi dinle kedi, demiş tilki, av, senin ve benim gibiler için felakettir. Senin kürkün var, benim kürküm var, avcılar bizim gibileri asla sağ bırakmazlar çünkü onların nişanlıları ve sevgilileri vardır, boyunları ve elleri üşür o kızların, bu yüzden onlar kullansın diye bizden yaka ve manşon yaparlar."

"Manşon nedir?" diye sordu Ciri.

"Sözümü kesme. Tilki sonra şöyle demiş: Kedi, ben onları faka bastırırım, avcıları kandıracak bin iki yüz altmış sekiz hile biliyorum, öyle kurnazım ben. Senin peki, avcıları alt edecek kaç hilen var?"

"Ah, ne güzel bir masal bu," dedi Ciri ve Witcher'a daha çok sokuldu. "Anlat, kedi ne demiş?"

"Hım," diye fısıldadı Braenn öbür yandan. "Ne demiş kedi?"

Witcher başını çevirdi. *Dryad*'ın gözleri parlıyor, dudakları hafif aralık duruyordu. Sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Tabii, diye düşündü Witcher. Tabii, küçük *dryad*'lar masala açtır. Küçük Witcherlar gibi. Çünkü ikisine de uyumadan önce masal anlatacak biri pek çıkmaz. Küçük *dryad*'lar ağaçların hışırtısıyla uykuya dalar. Küçük Witcherlarsa kolları bacakları ağrıyarak. Kaer Morhen'de Vesemir'in masallarını dinlerken bizim de gözlerimiz parlardı. Ama bu eskidendi... Çok eskidendi...

"Ee," diye ısrar etti Ciri. "Sonra ne olmuş?"

"Bunun üzerine kedi şöyle demiş: Biliyor musun tilki, ben hiç hile bilmem. Ben bir tek şeyden, hoop diye ağaca tırmanmaktan anlarım. Sence yetmez mi bu? Tilki bir kahkaha patlatmış. Ah, demiş, amma da salaksın. O çizgili kuyruğunu içine çek ve buradan toz ol, avcılar çevreni saracak ve öleceksin. Sonra neye uğradıklarını anlamadan borazanlar çalmaya başlamış! Çalılık-

ların arasından avcılar fırlamış, kediyi ve tilkiyi gördükleri gibi üzerlerine atlamışlar!"

"Aman Tanrım!" dedi Ciri burnunu çekerek. *Dryad* da kıpırdanmaya başladı.

"Sessiz olun. Sonra çığlıklarla üzerlerine saldırmışlar, 'Kürklerini yüzün hemen! Manşon yapmak için, manşon için!' Sonra köpekleri tilkinin ve kedinin üzerine salmışlar. Kedi hooop, bütün kedilerin yaptığı gibi ağaca tırmanmış. Hem de ağacın en tepesine kadar. Ama tilkiyi köpekler pat diye kapmış. Kızıl kürk, kurnaz hilelerinden birini kullanmaya fırsat bile bulamadan yaka oluvermiş. Kedi ağacın tepesinden avcılara bakıp miyavlamış, tıslamış ama ağaç korkunç yüksek olduğu için ona hiçbir şey yapamamışlar ve çekip gitmişler. Kedi sonra ağaçtan inip sakince evinin yolunu tutmuş."

"Sonra ne olmuş?"

"Hiçbir şey. Bu sondu."

"Mesaj nedir peki?" diye sordu Ciri. "Masalların verdiği bir mesaj vardır, öyle değil mi?"

"Ha?" diye sordu Braenn, Geralt'a iyice sokularak. "Mesaj ne demek?"

"İyi bir masalın mesajı vardır, kötüsünün yoktur," dedi Ciri bilmiş bir edayla ve burnunu çekti.

"Bu iyi bir masaldı." *Dryad* esnedi. "Ne gerekiyorsa var içinde. Ufaklık, *Yghern*'den kaçmak için şu kedi gibi ağaca tırmanmalıydın. Fazla düşünmeyeceksin, bir, iki ve hoop ağacın tepesine. Zekâ budur. Yakalanmayacaksın."

Geralt usulca gülümsedi.

"Sarayın bahçesinde ağaçlarınız yok muydu, Ciri? Nastrog'da? Brokilon'a kaçacağına, bir ağaca tırmanır ve Kistrin'in evlilik hevesi geçene kadar en tepesinde bekleyebilirdin."

"Alay mı ediyorsun?"

"Hımhım."

"Bir şey söyleyeyim mi? Sana katlanamıyorum."

"Bu korkunç. Ciri, beni kalbimin orta yerinden vurdun."

"Biliyorum," dedi kız ciddi bir ifadeyle, burnunu çekti ve Witcher'a iyice sokuldu.

"İyi uykular, Ciri," diye mırıldandı Geralt ve kızın tatlı serçe kokusunu içine çekti. "İyi uykular. İyi geceler, Braenn."

"*Deárme, Gwynbleidd.*"

Tepelerinde milyarlarca dalları ve yüzlerce milyar yapraklarıyla Brokilon hışırdıyordu.

4

Bir gün sonra *ağaçlara* ulaştılar. Braenn yere çömelip başını eğdi. Geralt aynı şekilde davranması gerektiğini hissetti. Ciri şaşkınlıkla iç geçirdi.

Çoğu meşe, porsuk ve Hikori cevizi olan *ağaçların* gövdesi onlarca kulaç çapındaydı. Hele tepelerinin nereye kadar uzandığını anlamak olanaksızdı. Çünkü yukarıya doğru bombeli devasa köklerin bitip gövdenin başladığı nokta bile çok yüksekteydi. Aslında daha hızlı yürüyebilirlerdi çünkü dev ağaçlar çok sık değildi. Gölgelerinde başka bitkiler yetişememiş, yerleri yapraklardan bir halı kaplamıştı.

Aslında daha hızlı yürüyebilirlerdi ama ağır adımlarla ilerliyorlardı. Usulca. Başları önlerinde. Orada, *ağaçların* arasında küçük ve önemsizdiler, ehemmiyetleri yoktu. Yok gibiydiler. Hatta Ciri bile sessizdi, yarım saat boyunca çıtını çıkarmadı.

Ancak bir saat sonra *ağaçların* bölgesini geride bırakmışlar, uçurumlara, boğazlara ve nemli gürgen koruluklarına ulaşmışlardı.

Nezlesi Ciri'yi gitgide daha çok zorluyordu. Geralt'ın mendili yoktu ama kızın sürekli burnunu çekmesine üzüldüğü için ona parmaklarını kullanarak sümkürmeyi öğretti. Bu, kızın çok hoşuna gitti. Witcher kızın gözlerindeki ışıltıdan ve gülümsemesinden anlamıştı, Ciri yeni öğrendiği bu sanatı sarayda bir ziyafet ya da denizaşırı ülkelerden gelen bir elçinin ağırlandığı bir davette gösterme cesaretinin düşüncesiyle eğleniyordu.

Braenn ansızın durup arkasına döndü.

"Gwynbleidd," dedi ve dirseğinden yeşil bir bez çözdü. "Gel. Gözlerini bağlayacağım. Böyle olması gerekiyor."

"Biliyorum."

"Seni ben yürüteceğim. Elini ver."

"Hayır," diye isyan etti Ciri. "Ben yürüteceğim onu. Braenn?"

"Tamam, ufaklık."

"Geralt?"

"Evet?"

"Gwyn... bleidd'in anlamı ne?"

"Ak kurt. *Dryad*'lar bana öyle der."

"Dikkat et, bir kök var. Tökezleme! Ak saçlı olduğun için mi öyle diyorlar sana?"

"Evet... Lanet olsun!"

"Sana kök var demiştim ama."

Yürüdüler. Ağır ağır yürüdüler. Ayaklarının altındaki yaprakları kaygandı. Güneş ışını yüzündeki bezden geçip gözlerine girdiği için Geralt bir sıcaklık hissetti.

Ciri'nin, "Ah, Geralt," diyen sesini duydu sonra. "Çok güzel burası. Keşke görebilsen. Bir sürü çiçek var. Ve kuşlar. Nasıl cıvıldıyorlar, duyuyor musun? Ah, ne çoklar bir bilsen. Yığınla.

Aa, sincaplar da var. Dikkat, bir derenin üstündeki taş köprüden geçiyoruz. Suya düşme sakın. Ne çok balık var burada! Dolu hem de. Suyun içinde yüzüyorlar, biliyor musun? Bir sürü küçük hayvan, vay be! Bu kadarı başka hiçbir yerde bir araya gelemez."

"Hiçbir yerde," diye mırıldandı Witcher. "Hiçbir yerde. Brokilon böyledir."

"Ne?"

"Brokilon. En son yer."

"Anlamadım..."

"Kimse anlamıyor zaten. Kimse anlamak istemiyor."

5

"Gözünün bağını çöz, Gwynbleidd. Artık serbestsin. Geldik."

Braenn dizlerine kadar yoğun bir sisin içine dalmıştı.

"Duén Canell," dedi bir el hareketiyle.

Duén Canell, meşe diyarı. Brokilon'un kalbi.

Geralt buraya daha önce de gelmişti. Hem de iki kez. Ama bundan kimseye söz etmemişti. Kimseler inanmazdı ona çünkü.

Yemyeşil kocaman ağaçlarla çevrili çukur bir vadiydi burası. Topraktan, kayalıklardan ve kaynar suların fışkırdığı kaynaklardan yayılan sislere ve buğuya bürünmüştü.

Witcher'ın boynundaki madalyon hafifçe titredi.

Sihre bürünmüş bir vadi. Duén Canell. Brokilon'un kalbi.

Braenn başını kaldırıp sırtındaki kuburunu düzeltti.

"Gidelim. Ver elini, ufaklık."

Vadi ilk bakışta ölü ve terk edilmiş izlenimi uyandırmıştı. Ama bu etki uzun sürmedi. Bitmek bilmeyen ve ritmi sürekli değişen bir ıslık duyuldu ve en yakınlarındaki ağaç gövdesini helezon

biçiminde çevreleyen, kavlardan oluşan bir çıkıntının güçlükle görülebilen basamaklarını esmer tenli, siyah saçlı bir *dryad* çevik adımlarla inmeye başladı. Üzerinde bütün *dryad*'lar gibi küçük parçalardan bir araya gelmiş kamuflaj renginde giysisi vardı.

"*Ceád, Braenn.*"

"*Ceád, Sirssa. Va'n vort meáth Eithné á?*"

"*Neén, aefder,*" dedi siyah saçlı ve Witcher'ı baygın bakışlarla süzdü. "*Ess' ae'n Sidh?*"

Gülümserken bembeyaz dişleri göründü. Olağanüstü, hatta insan kriterlerine göre bile güzeldi. Geralt rahatsız oldu, *dryad*'ın onu arsızca değerlendirmeye aldığının bilincindeydi.

"*Neén.*" Braenn başını hayır anlamında salladı. "*Ess' vatt'ghern, Gwynbleidd, á váen meágh Eithné va, a'ss.*"

"*Gwynbleidd?*" Güzel *dryad* ağzını büzdü." *Bloëde caérme! Aen'ne caen n'wedd vort! Tess foilé!*"

Braenn kıkır kıkır gülmeye başladı.

Canı iyice sıkılan Witcher, "Nedir mesele?" diye sordu.

"Hiç." Braenn yine kıkırdadı. "Hiç. Gidelim."

"Aa," dedi Ciri şaşkınlıkla. "Ne kadar tuhaf bir yuva, baksana Geralt!"

Vadinin içlerine doğru asıl Duén Canell başlıyordu; şekilleri büyük ökçe otu toplarını andıran "tuhaf yuvalar", ağaç gövdelerini ve kalın dalları çeşitli yüksekliklerde, kâh toprağın hemen üstünde kâh yükseklerde, hatta ağaçların en tepelerinde olmak üzere çepeçevre sarmıştı. Geralt'ın gözüne ayrıca toprağın üzerinde biraz büyükçe yapılar, yapraklı dallardan örülerek yapılmış kulübeler çarpmıştı. Bu barınakların açık yerlerinde bazı hareketlenmeler vardı, gelgelelim *dryad*'lar ortada yoktu. Geralt'ın daha önce buraya geldiği dönemlere kıyasla *dryad*'lar epeyce azalmıştı.

"Geralt," diye fısıldadı Ciri. "Bu yuvalar büyüyor. Baksana yaprakları var!"

"Canlı odundan yapıldıkları için." Witcher başını salladı. "*Dryad*'lar böyle yerlerde yaşar, evlerini böyle yaparlar. Bir *dryad* bir ağaca asla zarar vermez, onu kesmez ya da budamaz. Ağaçları sever onlar. Ama kendilerini, dalların evler oluşturacak şekilde büyümelerini sağlayacak şekilde konumlandırmayı bilirler."

"Çok hoş. Mülkümüzde böyle bir yuva olsun isterdim."

Braenn büyükçe bir kulübenin önünde durdu.

"Gir içeri, Gwynbleidd," dedi. "Burada Hanımefendi Eithné'yi bekleyeceksin. *Vá fáill*, ufaklık."

"Ne?"

"Vedalaşmaydı bu. Görüşmek üzere, dedi."

"Haa. Görüşmek üzere, Braenn."

İçeri girdiler. Çatıdan içeri dolan ve kırılan güneş ışınları "yuvanın" içini kaleydoskop gibi ışıl ışıl yapmıştı.

"Geralt!"

"Freixenet!"

"Tanrım, yaşıyorsun!" Yaralı, ağzını yayarak güldü ve çam dallarından yapılmış döşeğinden güçlükle doğruldu. Witcher'ın bacaklarına sarılmış Ciri'yi görür görmez kıpkırmızı kesildi.

"Küçük bok seni!" diye bağırdı Freixenet. "Senin yüzünden az kalsın canımdan olacaktım! Ayağa kalkamadığıma dua et, yoksa derini yüzerdim senin!"

Ciri suratını astı.

Sonra yüzünü buruşturup, "Beni dövmek isteyen biri daha," dedi. "Ben kızım ve kızlar dövülmez!"

"Dövülür mü dövülmez mi sana gösterirdim ama..." dedi Freixenet öksürerek. "Sinsi şey seni! Ervyll orada aklını oynatacak... Büyükannen ona savaş açacak diye ödü kopuyor. Kaçıp

gittiğine kimi inandırabilir ki? Ervyll'in nasıl biri olduğunu ve nelerden hoşlandığını herkes bilir. Kafayı çekip seni... Sana bir şey yaptığını, sonra da seni saraydaki su yolunda boğdurduğunu düşünüyor herkes! Nilfgaard'la savaş başlayacak. Büyükannenle yapılan anlaşma ve işbirliği senin yüzünden çöpe gitti! Ne büyük zararlar verdiğini görüyor musun?"

"Sinirlenme," diye uyardı onu Witcher, "yoksa yaran açılır. Kısa zamanda buraya nasıl gelebildin?"

"Ne bileyim ben, genelde baygındım. Ağzıma iğrenç bir şey akıttılar. Zorla. Burnumu kapatıp... rezalet, lanet olsun..."

"O iğrenç şeye hayatını borçlusun. Seni buraya kadar taşıdılar mı?"

"Belime bir ilmik geçirip çektiler beni. Seni sordum, hiçbir şey söylemediler. Seni bir okla vurduklarından hiç kuşkum yoktu. Çünkü ansızın ortadan kayboldun. Ama sağ ve sağlıklısın, elin kolun bağlı bile değil, üstelik Prenses Cirilla'yı kurtarmışsın. Lanet olsun, Geralt, her şeyin üstesinden geliyorsun, hep dört ayak üstüne düşüyorsun."

Witcher hiç sesini çıkarmadan gülümsedi. Freixenet şiddetli bir öksürüğe tutuldu, başını yana çevirip pembe balgam tükürdü.

"Evet," diye devam etti. "İşimi bitirmemelerini herhalde sen sağladın. Bu lanet olası umacılar seni tanıyor. Beni Bredouille'den ikinci kez kurtarıyorsun."

"Sus artık, baron."

Freixenet inlerken doğrulmaya çalıştı ama başaramadı.

"Benim baronluğum hiçbir boka yaramıyor," dedi burnundan soluyarak. "Ben Hamm'deyken barondum. Şimdi Verden'de, Ervyll'in yanında ordu komutanı gibi bir şeyim. Yani, öyleydim. Şu ormandan kurtulmayı başarsam bile, Verden'de bana yer yok artık, olsa olsa darağacında. Bu küçük sansar, Cirilla, benim

gözetimim altındayken kaçtı. Yoksa avlanmak için Brokilon'a geldiğimi falan mı sanıyorsun? Hayır, Geralt, korkumdan donuma doldurdum, Ervyll'in beni bağışlaması için kızı geri götürmeye mecburdum. Bu yüzden lanet olası umacılarla takıştım. Sen olmasaydın, o mağarada bu dünyadan göçüp gidecektim. Beni yine kurtardın. Bu kader, gün gibi belli."

"Abartıyorsun."

Freixenet başını iki yana salladı.

"Bu kader," diye yineledi. "Yeniden karşılaşacağımız yukarıda bir yerlerde yazıyor olmalı, Witcher. Canımı yeniden kurtaracağın... Hamm'da, üstümdeki kuş sihrini kaldırdığında bundan söz ettiklerini anımsıyorum."

"Rastlantı," dedi Geralt soğuk bir sesle. "Bu bir rastlantı, Freixenet."

"Ne rastlantısı! Sen olmasaydın ben kuşkusuz hâlâ karabatak olurdum..."

"Sen karabatak mıydın?" diye bağırdı Ciri heyecanla. "Gerçek bir karabatak mı? Bir kuş mu?"

"Öyleydim." Baron yüzünü ekşitti . "Beni bir... bir kız lanetlemişti. Şeytan onu... İntikam uğruna."

"Ona kürk vermemişsindir mutlaka," dedi Ciri suratını ekşiterek. "Şey... manşon için."

"Başka bir neden vardı." Freixenet hafifçe kızardı, sonra kızı tehditkâr bakışlarla süzdü. "Yahu sana ne bundan, bacaksız!"

Ciri, kırıldığını gösteren bir ifade takınıp başını çevirdi.

"Evet," dedi Freixenet hafifçe öksürerek. "Nerede kalmıştım... Haa, beni Hamm'da lanetten kurtardığını söylüyordum. Sen olmasan yaşamımın sonuna kadar karabatak olarak kalır, denizin kenarında uçuşur dururdum, dallara sıçar ve canım kız kardeşimin ısırgan liflerinden büyük bir özveriyle ördüğü göm-

leğin beni kurtaracağını boş yere umut edip yaşardım. Kardeşim o gömleğe verdiği emeği başka şeylere verseydi keşke. Zaten düşündükçe sağı solu tekmelemek istiyorum. O aptal gömlek..."

"Böyle konuşma." Geralt gülümsedi. "Kız iyi niyetliydi. Ona verilen bilgi yanlıştı, hepsi bu. Lanetlerin bozulmasıyla ilgili ortalıkta bir yığın yalan yanlış efsane dolaşıyor. Ama yine de şanslıydın, Freixenet. Seni kaynar süte daldırıp haşlayabilirlerdi. Böyle bir vaka kulağıma gelmişti. Bu açıdan bakarsan, ısırgan otlarından hazırlanmış bir gömleğe sokulmak pek yarar sağlamasa da sağlığa zararlı değil hiç değilse."

"Ha, haklı olabilirsin. Belki kardeşimden çok şey bekliyorum. Eliza hep aptaldı, çocukluğundan beri beyinsiz ve tatlıydı, bir kralın karısı olmak için en uygun malzemeye sahipti yani."

"Uygun malzeme nedir?" diye sordu Ciri. "Hem neden bir kralın karısı olmak için?"

"Araya girip durma, dedim sana bacaksız. Evet Geralt, Hamm'a çıkagelmen benim şansımdı. Bir başka şansım da senin laneti bozmak için istediğin birkaç kuruş parayı, kralın, sevgili eniştemin vermeye hazır olmasıydı."

"Biliyor musun, Freixenet," dedi Geralt ve ağzını yayarak gülümsedi, "bu olayla ilgili haber dört bucağa yayılmış!"

"Gerçek versiyonuyla mı?"

"Pek değil. Birincisi, sana altı tane erkek kardeş uygun görmüşler."

"Olamaz!" Baron dirseklerinin üzerine yaslanıp öksürdü. "Bu durumda Eliza'yla birlikte sekiz kardeş mi olmuşuz? Ne beyinsizlik bu! Annem tavşan değildi benim!"

"Bu kadarıyla da kalmıyor. Karabatağı sana uygun görmemişler."

"Değildi zaten! Tamamen uygunsuzdu!" Baron yüzünü ekşitip kenevir lifi ve kayın ağacı kabuğuyla sarılmış göğsünü ovaladı. "Hikâyeye göre neye dönüştürülmüşüm?"

"Kargaya. Daha doğrusu kargalara. Unutma, yedi kardeştiniz."

"Peki, bir karga neden karabataktan daha uygunmuş, lanet olsun?"

"Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ama bu hikâyeye göre Eliza beni o iğrenç ısırgan gömleğiyle kurtarmış olmalı, öyle değil mi?"

"Bildin. Eliza nasıl peki?"

"Vereme yakalandı, zavallı. Fazla dayanamaz artık."

"Yazık."

"Yazık," diye tekrarladı Freixenet hiç etkilenmeden ve başını yana çevirdi.

"Lanet konusuna dönersek," dedi Geralt, örülmüş dallardan oluşan esnek duvara sırtını yaslayarak, "nüks etme sorunun yok herhalde? Tüyler falan bitmiyordur üzerinde?"

"Şükürler olsun hayır," diye iç geçirdi baron. "Her şey yolunda. O günlerden geriye tek kalan balığa karşı duyduğum iştah. Geralt, benim için balıktan daha güzel bir yiyecek yok. Bazen sabahın köründe balıkçıların yanaştığı kıyıya gidiyorum, onlar değerli balıklardan benim için seçmeden önce kasalardan hemen bir iki avuç inci balığını, çoprayı veya kefali mideye indiririm. Benim için yemekten öte, ziyafettir bunlar."

Ciri, başını kaldırıp Geralt'a bakarak, "O karabatakmış," dedi ağır ağır. "Ve sen onun lanetini bozdun. Sen sihir yapmayı biliyorsun!"

"Elbette biliyor," dedi Freixenet. "Her Witcher bilir bunu."

"Wi... Witcher mı?"

"Onun Witcher olduğunu bilmiyor muydun? Ünlü Rivyalı Geralt olduğunu? Öyle ya, Witcher'ın ne olduğunu bir bacaksız nereden bilsin! Günümüzde eskisi gibi değil. Artık çok az Witcher kaldı, zor rastlanıyor onlara. Daha önce hiç Witcher görmemiştin, değil mi?"

Ciri gözünü Geralt'tan ayırmadan başını yavaşça hayır anlamında salladı.

"Witcher, bacaksız, bu öyle..." Freixenet, kulübeye giren Braenn'i görünce sustu ve bembeyaz kesildi. "Hayır, istemiyorum! Ağzıma bir daha bir şey döktürmem, asla, asla! Geralt! Söyle ona..."

"Sakin ol."

Braenn, Freixenet'in yüzüne bile bakmadı. Doğrudan, Witcher'ın yanında oturan Ciri'ye yöneldi.

"Gel," dedi. "Gel, ufaklık."

"Nereye?" Ciri yüzünü astı. "Gitmeyeceğim. Geralt'ın yanında kalmak istiyorum."

"Git." Witcher güçlükle gülümsedi. "Braenn ve küçük *dryad*'larla oyun oynayacaksın. Sana Duén Canell'i gösterecekler..."

"Benim gözlerimi bağlamadı," dedi Ciri ağır ağır. "Buraya gelirken benim gözlerimi bağlamadı. Ama seninkileri bağladı. Gittikten sonra burayı bir daha bulamaman için. Bunun anlamı..."

Geralt, Braenn'e baktı. *Dryad* omuzlarını silkti, sonra kıza sarılıp onu göğsüne bastırdı.

"Bunun anlamı..." Ciri'nin sesi ansızın boğuldu. "Bunun anlamı, buradan bir daha hiç gitmeyecek olmam. Öyle mi?"

"Kimse kaderinden kaçamaz."

Herkes başını sesin geldiği yöne çevirdi. Alçak, ahenkli, tok ve kararlı bir sesti bu. İtaati zorunlu kılan, itiraza katlanamayan bir sesti bu. Braenn saygıyla eğildi. Geralt tek dizini kırdı.

"Hanımefendi Eithné..."

Brokilon hükümdarı açık yeşil renkte tiril tiril bir elbise giymişti. Çoğu *dryad*'lar gibi ince yapılıydı, uzun boylu değildi ancak azametle kaldırdığı başı, keskin hatlı ve ciddi ifadeli yüzü, sert bakışları onu daha uzun ve yapılı gösteriyordu. Saçları ve gözleri erimiş gümüş rengindeydi.

Kulübeye, omuzlarına oklarını ve yaylarını atmış iki genç *dryad* kızın eşliğinde girmişti. Konuşmadan Braenn'e bakıp başını salladı, o da hemen Ciri'nin elini tuttu ve başını önünden kaldırmadan küçük kızı çıkışa doğru çekiştirdi. Ciri, dimdik bir bedenle, kül gibi olmuş bir benizle hiç sesini çıkarmadan isteksizce yürüdü. Eithné'nin önünden geçerken, gümüş rengi saçlı *dryad* seri bir hareketle küçük kızı çenesinden tuttu, başını kaldırdı ve uzun uzun gözlerinin içine baktı. Ciri'nin titrediği Geralt'ın gözünden kaçmamıştı.

"Git," dedi Eithné sonunda. "Git, çocuğum. Hiç korkma. Senin kaderini hiçbir şey değiştiremez artık. Brokilon'dasın."

Ciri, Braenn'in ardından küçük adımlarla ağır ağır yürüdü. Girişe ulaştığında arkasına döndü. Witcher, kızın dudaklarının titrediğini, yeşil gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. Hiç sesini çıkarmadı. Hâlâ başı önündeydi ve diz çökmüş halde duruyordu.

"Kalk ayağa, Gwynbleidd. Hoş geldin."

"Hoş bulduk, Eithné, Brokilon hükümdarı."

"Seni ormanımda yeniden konuk etmekten mutluyum. Her ne kadar bilgim ve onayım olmadan gelmiş olsan da. Bilgim ve onayım olmadan Brokilon'a gelmek tehlikelidir, Ak Kurt. Senin için bile."

"Bir haber getirdim."

"Yaa..." *Dryad* hafifçe gülümsedi. "Cesaretin buradan geliyor demek, bunu başka, daha can sıkıcı bir sözcükle tanımlamak

istemiyorum şimdi. Geralt, ulakların dokunulmazlığı, insanlar arasında geçerli olan bir gelenektir. Ben böyle bir geleneği tanımıyorum. İnsana dair hiçbir şeyi tanımıyorum. Burası Brokilon."

"Eithné..."

Dryad sesini yükseltmeden, "Sus," diye sözünü kesti. "Sana zarar vermemelerini emrettim. Brokilon'dan sağ olarak ayrılacaksın. Ulak olduğun için değil. Başka nedenlerden."

"Kimin ulağı olduğum seni ilgilendirmiyor mu? Kimin adına, nereden geldiğimi öğrenmek istemiyor musun?"

"Açıkçası hayır. Burası Brokilon. Dışarıdan, beni ilgilendirmeyen bir dünyadan geliyorsun. Neden haber dinlemek için zaman harcayacakmışım? Benden farklı düşünen ve hisseden birinin uydurduğu önerilerin ya da taleplerin benim için ne anlamı olabilir? Kral Venzlav'ın ne düşündüğünden bana ne?"

Geralt başını şaşkınlıkla bir sağa bir sola yatırdı.

"Kral Venzlav'ın yanından geldiğimi nereden biliyorsun?"

"Açıkça ortada çünkü, " dedi *dryad* gülümseyerek. "Ekkehard aptaldır. Ervyll ve Viraxas benden ölesiye nefret ederler. Bunların dışındaki krallıkların ise Brokilon'a sınırları yok."

"Brokilon dışında olup bitenlerden epeyce haberdarsın, Eithné."

"Evet, epeyce haberdarım, Ak Kurt. Yaşımın sunduğu bir ayrıcalık bu. Ama izin verirsen şimdi başka bir meseleyi halletmek istiyorum. Şu ayı görünümlü adam," –*dryad* gülümsemeyi bırakıp, Freixenet'e baktı- "arkadaşın mıdır?"

"Tanışırız. Üzerindeki laneti kaldırmıştım."

"Sorun şu," dedi Eithné soğuk bir sesle, "ona ne yapacağıma karar veremedim. Artık onu öldürmelerini emredemem. Sağlığına kavuşmasına izin verebilirim ama bu adam bence bir tehlike. Bir fanatiğe benzemiyor. Demek ki kafa derisi avcısı. Ervyll'in her

dryad kafa derisi karşılığında para ödediğini biliyorum. Miktarını unuttum. Ayrıca para değer kaybettikçe meblağ da artıyor."

"Yanılıyorsun. Kafa derisi avcısı değil o."

"Brokilon'da ne arıyor o zaman?"

"Ona emanet edilmiş kızı aramak için gelmiş. Onu bulabilmek için yaşamını riske attı."

"Çok aptalca," dedi Eithné soğuk bir sesle. "Buna risk bile denemez. Doğrudan ölmeye gelmiş. Hâlâ yaşıyor olmasını at gibi bünyesine ve metanetine borçlu. Çocuğa gelince, o da rastlantı sonucu sağ kalmış. Benim kızlar onu orman cini ya da cüce cin sandıkları için vurmamışlar."

Dryad, Freixenet'e bir bakış attı ve dudaklarındaki tedirgin edici sertliğin kaybolduğu Geralt'ın gözünden kaçmadı.

"İyi, peki. Elimizden geldiğince bugünü kutlayalım."

Dryad dallardan hazırlanmış döşeğe yaklaştı. Ona eşlik eden iki *dryad* da onu izlediler. Freixenet rengi atıp yattığı yerde büzülse de zerre kadar küçülmedi.

Eithné gözlerini kısıp onu bir süre inceledi.

"Çocukların var mı?" diye sordu sonunda. "Seninle konuşuyorum, odun."

"Ha?"

"Anlaşılır bir dilde konuştum sanırım."

"Ben..." Freixenet önce hafif, sonra sert öksürdü. "Ben evli değilim."

"Senin aile hayatın beni ilgilendirmiyor. Yağ bağlamış kasıklarından bir şeyi harekete geçirmeyi başarabiliyor musun, onu merak ediyorum. Kereste! Bir kadını hamile bıraktın mı?"

"Ee... evet... Evet, hükümdarım, ancak..."

Eithné umursamaz bir ifadeyle elini sallayıp Geralt'a döndü.

"Tamamen sağlığına kavuşuncaya kadar Brokilon'da kalacak," dedi. "Sonrasında bir süre daha kalacak, ardından nereye isterse gidebilir."

"Teşekkür ederim, Eithné." Witcher saygıyla eğildi. "Peki... küçük kız? O ne olacak?"

"Neden sordun?" *Dryad*, Witcher'a gümüş gözleriyle buz gibi baktı. "Biliyorsun zaten."

"Sıradan bir köylü kızı değil o. Bir prenses."

"Bu beni hiç etkilemez. Benim gözümde fark da etmez."

"Dinle..."

"Tek söz istemiyorum artık, Gwynbleidd."

Geralt susup dudaklarını ısırdı.

"Getirdiğim haber peki?"

"Dinleyeceğim onu," dedi *dryad* iç geçirerek. "Hayır, merakımdan değil. Venzlav'ın karşısına çıkabilmen ve ödülünü alabilmen için, senin için yapacağım. Bana kadar ulaşman halinde sana mutlaka bir ödül vadetmiştir. Ama şimdi olmaz, işim var. Akşama ağacıma gel."

Dryad dışarı çıkınca Freixenet dirseklerinin üzerinde doğruldu, inledi, öksürdü ve avucunun içine tükürdü.

"Burada neler oluyor, Geralt? Neden burada kalacakmışım? Çocuklara neler yapıyorlar? Sen beni nelerin içine çektin böyle, ha?"

Witcher oturdu.

"Canını kurtaracaksın, Freixenet," dedi yorgun bir sesle. "Buradan sağ çıkabilen ender insanlardan biri olacaksın. Özellikle son zamanlarda. Ve de küçük bir *dryad*'ın babası olacaksın. Belki de birkaç tanesinin."

"Ne? Damızlık aygır mıyım ben?"

"Adına ne istersen de. Pek fazla seçeneğin yok."

"Anlıyorum," dedi baron acı acı gülümseyerek. "Öyle ya, madenlerde çalışan ve kanal kazan esirler gördüm. Kötünün iyisini yeğlerim tabii. Gücüm yeterse. Burada bir sürü..."

"Aptal aptal sırıtmayı ve kendini bir şey sanmayı bırak," dedi Geralt yüzünü buruşturarak. "Sakın müzik, şarap, yelpaze ve sana tapan bir *dryad* sürüsü gibi hoşluklar bekleme. Ya bir ya da iki *dryad* olur. Tabii tapınmayı unut. Onlar buna iş olarak bakıyorlar. Hele sana."

"Zevk almıyorlar mı bundan? En azından rahatsız olmuyorlardır, değil mi?"

"Çocuklaşma. Bu bakımdan kadınlardan farkları yok. Hiç değilse bedenen."

"Yani?"

"Bir *dryad*'ın bundan hoşlanması ya da rahatsız olması sana bağlı. Ama onların sonuçla ilgileniyor olmaları gerçeğini değiştirmez elbette. Senin şahsın önemli değil. Sakın şükran duymalarını bekleme. Ha bir de sakın kendiliğinden harekete geçme."

"Nasıl?"

"Yarın ona rastlarsan," diye sabırla anlattı Witcher, "selam ver ama asla sırıtma ya da göz kırpma. Bu, bir *dryad* için son derece ciddi bir meseledir. Eğer gülümseyip sana yaklaşırsa, onunla konuşabilirsin. En iyisi ağaçlarla ilgili sohbet et. Ağaçlardan anlamıyorsan, havadan söz et. Ama seni görmemiş gibi yaparsa ondan uzak dur. Diğer *dryad*'lardan da uzak dur ve ellerine sahip ol. Hazır olmayan bir *dryad*'a dokunulmaz. Eğer dokunursan, amacını kestiremeyeceği için kaburgalarının arasına bıçağı yersin."

"Gerdek geleneklerini pek iyi tanıyorsun bunların," diye sırıttı Freixenet. "Fırsatın olmuş muydu hiç?"

Witcher yanıt vermedi. Gözlerinin önüne çapkın gülüşüyle esmer tenli güzel *dryad* geldi. *Vatt'fhern, bloëde cáerme*. Witcher,

ne berbat bir şanssızlık. Braenn, ne getirdin sen bize böyle? Ne fayda gelir ki Witcher'dan? Bir işe yaramaz ki...

"Geralt?"

"Ne?"

"Prenses Cirilla peki?"

"Unut onu. *Dryad* yapacaklar kızı. İki üç yıla kalmaz, kendi kardeşi Brokilon'a girmeye kalkarsa onun gözüne bile ok fırlatır."

Freixenet, "Lanet olsun," diye sövüp iyice büzüldü. "Ervyll kuduracak. Geralt? Ne dersin acaba..."

"Hayır," diye sözünü kesti Witcher. "Deneme bile. Aksi halde Duén Canell'i sağ terk edemezsin."

"O halde kız kaybedildi."

"Sizin için evet."

6

Eithné'nin ağacı meşe, daha doğrusu birbiri içine dolanmış üç meşeydi. Witcher bu ağaçların en az üç yüz yıllık olduklarını tahmin etse de hâlâ yemyeşildiler, kuruma belirtisinden eser yoktu. Meşelerin içleri oyuktu ve bu oyukların içlerini yüksek, konik şeklinde birleşen tavanları olan hatırı sayılır büyüklükte odalar kaplıyordu. Odanın içi is yaymayan bir yağ lambası tarafından aydınlatılmış, mütevazı ancak ilkel olmayan eşyalarla döşenmiş kullanışlı bir mekândı.

Eithné tam ortaya, liflerden örülmüş bir tür hasırın üzerine kurulmuştu. Önünde, ayaklarının dibinde dimdik ve hareketsiz, âdeta taş kesilmiş gibi Ciri oturuyordu. Yıkanıp temizlenmiş, nezleden kurtulmuştu, zümrüt yeşili gözlerini iri iri açmıştı. Geralt,

yüzündeki kir ve haince şeytani ifade kaybolduktan sonra kızın bayağı güzel olduğunu fark etti.

Eithné kızın uzun saçlarını ağır ağır ve özenle tarıyordu.

"İçeri gir Gwynbleidd. Otur."

Geralt merasimle eğildikten sonra oturdu.

"Dinlenebildin mi?" diye sordu *dryad*, Witcher'ın yüzüne bile bakmadan ve tarama işine ara vermeden. "Dönüş yolculuğuna çıkmak istiyor musun? Yarın sabaha ne dersin?"

"Ne zaman emredersen o zaman," dedi Geralt buz gibi bir sesle, "Brokilon hükümdarı. Tek bir sözün, Duén Canell'deki varlığımla seni sıkmaya son vermem için yeterlidir."

"Geralt." Eithné başını ağır ağır çevirdi. "Kızma bana. Seni tanır ve takdir ederim. Bir *dryad*'a, *rusalka*'ya, hava ve su perisine asla zarar vermediğini, aksine yeri geldiğinde onları savunduğunu, yaşamlarını kurtardığını biliyorum. Ama bu, gerçekleri değiştirmez. Birçok açıdan farklıyız. Başka dünyalara aitiz. İstisna yapamam, yapmak da istemem. Kimse için. Bunun böyle olduğunu anlıyor musun diye merak ediyorum. Kabul edebiliyor musun acaba, diye düşünüyorum."

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Hiçbir şeyi. Ama yine de bilmek istiyorum."

"Kabul ediyorum," dedi Geralt. "Ama bu ne olacak? Ciri? O da başka bir dünyaya ait."

Ciri ona ürkek gözlerle baktı, sonra bakışlarını yukarıya, Eithné'ye çevirdi. Eithné gülümsedi.

"Fazla uzun sürmez," dedi."

"Eithné, lütfen. Bir düşün."

"Neyi?"

"Bana ver onu. Benimle evine dönsün. Ait olduğu dünyaya."

"Hayır, Ak Kurt." *Dryad*, tarağı kızın kül sarısı saçlarının arasından geçirdi. "Vermem. Bunu özellikle senin anlıyor olman gerekir."

"Benim mi?"

"Senin. Başka dünyalarda olup bitenler Brokilon'da bile duyulur. Yaptığı işler karşılığında ayrıca tuhaf yeminler talep eden Witcher'la ilgili haberler örneğin. 'Evde karşılaşacağın ve hiç beklemediğin bir şeyi bana vereceksin.' – 'Sahip olduğundan haberdar olmadığın bir şeyi bana vereceksin.' Sana tanıdık geliyor mu bu sözler? Bir süredir yazgıyı yönetmeye çalışıyor, kaderin sizin halefleriniz olarak belirlediği erkek çocuklar arıyorsunuz, böylece soyunuzun tükenmesinden ve unutulup gitmekten kurtulmak istiyorsunuz. Hiç olmaktan kurtulmak için. O halde bana neden şaşırıyorsun? Ben *dryad*'ların geleceği için uğraşıyorum. Adil değil mi bu sence? İnsanların öldürdüğü her *dryad* karşılığında bir insan kızı."

"Onu burada zorla tutarsan düşmanlık ve öç duygusu uyandıracaksın, Eithné. Hem de çılgınca bir kin duygusu."

"İnsanların kini benim için yeni bir şey değil. Hayır, Geralt. Vermeyeceğim onu. Hem kız sağlıklı. Son zamanlarda sağlıklısını pek bulamıyoruz."

"Pek bulamıyor musunuz?"

Dryad gümüşi iri gözlerini Witcher'a doğrulttu.

"Bana hasta kızları yutturuyorlar. Difteri, kızıl, kuşpalazı, son zamanlarda da çiçek. Bizim bağışıklık sistemimizin çalışmadığını, bir salgınla yok olacağımızı, en azından ağır kayıplar vereceğimizi umuyorlar. Onların sevinçlerini kursaklarında bırakabilirsin, Geralt. Bizde bağışıklıktan fazlası var. Brokilon, çocuklarına sahip çıkar."

Eithné sustu, aşağı doğru eğildi, diğer elini de kullanarak Ciri'nin keçeleşmiş bir saç tutamını dikkatle taradı.

"İzninle," dedi Witcher hafifçe öksürerek, "Kral Venzlav'ın benimle gönderdiği habere geçebilir miyim?"

"Zamanımıza yazık değil mi?" Eithné başını kaldırdı. "Neden böyle bir zahmete gireceksin ki? Kral Venzlav'ın ne istediğini harfiyen biliyorum ben. Bunu bilmek için peygamber olmak gerekmiyor. Brokilon'u –kuşkusuz Vda Nehri'ne kadar- ona bırakmamı istiyor; bildiğim üzere bu nehri Brugge ve Verden arasında doğal sınır olarak görüyor ya da görmek istiyor. Tahminimce karşılığında bana yabancı topraklarca kuşatılmış bir bölge ve yabani küçük bir orman sunmayı tasarlıyor. Ve tabii bu ufacık yabani ormanın, balta girmemiş o köşenin sonsuza dek bana ait olacağına, kimsenin oradaki *dryad*'ları rahatsız etmeye kalkışamayacağına ve *dryad*'ların barış içinde yaşayacaklarına dair bana teminat ve kral sözü vermeyi düşünüyor. Ha, Geralt? Venzlav'ın en büyük arzusu, Brokilon'u elde etmek için iki yüzyıldır süregelen savaşı sonlandırmak. Ve bu savaşı sonlandırmak için, *dryad*'lar iki yüzyıldan bu yana uğrunda öldükleri şeyi mi verecekler ona? Öylesine verecekler yani? Brokilon'u verecekler, öyle mi?"

Geralt sustu. Ekleyecek tek bir sözü yoktu.

Dryad gülümsedi.

"Kralın teklifi böyle miydi, Gwynbleidd? Yoksa şöyle, çok daha kabaca mıydı: 'Kafanı öyle dik tutma, orman hayvanı, balta girmemiş orman canavarı, fosil. Bizim, Kral Venzlav'ın sözlerine kulak ver. Biz sedir ağacı, meşe ve hikori istiyoruz, maun, kayın istiyoruz, yaylarımız için porsuk, gemi direklerimiz için çam istiyoruz. Brokilon hemen yanı başımızda olmasına rağmen odunlarımızı uzaklardaki dağlardan taşımak zorunda kalıyoruz.

Toprağın altındaki demiri ve bakırı istiyoruz. Craag An'ın altında yatan altını istiyoruz. Ok vızıltıları duymadan kesmek, biçmek, toprağı eşelemek istiyoruz. Ve en önemlisi, krallıktaki herkesin boyun eğdiği bir kral olmak istiyoruz artık. Krallığımızın içinde Brokilon'u, giremediğimiz bir ormanı istemiyoruz. Böyle bir orman bizi geriyor, kızdırıyor ve rahat uyku uyumamıza engel oluyor çünkü biz insanız, dünyaya biz hükmediyoruz. Eğer istersek, bu dünyada yalnızca birkaç elf, *dryad* ve *rusalka*'nın kalmasına tahammül edebiliriz. O da arsızlık etmezlerse tabii. Bizim irademize tabi ol, Brokilon cadısı. Ya da öl.'"

"Eithné, Venzlav'ın ne aptal ne de fanatik olduğunu kendi ağzınla itiraf ettin. Onun adil ve barışsever bir kral olduğunu biliyorsundur. Burada dökülen kanlara üzülüyor, huzuru kaçıyor..."

"Brokilon'dan uzak durursa tek bir damla kan akmaz."

"Böyle olmadığını..." Geralt başını kaldırdı. "Meselenin bu olmadığını sen de çok iyi biliyorsun. Rodfeld'de öldürülen insanlar oldu, Sekizinci Mil'de, Baykuş Tepeleri'nde. Brugge'de öldürülen insanlar oldu, nehrin sol kıyısında. Brokilon dışında yani."

"Saydığın yerlerin hepsi," dedi *dryad* sakin bir sesle, "Brokilon sınırları içindedir. Ben insanların haritalarını ve sınırlarını tanımıyorum."

"Ama oradaki orman yüz yıl önce kesilip tarlaya açıldı!"

"Brokilon için yüz yıl nedir ki?"

Geralt sesini çıkarmadı.

Dryad tarağı elinden bıraktı, Ciri'nin kül sarısı saçlarını okşadı.

"Venzlav'ın teklifini kabul et, Eithné."

Dryad ona buz gibi baktı.

"Bizim, Brokilon çocuklarının bundan ne çıkarımız olacak?"

"Sağ kalma olanağı. Hayır, Eithné, sözümü kesme, ne söyleyeceğini biliyorum. Brokilon'un bağımsızlığını gurur meselesi

yaptığını biliyorum. Gelgelelim dünya değişiyor. Bir şeyler sona eriyor. Sen istesen de istemesen de dünyaya insanların hâkim olduğu bir gerçek artık. İnsanlarla benzeşenler hayatta kalabiliyor. Diğerleri ölüyor. Eithné, insanlarla uzlaşmış *dryad*'ların, elflerin ve *rusalka*'ların huzur içinde yaşadıkları ormanlar var. Hepimiz iç içeyiz. Ne de olsa insanlar çocuklarınızın babaları olabiliyor. Sürdürdüğün bu savaşın anlamı ne? Çocuklarınızın olası babaları sizin oklarınızla can veriyorlar. Bunun sonu nereye varacak? Brokilon *dryad*'larının kaçı safkan, söyler misin? Bunlardan kaçı kaçırılmış ve devşirilmiş insan kızları? Freixenet'ten bile yararlanmak zorundasın, başka seçeneğin kalmadı çünkü. Küçük *dryad*'ların çok az olduğunu görüyorum burada. Tek görebildiğim korkutulmuş, uyuşturucularla sersemletilmiş, dehşetten kaskatı kesilmiş insan kızları..."

"Ben asla korkmuyorum!" diye ansızın bağırdı Ciri ve bir anda eski şeytani yüz ifadesini takındı. "Ayrıca sersemlemiş de değilim! Bunu aklına koy! Hem de ben korkacağım, öyle mi! Korkmam! Büyükannem, *dryad*'ların kötü olmadıklarını söyler ve benim büyükannem dünyanın en akıllısıdır! Büyükannem... büyükannem, o ormanlardan daha çok olmalı, der..."

Susup başını önüne eğdi. Eithné gülümsedi.

"Eski Kan'dan bir çocuk bu," dedi Eithné. "Evet, Geralt. Bu dünyaya hâlâ Eski Kan'ın çocukları gelebiliyor, kehanetler bunlardan söz eder zaten. Sen de bir şeylerin sona erdiğini söylüyorsun... Bizler sağ kalabilecek miyiz diye üzülüyorsun..."

"Sümüklü, Verden Prensi Kistrin'le evlenecekti," diye Eithné'nin sözünü kesti Geralt. "Yazık ki yapamayacak bunu şimdi. Kistrin gün gelecek Ervyll'in tahtına oturacak. Bu görüşlere sahip bir eşin etkisiyle Brokilon'la savaşmaktan vazgeçerdi belki?"

"Ben o Kistrin denen adamı istemiyorum!" diye bağırdı kız tiz sesiyle ve yeşil gözleri öfkeyle yanıp söndü. "Kistrin kendine tatlı ve aptal bir eşya bulsun! Ben eşya değilim! Kraliçe olmayacağım ben!"

"Eski Kan'ın çocuğu, sessiz ol." *Dryad*, Ciri'ye sarıldı. "Bağırma. Kraliçe olmayacaksın elbette."

"Elbette," diye araya girdi Witcher yüzünü ekşiterek. "Eithné, onun ne olacağını sen de ben de biliyoruz. Görüyorum ki kararı verilmiş bunun. Yazık. Krala nasıl bir yanıt götüreyim, Brokilon hükümdarı?"

"Hiçbir yanıt götürme."

"Nasıl yani?"

"Götürme işte. Anlayacaktır o. Eskiden, çok eskiden, Venzlav daha dünyaya bile gelmemişken Brokilon'a at sırtında tellallar gelmişti, boynuz ve trompetler çalmışlar, sancaklarını ve flamalarını dikmişlerdi. 'Boyun eğ, Brokilon!' diye bağırmışlardı. Kabaktaş ve Islakvadi Kralı Keçidiş boyun eğmeni istiyor, Brokilon!' Gelgelelim Brokilon'un yanıtı daima aynıydı. Ormanımdan çıkacağın zaman Gwynbleidd, arkanı dön ve dinle. Yaprakların hışırtısında Brokilon'un yanıtını bulacaksın. Bu yanıtı Venzlav'a götür ve Duén Canell meşeleri ayakta durduğu sürece başka bir yanıt duyamayacağını söyle ona. Burada tek bir ağaç ayakta kalana dek ve tek bir *dryad* yaşadığı sürece bu böyledir."

Geralt sesini çıkarmadı.

"Bir şeylerin sona erdiğini söylüyorsun," diye ağır ağır devam etti Eithné. "Doğru değil bu. Asla sona ermeyecek şeyler vardır. Sağ kalmaktan mı söz ediyorsun? Ben bunun için savaş veriyorum. Brokilon mücadelem sayesinde daima ayakta çünkü ağaçlar insanlardan uzun yaşar. Bana krallardan ve küçük prenslerden söz ediyorsun. Kim onlar? Benim tanıdıklarım ormanın

derinliklerinde, Craag An'ın ilk çağdan kalma mezarlarında beyaz iskeletler olarak yatıyorlar. Mermerden mezar odalarında sarı metallerin ve parlayan taşların üzerinde üst üste yığılmışlar. Ama Brokilon var olmaya devam ediyor, ağaçlar saray enkazlarının tepesinde hışırdıyor, kökler mermeri patlatıyor. Bu kralların kimler olduğunu Venzlav anımsıyor mu? Sen anımsıyor musun, Gwynbleidd? Eğer anımsamıyorsan, bir şeylerin sona erdiğini nasıl savunabilirsin? Kimin yazgısında çöküş, kiminkinde sonsuzluk olduğunu nereden bileceksin? Kaderden söz etme hakkını sana kim veriyor? Yazgının, bir şey için tayin edilmenin ne olduğunu biliyor musun hiç değilse?"

"Hayır," diye itiraf etti Witcher. "Ama..."

"Madem bilmiyorsun," diye sözünü kesti *dryad*, "o zaman ama da kalmaz. Bilmiyorsun. Bilmiyorsun, o kadar."

Eithné sustu, elini alnına koyup yüzünü çevirdi.

"Yıllar önce, buraya ilk geldiğinde," diye sözlerini sürdürdü, "o zaman da bilmiyordun. Ama Morénn... Kızım... Geralt, Morénn yaşamıyor artık. Brokilon'u savunurken sınır nehrinde hayatını kaybetti. Bana getirdiklerinde tanıyamadım onu. Yüzü atların nalları altında darmadağın olmuştu. Kaderi bu muydu? Ve bugün, kızıma vaktiyle bir çocuk verememiş olan Witcher, bana Eski Kan'dan bir çocuk getiriyor. Kaderin ne demek olduğunu bilen bir kız çocuğu hem de. Hayır, bu senin anlayıp kabul edebileceğin bir bilgi değil. O kız buna doğrudan inanıyor. Tekrarla Ciri, bu Witcher, Rivyalı Geralt, Ak Kurt içeri girmeden önce bana söylediklerini tekrarla. Bunu bilmeyen Witcher o. Tekrarla, Eski Kan'ın çocuğu."

"Muhte... Asil Hanımefendi," dedi Ciri boğuk bir sesle. "Beni esir almayın burada. Yapamam. Ben... vatanıma dönmek

istiyorum. Geralt'la evime dönmek istiyorum. Onunla... gitmeye mecburum."

"Neden onunla?"

"Çünkü ona... kaderim ona bağlı."

Eithné başını çevirdi. Rengi kül gibi olmuştu.

"Peki, sen ne diyorsun buna, Geralt?"

Witcher yanıt vermedi. Eithné ellerini çırptı. Meşenin içine, dışarıda hâkim olan karanlıktan hayalet gibi süzülerek Braenn girdi. İki elinde gümüş bir kadeh taşıyordu. Witcher'ın boynundaki madalyon hızla ve düzenli bir şekilde titremeye başladı.

"Peki, sen ne diyorsun buna?" diye tekrarladı gümüş saçlı *dryad* ve ayağa kalktı. "Kız Brokilon'da kalmak istemiyor! *Dryad* olmak istemiyor! Morénn'in yerine geçmek istemiyor, gitmek, kaderinden uzaklaşmak istiyor. Öyle mi, Eski Kan'ın çocuğu? İstediğin bu mudur?"

Ciri önüne eğdiği başını kaldırmadan salladı. Omuzları titriyordu. Witcher'ın sabrı taşmıştı artık.

"Bu çocuğa neden işkence çektiriyorsun, Eithné? Bir an sonra ona Brokilon suyunu vereceksin ve ne istediğinin bir anlamı kalmayacak. Neden böyle davranıyorsun? Hem neden benim yanımda yapıyorsun?"

"Sana kaderin ne demek olduğunu göstermek istiyorum. Hiçbir şeyin son bulmadığını sana kanıtlamak istiyorum. Her şeyin henüz yeni başladığını..."

"Hayır, Eithné," dedi Geralt ayağa kalkarak. "Düzeni berbat ettiğim için özür dilerim ama buna artık seyirci kalmak istemiyorum. Aramızdaki uçurumu açıkça ortaya koymak için biraz ileri gittin, Brokilon hükümdarı. Siz Eski Halk, kin nedir tanımadığınızı, bunun yalnızca insanlara özgü bir duygu olduğunu söyleyip durursunuz. Ama doğru değil bu. Kinin ne olduğunu

biliyorsunuz ve kin beslemeyi beceriyorsunuz ama bunu biraz farklı, daha zekice ve daha kontrollü gösteriyorsunuz. Ama daha zalimce. Senin kinini bütün insanların adına kabul ediyorum, Eithné. Hak ettim bunu. Morénn için üzüldüm."

Dryad yanıt vermedi.

"Brugge Kralı Venzlav'a götürmemi istediğin yanıt tam da bu, değil mi? İkaz ve meydan okuma, değil mi? Bu ağaçlar arasına gömülmüş olan kin ve kudretin aşikâr kanıtı, ki bu kin ve kudretin iradesine uyarak bir insan yavrusu birazdan anılarını yıkacak zehri içecek, üstelik o zehri psikolojisi ve anıları daha önce yerle bir edilmiş bir başka insan yavrusunun elinden alacak. Ve Venzlav'a bu yanıtı iki çocuğu da tanımış ve onlara kanı kaynamış Witcher götürecek, öyle mi? Senin kızının ölümünden sorumlu olan Witcher yapacak bunu değil mi? Peki, Eithné, istediğin gibi olsun. Venzlav senin yanıtını işitecek, benim sesimi işitecek, gözlerimi görecek ve her şeyi oradan okuyacak. Ancak burada olacakları görmem gerekmiyor. İstemiyorum da."

Eithné hâlâ susuyordu.

"Elveda, Ciri." Geralt yere diz çöküp küçük kızı bağrına bastı. Ciri'nin omuzları zangır zangır titriyordu. "Ağlama. Burada başına kötü şeyler gelmeyeceğini biliyorsun."

Ciri burnunu çekti. Witcher ayağa kalktı.

Witcher genç *dryad*'a, "Elveda, Braenn," dedi. "Sağlıklı kal ve kendine dikkat et. Uzun yaşa, Braenn, ömrün ağacın kadar uzun olsun. Brokilon kadar. Ve bir şey daha..."

"Evet, Gwynbleidd?" Braenn başını kaldırdı, gözleri nemlenmişti sanki.

"Yayla adam öldürmek kolaydır, güzel kız. Kirişten parmağını çekip, bunu ben değil ok yapıyor, diye düşünmek kolaydır. O oğlanın kanı benim ellerime bulaşmadı. Ok öldürdü onu,

ben değil. Hem ok geceleri düş de göremez. Sen de geceleri düş görme, mavi gözlü *dryad*. Elveda, Braenn."

"Mona..." dedi Braenn belli belirsiz. Elinde tuttuğu kadeh titriyor, içindeki şeffaf sıvı dalgalanıyordu.

"Ne?"

"Mona!" diye inledi *dryad*. "Ben Mona'yım! Hanımefendi Eithné! Ben..."

"Yeter!" dedi Eithné sertçe. "Yeter! Kendine gel, Braenn."

Geralt acı acı gülümsedi.

"Bu da senin kaderin, ormanların hükümdarı. Sarsılmazlığını ve mücadeleni saygıyla karşılıyorum. Ama biliyorum ki yakında tek başına savaşacaksın. Gerçek adlarını bile hâlâ hatırlayan *dryad*'ları ölümlerine gönderen Brokilon'un son *dryad*'ı. Sana her şeye rağmen şans diliyorum, Eithné. Elveda."

"Geralt," diye fısıldadı Ciri. Hâlâ başı önünde kımıldamadan oturuyordu. "Bırakma beni... yalnız bırakma..."

"Ak Kurt," dedi Eithné ve kızın bükülmüş omuzlarını kavradı. "Kız senden bunu isteyene kadar beklemek zorunda mıydın? Bırakma beni, demesini beklemen mi gerekiyordu? Sonuna kadar yanında kalman şart mıydı? Onu neden böyle bir anda terk ediyorsun ki? Neden yalnız bırakıyorsun? Nereye kaçmayı düşünüyorsun, Gwynbleidd? Ve de neden kaçıyorsun?"

Ciri başını daha da eğdi. Ama ağlamıyordu.

"Sonuna kadar." Witcher başını salladı. "Tamam, Ciri. Yalnız kalmayacaksın. Yanından ayrılmayacağım. Korkma."

Eithné, kadehi Braenn'in titreyen ellerinden alıp havaya kaldırdı.

"Eski runik yazıları okuyabiliyor musun, Ak Kurt?"

"Evet."

"Kadehin içine kazınmış yazıları oku. Bu kadeh Craag An'dan. Bugün artık kimsenin anımsamadığı krallar içti içinden."

"*Duettânn aef cirrá Cáerme Gláedyvv. Yn á esseath.*"

"Bunun anlamım biliyor musun?"

"Kader kılıcı çift ağızlıdır... Bunlardan biri sensin."

"Eski Kan'ın çocuğu, kalk ayağa!" *Dryad*'ın sesinde tüyler ürperten bir soğukluk vardı, bu buyruğa karşı koymak, bu iradeden kaçınmak olanaksızdı. "İç. Brokilon suyudur bu."

Geralt, gözlerini Eithné'nin gümüşi gözlerine dikip dudağını ısırdı. Dudaklarını ağır ağır kadehin kenarına yaklaştıran Ciri'ye bakmadı. Bu sahneye bir zamanlar tanık olmuştu. Kız nöbetlere tutulup seğirecek, insanın içine işleyen ama sonra azalan korkunç çığlıklar atacaktı. Sonra ağır ağır açılan gözlerinde boşluk, cansızlık ve kayıtsızlık belirecekti. Bunu daha önce görmüştü Witcher.

Ciri içti. Braenn'in hareketsiz yüzünden bir damla yaş indi.

"Yeter." Eithné kadehi alıp yere koydu, kızın kül sarısı dalgalar halinde omuzlarına inen saçlarını iki eliyle okşadı.

"Eski Kan'ın çocuğu," dedi. "Seç. Brokilon'da kalmak mı, yoksa kaderine itaat mi etmek istersin?"

Witcher başını iki yana salladı, yüzünde inanamadığını gösteren bir ifade vardı. Ciri'nin solukları biraz hızlanmış, yüzü kızarmıştı. Ama başka bir şey olmamıştı. Hiçbir şey.

"Kaderime itaat etmek istiyorum," dedi kız ahenkli bir sesle ve *dryad*'ın gözlerinin içine baktı.

"O halde öyle olsun," dedi Eithné buz gibi bir sesle ve sözü uzatmadan arkasını döndü. "Git, lütfen."

Braenn, Ciri'nin elini tuttu, Geralt'ın omzuna dokundu ama Witcher onun elini itti.

"Teşekkür ederim, Eithné," dedi sonra. *Dryad* yavaşça dönüp ona baktı.

"Bana neden teşekkür ediyorsun?"

"Kader yüzünden," dedi gülümseyerek. "Kararın için. Çünkü o Brokilon suyu değildi, değil mi? Ciri'nin kaderi eve dönmekti. Ancak sen, Eithné, alınyazısının rolünü üstlendin. Ve bu yüzden sana teşekkür ediyorum."

"Alınyazısı hakkında öyle az bilgin var ki," dedi *dryad* buruk bir sesle. "Öyle az şey biliyorsun ki Witcher. Hiçbir şeyden anlamıyorsun. Bana teşekkür mü ediyorsun? Oynadığım rol için mi bu teşekkür? Panayır gösterisi için mi? Numara, aldatmaca, hile için mi? O inandığın kader kılıcı süslemeli bir tahta çıktığı için mi? Hadi bakalım, teşekkür etme, foyamı çıkar meydana. Konumunu savun. Aklın senden yana olduğunu kanıtla. Gerçeğini yüzüme vur, sizin görüşünüze göre dünyaya hâkim olacak insan aklının, insan gerçeğinin üstün geldiğini göster. Şurada Brokilon suyundan biraz daha var. Var mı cesaretin? Dünya fatihi, ha?"

Dryad'ın sözleri onu kışkırtsa da Geralt bir an duraksadı. Brokilon suyunun gerçeği bile onu etkilemezdi, suda bulunan zehirli, halüsinasyona yol açan tanen maddesine karşı bütünüyle bağışıklığı vardı. Ama şu kadehteki Brokilon suyu değildi mutlaka; Ciri bundan içmiş ama kıza hiçbir şey olmamıştı. Geralt kadehi iki eliyle kavrayıp *Dryad*'ın gümüşi gözlerine baktı.

Ayağının altındaki zemin o anda kaydı ve omuzlarının üzerine çöktü. Dev meşe dönmeye ve sarsılmaya başladı. Witcher kaskatı kesilen kollarıyla çırpındı, gözlerini açtı ama sanki göz kapaklarını kaldırmıyor bir mezar odasının mermer kapağını itiyordu âdeta. Tepesinde Braenn'in küçücük yüzünü ve Eithné'nin cıva gibi parlayan gözlerini gördü. Zümrüt gibi yanıp sönen başka gözler de fark etti. Hayır, zümrütten bile açıktı bunların rengi. Bahar çimleri gibiydi. Witcher'ın boynundaki madalyon titreyip sarsıldı.

"Gwynbleidd," dendiğini duydu. "İyice bak oraya. Ne yaparsan yap, gözlerini asla kapatamazsın. Yazgına iyice bak."

"Anımsadın mı?"

Sis perdesini tuttuğu gibi indiren ani bir patlamaydı bu. Koskoca mumlarla donatılmış, balmumunun her yerinden süzüldüğü ağır bir şamdan. Taş duvarlar. Dik bir merdiven. Merdivenden inen yeşil gözlü, kül sarısı saçlı bir kız, başına ustalıklı işlenmiş değerli bir taşla bezeli küçük bir taç takmıştı, sırtında mavi ve gümüş tonlarında kuyruklu bir tuvalet vardı, tuvaletin kuyruğunu bordo tunik giymiş bir uşak taşıyordu.

"Anımsadın mı?"

Witcher'ın kendi sesiydi bu, konuşuyor, konuşuyordu...

Altı yıl sonra geri geleceğim...

Bahçede bir çardak, sıcak, çiçek kokuları, arıların tekdüze vızıltıları. Kül sarısı bukleleri altın bir çemberle arkaya atılmış bir kadının önünde diz çökmüş, ona gül uzatıyordu. Kadının, gülü onun elinden alan elinde kocaman, pürüzsüz zümrütlerle bezeli yüzükler vardı.

"Yine gel," dedi kadın. "Fikrini değiştirirsen, yine gel. Kaderin seni bekleyecek."

Bir daha asla gitmedim oraya, diye düşündü Witcher. Oraya bir daha hiç... dönmedim. Ben oraya asla...

Nereye?

Kül sarısı saçlar. Yeşil gözler.

Yine kendi sesi, karanlıkta, her şeyin kaybolup gittiği zifiri karanlıkta. Bu ateş yalnızca, ufka kadar yükselen ateş. Belleteyn! Mayıs Gecesi! Dumanların arasından koyu, menekşe mavisi gözler bakıyordu, dalgalı bukle fırtınasının çevrelediği solgun ve üçgen bir yüzde bu gözler.

Yennefer!

"Yetmez." Hayaletin ince yüz hatları ansızın değişti, solgun yanaklardan bir yaş indi, gitgide hızlandı, daha da hızlandı, tıpkı mumdan süzülen balmumu damlası gibiydi.

"Yetmez. Daha fazlası gerekir."

"Yennefer!"

"Hiç uğruna hiçlik," dedi hayalet, Eithné'nin sesiyle. "İçindeki hiçlik ve boşluk, dünya fatihi, sevdiğin kadını bile fethedemiyorsun sen. Ondan uzaklaşıyor ve kaçıyorsun, oysa yazgın yakınında. Kader kılıcı çift ağızlıdır. Bunlardan biri sensin. Diğeri hangisi peki, Ak Kurt?"

"Kader diye bir şey yok." Geralt kendi sesini duydu. "Yok öyle bir şey. Yok. Herkes için önceden tayin edilmiş tek şey ölümdür."

"Bu doğru," dedi gizemli gülüşlü kadın. "Bu doğru, Geralt."

Kadının üzerinde gümüşten bir zırh vardı, kan içinde, yamru yumru, mızrak ve teber ucuyla delik deşik edilmiş. Kötü ve gizemli bir gülümsemeyle aralanmış ağzından ip gibi kan sızıyordu.

"Yazgıyla alay ediyorsun," dedi kadın hâlâ gülümseyerek. "Alay ediyor ve oynuyorsun yazgıyla. Kader kılıcı çift ağızlıdır. Bunlardan biri sensin. Diğeri... ölüm mü? Ama ölen, senin elinden ölen biziz. Ölüm sana ulaşamadığı için bizimle idare ediyor. Ölüm adım adım peşinde, Ak Kurt. Ama ölenler daima başkaları oluyor. Senin elinden. Beni anımsadın mı?"

"Ca... Calanthe!"

"Onu kurtarabilirsin." Eithné'nin sesi sis perdelerini delip geçmişti. "Onu kurtarabilirsin, Eski Kan'ın çocuğu. O çok sevdiği hiçliğin içine, sonu olmayan kara ormanlara batıp yok olmadan kurtar onu."

Bahar çimleri gibi yeşil gözler. Bir dokunuş. Anlaşılmaz şeyler söyleyen, bir ağızdan atılan çığlıklar. Yüzler.

Witcher hiçbir şey görmüyordu artık; uçuruma, boşluğa, karanlığa uçtu. Son duyduğu, Eithné'nin sesi oldu.

"Peki, öyle olsun."

7

"Geralt! Uyan! Lütfen uyan!"

Witcher gözlerini açıp sabah sisinin bulanık perdesinin ardında ağaçların tepesine kadar yükselmiş altın huzmeler yayan güneşe baktı. Nemi sünger gibi emmiş ıslak yosunların üzerinde yatıyordu. Sert bir kök sırtına batıyordu.

Ciri yanına oturmuş, tuniğini çekiştiriyordu.

"Lanet olsun..." Geralt hafifçe öksürüp çevresine bakındı. "Neredeyim? Buraya nasıl geldim?"

"Bilmiyorum," dedi kız. "Ben de az önce uyandım, burada senin yanındaydım, soğuk iliklerime işlemişti. Nasıl oldu, anımsamıyorum. Biliyor musun, sihir bu!"

"Haklısındır mutlaka." Geralt doğrulup oturdu, yakasının arkasından çam iğnelerini çekip çıkardı. "Mutlaka haklısındır, Ciri. Brokilon suyu, lanet olsun... Anlaşılan *dryad*'lara bizim sırtımızdan eğlence çıkmış."

Ayağa kalktı, yanında duran kılıcını aldı, kayışını sırtına attı.

"Ciri?"

"Evet?"

"Sen de benim sırtımdan eğlendin."

"Ben mi?"

"Sen Pavetta'nın kızı, Cintra kraliçesi Calanthe'nin torunusun. Benim kim olduğumu baştan beri biliyor muydun?"

"Hayır." Kız kıpkırmızı kesildi. "Baştan beri değil. Sen babamın lanetini kaldırmışsın, değil mi?"

"Yok." Geralt başını hayır anlamında salladı. "Bunu annen yaptı. Bir de büyükannen. Ben destek verdim yalnızca."

"Ama dadım dedi ki... Dadım, kaderimin belirlendiğini söyledi. Çünkü ben sürprizmişim. Sürpriz bir çocuk. Geralt?"

"Ciri." Geralt kıza baktı, başını iki yana sallayıp gülümsedi. "İnan bana, sen bu dünyada karşılaştığım en büyük sürprizsin."

"Hah!" Kızın yüzü aydınlandı. "Bu doğru! Benim kaderim belirlenmiş. Dadım, ak saçlı bir Witcher'ın gelip beni götüreceğini söyledi. Büyükannem de kızdı... Off, neyse ne! Beni nereye götüreceksin, söylesene!"

"Evine. Cintra'ya."

"Aa... Bende düşünmüştüm ki sen..."

"Düşünmeye yolda devam edersin. Gel, Ciri, Brokilon'dan bir an önce çıkmalıyız. Tehlikeli burası."

"Ben korkmuyorum!"

"Ama ben korkuyorum."

"Büyükannem, Witcherların hiçbir şeyden korkmadıklarını söylerdi."

"Büyükannen bayağı abartmış. Yola koyuluyoruz, Ciri. Ama yönü bir bilsem..."

Başını kaldırıp güneşe baktı.

"Haydi rastgele... Şuradan gidelim bakalım."

"Hayır." Ciri yüzünü buruşturup ters yönü gösterdi. "Şuradan gitmeliyiz."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Biliyorum." Kız omuzlarını silkti, zümrüt yeşili gözleriyle art niyet beslemeden ve şaşkınlıkla Geralt'a baktı. "Bir şekilde... Sanki bir şey... Bilmiyorum."

Pavetta'nın kızı, diye içinden geçirdi Witcher. Eski... Eski Kan'ın çocuğu mu? Muhtemelen annesinden bir şeyler almış.

"Ciri." Witcher yakasını açıp madalyonunu çıkardı. "Tut şunu."

"Oo." Kızın ağzı açık kaldı. "Ne korkunç bir kurt bu böyle. Dişleri..."

"Dokun ona."

"Aman!"

Witcher gülümsedi. Madalyonun hızla sarsıldığını, gümüş zincir boyunca giden dalgayı o da duyumsamıştı.

"Kurt hareket etti!" diye inledi Ciri. "Hareket etti!"

"Biliyorum. Gidelim, Ciri. Yolu sen göster."

"Sihir bu, değil mi?"

"Elbette."

Geralt'ın tahmin ettiği gibiydi. Kız, yönü hissediyordu. Nasıl olduğunu anlamamıştı Witcher. Ama üç yöne ayrılan çatallı yola kısa, umduğundan da kısa zamanda ulaşmışlardı. Burası, en azından insanların anlayışına göre Brokilon sınırıydı. Eithné'nin bu sınırı tanımadığını anımsadı Witcher.

Ciri dudağını ısırdı, yüzünü ekşitti, çatallı yollara, nalların ve araba tekerleklerinin delik deşik ettiği kumlu yollara baktı. Ama Geralt nerede olduğunu biliyordu, kaynağını kestiremediği yeteneklere terk edemezdi şimdi kendini. Doğuya, Brugge yönüne saptı. Yüz ifadesi hâlâ değişmemiş olan Ciri batıya giden yola bakıyordu.

"O yol Nastrog Sarayı'na gider," diye kıza takıldı Wicther. "Yoksa Kistrin'i mi özledin?"

Kız bir şeyler mırıldandı ama yine de Geralt'a itaat edip sık sık dönüp arkasına baktı.

"Ne var, Ciri?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı kız. "Ama bu kötü bir yol, Geralt."

"Neden? Brugge'ye, güzel bir sarayda yaşayan Kral Venzlav'a gidiyoruz. Banyo yapıp kuştüyü yatakta uykumuzu alacağız..."

"Bu kötü bir yol," diye yineledi kız. "Kötü."

"Doğru, çok daha güzellerini gördüm. Ama yüzünü ekşitmeyi bırak artık, Ciri. Hadi, gidelim, çabuk."

Fundalıkların sardığı bir dönemece geldiler. Ve Ciri'nin haklı olduğu ortaya çıktı.

Etrafları bir anda çepeçevre sarıldı. Sivri miğferler takmış, zincir gömlekler giymiş adamların sırtlarına attıkları lacivert pelerinlerinin göğsünde siyah ve sarı yaldızla işlenmiş damalı Verden amblemi vardı. Adamlar etraflarını sarsalar da onlara yaklaşmıyor, silahlarına davranmıyorlardı.

"Nereden geliyor, nereye gidiyorsunuz?" Yıpranmış yeşil giysiler içinde iri kıyım bir yaratık bacaklarını açıp Geralt'ın önüne dikildi. Teni koyu, yüzü muşmula gibi buruşuktu. Sırtından uzanan beyaz tüylü bir ok ve yay başını epeyce aşmıştı.

"Rodfeld'den," diye yalan söyledi Witcher ve Ciri'yi elini sıkarak uyardı. "Eve dönüyorum, Brugge'ye. Ne var?"

"Kralın emrindeyiz," dedi koyu tenli biraz yumuşayarak. Geralt'ın sırtındaki kılıcı fark etmişti sanki. "Biz..."

"Onları buraya getir, Junghans!" diye bağırdı, yola yakın duran biri. Paralı askerler kenara çekildiler.

"Bakma oraya, Ciri," dedi Geralt hemen. "Çevir başını."

Kesilmiş bir ağaç yola boylu boyunca devrilmiş, geçişi kapatmıştı. Yol kenarındaki sık çalılıkların arasından görünen gövdenin darbe alıp kırılmış bölümünden sivri beyaz kıymıklar çıkmıştı. Ağacın önünde duran araba bir brandayla örtülmüştü. Arabanın yularına ve dingiline takılmış çelimsiz ve bakımsız atlar yerde yatıyordu. Hayvanlar oklarla delik deşik edilmişler,

ağızlarını açmışlar, sarı dişleri ortaya çıkmıştı. Biri hâlâ yaşıyor, seğiriyor, güçlükle soluk alıyordu.

Kumlara akıp göle dönüşmüş kanların içinde yatan, arabaların yanlarından sarkan ve tekerleklerin dibine yığılmış insanlar da vardı.

Silahlı adamların arasından ağır adımlarla iki kişi yaklaşmaya başladı, derken onlara bir üçüncüsü daha eklendi. Diğerleri –yaklaşık on kişiydiler– kıpırdamadan duruyor, atlarını yularlarından tutuyorlardı.

Witcher, Ciri'nin katliamı görmesini engelleyecek bir pozisyonda durup, "Burada neler oldu?" diye sordu.

Kısa bir zincir gömlek ve yüksek konçlu çizmeler giymiş şehla bir adam Witcher'ı dikkatle süzdü, kısa sakalla örtülü çenesini hışırdatarak ovaladı. Sol kolunda okçuların kullandığı türden solmuş ve soyulmuş bir manşet vardı.

"Bir saldırı," dedi kısaca. "Ormandaki umacılar tacirleri doğramışlar. Biz burada incelemeleri yürütüyoruz."

"Umacılar mı? Tacirlere mi saldırmışlar?"

"Görüyorsunuz işte." Şehla, eliyle işaret etti. "İnsanları oklarla kirpiye çevirmişler. Hem de karayolunun ortasında! Bu orman cadıları gitgide daha insafsız oluyorlar. İnsan ormana girememekle kalmıyor, yolun ortasında bile onların tehdidi altında."

"Peki siz," dedi Witcher gözlerini kısarak, "siz kimsiniz?"

"Ervyll'in adamlarıyız. Nastrog paralı asker birliği. Baron Freixenet'in emrinde hizmet verdik. Ama Baron Brokilon'da şehit oldu."

Ciri ağzını açtı ama Geralt elini olanca gücüyle sıkarak onu susturdu.

"Kana kan diyorum!" diye kükredi şehla adamın yoldaşı. Pirinç zımbalı bir ceket giymişti, dev gibi biriydi. "Kana kan!

Buna göz yumulmaz. Önce Freixenet, sonra Cintra prensesinin kaçırılması, şimdi de tacirler. Tanrılar adına intikam, intikam diyorum! Yoksa göreceksiniz yarın ya da bir sonraki gün insanları kendi kulübelerinin önünde öldürmeye başlayacaklar!"

"Brick haklı," dedi şehla. "Öyle değil mi? Peki sen, kardeşim nerelisin, merak ettim?"

"Bruggeliyim," diye yalan söyledi Witcher.

"Ufaklık kızın mı?"

"Öyle." Geralt, Ciri'nin elini yine sıktı.

"Bruggelisin." Brick alnını buruşturdu. "O halde sana şunu söyleyeyim, kardeşim, senin kralın, Venzlav canavarlıkları kışkırtan kişidir. Bizim Ervyll ve Kerack Kralı Viraxas'la işbirliği yapmak istemiyor. Oysa Brokilon'a üç cepheden saldırsak bu süprüntünün kökünü kazırdık."

"Bu kıyım nasıl gerçekleşti?" diye dikkatle sordu Geralt. "Bilen var mı? Tacirler arasından kurtulan oldu mu?"

"Görgü tanıkları yok," dedi şehla. "Ancak olanları biliyoruz. Korucu Junghans izleri kitap gibi okur. Anlat ona, Junghans."

"Yani," dedi korucu alnını buruşturarak, "şöyle oldu: Tacirler karayolunda ilerliyorlardı, derken bir barikatla karşılaştılar. Bakın, bayım, yolun ortasında enlemesine bir çam ağacı duruyor, yeni kesilmiş. Çalılıklarda izler hâlâ duruyor, görmek ister misiniz? Tacirler ağacı kaldırmak üzere durduklarında birer ikişer vuruldular. Oklar, eğri kayının bulunduğu sık ormanlıktan geldi. Orada da izler var. Bakın, okların hepsi umacılara ait, reçineyle yapıştırılmış, uçlarına da elyaf sarılmış..."

"Görüyorum," dedi Witcher, adamın sözünü keserek ve cesetlere baktı. "Anladığım kadarıyla bazıları oklarla ölmeyince boğazlarını kesmişler."

Arkasında duran paralı askerlerin arasından birisi öne çıktı; sıska ve ufak tefekti, alageyik derisinden bir ceket giymişti. Kısacık kesilmiş siyah saçları vardı, yüzü tıraş olmaktan morarmıştı. Witcher'ın, parmaksız siyah eldivenler içindeki küçük ve narin ellere, cansız balık gözlerine, kılıca, kemerin arkasından ve çizmenin koncundan görünen hançerlere bakması yeterli olmuştu. Geralt çok katil görmüştü, onları anında fark ederdi.

"Gözlerin çok keskin," dedi esmer adam yavaşça. "Gerçekten, pek çok şey görüyorsun."

"İyi ya," dedi şehla. "Neler gördüğünü kralına anlatsın; Venzlav, umacıların sevimli ve iyi olduklarını, asla öldürülmemeleri gerektiğini söyleyip durur hep. Herhalde Mayıs Gecesi kutlamalarında yanlarına gidip düzüyor onları. Bu konuda geçekten iyidirler belki. Birini canlı ele geçirirsek, kontrol ederiz öyle olup olmadığını."

"Ya da en azından yarı canlı," dedi Brick ve kahkahayı bastı. "Evet, lanet olsun, nerede kaldı bu *druid*? Öğle olmak üzere ama ortada yok. Yola çıkma zamanı geldi."

"Nedir niyetiniz?" diye sordu Geralt, Ciri'nin elini bırakmadan.

"Sana ne bundan?" diye tısladı esmer adam.

"Bu ne haşinlik, Levecque?" Şehla, pis pis sırıtıyordu. "Biz dürüst insanlarız, gizlimiz saklımız yoktur. Ervyll bize ağaçlarla konuşabilen bir *druid*, büyük bir sihirbaz yollayacak. Sihirbaz Freixenet'in öcünü alıp prensesi kurtarabilmemiz için bize ormanda eşlik edecek. Bu küçük bir şey değil, kardeşim, bir ceza har... hare..."

"Harekâtı," dedi esmer Levecque.

"Doğru. Lafı ağzımdan aldın. Evet, sen yoluna git, kardeşim çünkü burası birazdan cehenneme dönebilir."

"Yaa," dedi Levecque uzatarak ve gözlerini Ciri'ye çevirdi. "Burası güvenli bir yer değil, hele yanında bir de kız çocuğu varsa. Umacılar bu kızların peşindeler. Ne dersin, ufaklık? Evde annen bekler, değil mi?"

Ciri titreyerek başını salladı.

"Annen boşuna beklerse," diye sözlerini sürdürdü esmer adam, "yazık olurdu. O zaman mutlaka Kral Venzlav'a koşup, 'Sen *dryad*'larla aklını bozmuşsun kral, yalvarırım sana, kocama ve kızıma kıydılar,' derdi. Kim bilir, Venzlav o zaman Ervyll'le ittifak yapmayı gözden geçirirdi belki?"

"Boş ver, Efendi Levecque," diye homurdandı Junghans ve alnını iyice buruşturdu. "Gitsinler."

"Hoşça kal, ufaklık." Levecque elini uzatıp Ciri'nin başını okşadı. Ciri sarsılıp geri çekildi.

"Ne o? Korkuyor musun?"

"Eline kan bulaşmış," dedi Witcher usulca.

"Aa." Levecque elini kaldırdı. "Gerçekten öyle. Onların kanı bu. Tacirlerin. Yaşayan var mı diye bakmıştım. Ama maalesef, umacılar iyi isabet ettirmişler."

Ciri, Witcher'ın elini sıkmasına aldırmadan titreyen bir sesle, "Umacılar mı?" diye sordu. "Ah, asil şövalye, yanılıyorsunuz. Bunlar *dryad* olamazlar!"

"Sen ne cırıldıyorsun öyle, ufaklık?" Esmer adamın cansız gözleri kısıldı. Geralt bir sağa, bir sola bakıp mesafeleri tahmin etmeye çalıştı.

"Bunu yapanlar *dryad*'lar değil, sayın şövalye," diye yineledi Ciri. "Açıkça ortada bu!"

"Ha?"

"Bu ağaç... Bu ağaç kesilmiş! Baltayla kesilmiş! Ama bir *dryad* asla ağaç kesmez, öyle değil mi?"

"Doğru," dedi Levecque şehlaya bir bakış atarak. "Vay, akıllıymış senin kızın. Fazla akıllı."

Adamın eldivenli ince elinin, kara bir örümcek gibi hançerin sapına doğru gizlice ilerlediğini Witcher görmüştü zaten. Levecque bakışlarını Ciri'den ayırmasa da hançer darbesinin kendisine indirilmek istendiğinin Geralt bilincindeydi. Levecque'in silaha dokunduğu, şehlanın da soluğunu tuttuğu ana kadar bekledi.

Üç hareket. Yalnızca üç hareket. Gümüş perçinlerle zırhlanmış kolu, esmer adamın kafasının yan tarafına vurdu. Esmer adam henüz yere devrilmeden, Geralt şehlanın ve Junghans'ın ortasına geçmiş, kınından cızıldatarak çektiği kılıcını havada döndürmüş, pirinç perçinlerle bezeli tunik giymiş çam yarması Brick'in şakağını dağıtmıştı.

"Kaç, Ciri!"

Şehla, kılıcını çekip öne atlamaya yeltendi ama başaramadı. Witcher onu, göğsünden başlayarak yukarıdan aşağıya ikiye ayırdı, sonra savurduğu darbenin enerjisinden yararlanarak diz çöktü ve kılıcını bu kez aşağıdan yukarıya doğru sallayarak paralı askeri kan fışkıran bir X'e dönüştürdü.

Junghans, şaşkınlıktan donup kalmış olan diğerlerine, "Çocuklar!" diye bağırdı. "Yanıma, çabuk!"

Ciri eğilmiş bir kayının yanına gelmişti, Sincap gibi ağacın tepesine atlayıp yaprakların arasında gözden kayboldu. Korucu, kızın arkasından bir ok savurdu ama isabet ettiremedi. Diğerleri koşarak geldiler, yarım daire oluşturdular, yaylarını gerip kuburlarından oklarını çıkardılar. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Geralt, parmaklarını bitiştirip adamlara doğru Aard işareti savurdu. Epeyce uzakta duran okçuları değil, onları toza dumana boğmak için önlerindeki kumlu yolu hedef almıştı.

Junghans geriye doğru sıçrayıp çevik bir hareketle kuburundan bir ok daha çıkardı.

Sıçrayarak ayağa kalkan Levecque, "Hayır!" diye kükredi; sağ elinde kılıç, sol elinde bir hançer tutuyordu. "Bırak onu, Junghans!"

Witcher çizdiği ahenkli bir dairenin ardından ona doğru döndü.

Levecque, "O benim," diyerek başını iki yana salladı, elinin tersiyle ağzını ve yanağını sildi. "Yalnızca benim!"

Hafifçe büzülen Geralt, kendini yana doğru attı. Gelgelelim Levecque onun gibi daire çizmeyip, iki sıçrayışta yanına varıp doğrudan saldırıya geçti.

Katilin kılıcını hafifçe havalanarak son anda savuşturan ve yarım dönüşle hançer darbesinden kurtulan Witcher, adam iyi, diye geçirdi içinden. Karşı saldırıya özellikle geçmeyip geriye atladı; Levecque'in iyice öne doğru eğilerek onu kılıcıyla vurmaya çalışacağını ve bu sırada dengesini kaybedeceğini hesaplıyordu çünkü. Gelgelelim katil acemi değildi. O da büzüldü ve küçük adımlarla yana doğru yarım daire çizerek döndü. Sonra hiç beklenmedik bir anda öne sıçradı, havada döndü ve mesafeyi kısalttı. Witcher ona doğru ilerlemeyip yukarıdan hızlı bir sahte saldırı yapmayı yeğleyerek katili geriye doğru sıçramaya zorladı. Levecque büzüldü, kılıcını önüne getirip savuşturdu, hançeri tuttuğu elini arkasına sakladı. Witcher bu kez de hücuma geçmedi, aradaki mesafeyi düşürmedi ve adamın çevresinde yine bir yarım daire çizdi.

"Haa," diye tıslադı Levecque ve doğruldu. "Eğlenceyi uzatacağız demek? Neden olmasın! İyi bir eğlenceden daha keyiflisi olamaz!"

Zıpladı, havada yan döndü, bir, iki, üç kez kısa aralarla vurdu; birincisinde kılıcını yukarıdan aşağıya salladı, hemen ardından

aşağıdan yukarıya savurdu, sonra da soldan yatay bir vuruş yaptı. Witcher ritmini hiç kaybetmedi – darbeleri savuşturdu, geriye sıçradı, sonra yine yana doğru bir hamle yaparak katili dönmek zorunda bıraktı. Levecque ansızın geri çekildi, yarım daire çizip aksi yöne geçti.

"Her eğlencenin," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "bir sonu vardır. Bir darbeye ne dersin, maskara? Yalnızca bir darbe, sonra piçini vurup ağaçtan düşürürüz. Ne dersin?"

Levecque'in onun gölgesini takip ettiğini, gölgelerinin buluşmasını ve güneşin gözünü kamaştırmasını beklediğini biliyordu. Witcher, katilin işini kolaylaştırmak için yana doğru hamle yapmaktan vazgeçti.

Ayrıca göz bebeklerini daraltıp minicik noktalara dönüştürdü.

Karşı tarafı yanıltmak, güneşten gözü kamaşmış izlenimi uyandırmak için yüzünü hafifçe buruşturdu.

Levecque öne sıçradı, havada yan dönerek uçtu, hançeri tuttuğu elini yana uzatıp dengesini sağladı, Witcher'ı bacak arasından hançerlemek için kolunu âdeta imkânsız bir pozisyondan, aşağıdan yukarıya doğru savurdu. Geralt öne doğru fırladı, döndü, darbeyi savuşturdu, kolunu o da çok zorlayıcı bir pozisyonda kıvırıp çalımından aldığı bütün güçle katili arkaya itti ve kılıcının ucuyla sol yanağını yardı. Levecque sendeledi, elini yüzüne attı. Witcher yarım bir dönüşle vücut ağırlığını sol ayağına verdi ve katilin şah damarını tek darbeyle patlattı. Levecque iki büklüm oldu, içinden kan fışkırırken dizlerinin üzerine yığıldı, yüzükoyun devrildi ve kumların içine yüzüstü gömüldü.

Geralt ağır ağır Junghans'a döndü. O da o sırada yüzünü öfkeyle buruşturmuş, yayını Witcher'a doğrultmuştu. Witcher eğildi, kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Öteki paralı askerler de yaylarını kaldırdılar. Tam bir ölüm sessizliği hâkimdi.

"Ne bekliyorsunuz?" diye kükredi korucu. "Vurun! Vurun on..."

Korucu sendeledi, sallandı, öne doğru bir adım attı, yüzünün üstüne düştü. Gırtlağına bir ok saplanmıştı. Okun sapında sülün kanatlarına ait, ağaç kabuğu suyunda sarıya boyanmış çizgili tüyler vardı.

Oklar, ormanın karanlık duvarından uçarak ve vızlayarak birbiri ardına yağıyordu. Ağır ağır, sakince, tüylerini hışırdatarak uçuyorlardı âdeta ve hedeflerini vurdukları anda hızlanıyor izlenimi uyandırıyorlardı. Nastroglu paralı askerleri budanan ayçiçekleri gibi yolu kaplayan kumların üzerine bir daha kıpırdamamak üzere boylu boyunca uzatıyorlardı.

Sağ kalanlar atlara hücum ediyor, itişip birbirlerini deviriyorlardı. Okların ardı arkası kesilmiyordu. Kaçanları koşarken ya da üzenginin üzerinde yakalıyordu. Atları haykırarak sürmeyi, topuklarını hayvanların sağrılarına kanatıncaya kadar batırıp kaçmayı yalnızca üç kişi başarmıştı. Gelgelelim onlar da fazla uzağa gidememişti.

Orman her şeyi içine alıp yolu da kapatmıştı. Güneş ışınlarının cömertçe aydınlattığı kumlu karayolu da yoktu artık. Şimdi var olan kapkara ağaç gövdelerinin ördüğü ışık geçirmeyen sık bir duvardı yalnızca.

Şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemeyen paralı askerler atları durdurdular ve geri dönmeye çalıştılar. Gelgelelim oklar aralıksız üzerlerine yağıyordu. Askerler, atların tepinmeleri, gürültüyle solumaları ve kişnemeleri arasında eyerlerden yere yuvarlandılar.

Sonra bütün sesler kesildi.

Ormanın yolu kapatan duvarı titreşip bulanıklaşmaya başladı, gökkuşağı renklerinde ışıldadı ve kayboldu. Yol yine görünür

olmuştu. Yolda bir kır at duruyordu, üzerinde bir süvari oturuyordu. İri yapılı biriydi bu, donuk sarı renkte uzun bir sakalı vardı, üzerine ayıbalığı derisinden bir yelek giymiş, tek omzuna kareli yün kumaştan bir pelerin atmıştı.

Kır at başını yana çevirdi, gemi ısırdı, nallarını havaya kaldıra kaldıra ilerledi, burnundan gürültüyle soludu; cesetlerden ve kan kokusundan ürkmüştü anlaşılan. Eyerin üzerinde dimdik oturan süvari elini kaldırdı ve kaldırmasıyla birlikte ağaç dalları fırtınaya tutulmuşçasına sarsıldı.

Epeyce uzaktaki orman girişinden yeşil ve kahverengi tonlarındaki hafif giysiler içinde ufak tefek siluetler fırladı. Yüzlerinde fındık kabuklarıyla boyanmış çizgiler vardı.

"*Ceádmol, Wedd Brokiloéne*!" diye seslendi süvari. "*Fáill, Ané Woédwedd*!"

Ormandan rüzgâr fısıltısı gibi bir yanıt geldi: "*Fáill*!"

Yeşil ve kahverengi siluetler bir biri ardına yok olmaya, çalılıklar arasında kaybolmaya başladılar. Aralarından bal rengi saçları açık duran biri kaldı yalnızca. Birkaç adım atıp yaklaştı.

"*Va fáill, Gwynbleidd*," dedi ve daha da yaklaştı.

"Elveda, Mona," dedi Witcher. "Seni unutmayacağım."

"Unut," dedi *dryad* sert bir sesle ve omzundaki kuburu düzeltti. "Mona yok. Mona bir düştü. Ben Braenn'im. Brokilonlu Braenn."

Geralt'a bir kez daha el salladı. Ve yok oldu.

Witcher arkasına döndü.

"Fareçuval," dedi ve gözlerini kır atın üstünde oturan süvariye dikti.

"Geralt." Süvari başını sallayıp Witcher'ı soğuk bakışlarla süzdü. "Tuhaf bir rastlantı. Ama en önemlisiyle başlayalım. Ciri nerede?"

"Buradayım!" diye bağırdı yaprakların arasında saklanan kız. "İnebilir miyim?"

"Evet," dedi Witcher.

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum!"

"Tıpkı tırmandığın gibi geriye doğru yalnızca."

"Korkuyorum! En tepedeyim!"

"İn dedim sana! Konuşacaklarımız var, küçük hanım!"

"Hangi konuda?"

"Lanet olsun, ormana kaçacağın yerde neden ağaca tırmandın? Arkandan koşardım ve bunlar... Off, lanet olsun. İn aşağı!"

"Masaldaki kedi gibi yaptım! Ne yapsam yanlış oluyor zaten! Neden böyle, bilmek istiyorum!"

"Ben de bilmek istiyorum," dedi *druid*, atından inerken. "Büyükannen Kraliçe Calanthe de bilmek istiyor. Hadi, in aşağı, prenses."

Ağaçtan yapraklar ve kuru dallar düştü. Derken bir kumaşın yırtılma sesi duyuldu ve Ciri ata biner gibi ağacın gövdesinden aşağıya kaydı. Kapüşonu yerine başında paramparça olmuş bir bez vardı şimdi.

"Fareçuval amca!"

"Buyurun benim." *Druid* kıza sokulup bağrına bastı.

"Seni büyükannem mi yolladı amca? Çok üzülüyor mu?"

"Çok değil." Fareçuval gülümsedi. "Kırbaçları ıslatmakla meşgul. Cintra'ya varmamız epeyce sürecek, Ciri. Bu süreyi, yaptıkların için açıklamalar bulmak için değerlendir. Benden tavsiye istersen, çok kısa ve net bir açıklama bulmalısın. Ama yine de işin sonunda çığlık atmak zorunda kalacağını düşünüyorum. Hem de yüksek, çok yüksek sesle."

Ciri acı çeker gibi yüzünü buruşturdu, belli belirsiz tısladı ve farkında olmadan elini tehlike altındaki bölgeye götürdü.

"Gidelim hadi buradan," dedi Geralt çevresine bakınarak. "Gidelim buradan, Fareçuval."

8

"Hayır," dedi *druid*. "Calanthe fikrini değiştirdi, Ciri'nin Kistrin'le evlenmesini istemiyor artık. Kendine göre nedenleri var. Ayrıca, tacirlere yapılan düzmece saldırıdan sonra Kral Ervyll'in gözümden çok düştüğünü ve görüşlerimin krallıkta çok önemli olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Hayır, Nastrog'a da uğramayacağız. Ufaklığı doğrudan Cintra'ya götüreceğim. Gel bizimle, Geralt."

"Neden?" diye sordu Geralt ve Fareçuval'ın pelerinine sarınmış, bir ağacın altında kestiren Ciri'ye baktı.

"Nedenini sen çok iyi biliyorsun. Bu çocuk senin için tayin edilmiş, Geralt. Yollarınız üçüncü kez, evet üçüncü kez keşişti. Özellikle ilk iki karşılaşma mecazi anlamda tabii. Sen bunun adına rastlantı diyebilir misin?"

"Benim adına ne dediğim önemli mi?" Witcher ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Adı meseleyi değiştirmez. Cintra'ya neden gelecekmişim? Cintra'ya zaten gittim, senin deyiminle yollarımız kesişti. Ee?"

"Sen o tarihte Calanthe'den, Pavetta'dan ve kocasından bir söz istedin. Bu söz yerine getirildi. Ciri, sürpriz bir çocuk. Kaderin talebi..."

"Çocuğu yanıma alıp Witcher olarak yetiştirmem mi? Bir kız çocuğunu mu? Yüzüme bak, Fareçuval. Beni genç bir kız olarak hayal edebiliyor musun?"

"Yerin dibine batsın senin Witcherlığın," dedi *druid* çileden çıkarak. "Sen neden söz ediyorsun? Birinin diğeriyle ne ilgisi var?

Hayır, Geralt, hiçbir şey anlamadığını, basit sözcüklerle yeniden anlatmak zorunda kaldığımı görüyorum. Dinle, her beyinsiz, tabii sen de, birinden zorla bir söz alıp ona yemin ettirebilir ve bunu yaptığı için sıra dışı biri olmaz. Sıra dışı olan çocuktur. Çocuk doğduktan sonra oluşan bağlantı da sıra dışıdır. Daha açık konuşayım mı? Lütfen Geralt, Ciri'nin doğduğu andan itibaren senin ne istediğinin ya da planladığının önemi kalmadı artık, ne istediğinin ve neden vazgeçtiğinin de. Lanet olsun, sen hesaba katılmıyorsun artık! Anlamıyor musun?"

"Bağırma, kızı uyandıracaksın. Sürpriz çocuğumuz uyuyor. Uyandığında ise... Fareçuval, sıra dışı olan bir şeyden de vazgeçilebilir... Buna mecbur kalınabilir."

"Asla," dedi *druid*, Witcher'a buz gibi bakarak, "asla çocuğun olamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Ama vazgeçiyorsun?"

"Vazgeçiyorum. Hakkım vardır buna herhalde?"

"Var," dedi Fareçuval. "Var tabii. Ama riskli. Eski bir kehanet vardır, der ki kader kılıcının..."

"...iki ağzı vardır," diye cümleyi tamamladı Geralt. "Duymuştum."

"Eh, aklın neye yatıyorsa onu yap." *Druid* başını çevirip yere tükürdü. "Düşünüyorum da senin hatırına canımı riske atmaya hazırdım."

"Sen mi?"

"Ben. Senin aksine kadere inanırım. İki ağızlı bir kılıçla oynamanın tehlikeli olduğunu da bilirim. Oynama, Geralt. Karşına çıkan bu fırsatı değerlendir. Ciri'yle arandaki bağdan, çocuk ve hamisi arasındaki sağlıklı bir ilişki yarat. Çünkü yoksa... Yoksa bu ilişki kendini başka türlü dışa vurur. Daha korkunç, kötü ve

yıkıcı bir şekilde... Böyle bir şeyden hem seni hem kızı korumak istiyorum. Kızı yanında götürmek istersen karşı çıkmam. Riski üzerime alır, Calanthe'ye bunun nedenini açıklarım."

"Ciri'nin benimle gitmek isteyeceğini nereden biliyorsun? Eski kehanetlerden mi?"

"Hayır," dedi Fareçuval ciddi bir ifadeyle. "Kızın, ancak sen ona sarıldıktan sonra uyumasından anladım. Uykusunda senin adını sayıklamasından ve eliyle elini aramasından anladım."

"Yeter." Geralt ayağa kalktı. "Ben gitmeye hazırım. Hoşça kal, kır sakal. Calanthe'ye hürmetlerimi ilet. Ciri'ye... bir şeyler uydur."

"Kaçamayacaksın, Geralt."

"Kaderden mi?" Witcher ganimet olarak ele geçirdikleri atın üzengi kayışını sıktı.

"Hayır," dedi *druid*, bakışlarını uyuyan kıza çevirerek. "Ondan."

Witcher başını salladı, zıplayıp eyere oturdu. Fareçuval kıpırdamadan oturmuş, sönmekte olan ateşi bir dalla karıştırıyordu.

Geralt, üzengiye kadar yükselen fundalıklar arasından geçip vadiye, karanlık ormana inen bir yokuşun başına geldi.

"Geraaalt!"

Çevresine bakındı. Tepenin zirvesinde kül sarısı saçları uçuşan boz rengi bir siluet olarak Ciri duruyordu.

"Gitme!"

Kız el sallıyordu.

"Gitme!" diye bağırdı incecik sesiyle. "Gitmeeee!"

Mecburum, diye düşündü Witcher. Mecburum, Ciri. Çünkü... çünkü ben hep giderim.

"Böyle yaparak başaramayacaksın," diye bağırdı kız. "Haberin olsun! Kaçamazsın! Ben senin kaderinim, duydun mu?"

Kader diye bir şey yok, diye düşündü Geralt. Yok öyle şey. Tek bir kader var, o da ölüm. İki ağızlı kılıcın öbür ağzı ölüm. Biri de benim. Öbürü de adım adım peşimi bırakmayan ölüm. Seni bu kadere terk etmem, edemem, Ciri.

Tepeden ona doğru gelen ses, "Ben senin kaderinim!" dedi ama gitgide zayıflıyor, daha umutsuz çıkıyordu.

Geralt atını mahmuzlayıp yoluna devam etti ve derin bir suya gömülürcesine kapkara, buz gibi soğuk ve nemli ormana daldı. Tanıdığı, ona sıcak gelen ve bitmeyecekmiş gibi duran derin bir karanlıktı bu.

Biraz Fazlası

1

Köprünün kalasları üzerinde nal sesleri duyulmaya başladığında Yurga başını bile kaldırmadı – kısa bir çığlık attı, güçlükle tutunduğu tekerleği bırakıp olabildiğince hızla arabanın altına girdi. Yüzükoyun yere uzandı, arabanın altına yapışmış olan çamur ve gübre karışımı sert tabakayı sırtıyla kazırken kesik kesik soluk alıyor, korkuyla titriyordu.

At, arabaya ağır ağır yaklaşıyordu şimdi. Hayvanın, yosunlarla kaplı çürümüş kalaslara nallarını yavaşça koyduğunu gördü Yurga.

"Çık oradan," dedi göremediği süvari. Dişleri birbirine vurmaya başlayan Yurga başını omuzlarının arasına gömdü. At, burnundan soluyup ayaklarını sertçe yere vurdu.

"Sakin ol, Roach," dedi süvari. Yurga, atlının havyanın boynunu okşadığını duydu. "Çık oradan, ahbap. Sana zarar vermeyeceğim."

Tacir, yabancının sözüne zerre kadar inanmadı. Bu seste hem dinlendiren hem de merak uyandıran bir tını vardı, oysa tonu açısından hoş bir ses sayılmazdı. Yurga onlarca tanrıya alçak sesle yakarıp başını arabanın altından dikkatle uzattı.

Süvarinin, alnında deri bir bantla topladığı süt gibi bembeyaz saçları vardı. Siyah yün pelerini, kestane kızılı kısrağın sağrısına kadar inmişti. Süvari, Yurga'ya bakmadı. Eyerin üzerinden uzanmış, dingiline kadar köprünün kırılmış kalasları arasında sıkışmış olan araba tekerleğini inceliyordu. Sonra ansızın başını kaldırdı, taciri süzdü ve ifadesiz bir yüzle uçurumun iki yanındaki çalılıkları incelemeye koyuldu.

Yurga güçlükle arabanın altından çıktı, gözünü kırpıştırdı, ayasıyla burnunu silerken tekerlek dingilinin yağını bütün yüzüne yaydı. Süvari bakışlarını üzerinden çekmiyordu; gözleri koyu renkti, kısıktı, mızrak ucu kadar keskindi, insanın içine işliyordu.

"Birlikte çıkaramayız onu oradan," dedi sonunda yabancı, kalasların arasına gömülmüş tekerleği göstererek. "Arabayı tek başına mı sürüyordun?"

"Üç kişiydik," diye inledi Yurga. "Uşaklarla yolculuk yapıyorduk, efendim. Ama kaçtılar, puşt dölleri..."

"Hiç şaşırmadım," dedi yabancı, köprünün altına, uçurumun dibine doğru bakarak. "Hiç şaşırmadım onlara. Bence sen de öyle yapmalıydın. Geç bile kalmışsın."

Yurga başını yabancının baktığı noktaya çevirmedi. Taşların üzerine saçılmış, kurumuş derenin dibini sarmış ısırganların arasından uzanan kafaları, kaburgaları, kaval kemiklerini görmek istemiyordu. Kapkara göz çukurlarına, birbirine geçmiş dişlere, kırılmış kemiklere bir kez daha bakarsa, içindeki her şeyin çökmesinden, çaresizliğine karşın beslediği son cesaret kırıntısının uçup gitmesinden korkuyordu. Arabacının ve uşağının bir saat

önce yaptıkları gibi boğuk çığlıklar atarak yol boyunca koşup gitmekten korkuyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye usulca sordu süvari ve atının yönünü çevirdi. "Havanın kararmasını mı? O zaman geç kalmış olursun. Gün batar batmaz gelip seni alırlar. Belki de daha önce. Haydi, kalk, atlardan birine atlayıp peşime düş. İkimiz de çekip gidelim buradan, hem de bir an önce."

"Ya araba ne olacak, efendim?" diye ağlamaklı sordu Yurga. Sesinin korkudan mı çaresizlikten mi yoksa öfkeden mi titrediğini kendi de bilmiyordu. "Ya mallarım? Koca bir yıllık emeğim? Öleyim daha iyi! Onları burada ortada bırakamam!"

"Sanırım sen hâlâ nereye düştüğünün bilincinde değilsin, ahbap," dedi yabancı sakin bir sesle ve elini uzatıp köprünün altındaki korkunç mezarlığı gösterdi. "Arabanı bırakıp gitmek istemiyorsun, öyle mi? Ben de diyorum ki karanlık çöker çökmez değil şu araban, seni Kral Desmond'un hazinesi bile kurtaramaz. Lanet olsun, hangi akla uyup da yolunu bu uçurum üzerinden kısaltmaya kalktın? Savaştan beri buralara nelerin yuvalandığını bilmiyor musun?"

Yurga, bilmediğini anlatmak için başını iki yana salladı.

"Bilmiyorsun." Yabancı başını salladı. "Ama dipte nelerin olduğunu gördün, değil mi? Zaten görmemek olanaksız. Bunlar, yolu buradan kısaltmaya çalışanlar. Bir de kalkmış, arabanı ortada bırakamayacağını söylüyorsun. Arabana ne yükledin ki?"

Yurga yanıt vermedi, yabancıya kuşkuyla bakarken "iplik" ya da "eski paçavralar" yanıtları arasında seçim yapmaya çalıştı.

Ama süvari yanıt almakta ısrarcı değil gibiydi. Gemini ağzında geveleyip başını iki yana sallayan kısrağını sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Efendim..." dedi tacir sonunda. "Bana yardım edin. Kurtarın beni. Size ömrüm boyunca minnettar kalırım... Bırakmayın beni... Ne isterseniz veririm size, ne isterseniz... Kurtarın beni, efendim!"

Yabancı iki eliyle eyerin kaşına yaslanıp başını tacire doğru hızla çevirdi.

"Ne dedin sen?"

Yurga ağzı açık, öylece kalmıştı.

"Ne istersem verecek misin? Tekrarla hadi."

Yurga sertçe yutkundu, ağzını kapadı ve içine tükürecek sakalı olmadığına üzüldü. Tuhaf yabancının ondan nasıl bir ödül isteyeceğine dair beyninin içinde olasılıklar uçuşup duruyordu şimdi. Aklına gelenlerin çoğu –ki bunların arasında genç karısı Zelinda'yı yabancının haftada bir gün altına alma hakkı, hatta uçurumun dibindeki beyazlamış iskeletlerden biri olma olasılığı da vardı- arabasını yitirme düşüncesinden korkunç değildi. Tacir alışkın olduğu için yıldırım hızıyla hesap yaptı. Süvari, savaştan sonra yolları istila etmiş olan hergele, serseri ve çapulcu takımına benzemese de önüne çıkanın derisini yüzmekten zevk alan kendini beğenmiş bir soylu, kont ya da şövalye de olamazdı. Yurga ona yirmi altınlık değer biçti. Ancak ticaret kanına işlediği için bir fiyat dile getirmekten kaçındı. Bu yüzden ömrü boyunca minnettar kalmakla ilgili bir şey mırıldanmakla yetindi.

"Bir soru sordum," diye sakin bir sesle anımsattı yabancı, tacir sustuktan sonra, "ne istersem verecek misin, dedim."

Yurga'nın başka seçeneği kalmamıştı. Ağzına biriken tükürüğü yuttu, önüne eğdiği başını salladı. Beklentisinin aksine, yabancı haince gülümsemedi, hatta pazarlıkta eriştiği zafere sevinmiş bile görünmedi. Eyerin üstünde yana doğru dönüp boşluğa tükürdü.

"Ne yapıyorum..." dedi yabancı bezgin bir ifadeyle. "Ne yapıyorum ben ya? Neyse, peki. Seni buradan kurtarmaya çalışacağım, oysa bunun ikimiz için de ölümcül sonuçları olabileceğini biliyorum. Ama başarırsam, sen de bana bunun karşılığında..."

Yurga başını eğdi, gözyaşlarını güçlükle tutuyordu.

Siyah pelerinli yabancı, "Bana," diye devam etti hemen, "evde karşılaşacağın ve hiç beklemediğin bir şeyi vereceksin. Buna yemin eder misin?"

Yurga iç geçirdi ve başını hızla evet anlamında salladı.

"Güzel." Yabancı alnını buruşturdu. "Şimdi geri çekil. En iyisi yeniden arabanın altına çök. Güneş birazdan batar."

Atından atladı, pelerinini omuzlarından çekip aldı. Yurga, yabancının göğsüne çaprazlama taktığı kayışın sırt kısmında bir kılıç taşıdığını gördü. Silahını bu şekilde taşıyanlarla ilgili sanki bir zamanlar bir şeyler duymuş gibiydi. Kalçaları örten, gümüş zımbalarla bezeli manşetleri olan siyah deri tunik, yabancının Novigrad'dan ya da çevresinden geldiğine işaret edebilirdi ancak bu giysi modası son zamanlarda özellikle gençler arasında oldukça yaygınlaşmıştı. Gelgelelim yabancı genç biri değildi.

Yabancı, atının eyer torbalarını çekip indirdi ve arkasını döndü. Göğsündeki gümüş zincirin ucunda bir madalyon sallanıyordu. Koltuğunun altına yuvarlak küçük bir çanta ile deri ve kayışlarla sarılıp sarmalanmış uzunca bir çıkın sıkıştırmıştı.

"Hâlâ girmedin mi sen arabanın altına?" diye sorup yaklaştı. Yurga, madalyonun üzerinde kocaman ağzı açık, köpek dişleri görünen bir kurt kafası olduğunu fark etti. Ansızın anımsadı.

"Siz... Witcher mısınız? Efendim?"

Yabancı omuzlarını silkti.

"Bildin. Witcher'ım. Şimdi arabanın karşı tarafına çekil. Başını sakın dışarı çıkarma ve sus. Biraz yalnız kalmalıyım."

Yurga denileni yaptı. Pelerinine sarınıp tekerleğin yanına sindi. Ne arabanın diğer tarafında yabancının ne yaptığını ne de uçurumun dibindeki kemikleri görmek istiyordu. Bu yüzden gözünü çizmelerine ve çürümüş köprü kalaslarının arasından büyümüş yıldız şeklindeki yeşil yosunlara baktı.

Witcher.

Güneş battı.

Ayak sesleri duydu.

Yabancı arabanın arkasından ağır ağır çıktı, köprünün tam ortasına gelip durdu. Arkası dönük durduğu için, sırtında taşıdığı kılıcının az önce gördüğü kılıç olmadığını Yurga fark etti. Güzel bir silahtı: Sapı, topuzu, hatta kının kaplaması bile yıldızlar gibi yanıp sönüyordu. Oysa hiç güneş ışığı kalmamış, ormanın üzerindeki akşam kızıllığı bile sönmüştü.

"Efendim..."

Yabancının yüzü bembeyaz olmuştu; suyunu çekmiş, üzerinde delikler açılmış peynir gibiydi. Hele gözleri... Tanrılar, diye içinden çığlık attı Yurga. Gözleri...

"Geç arabanın arkasına, derhal," dedi yabancı boğuk bir sesle. Yurga'nın az önce duyduğu ses değildi bu. Tacir, mesanesinde korkunç bir baskı hissetti, iyice sıkışmıştı. Yabancı arkasını dönüp köprünün üzerinde ilerledi.

Witcher.

Arabanın kenarına bağlı olan at burnundan soludu, kişnedi, nallarını kalaslara vurdukça vurdu.

Yurga'nın kulağında bir sinek vızıldamaya başladı. Tacir sineği kovalamak için elini bile oynatmadı. Derken bir sinek daha vızıldamaya başladı. Uçurumun karşı kıyısındaki çalılıklarda sineklerden bulutlar oluşmuştu. Hepsi birden vızıldıyordu.

Ve uğulduyordu.

Yurga, canı yanıncaya kadar dişlerini birbirine geçirdi ve gördüklerinin sinek olmadığını fark etti.

Uçurumun bodur bitkilerle kaplı sırtındaki karanlıktan küçük ve şekilsiz siluetler fırladı; en fazla bir buçuk metre uzunluğundaydılar, inanılmaz sıskaydılar, bir deri bir kemiktiler. Tuhaf bir yürüyüşleri vardı, sanki sırıklar üzerinde ilerliyor gibiydiler, kemik bacaklarını ani hareketlerle havaya kaldırıyorlardı. Yarık içindeki düz alınlarının altındaki gözlerinde altın sarısı bir ışık vardı, geniş kurbağa ağızlarının içinde bembeyaz sivri kazma dişler diziliydi. Tıslayarak yaklaştılar.

Köprünün ortasında heykel gibi duran yabancı ansızın sağ elini kaldırıp parmaklarına tuhaf bir şekil verdi. Küçük gövdeli canavarlar geriye doğru kaçıp daha yüksek sesle tıslamaya başladılar ama sonra yeniden öne doğru saldırdılar, kemikli uzun pençelerini havaya kaldırıp hızlı, daha hızlı ilerlediler.

Sol tarafta pençeler kalasları tırmalıyor, bir sonraki canavar köprünün altından fırlıyor, yenileri de akıl almaz hamlelerle hücum ediyorlardı. Yabancı oracıkta döndü ve ne zaman çektiği anlaşılamayan kılıcı parıldadı. Köprüye tırmanmakta olan canavarın kafası bir kulaç geriye uçtu, ardından kanlar fışkırdı. Ak saçlı, diğerlerinin bulunduğu kalabalığın tam ortasına atladı, yıldırım gibi döndü ve kılıcını hızla sağa sola salladı. Canavarlar, jilet gibi keskin kılıca aldırmadan pençelerini sallayarak ve uluyarak yabancının üzerine her yönden hücum ettiler. Yurga bedenini arabaya yapıştırıp büzüldükçe büzüldü. Ayaklarının dibine düşen bir şeyden üzerine kan sıçradı. Uzun, kemikli, her yeri tırnaklı bir pençeydi bu, tavuk bacağı gibi nasırlarla kaplıydı.

Tacir tiz bir çığlık attı.

Yanından hızla bir şeyin geçtiğini hissetti. Büzüldü, arabanın altına saklanmak istedi ama başka bir şey ensesini kavradı ve

tırnaklarla dolu bir pençe şakağına ve yanağına yapıştı. Tacir gözlerini eliyle kapadı, böğürerek ve başını iki yana sallayarak ayağa fırladı, kalasların üzerine saçılmış cesetlere basıp tökezleyerek köprünün ortasına doğru yürüdü. Köprüde mücadele kızışmıştı. Yurga, gümüş kılıcın içinde pırıl pırıl parladığı, fokurdayan bir çember, bir yumaktan başka bir şey göremedi.

"İmdaaaatt!" diye haykırdı ve sert tırnakların kapüşonunu delip, başının arkasını oyduğunu hissetti.

"İndir kafanı!"

Yurga çenesini göğsüne bastırıp parlayan kılıca göz ucuyla baktı. Kılıç havada vızıltıyla uçtu, kapüşonunu sıyırıp geçti. Yurga iğrenç ve ıslak bir gıcırtı duydu, derken sırtına bir kovadan boşalırcasına sıcak bir sıvı aktı. Ensesine asılı kalan cansız yükün ağırlığıyla dizlerinin üzerine düştü.

Üç canavar daha gözlerinin önünde köprünün altından fırladı. Çekirgeler gibi zıplayarak yabancının üstüne çullandılar. İçlerinden biri açık duran ağzına ani bir darbe yedi, dimdik bedenle bir parça daha yürüdü sonra pat diye kalasların üstüne yığıldı. Kılıcın sivri ucunu yiyen ikincisi, nöbet geçirircesine seğirdikten sonra devrildi. Ak saçlının çevresini diğerleri gibi karıncalar misali sarıp onu köprünün kenarına doğru itmeye başladılar. Bir başka canavar kümeden çıktı, bedeninden kanlar fışkırarak, titreyerek ve böğürerek arkaya doğru devrildi. Yekvücut olmuş küme işte o anda kendini köprünün kenarında buldu ve uçuruma yuvarlandı. Yurga kendini yere bıraktı, kollarını başına doladı.

Canavarların köprünün altından gelen zafer böğürmeleri çok geçmeden uçarcasına gelen kılıçla bölünüp acı dolu çığlıklara dönüştü. Ardından karanlığın içinden taşların çıkardığı gümbürtüler ve basılıp dağılan kemiklerin çatırtıları, hemen

ardından da yeniden uçan kılıcın cızırdaması ve kan dondurucu bağırışlar duyuldu.

Derken başlayan derin sessizliği dev ağaçlardan oluşan ormanın derinliklerinde korkmuş bir kuşun ani çığlığı böldü. Sonra kuşun da sesi kesildi.

Yurga yutkundu ve güçlükle ayağa kalktı. Ortalık hâlâ sessizdi, ağaçlar bile hışırdamıyordu, koca ormanın korkudan dili tutulmuştu âdeta. Gökyüzü bulutlarla kararmıştı.

"Hey!"

Tacir döndü ve korunmak için içgüdüsel bir hareketle ellerini kaldırdı. Witcher karşısında duruyordu, hareketsiz ve simsiyah, parıldayan kılıcı tuttuğu elini indirmişti. Yurga, Witcher'ın dik duramadığını, biraz yana eğildiğini fark etti.

"Efendim, neyiniz var?"

Witcher yanıt vermedi. Sol bacağını sürükleyip güçlükle bir adım attı. Elini uzatıp arabaya tutundu. Yurga, siyah ve parlak kanın tahtalardan süzüldüğünü fark etti.

"Yaralısınız!"

Witcher yanıt vermedi. Tacirin doğrudan gözlerinin içine baktı, ansızın arabanın kasasının üstüne devrildi, ağır ağır köprüye doğru kaydı.

2

"Dikkat, yavaş ol... Başını tut... Biri başını tutsun!"

"Şuraya, şuraya, arabaya çıkar!"

"Tanrılar, kan kaybından ölecek... Efendi Yurga, kan sargıdan geçmiş..."

"Konuşma! Hadi, devam et Pokvit, işini yap! Üstüne bir post örtün, nasıl titrediğini görmüyor musun?"

"Acaba ağzına konyak mı akıtsak?"

"Baygın birine mi? Aklını kaçırdın herhalde, Vell! Ama konyağı ver, ben içerim. Sizi köpekler, serseriler, sefil korkaklar sizi! İnsanı yapayalnız bırakıp kaçarsınız ha!"

"Bay Yurga! Bir şey söylüyor!"

"Ne? Ne söylüyor?"

"Şey, pek anlaşılmıyor... Bir isim galiba..."

"Ne ismi?"

"Yennefer..."

3

"Ben... neredeyim?"

"Kalkmayın, efendim, kıpırdamayın, yoksa yaralarınız yine açılacak. O adi yaratıklar bacağınızı kemiğe kadar ısırmışlar, çok kan kaybettiniz... Tanımadınız mı beni? Yurga ben! Beni köprüde kurtarmıştınız, anımsadınız mı?"

"Haa..."

"Susadınız mı?"

"Deli gibi..."

"İçin, bayım, için. Ateşten yanıyorsunuz."

"Yurga... Neredeyiz?"

"Arabayla gidiyoruz. Bir şey söylemeyin, kımıldamayın. Ormanlardan çıkıp insanların yaşadığı yerlere ulaşmalıyız. Şifacı birini bulmalıyız. Bacağınıza sardıklarımız yetmeyebilir. Ara ara kanıyor..."

"Yurga?"

"Evet, efendim?"

"Çantamda... Küçük bir şişe var... Yeşil boyalı. Mührünü kopar ve bana ver... Bir çanağın içinde. Çanağı çok iyi yıka, şişeye kimseyi dokundurma... Canınızı seviyorsanız tabii... Çabuk, Yurga. Lanet olsun, nasıl da sarsılıyor... Şişe, Yurga..."

"Alın... İçin."

"Teşekkür ederim... Dinle şimdi. Birazdan uykuya dalacağım. Kendimi sağdan sola atıp sayıklayacağım, sonra da ölü gibi yatacağım. Bir şey olmaz, korkma..."

"Uzanın yine, yoksa yaranız açılacak ve kan kaybedeceksiniz."

Witcher postların üzerine uzandı, başını sağa sola attı, tacirin bir kürk ve at teri kokan bir battaniyeyle üstünü örttüğünü hissetti. Araba sarsılıyor, her darbe bacağına ve kalçasına derin sızılar olarak yansıyordu. Witcher tepesinde milyarlarca yıldız gördü. Öylesine yakındılar ki onları tutmak için elini uzatması yeterliydi sanki. Başının hemen üzerinde, ağaçların tepesindeydiler.

Yürüdü ve yolunu ışıktan, ateşin yaydığı aydınlıktan uzak tutmaya, çalkalanan gölgelerin arasından çıkmamaya özen gösterdi. Kolay değildi; çam gövdeleri ışıl ışıl yanıyor, göğe doğru kızıl ateşler yayıyordu. Bu ışıklar kıvılcımlarla doluydu, karanlığa duman flamalarıyla işaret koyuyorlar, yüksek sesle çıtırdıyorlar, çepeçevre dans eden siluetleri yanıp sönerek aydınlatıyorlardı.

Geralt durdu, ona doğru gelen, geçişi kapayan, içi çılgınlar gibi dans edip çığlıklar atan insanlarla dolu konvoya yol verdi. Biri onu omzundan tuttu, içinden köpükler akan ahşap kupayı eline tutuşturmaya çalıştı. Geralt istemedi, ayakta sallanan, kolunun altına kıstırdığı küçük fıçıdan her yere bira püskürten adamı hafifçe ama kararlı bir hareketle kendinden uzaklaştırdı. İçmek istemiyordu Geralt.

Böyle bir gecede değil.

Biraz ötede, büyük ateşin yanında havaya yükselen, kayın gövdelerinden yapılmış bir iskelenin yanında başına bir çelenk kondurmuş, kenevir liflerinden bir pantolon giymiş sarışın Mayıs Kralı, kızıl saçlı Mayıs Kraliçesi'ni öpüyor, ter içinde kalmış incecik gelin gömleğinin üzerinden kadının memelerine dokunuyordu. Kral zil zurna sarhoştu, sallanıyor, kolunu kraliçenin beline dolayarak dengesini sağlamaya çalışıyordu. Ama bir yandan da bira kupasını tuttuğu elini yumruk yapmış, kadının sırtına bastırıyordu. Pek ayık sayılmayan kraliçe, başından gözlerinin üzerine doğru kaymış çelenge aldırmadan kollarını kralın boynuna dolamıştı ve yerinde duramıyordu. Kalabalık iskelenin altında dans ediyor, şarkı söylüyor, bağırıyor, yeşilliklerle ve çiçeklerle sarılı direkleri sallıyordu.

Uzun boylu sayılmayan genç bir kız, Geralt'ın kulağına, "Belleteyn!" diye bağırdı. Onu elinden tutup çevrelerinde oluşmuş halkanın içinde kendisiyle dans etmeye zorladı. Kız, Witcher'ın yanında oynuyor, eteğini ve çiçeklerle bezeli saçlarını uçuşturuyordu. Witcher kendini kıza bırakmış döndükçe dönüyor ama başka çiftlere çarpmamak için çevik hareketler yapıyordu yapıyordu.

"Belleteyn! Mayıs Gecesi!"

Yanı başlarında tam bir izdiham vardı. Tiz bir çığlık, ardından gergin bir kahkaha duyuldu; bir delikanlı, kızı kucakladığı gibi aydınlıktan uzaklaştırıp karanlığa doğru taşıyor, kız da sözüm ona karşı koyuyordu. Dans edenlerin oluşturduğu zincir döne döne ilerliyor, alev alev yanan çıraların arasından geçiyordu. Derken biri tökezleyip düşünce zincir koptu, küçük gruplara dağıldı.

Kız, alnını süsleyen yaprakların altından Geralt'a baktı, yaklaştı, zorla sokuldu, kollarını ona doladı. Kesik kesik soluk alıyordu. Geralt kızı istediğinden daha sert kavradı, sırtına bastırdığı ayalarıyla incecik ketenin üzerinden kızın bedeninin

sıcak nemini duyumsadı. Kız başını kaldırıp ona baktı. Sonra gözlerini kapadı, araladığı dudaklarının arasından bembeyaz dişleri göründü. Ter, hintkamışı ve ihtiras kokuyordu.

Neden olmasın, diye düşündü Geralt. Kızın elbisesinin üstünden sırtını okşuyor, parmaklarının altındaki nemli ve buhar yayan sıcaklıktan keyif alıyordu. Kız onun tipi değildi, kısa boylu ve tombuldu. Geralt, kızın kemerinin elbisesini boğduğu noktada, yani olmaması gereken bir yerde iki belirgin kabartının sırtını iki bölüme ayırdığını fark etti. Neden olmasın, diye düşündü Geralt, üstelik böyle bir gecede... Bir anlamı yoktu zaten.

Belleteyn... Ufka kadar yükselen ateş. Belleteyn, Mayıs Gecesi.

Bir sonraki sarsıntı, üzerine atılan kuru ve iyice açılmış çam kozalaklarını çatırtıyla içine aldı, altın sarısı bir aydınlık yayıp her yeri sonsuz bir ışığa daldırdı. Kız gözlerini açıp yukarıya, Geralt'ın yüzüne baktı. Witcher kızın yüksek sesle soluduğunu duydu, bedenini gerip var gücüyle onun göğsüne bastırdığını hissetti. Kızı hemen bıraktı. Kız duraksadı. Kollarını sarkıtıp kendini geriye attı ama kalçasını Witcher'ın bacaklarının arasından ayırmadı. Başını önüne eğdi, sonra ellerini çekti, geriledi ve yana doğru baktı.

Bir an hareket etmeden öylece durdular, derken halka halinde dans eden insanlar geri döndü, yanlarına geldi, onları hareket ettirip birbirlerinden kopardı. Kız hızla dönüp koştu, dans edenlerin arasına karışmaya çalıştı çaresizce. Tek bir kez çevresine bakındı.

Belleteyn...

Ne yapıyorum ben burada?

Karanlıkta bir yıldız doğdu, ışıltısıyla karanlıkta gözünü kamaştırdı. Witcher'ın boynundaki madalyon seğirdi. Geralt içgüdüsel olarak göz bebeklerini açtı, karanlığı zorlanmadan deldi.

Kız köylü değildi. Köylü kızlarının siyah kadifeden pelerinleri olmazdı. Bir erkek onları çalılıklara taşır ya da sürüklerse köylü kadınları bağırır, kıkır kıkır güler, tepinir, sudan çıkmış balık gibi çırpınırdı. Hiçbir köylü kızı, tuniğinin düğmeleri açılmış uzun boylu, sarışın delikanlıyı karanlıkların içine kendisinin götürdüğü izlemini uyandırmazdı.

Köylü kızlarının boyunlarında asla kadife tasmalar ve obsidyen taşından elmaslarla bezeli yıldızlar olmazdı.

"Yennefer."

Ansızın iri iri açılan menekşe mavisi gözleri üçgen şeklindeki solgun yüzünde ışıldamaya başladı.

"Geralt..."

Sarışın delikanlının terden bakır gibi parlayan göğsünden elini çekti Yennefer. Delikanlı sallandı, sendeledi, dizlerinin üzerine yığıldı, başını sağa sola çevirdi, bakındı ve bir şeyler mırıldandı. Usulca ayağa kalktı, kadına anlamayan, tedirgin gözlerle baktı, sonra ne yapacağını bilemez halde ateşin yandığı yere doğru yürüdü. Büyücü kadın delikanlının arkasından bile bakmadı. Pelerininin ucunu sıkıca tutmuş, gözünü Witcher'dan ayırmıyordu.

"Seni görmek ne güzel," dedi Geralt rahat bir tavırla. Aralarındaki gerginliğin dağılmaya başladığını hemen hissetti.

"Öyle." Yennefer gülümsedi. Geralt bu gülümsemede bir kasılma duyumsadı ama emin olamadı. "Evet, evet, hoş bir sürpriz. Ne yapıyorsun burada, Geralt? Aman, aptalca bir soru işte, kusura bakma. Elbette benim yaptığımı yapıyorsun. Öyle ya, Belleteyn... Ama beni suçüstü yakaladın işte."

"Seni rahatsız ettim."

"Ölmem bundan." Yennefer gülümsedi. "Gece uzun daha. İstersem bir başkasını efsunlarım."

"Keşke ben de becerebilseydim bunu," dedi Geralt umursamaz bir ifade takınmak için çok uğraşarak. "Az önce kızın biri ışıkta gözlerimi görüp kaçtı."

"Sabaha karşı," dedi Yennefer, daha da zoraki gülümseyerek, "iyice coştuklarında gözüne falan bakmazlar. Mutlaka bulursun birini, göreceksin..."

"Yen..." Geralt devam edemedi, sözcükler boğazına dizilmişti çünkü. Bakıştılar, uzun uzun bakıştılar, alevin kırmızı ışığı yüzlerinde titredi. Yennefer iç geçirdi, gözlerini kirpiklerinin ardına gizledi.

"Geralt, hayır. Başlamayalım yine..."

"Ama bu gece Belleteyn," diye sözünü kesti Witcher. "Unuttun mu?"

Yennefer ağır ağır yaklaştı, ellerini Witcher'ın omzuna koydu, usulca ve dikkatle ona sokulup alnını göğsüne dayadı. Geralt büyücünün bukle bukle omuzlarına dökülen kapkara saçlarını okşadı.

"İnan bana," diye fısıldadı Yennefer başını kaldırarak, "bir an bile duraksamazdım, eğer... Ama anlamı yok. Her şey baştan başlayıp yine aynı şekilde bitecek. Anlamsız, biz ikimiz..."

"Anlamı olması şart mı? Bu gece Belleteyn."

"Beleteyn." Yennefer başını çevirdi. "Ee, ne olmuş? Bir şey bizi bu ateşlerin ve neşeli insanların yanına çekti. Dans etmek, çılgınlık yapmak, biraz kafa dağıtmak, doğanın sürekli tekrarlayan döngüsünün parçası olan bu şenlikte her yıl yaşanan serbestlikten biraz yararlanmak istedik. Gel gör ki doğrudan birbirimizle karşılaştık, üstelik... Sahi görüşmeyeli ne kadar oldu? Bir yıl mı?"

"Bir yıl, iki ay, on sekiz gün."

"Beni duygulandırıyorsun. Kasten mi yapıyorsun bunu?"

"Kasten. Yen..."

"Geralt," diye sözünü kesti Yen, sonra ansızın geri çekilip başını arkaya savurdu. "Bu konuda anlaşalım artık. İstemiyorum."

Witcher yeterince anladığını göstermek için başını salladı.

Yennefer pelerinini arkasına attı. Pelerinin altına incecik beyaz bir bluz ve belinde gümüş halkalarla birleşen bir kemerin olduğu siyah etek giymişti.

"İstemiyorum," diye yineledi, "baştan başlamak istemiyorum. Düşününce... az önce sarışın çocukla yapmak istediklerimi... aynı şekilde seninle yapmayı düşününce, güzel gelmiyor bu gözüme. Sanki böyle bir şey seni ve beni birbirimizin sahibi yaparmış gibi geliyor. Anlıyor musun?"

Witcher yine başını salladı. Yennefer indirdiği kirpiklerinin ardından baktı ona.

"Gitmeyecek misin?"

"Hayır."

Yennefer bir süre susup omuzlarını huzursuzca oynattı. "Kızdın mı?"

"Hayır."

"O halde gel, şu karmaşadan uzaklaşalım, bir yere oturup konuşalım biraz. Çünkü karşılaştığımıza sevindim. Gerçekten. Hadi biraz oturalım. Olur mu?"

"Olur, Yen."

Sarılmış çiftlerden kaçıp kırlara, ormanın simsiyah duvarına doğru karanlığa daldılar. Baş başa kalacakları bir yer bulabilmek için epeyce yürümeleri gerekti. Derken serviler kadar karanlık ardıç çalılıklarıyla kaplı kuru bir tepeciğe vardılar.

Büyücü kadın broşunu açtığı pelerinini silkeleyip yere yaydı. Yan yana oturdular. Geralt içinden kolunu Yennefer'in omzuna atmayı geçirse de bunu yapmadı. Yennefer, derin dekolteli bluzunu düzeltti, ısrarla Witcher'ın gözlerinin içine baktı, iç geçirip ona

sarıldı. Aslında Geralt'ın bunu beklemesi gerekirdi. Düşüncelerini okuyabilmek için Yennefer'in epeyce uğraşması gerekmişti ama amaçlarını içgüdüsel olarak hissetmişti.

Konuşmadılar.

"Of, lanet olsun," dedi Yennefer ansızın ve geri çekildi. Elini kaldırıp büyülü sözcükler söyledi. Başlarının üzerinde havalanmaya başlayan kırmızı ve yeşil toplar gökyüzünde birleşip alacalı tüylerle bezeli çiçekler oluşturdular. Ateşin başından kahkahalar ve sevinç çığlıkları yükseliyordu.

"Belleteyn," dedi Yennefer buruk bir sesle. "Mayıs Gecesi... Döngü kendini tekrarlıyor. Eğlensinler bakalım... becerebilirlerse tabii."

Çevrede başka büyücüler de vardı. Uzaklardan altın sarısı üç şimşek gökyüzüne fişek gibi yükseldi. Karşı tarafta, ormanın içinde hızla dönen göktaşlarından oluşmuş gökkuşağı renginde âdeta bir sıcak su kaynağı fışkırdı. Ateşlerin başındaki insanlar "Aah, ooh!" diye bağırıp çığlıklar attılar. Geralt gergin bir şekilde Yennefer'in saçlarını okşadı ve bu saçlardan yayılan leylak ve frenküzümü kokularını içine çekti. Onu çok şiddetli arzularsam bunu hemen anlar, diye düşündü. Tedirgin olur, kabuğuna çekilir ve beni iter. Şimdi sakin sakin, ne var ne yok, diye soracağım ona...

"Bende bir yenilik yok," dedi Yennefer, hafifçe titreyen bir sesle. "Anlatmaya değer bir şey yok yani."

"Bana bunu yapma, Yen. Okuma beni. Kızıyorum."

"Kusura bakma, alışkanlık işte. Sende ne var ne yok, Geralt?"

"Hiç. Anlatmaya değer hiçbir şey yok."

Sustular.

"Belleteyn!" diye bağırdı Yennefer ansızın. Kolunu her zamankinden güçlü bir şekilde Witcher'ın göğsüne bastırdı. "Eğleniyorlar. Her yıl yeniden canlanan doğanın sonsuz döngüsünü kutluyorlar.

Ya biz? Biz ne yapıyoruz burada? Nesilleri tükenmeye, yok olmaya ve unutulmaya mahkûm olan biz kalıntılar ne yapıyoruz? Doğa yeniden canlanıyor, döngü kendini tekrarlıyor. Ama bizim bu olanağımızı elimizden almışlar. Bize doğayla birlikte, hatta ona karşı çıkarak sıra dışı şeyler yapabilme olanağı verilmiş. Ve doğada en basit ve doğal olan şey yasaklanmış bize. Onlardan daha uzun yaşamışız, neye yarar? Bizim kışımızdan sonra bahar gelmez, yeniden doğmayız, biten şeyler bizimle birlikte son bulur. Buradaki varlığımız bu dünyaya karşı hain ve ağır bir küçümseme olsa da o ateşler çekiyor bizi."

Geralt sesini çıkarmadı. Kaynağını çok iyi bildiği bu ruh haline Yennefer'in düşmesinden hoşlanmıyordu. Yine, diye düşündü Witcher, yine ızdırap çekmeye başladı. Yennefer'in bunları unutmuş, diğerleri gibi kabullenmiş göründüğü dönemler vardı. Witcher ona sarıldı, göğsüne bastırdı ve çocuk gibi salladı hafifçe. Yennefer karşı koymadı. Witcher şaşırmadı. Yennefer'in buna ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

"Biliyor musun, Geralt," dedi Yennefer ansızın ama sakin bir sesle. "En çok da susmanı özledim."

Geralt dudaklarını onun saçlarına, kulaklarına dokundurdu. Seni istiyorum, Yen, diye düşündü, istiyorum seni, biliyorsun. Tabii ki biliyorsun, Yen.

"Biliyorum," diye fısıldadı büyücü.

"Yen..."

Yennefer birkaç kez iç geçirdi.

"Yalnızca bugün," dedi Yennefer ve iri iri açtığı gözleriyle Witcher'a baktı. "Yalnızca bu gece, o da birazdan bitecek zaten. Bizim Belleteyn'imiz olsun. Gün doğduğunda ayrılırız. Lütfen bana güvenme artık, yapamam, olmaz... Kusura bakma. Seni kırdıysam beni öp ve git."

"Seni öpersem gitmem."

"Tahmin etmiştim."

Başını yan yatırdı. Witcher onun aralık dudaklarına dudaklarını dokundurdu. Usulca. Önce üst sonra alt dudağına. Parmaklarını kıvırcık buklelerinin arasına gömdü, kulağına, küçük elmas küpesine, boynuna dokundu.

Yennefer buselere karşılık verip ona iyice sokuldu ve Witcher'ın ceketinin tokalarını ustalıklı parmaklarıyla çabucak çözdü. Yumuşacık ciğerotlarının üzerine yaydığı pelerininin üzerine kendini sırtüstü bıraktı. Geralt dudaklarını onun göğüslerine bastırdı, meme uçlarının sertleşip ince bluzun altında belirginleştiklerini duyumsadı. Yennefer kesik kesik soluyordu şimdi.

"Yen..."

"Bir şey söyleme... Lütfen..."

Yennefer'in pürüzsüz ve soğuk çıplak tenine dokunduğunda Witcher'ın elleri elektriğe kapılmış gibi oldu. Büyücü kadının tırnaklarının değdiği sırtında ürperti hissetti. Ateşlerin yandığı bölgeden çığlıkların, şarkıların, ıslıkların, kıvılcımların karıştığı kızıl dumanlar geliyordu. Karşılıklı okşamalar ve dokunmalar. Ürperti. Sabırsızlık. Yennefer'in Witcher'ın kalçalarını sarıp kenetlediği güneş yanığı bacaklarını aşağıya doğru kaydırması...

Belleteyn!

Yırtılarak iniltiye dönüşen soluklar. Göz kapaklarının altında çakan şimşekler, mis gibi leylak ve frenküzümü kokuları. Mayıs Kralı ve Kraliçesi peki? Yalan ve küçümseme mi? Unutulma mı?

Belleteyn! Mayıs Gecesi!

İnilti. Yennefer'den mi? Geralt'tan mı? Gözlerde, dudaklarda siyah bukleler. Zangır zangır titreyen eller, birbirine geçmiş parmaklar. Bir çığlık. Yennefer'den mi? Siyah kirpikler. Nemli. İnilti. Geralt'tan mı?

Sessizlik. Sonsuza kadar süren sessizlik.

Belleteyn... Ufka kadar uzanan ateş...

"Yen?"

"Geralt, aah..."

"Yen, ağlıyor musun?"

"Hayır!"

"Yen..."

"Yemin ettim... Yemin etim..."

"Bir şey söyleme. Gerekmez. Üşümüyor musun?"

"Üşüyorum."

"Ya şimdi?"

"Isınmaya başladım."

Gökyüzü ürkütücü bir hızla aydınlanmaya, ormanın simsiyah duvarı şekil kazanmaya başlamış, karanlıkta hiçbir şeye benzemeyen ağaç tepelerinin girintili çıkıntılı çizgisi ortaya çıkmıştı. Bu çizginin arkasında ağaran günün habercisi mavilik, ufuk boyunca uzanıyor, yıldızların lambalarını söndürüyordu. Hava serinlemişti. Geralt, Yennefer'e daha sıkı sarılıp pelerini üzerine örttü.

"Geralt?"

"Hım?"

"Birazdan hava aydınlanacak."

"Biliyorum."

"Seni kırdım mı?"

"Biraz."

"Yeni baştan mı başlıyor?"

"Hiç bitmedi ki."

"Yalvarırım... Kendimi senin yüzünden..."

"Bir şey söyleme. Her şey güzel."

Tahtaların arasında titreşen duman kokusu. Leylak ve frenküzümü kokusu.

"Geralt?"

"Evet?"

"Atmaca Dağları'ndaki karşılaşmamızı anımsıyor musun? Hani şu altın ejderhayı? Neydi adı?"

"Üçkarga. Anımsıyorum."

"Bize demişti ki..."

"Biliyorum, Yen."

Yen onu, boynunun köprücük kemiğine geçtiği noktadan öptü, sonra başını oraya gömdü, Wicther'ı saçlarıyla okşadı.

"Birbirimiz için yaratılmışız," diye fısıldadı Yennefer. "Birbirimizin kaderiyizdir belki de? Ancak bir şey çıkmayacak bundan. Yazık, gün ağarınca ayrılacağız. Başka türlü olamaz. Birbirimizin canını acıtmamak için ayrılmak zorundayız. Üstelik birbirimizin kaderi olduğumuz halde. Birbirimiz için yaratıldığımız halde. Her kim bizi birbirimiz için yarattıysa biraz daha uğraşmak zorunda. Kader yetmez, yeterli değil, biraz fazlası gerekir. Kusura bakma. Sana bunu söylemeliydim."

"Biliyorum."

"Sevişmemizin bir anlamı olmadığını biliyordum."

"Yanılıyorsun. Vardı bir anlamı. Her şeye rağmen."

"Atına bin ve Cintra'ya git, Geralt."

"Ne?"

"Git Cintra'ya. Git ve bu kez vazgeçme. Vaktiyle yaptığın gibi yapma... Sen oradayken..."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi bilirim ben. Unuttun mu yoksa? Cintra'ya git, hem de bir an önce git. Kötü günler kapıda, Geralt. Çok kötü. Başarmalısın..."

"Yen..."

"Bir şey söyleme, lütfen."

Hava serinlemiş, epeyce serinlemişti. Ve ortalık giderek aydınlanıyordu.

"Daha gitme. Güneş doğana kadar bekleyelim..."

"Bekleyelim."

4

"Kıpırdamayın, bayım. Sargınızı değiştireceğim, yaranız iltihaplanmış, bacağınız da korkunç şişmiş. Tanrılar, görün üzerimizdeki felaketi! Acilen bir doktor bulmalıyız."

"Başlatma doktoruna," diye inledi Witcher. "Çantamı ver bana, Yurga. Şu, işte şu şişe. Doğrudan yaranın üstüne dök. Off, lanet olsun! Tamam, dökmeye devam et... Offf! Güzel. Ağzını iyice kapat ve üzerimi ört..."

"Bacağınızın tamamı şişti, efendim. Ayrıca ateşiniz de var..."

"Aldırma ateşe. Yurga?"

"Evet, efendim?"

"Sana teşekkür etmeyi unuttum."

"Teşekkür etmesi gereken siz değilsiniz, benim. Yaşamımı kurtaran sizsiniz, beni savunurken yaralandınız. Ya ben? Ne yaptım ki ben? Baygın bir yaralıyı arabaya aldım ve ölüme terk etmedim. Bu çok sıradan bir şey, sayın Witcher."

"O kadar da sıradan değil, Yurga. Benzeri durumda beni bırakıp gidenleri bilirim... Köpek gibi terk edildim zamanında."

Tacir başını önüne eğip bir süre konuşmadı.

"Ne yapacaksınız, çevremiz iğrenç bir dünyayla sarılı," diye mırıldandı sonra. "Ama bu, bizim de iğrenç davranmamızı gerektirmez. İyiliğe ihtiyacımız var bizim. Babam bana böyle öğretti, ben de oğullarıma öğreteceğim."

Witcher sustu ve yola doğru eğilmiş, geçen her arabayla birlikte ilerleyen ağaç dallarına baktı. Bacağı uyuşmuş, hiçbir acı hissetmiyordu şimdi.

"Neredeyiz?"

"Trave Geçidi'ni geride bıraktık, şimdi Güveyfeneri Ormanları'ndayız. Temerya'dan çıktık, Sodden'deyiz artık. Sınırdan geçerken uyuyordunuz, gümrükçüler arabayı kurcalayıp durdular. Sizi görünce çok şaşırdılar. Şefleri sizi tanıyormuş, bizi bekletmeden geçirmelerini emretti."

"Tanıyor muymuş beni?"

"Evet, kesinlikle. Size Geralt dedi. Daha doğrusu şöyle, Rivyalı Geralt, dedi. Adınız bu mu?"

"Evet."

"Gümrükçü söz verdi, doktora ihtiyaç duyulduğuna dair haber yollayacaktı. Ben de unutmaması için avucuna bir şeyler sıkıştırdım."

"Teşekkür ederim, Yurga."

"Hayır, sayın Witcher. Dediğim gibi ben size teşekkür ederim. Hem bununla da bitmiyor. Size bir borcum daha var. Karar vermiştik... Neyiniz var, bayım? İyi değilsiniz sanırım?"

"Yurga... Yeşil mühürlü şişe..."

"Bayım... Ama yine aynısı olacak... Uykunuzda öyle korkunç çığlıklar attınız ki..."

"Mecburum, Yurga."

"Nasıl isterseniz. Durun, hemen çanağa boşaltırım... Tanrılar adına, doktor lazım bize, acilen, yoksa..."

Witcher başını çevirdi. Saray bahçelerini çevreleyen kurumuş siperlerin içinde oynayan çocukların çığlıklarını duydu. Çocukların sayısı on kadardı. Sümüklüler kulakları sağır eden gürültüler koparıyor, tiz sesleriyle birbirlerine ciyak ciyak ba-

ğırıyorlardı. Siper çukurunda koşuşturup duruyorlar, ani ve beklenmedik hareketlerle yönlerini yıldırım hızıyla değiştiren ama her koşulda birbirlerinden ayrılmayan balık sürüsünü andırıyorlardı. Her yerde olduğu gibi korkulukları andıracak kadar sıska yeniyetmelerin ardından soluk soluğa bir minik koşuyor, onlara asla yetişemiyordu.

"Çok kalabalıklar," dedi Witcher.

Fareçuval yüzünü ekşitip gülümsedi, elini sakalında gezdirip omuzlarını silkti.

"Evet, kalabalıklar."

"Hangisi... Bu oğlanlardan hangisi şu ünlü sürpriz çocuk?"

Druid bakışlarını kaçırdı.

"Geralt, bana yasak..."

"Calanthe mi?"

"Elbette. Çocuğu hemen öylesine vereceği hayaline kapılmadın herhalde? Calanthe'yi tanıyorsun artık. Demir gibi kadındır o. Sana söylememem gereken bir şeyi, anlayacağın umuduyla söyleyeceğim. Ayrıca beni ele vermeyeceğini düşünüyorum."

"Konuş."

"Çocuk doğduğunda, bundan atı yıl önce, Calanthe beni çağırtıp seni bulmamı emretti. Ve de öldürmemi."

"Sen itiraz ettin."

"Calanthe'nin hiçbir dileğine itiraz edilemez," dedi Fareçuval ciddi bir ifadeyle ve Witcher'ın gözlerinin içine baktı. "Tam yola çıkmak üzereydim ki beni yeniden çağırttı. Tek bir açıklama yapmadan emrini geri aldı. Onunla konuşurken dikkatli ol."

"Olurum, Fareçuval. Duny ve Pavetta'nın başlarına ne geldi, anlat."

"Skellige'den Cintra'ya gidiyorlardı. Hiç ummadıkları bir anda fırtınaya kapıldılar. Teknenin tek bir parçası bile bulunamadı.

Geralt... çocuğun o gün yanlarında olmayışı çok ama çok tuhaf bir durum. Kimse açıklayamıyor. Çocuğu da tekneye alacaklarmış ama son anda vazgeçmişler. Nedenini kimse bilmiyor. Pavetta çocuğundan bir an bile ay..."

"Calanthe bu olayı nasıl karşıladı?"

"Sence?"

"Anlıyorum."

Cüceler çetesi gibi gürültü koparan çocuklar siperden çıktılar ve koşarak yanlarından geçtiler. Geralt, kaçıp giden kalabalığın başında onlar kadar sıska bir kız çocuğunun erkekler gibi haykırarak koştuğunu fark etti; bu ufaklığın onlardan tek farkı arkasında sallanıp duran sarı saç örgüsüydü. Kalabalık çılgın naralar atarak dik sırtı indi ve çukurun içine yeniden daldı. Çocukların yarısı –ki aralarında o kız da vardı– poposunun üzerinde kayarak sipere inmişti. Onlara hâlâ yetişememiş olan ufaklık takla atıp yuvarlandı ve düştüğü çukurun içinde ağlamaya başladı. Diğer çocuklar ufaklığın çevresini sarıp onunla alay ettiler, ağlayan çocuğu kızdırdılar, sonra koşmaya devam ettiler. Kız, ufaklığın yanına çömeldi, ona sarıldı, gözyaşlarını silerken sümüklerini ve kiri bütün yüzüne yaydı.

"Gidelim, Geralt. Kraliçe bekliyor."

"Gidelim, Fareçuval."

Calanthe, devasa ıhlamur ağacının en büyük dalına zincirlerle asılmış arkalıklı bir bankın üzerine oturmuştu. Uyukluyor gibi görünse de zaman zaman hafif bir bacak hareketiyle salıncağı hızlandırması böyle olmadığını ortaya koyuyordu. Yanında üç genç kız vardı. Biri salıncağın yanında çimlere oturmuştu, yaydığı elbisesi yeşilliğin üzerinde kar tanesi gibi duruyordu. Hemen yakınındaki diğer iki kız ahududu çalılıklarını dikkatle kenara itip sohbet ediyorlardı.

"Hükümdarım." Fareçuval eğildi.

Kraliçe başını kaldırdı. Geralt yere diz çöktü.

"Witcher," dedi kraliçe kuru bir sesle.

Eskiden olduğu gibi kendini yeşil tuvaletine ve göz rengine uyan zümrütlerle süslemişti. Eskiden olduğu gibi, kül sarısı saçlarına ince bir altın taç kondurmuştu. Ama Geralt'ın beyaz ve ince olarak anımsadığı elleri artık o kadar ince değildi. Kraliçe kilo almıştı.

"Selamlarımı sunuyorum, Cintra Kraliçesi Calanthe."

"Hoş geldin, Rivyalı Geralt. Kalk ayağa. Seni bekliyordum. Fareçuval, dostum, hanımları saraya götür.

"Emredersiniz, kraliçem."

Yalnız kalmışlardı.

"Altı yıl," dedi Calanthe, zerre kadar gülümsemeden. "Şaşırtıcı derecede dakiksin, Witcher."

Geralt karşılık vermedi.

"Öyle anlar, hayır ben ne diyorum, öyle yıllar oldu ki unuttuğunu sandım. Ve de başka nedenlerin gelmeni engelleyeceğini düşündüm. Hayır, başına bir felaket gelmesini dilemedim ama mesleğinin barındırdığı tehlikeleri göz önünde tuttum. Yani ölümün peşini bırakmadığını, seni adım adım izlediğini düşündüm, Rivyalı Geralt ama sen de asla dönüp geriye bakmıyorsun. Ama sonra... Pavetta... Öğrendin mi?"

"Öğrendim." Geralt başını önüne eğdi. "Bütün kalbimle acına katılıyorum..."

"Hayır," diye sözünü kesti kraliçe. "Üzerinden çok zaman geçti. Gördüğün gibi artık acı çekmiyorum. Yeterince çektim. Pavetta ve Duny... Onlar birbirleri için yaratılmışlardı. Ölene dek. Kaderin gücüne gel de inanma şimdi."

Sustular. Calanthe bacağını oynatıp salıncağı yeniden harekete geçirdi.

"Şimdi de Witcher kararlaştırıldığı gibi altı yıl sonra geri döndü," dedi Calanthe ağır ağır ve dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Edilen yeminin yerine getirilmesi için geri döndü. Ne dersin Geralt, masalcılar yüz yıl sonra bizim karşılaşmamızdan söz ederler mi acaba? Bence ederler. Ama hikâyeyi mutlaka süslerler, hassas ayrıntılar ekleyip duygulara dokunurlar. Evet, bu işten anlıyorlar. Lütfen dinle. Ve hain Witcher der ki: 'Yeminini yerine getir ki kraliçe, lanetim seni bulmasın.' Ve kraliçe gözyaşlarına boğulup Witcher'ın ayaklarına kapanır: 'İnsaf et! Koparma beni bu çocuktan! Bir tek o kaldı bana!'"

"Calanthe..."

"Sözümü kesme," dedi kraliçe sertçe. "Masal anlatıyorum, anlamadın mı yoksa? Dinlemeye devam et. Hain, gaddar Witcher ayağını yere vurur, kollarını sağa sola savurup bağırır: 'Sakın kendini inançsız, yazgının öcünden kork. Yeminini tutmazsan cezadan kaçamazsın.' Ama kraliçenin yanıtı şöyle olur: 'Tamam, Witcher. Kader nasıl istiyorsa, öyle olsun. Bak, orada on çocuk oyun oynuyorlar. Aralarından hangisinin senin için tayin edildiğini anlayacaksın, onu al, senindir ve beni kırık yüreğimle tek başıma bırak.'"

Witcher susuyordu.

"Bence masalda," dedi Calanthe, dudaklarında gitgide daha tehditkârlaşan bir gülümsemeyle, "kraliçe, Witcher'a üç tahminde bulunma hakkı tanıyacaktır. Ama biz masalda değiliz, Geralt. Biz, sen, ben ve sorunumuz gerçeğin tam ortasındayız. Ve kaderimizle baş başayız. Bu masal değil, yaşamın ta kendisi. Yanılgılar, incitmeler, acı, düş kırıklıkları ve felaketler konusunda hiç cimrilik yapmayan, ne Witcherları ne de kraliçeleri bunlar-

dan sakınan berbat, hain ve ağır yaşam. İşte bu yüzden Rivyalı Geralt, yalnızca bir tahminde bulunacaksın."

Witcher susmaya devam etti.

"Yalnızca tek bir kez," diye yineledi Calanthe. "Ama dediğim gibi masal değil, mutluluk anlarıyla doldurmamız gereken yaşam bu çünkü senin de bildiğin gibi kadere ve onun lütfuna güvenilmiyor. Bu yüzden, tahminin nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın buradan elin boş dönmeyeceksin. Yanında bir çocuk götüreceksin. Kendi seçtiğin ve Witcher yapacağın bir çocuk. Ama çocuk ot sınavını geçerse tabii."

Geralt başını hızla kaldırdı. Kraliçe gülümsüyordu. Bu edepsiz, hain, küçümseyici, yapaylığı açıkça ortada olan gülümsemeyi Witcher iyi tanırdı.

"Şaşırdın," dedi kraliçe. "Eh, biraz araştırdım. Pavetta'nın çocuğu muhtemelen Witcher olacağı için bu zahmetten kaçınmadım. Ama Geralt, ot sınavını on çocuktan kaçının atlatabildiğini benim kaynaklarım gizliyor. Bu konudaki merakımı gidermek istemez misin?"

"Kraliçe." Geralt hafifçe öksürdü. "Araştırmaların sırasında kuşkusuz epeyce emek harcamış ve böyle bir sınavın adını anmamı, hele ki bu konuda konuşmamı kanunnamemin ve yeminimin yasakladığını öğrenmişsindir."

Calanthe topuğunu toprağa gömüp salıncağı ani bir hareketle durdurdu.

"On çocuktan üçü, en çok dördü," dedi kraliçe ve derin düşüncelere dalmış gibi yaparak başını salladı. "Keskin bir ayıklama, hem de çok keskin bence, üstelik her aşamada. Önce seçim, sonra sınav. Ardından da değişim. Bunların sonunda kaç yeniyetmeye madalyon ve gümüş kılıç veriliyor? On çocuktan birine mi? Yoksa yirmide birine mi?"

Witcher susuyordu.

"Bu konuyu uzun uzun düşündüm," diye gülümsemeden devam etti Calanthe. "Eleme aşamasında çocukların ayıklanmasının önemsiz olduğu sonucuna vardım. Uyuşturucularla doldurulmuş çocukların hangisinin öldüğü ya da aklını kaçırdığının sonuçta ne önemi var? Kimin beyninin havaleden çatladığının, kedi gözlerine dönüşeceği yerde kimin gözlerinin patlayıp aktığının ne önemi var? Kendi kanında ya da kusmuğunda boğulan bir çocuk gerçekten kader tarafından tayin mi edilmiş, yoksa rastgele mi seçilmiş ne fark eder? Yanıt ver bana."

Witcher, titremesini kontrol altına almak için ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Neden?" diye sordu. "Neden yanıt bekliyorsun?"

"Doğru, beklemiyorum." Kraliçe yeniden gülümsedi. "Her zaman olduğu gibi bir şeyden sonuç çıkarma konusunda üstüne yok. Ama kim bilir, belki yanıt beklemesem de senin gönüllü ve dürüst sözlerine kulak vermeye hazırımdır belki? Kim bilir, o sözlerle içini açmak, ruhunu daraltan şeylerden kurtulmak istersin belki? Ama olmayacaksa olmasın, ne yapalım. O zaman devam edip işe koyulalım, masalcılara malzeme vermemiz gerekir. Gidip çocuk seçelim, Witcher."

"Calanthe," dedi Witcher, kraliçenin gözlerinin içine bakarak. "Masalcıları düşünmenin bir yararı yok, malzemeleri yeterli olmazsa onlar bir şeyler uydururlar nasılsa. Ama ellerinde özgün malzemeleri olursa berbat ederler. Doğru bir saptama yaptın, bu masal değil, yaşamın ta kendisi. Çirkin ve kötü. O halde, lanet olsun, biraz düzgün ve iyi yaşamalıyız bu hayatı. Başkalarına yaşattığımız acıların sayısını en aza indirmeliyiz. Doğrudur, masalda kraliçe, Witcher'a yalvarmak, Witcher da ayağını yere vurup hakkını istemek zorundadır. Gerçek yaşamda kraliçe,

'Çocuğu lütfen götürme,' diye yalvarabilir. Witcher da, 'Madem yalvarıyorsun, götürmem,' diye yanıt verebilir. Ve batan güneşe doğru çekip gider. Kolaydır masalda yaşamak. Ancak masal böyle biterse, anlatan kişi dinleyenlerden tek kuruş alamaz, olsa olsa kıçına bir tekme yer. Çünkü sıkıcıdır."

Calanthe gülümsemeyi bıraktı; gözlerinde, Witcher'ın daha önce gördüğü bir şey yanıp söndü.

"Bu ne demek şimdi?" diye tısladı Calanthe.

"Lafı ağzımızda geveleyip durmayalım, Calanthe. Ne demek istediğimi biliyorsun. Buraya nasıl geldiysem, öyle gideceğim. Çocuk mu seçecekmişim? Ben çocuğu ne yapayım? Bu konunun benim için çok önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Torununu elinden almak gibi sabit bir fikir yüzünden mi buraya geldiğimi sanıyorsun? Hayır, Calanthe. Bu çocuğu görmek, kaderin gözlerinin içine bakmak istedim belki... Çünkü kendim de bilmiyorum... Ama korkma. Almayacağım onu, bana yalvarman yeterli."

Calanthe salıncaktan atladı; gözlerinden yeşil alevler çıkıyordu.

"Yalvarmak mı?" diye tısladı öfkeyle. "Sana mı? Ben mi korkacakmışım? Sen benden kork, lanet sihirbaz! Lanet insafını yüzüme savurmaya nasıl cesaret edersin? Beni acıma duygunla mı aşağılayacaksın? İrademi sorgulayıp korkaklıkla mı suçluyorsun beni? Kibirli davranmadım diye aklın başından gitmiş senin! Sakın kendini!"

Witcher omzunu silkmemeye karar verdi çünkü diz çöküp başını eğmenin daha güvenli olduğunu anlamıştı. Yanılmamıştı da.

"Bak işte," diye tısladı Calanthe. Ayağa kalkmış, Witcher'ın önünde duruyordu şimdi. Yüzüklerle dolu ellerini indirmiş, yumruk yapmıştı. "Sonunda! Doğru duruş budur. Bir kraliçe soru sorduğunda bu pozisyonda yanıt verilir. Ama kraliçeninki

soru değil emirse, o zaman başını daha çok eğer ve emri derhal yerine getirirsin. Anladın mı?"

"Evet, kraliçem."

"Çok güzel. Kalk ayağa."

Witcher ayağa kalktı. Calanthe ona bakıp dudağını ısırdı.

"Patlamamdan çok mu etkilendin? İçeriğini değil, şeklini kastediyorum."

"Pek sayılmaz."

"İyi. Tekrar celallenmemeye çalışacağım. Dediğim gibi şuradaki hendekte on çocuk oynuyor. İçlerinden uygun gördüğün birini seçeceksin, alıp götüreceksin ve tanrılar adına onu Witcher yapacaksın çünkü kader böyle istiyor. Eğer kader değilse bil ki ben istiyorum."

Witcher kraliçenin gözlerine bakıp aşağılara kadar eğildi.

"Kraliçem," dedi sonra. "Kralların iradesinden daha güçlü şeyler olduğunu sana altı yıl önce kanıtladım. Tanrılar adına, eğer onlar varsa, sana yeniden kanıtlayacağım. Beni, yapmak istemediğim bir seçime zorlamayacaksın. Şekil için özür dilerim, içerik için değil."

"Sarayın altında, çok derinlerde zindanlarım var. Seni uyarıyorum, tek söz daha edersen orada çürüyüp gideceksin."

"Hendekte oynayan çocuklardan hiçbiri Witcher olmaya uygun değil," dedi yavaşça. "Onlardan hiçbiri Pavetta'nın oğlu değil."

Calanthe gözlerini kıstı. Geralt yüz ifadesini değiştirmedi.

"Gel," dedi sonra Calanthe hızla arkasını dönerek.

Witcher, çiçek açmış çalılıkların, çiçek tarhlarının ve çitlerin arasından geçerek kraliçeyi izledi. Calanthe kemerli bir kameriyeye girdi. İçeride dört hasır koltuk ve bakırtaşından bir masa vardı. Masanın griffon şeklindeki dört ayağı üzerine yerleştirilmiş damarlı tablasının üzerinde bir sürahi ve iki gümüş kupa duruyordu.

"Otur. Kupaları doldur."

Kraliçe kadehini Witcher'a doğru kaldırdı ve bir erkek gibi iştahla ve tek dikişte içti. Geralt da oturmadan aynısını yaptı.

"Otur," diye yineledi kraliçe. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Dinliyorum."

"Hendekteki çocukların arasında Pavetta'nın oğlunun olmadığını nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum." Geralt açık davranmaya karar vermişti. "Tahmin ettim."

"Haa. Aklıma gelmesi gerekirdi. Peki, içlerinden hiçbirinin Witcher olmaya uygun olmadığını nasıl bildin? Doğru mu bu? Nasıl anladın? Sihirle mi?"

"Calanthe," dedi Witcher kısık sesle. "Bunu ne anlamam ne de araştırmam gerekiyor. Az önce söylediğin doğruydu. Her çocuk uygundur. Karar ayıklama sırasında verilir. Daha sonra yani."

"Denizin tanrıları adına, sürekli uzaklarda olan kocam böyle derdi!" Calanthe gülümsedi. "Yani bunların hiçbiri doğru değil mi? Şu şaşırma hakkı? Birilerinin karşılaşacaklarını ummadıkları çocuklarla ilgili efsaneler? Tahmin etmiştim! Bir oyun bu! Rastlantıyla, kaderle oyun! Ama müthiş tehlikeli, pis bir oyun bu, Geralt."

"Biliyorum."

"Birinin acısıyla oynamak. Çocukların anne babaları ya da hamileri neden böylesine güç ve ağır yeminlere zorlanıyorlar? Çocuklar neden onlardan koparılıp götürülüyor? Üstelik ortalıkta birilerinin elinden alınmayı gerektirmeyen bir sürü çocuk varken! Sokaklar evsiz, anasız, babasız çocuklarla dolu. Her köyde neredeyse bedavaya çocuk satın alınabiliyor, her köylü hasattan önce seve seve satar çocuğunu ve bir çırpıda yenisini yapar. O halde neden? Duny'yi, Pavetta'yı ve beni neden yemine zorladın?

Çocuğun doğumundan altı yıl sonra neden çıkageldin? Ve neden, lanet olsun, çocuğu istemiyorsun ve ilgilenmediğini söylüyorsun?"

Witcher sesini çıkarmadı, Calanthe başını salladı.

"Yanıt vermiyorsun," dedi koltuğa yaslanarak. "Suskunluğunun nedenini arayalım o halde. Mantık, her türlü bilginin anasıdır. Peki, ne der bize? Ne var elimizde? Tuhaf ve kuşkulu şaşırma hakkında gizlenmiş olan kaderi arayan bir Witcher. Witcher bu kaderi bulur ve ansızın vazgeçer bundan. Söylediğine göre sürpriz çocuğu istemez. Yüzü taş gibidir, sesi kulağa buz ve metal gibi gelir. Kraliçenin –eh ne de olsa bir kadındır- yanılacağını, sert erkek görüntüsünden aklının karışacağını düşünür. Hayır, Geralt, seni sakınmayacağım. Çocuk seçmeye neden yanaşmadığını biliyorum. Yanaşmıyorsun çünkü kadere inanmıyorsun. Çünkü emin değilsin. Ve de emin olmadığın için... korkmaya başlıyorsun. Evet, Geralt. Senin sıkıntın korku. Hadi, inkâr et."

Geralt kadehini usulca masaya bıraktı. Bu hareketi usulca yapmıştı çünkü gümüşün bakırtaşına çarptığında çıkan sesin elinin bir türlü hâkim olamadığı titremesini açığa çıkarmasını istemiyordu.

"İnkâr etmiyor musun?"

"Hayır."

Calanthe hemen öne doğru eğilip Witcher'ın elini tuttu, kuvvetle sıktı.

"Benim gözümde kazandın," dedi ve gülümsedi. Sıcak bir gülümsemeydi bu. Geralt istemeden, kesinlikle istemeden, karşılık verdi.

"Nasıl anladın, Calanthe?"

"Anlamadım." Geralt'ın elini bırakmıyordu. "Tahmin yürüttüm."

Üstüne hemen kahkaha attı. Sonra hiç konuşmadan, yeşilliklerin, kuş kirazı kokularının, sıcağın ve arı vızıltılarının ortasında oturdular.

"Geralt?"

"Evet, Calanthe?"

"Kadere inanmıyorsun, öyle mi?"

"İnandığım bir şey var mı, bilmiyorum. Ama kadere gelince... Bence yeterli değil. Biraz fazlası gerekir."

"Sana bir şey soracağım. Senin durumun nedir? Sanırım sen de sürpriz çocuktun. Fareçuval'ın dediğine göre..."

"Hayır, Calanthe, Fareçuval bambaşka bir şeyi kastetti. Fareçuval... Çok iyi biliyor. Ama o bu yararlı miti işine yaradığı zaman kullanıyor. Evde hiç beklenmediği bir anda karşılaşılan çocuk olduğum doğru değil. Bu yüzden Witcher olduğum doğru değil. Ben sokağa terk edilmiş sıradan bir çocuğum, Calanthe. Yüzünü anımsamadığım bir kadının istemediği gayrimeşru çocuğu. Ama o kadının kim olduğunu biliyorum."

Kraliçe onu delici bakışlarla süzdü ama Witcher sözlerine devam etmedi.

"Şaşırma hakkıyla ilgili hikâyelerin hepsi efsane mi?"

"Hepsi. Rastlantının adına kader demek güçtür."

"Ama siz Witcherlar aramaktan vazgeçmiyorsunuz, değil mi?"

"Vazgeçmiyoruz. Ancak anlamı yok. Hiçbir şeyin anlamı yok."

"Yazgılanmış bir çocuğun sınamaları tehlikesizce geçeceğine mi inanıyorsunuz?"

"Böyle bir çocuğa sınama gerekmediğine inanıyoruz."

"Bir sorum olacak, Geralt. Oldukça özel. İzin verir misin?"

Geralt başını salladı.

"Özellikleri aktarmanın en iyi yolu doğal yoldur bilindiği gibi. Sen o sınamaları geçtin ve hayatta kaldın. Belli özelliklere ve

dayanıklılığa sahip bir çocuğun olmasını önemsiyorsun madem... O halde kendine neden bir kadın bulmuyorsun? Biraz densizlik yapıyorum, öyle değil mi? Ama sanırım doğru tahmin ettim?"

"Her zaman olduğu gibi," dedi Witcher hüzünlü bir gülümsemeyle, "bir şeyden sonuç çıkarma konusunda üstüne yok, Calanthe. Doğru tahmin ettin tabii ki. Ancak sözünü ettiğin şey benim için imkânsız."

"Kusura bakma," dedi kraliçe. Yüzündeki gülümseme şimdi kaybolmuştu. "Öyle ya, insanlara özgü bir şey bu."

"İnsanlara özgü bir şey değil."

"Aaa... Yani bir Witcher da..."

"Yapamaz. Ot sınavı korkunçtur, Calanthe. Hele değişimler sırasında çocukların başına gelenler çok daha berbattır. Ve de geri döndürülemez."

"Sakın kendine acımaya kalkma," diye mırıldandı kraliçe. "Seninle bağdaştıramam çünkü. Sana her ne yapmışlarsa yapmışlar. Ben sonuca bakarım. Benim zevk anlayışıma göre son derece memnun edici. Pavetta'nın çocuğunun günün birinde sana benzeyeceğini düşünebilmem için bir güvencem olsaydı, bir an bile duraksamazdım."

"Risk çok büyük," dedi Witcher aceleyle. "Senin dediğin gibi on çocuktan en çok dördü hayatta kalabiliyor."

"Lanet olsun, riskli olan yalnızca ot sınavı mı sanki? Yalnızca Witcher olmaya hazırlananlar mı kendilerini tehlikeye atıyorlar? Yaşam risklerle dolu, yaşarken sürekli ayıklanmaya maruz kalıyoruz, Geralt. Kötü bir rastlantı, hastalık, savaş... Kadere teslim olmak, ona karşı koymak kadar tehlikelidir. Geralt... sana bu çocuğu verirdim. Ama... korkuyorum."

"Ben de çocuğu almazdım. Sorumluluğu üstlenemezdim. Sana da yüklemek istemezdim. O çocuğun günün birinde seni anımsarken, benim... benim gibi..."

"O kadına kin besliyor musun, Geralt?"

"Anneme mi? Hayır, Calanthe. Seçim yapmak zorunda kaldığını düşünüyorum... Ama belki de seçim yapma şansı bile olmamıştır? Yok, seçim yapmıştı çünkü biliyorsun bunun için uygun bir büyü ya da iksir yeterliydi... Seçim. Seçimde çok dikkatli olmak gerekir çünkü bu her kadının kutsal ve tartışılmaz hakkıdır. Duygulara yer yoktur burada. Annemin karar vermek için tartışılmaz hakkı vardı ve kararını verdi. Ama onunla karşılaşmak, yüzünün alacağı ifade... Bu bende sapıkça bir keyif yaratırdı, ne demek istediğimi anlıyorsan tabii."

"Neden söz ettiğini çok iyi biliyorum." Calanthe gülümsedi. "Ama böyle bir keyif için pek olanağın olmayacak. Yaşını çözemiyorum Witcher ama dış görüntünün tahmin ettirdiğinden çok daha yaşlı olduğunu varsayıyorum. Böylece o kadın..."

"O kadın," diye sözünü kesti Geralt, buz gibi bir sesle, "benden çok daha genç görünüyordur mutlaka."

"Büyücü müydü?"

"Evet."

"İlginç. Ben sanıyordum ki büyücü kadınların çocukları..."

"O da öyle sanıyordu mutlaka."

"Mutlaka. Ama haklısın, kadının karar verme hakkını tartışmak istemiyoruz çünkü bu mesele tartışılmaz. Biz kendi sorunumuza dönelim. Çocuğu götürmeyecek misin? Kesin mi?"

"Kesin."

"Ya... Ya kader, efsane falan değilse? Ya gerçekten varsa, öcünü almaz mı sonra?"

"Öç alacak olursa benden alır," dedi Witcher istifini bozmadan. "Ona karşı çıkan benim. Sen ne de olsa üzerine düşeni yerine getirdin. Kader denen şey efsane değilse, senin belirlediğin çocuklar arasından doğru çocuğu seçmem gerekirdi. Pavetta'nın çocuğu gerçekten aralarında mı?"

"Evet." Calanthe ağır ağır başını salladı. "Görmek ister misin? Kaderin gözünün içine bakmak ister misin?"

"Hayır. İstemem. Vazgeçiyorum. Feragat ediyorum. Bu erkek çocuktan feragat ediyorum. Kaderin gözünün içine bakmak istemiyorum çünkü inanmıyorum ona. Çünkü biliyorum ki iki insanı birleştirmek için tek başına kader yetmez. Kaderden biraz fazlası gerekli. Kaderle dalgamı geçiyorum; elinden tutulup götürülen, hiçbir şeyden anlamayan saf körler gibi kaderin peşinden gitmek istemiyorum. Bu benim kesin kararım, Cintra Kraliçesi Calanthe."

Kraliçe ayağa kalktı. Gülümsüyordu. Geralt, bu gülümsemenin ardında nelerin gizlendiğini çözemedi.

"O halde öyle olsun, Rivyalı Geralt. Senin asıl kaderin vazgeçmek ve feragat etmekti belki. Bence aynen böyle. Çünkü şunu bilmelisin: Eğer seçseydin, kurallara uygun bir seçim yapsaydın, dalganı geçtiğin kader sana zalimce bir şaka yapacaktı."

Geralt kraliçenin yeşil gözlerinin içine baktı. Calanthe gülümsüyordu. Witcher bu gülümsemeyi çözemedi.

Kameriyenin yanında bir gül ağacı vardı. Geralt bir dal kırdı, gülü kopardı, yere çömeldi, başını önüne eğip çiçeği kraliçeye uzattı.

Calanthe çiçeği elinden alırken, "Keşke sana daha önceleri rastlasaydım, ak saçlı," diye mırıldandı. "Kalk ayağa."

Geralt kalktı.

"Eğer fikrini değiştirirsen," dedi Calanthe ve gülü yüzüne yaklaştırdı, "eğer karar verirsen... Cintra'ya yine gel. Bekleye-

ceğim. Kaderin de bekleyecek. Sonsuza kadar değil belki ama mutlaka bir süre daha bekleyecek."

"Elveda, Calanthe."

"Elveda, Witcher. Kendine dikkat et. İçimde... içimde bir his var... Tuhaf bir önsezi... Sanki seni son kez görüyormuşum gibiyim."

"Elveda, kraliçe."

5

Witcher uyanıp bacağını kemiren acının kesildiğini fark edince şaşırdı. Zonklayan, derisini geren şişlik de rahatsızlık vermiyordu artık. Şişliğe dokunmak istedi ama hareket edemiyordu. Dokunabildiği tek şey, ağırlığının altında ezildiği, hareketlerini kısıtlayan üstüne örtülmüş postlardı. İçini saran müthiş korku, atmaca pençeleri gibi bağırsaklarını deldi âdeta. Elini ağır ağır açıp kapadı ve içinden tekrarladı: Hayır, hayır, olamaz...

Kötürüm olamam.

"Uyandın."

Soru değil, bir saptamaydı. Alçak, yumuşak, ne dediği anlaşılan bir ses. Bir kadın sesi. Mutlaka genç bir kadının sesi. Witcher başını kaldırdı, doğrulmaya çalışınca inledi.

"Hareket etme. Yani sert hareketler yapma. Canın acıyor mu?"

"Haaa..." Witcher'ın birbirine yapışmış dudakları aralandı. "Haayır. Yaram acımıyor... Ama sırtım..."

"Yatmaktan yara oldu." Bu yumuşak, tiz sese uymayan duygusuz ve soğuk bir saptamaydı bu. "Ama hallederiz. Al, iç bitir şunu. Ama ağır ağır, küçük yudumlarla."

Suda ardıç kokusu ve tadı vardı. Eski yöntem, diye düşündü Witcher. Ardıç ve nane, ikisi de anlamı olmayan malzemeler, gerçek bileşimi gizleme görevi yapıyorlar yalnızca. Witcher sudan ayrıca iğneyaprak, hatta dulavrat otu tadı aldı. Evet, evet, mutlaka dulavrat otuydu, çünkü bu ot zehirleri etkisiz hale getirip kangrenden ya da zehirlenmeden zarar görmüş kanı temizleme gücüne sahipti.

"İç. Sonuna kadar iç. Daha yavaş, yoksa genzine kaçacak."

Witcher'ın boynundaki madalyon hafifçe titremeye başladı. Belli ki içtiği sıvıda sihir vardı. Göz bebeklerini güçlükle genişletti. Kadın başını tutup kaldırınca, Witcher onu yakından izleyebildi. İnce yapılıydı. Erkek giysileri giymişti. Yüzü karanlıkta küçük ve solgun görünüyordu.

"Neredeyiz?"

"Katran ocağı bölgesinde."

Gerçekten de havada odunkömürü kokusu vardı. Witcher ateşten onlara doğru gelen sesler duydu. O sırada birisi ateşe çalı çırpı atıyordu, ateş çıtırdayıp harlanmıştı. Witcher ateşin yaydığı ışığa doğru baktı. Kadın, saçlarını yılan derisi bir bantla bağlamıştı. Saçları...

Boğazına ve göğüs kemiğine dayanılmaz bir sancı saplandı. Ellerini var gücüyle sıktı.

Kadının saçları kızıldı, ateş kızılıydı, üstüne ateş vurunca kan kırmızısına dönüyordu.

"Acıyor mu?" Kadın onun duygularını algılıyor ancak yanlış yorumluyordu. "Bir saniye..."

Witcher, kadının elinden yayılıp sırtına doğru, oradan da kalçalarına inen bir sıcaklık duyumsadı.

"Seni çevireceğiz şimdi," dedi kadın. "Kendin yapmaya kalkma. Çok zayıf düştün. Hey, biri gelip bana yardım edebilir mi?"

Ateşten yaklaşan ayak sesleri, gölge, konturlar. Biri üzerine doğru eğildi. Yurga'ydı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, efendim? Biraz daha iyi misiniz?"

"Bana yardım edin, yüzükoyun yatıralım onu," dedi kadın. "Dikkat, yavaş. Öyle, evet... İyi. Teşekkür ederim."

Kadının yüzüne bakmasına gerek yoktu artık. Yüzükoyun yatarken kadının gözlerinin içine bakmak gibi bir riske girmesine gerek yoktu. Sakinleşti ve titreyen ellerine hâkim oldu. Kadın fark edebilirdi durumunu. Witcher, kadının çantasının kilitlerinin çıkardığı sesi, küçük cam ve porselen şişelerin şakırtısını duydu. Kadının soluklarını, bacaklarının sıcaklığını duyumsadı. Kadın onun yanında diz çökmüştü.

Sessizliğe dayanamadığı için, "Yaram sıkıntılı mıydı?" diye sordu Witcher.

"Yani, biraz." Kadının sesi buz gibiydi. "Isırık yaralanmalarında olur böyle sıkıntılar. En berbat yaradır bu. Ama sen mutlaka bunların yabancısı değilsindir, Witcher."

Biliyor. Düşüncelerimi kurcalıyor. Okuyor mu yoksa? Herhalde okumuyor. Neden yapmadığını biliyorum. Korkuyor.

"Evet, yabancısı değilsindir mutlaka," diye tekrarladı kadın ve yine camlarını şangırdattı. "Epeyce yara izin olduğunu gördüm... Ama işimi yaptım. Biliyor musun, büyücüyüm ben. Aynı zamanda da şifacı. Uzmanlık alanımdır."

Mantıklı, diye düşündü Witcher ama sesini çıkarmadı.

"Yarana gelince," diye devam etti kadın, "seni nabzının kurtardığını bilmelisin. Sıradan bir insanınkinin dörtte biri hızla

çalışıyor çünkü. Yoksa kurtulamazdın, bunu kesin olarak söyleyebilirim. Bacağına ne sardıklarını gördüm. Pansuman yapmaya çalışmışlar ama hiç olmamış."

Witcher susuyordu.

Witcher'ın gömleğini boynuna kadar sıyırıp, "Sonra," diye sözlerini sürdürdü kadın, "bir de kan zehirlenmesi olmuş. Isırıklarda genelde olur bu. Ama önü kesildi. Witcher iksiri tabii, değil mi? Çok yararı olmuş. Ama yanında neden halüsinasyon yaratıcı maddeler aldığını anlamadım. Ateşliyken çok sayıkladın, bir sürü şey duydum, Rivyalı Geralt."

Düşüncelerimi okuyor demek ki. Ya da adımı Yurga mı söyledi acaba ona? Belki de "Kara Martı"nın etkisiyle uykuda ağzımdan kaçırmışımdır? Kim bilir... Ama adımı bilmek hiç işine yaramaz. Hem de hiç. Kim olduğumu bilmiyor. Kim olduğumdan haberi bile yok.

Witcher, kadının sırtına kâfur kokulu soğuk, teskin edici bir merhem sürdüğünü hissetti. Elleri küçük ve yumuşacıktı.

"Geleneksel yöntemleri uyguladığım için kusura bakma," dedi kadın. "Yatak yaralarını sihirle iyileştirebilirdim ama bacağındaki yarayla uğraşırken gücüm tükendi, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bacağında birleştirilip kapatılabilecek ne varsa yaptım, artık tehlikeyi atlattın. Ama iki gün boyunca ayağa kalkma. Yoksa sihirle bağladığım damarların bile kolayca açılır, bacağın mosmor kesilir. Ama iz elbette kalacak. Yani koleksiyonuna bir tane daha eklenecek."

"Teşekkür ederim..." Witcher sesini değiştirmek, doğal tınısını gizlemek için yanağını postlara bastırdı. "Kime teşekkür ettiğimi öğrenebilir miyim?"

Söylemeyecek, diye düşündü, ya da yalan söyleyecek.

"Adım Visenna."

Biliyorum, diye içinden geçirdi Witcher.

"Memnun oldum," dedi ağır ağır, yüzünü postlardan çekmeden. "Yollarımızın kesiştiğine memnun oldum, Visenna."

"Eh, rastlantı," dedi kadın soğuk bir sesle ve Witcher'ın gömleğini geri indirip üzerine kürkleri örttü. "Bana ihtiyaç olduğu haberini gümrükçülerden aldım. Bana ihtiyaç duyulunca atıma atlar oraya giderim. Tuhaf bir alışkanlığımdır bu benim. Bak, dinle, merhemi tacire bırakacağım, sabah akşam sürmesini iste. Söylediğine göre hayatını kurtarmışsın, o halde sana minnet borcunu ödesin."

"Ya ben? Ben sana minnet borcumu nasıl ödeyebilirim, Visenna?"

"Sözü edilecek bir mesele değil. Witcherlardan ücret almam. Dayanışma diyelim, mesleki dayanışma. Ve de sempati. Bu sempatiye dayanarak sana dostça bir öğütte bulunayım, ya da istersen şifacının öğüdü olsun. Halüsinasyon yapıcı madde almayı bırak, Geralt. Bunların yararı yok. Hiçbir şeye yok."

"Teşekkür ederim, Visenna. Hem yardımların hem de öğüdün için. Teşekkür ederim... her şey için."

Elini postların altından uzatıp kadının dizini okşadı. Kadın önce irkildi ama sonra Geralt'ın elini tutup hafifçe sıktı. Witcher elini usulca kurtardı ve parmaklarını kadının elinin üstünde ve kolunda gezdirdi.

Elbette. Genç bir kızın pürüzsüz cildi. Kadın daha çok irkildi ama geri çekilmedi. Witcher yeniden kadının eline dokunup sıktı.

Boynundaki madalyon titreyip hareket etmeye başladı.

"Sana teşekkür ediyorum, Visenna," diye tekrarladı Geralt, sesine hâkim olarak. "Yollarımızın kesişmesine sevindim."

"Rastlantı," dedi kadın ama sesi bu kez soğuk değildi.

"Ya da kader mi yoksa?" diye şaşkınlık içinde sordu Witcher çünkü heyecanı ve gerginliği bir anda uçup gitmişti. "Sen kadere inanır mısın, Visenna?"

"Evet," dedi kadın bir an duraksayarak. "İnanırım."

"Kaderin birbirlerine bağladığı insanların birbirlerine sürekli rastlayacaklarına peki?"

"Ona da inanırım... Ne yapıyorsun sen? Dönme sakın..."

"Yüzüne bakmak istiyorum... Visenna. Gözlerinin içine bakmak istiyorum. Sen de... sen de gözlerimin içine bakmalısın."

Kadın ayağa kalkmak ister gibi bir hareket yaptı. Geralt usulca döndü, yüzünü acıyla buruşturdu. İçerisi aydınlanmıştı, birisi ateşe odun atmış olmalıydı yine.

Kadın hareket etmiyordu artık. Sadece başını yana dönmüş, profili ortaya çıkmıştı. Dudaklarının titrediğini Witcher açıkça görebiliyordu şimdi. Parmaklarını Witcher'ın eline sımsıkı sardı.

Geralt baktı.

Hiçbir benzerlik yoktu. Kadın bambaşka bir profile sahipti. Küçük bir burun. Dar bir çene. Susuyordu kadın. Sonra ansızın eğilip Witcher'ın gözlerinin içine baktı. Yakından. Konuşmadan.

"Nasıl buldun beni, beğendin mi?" diye sakince sordu Witcher. "Ayarlanmış gözlerimi? Bu... alışılmamış gözlerimi nasıl buldun? Visenna, Witcherların gözlerini ayarlamak için neler yaptıklarını biliyor musun? Bunu her zaman başaramadıklarını peki?"

"Sus," dedi kadın yavaşça. "Sus, Geralt."

"Geralt..." Witcher, içinde bir şeyin koptuğunu hissetti ansızın. "Bu adı bana Vesemir verdi. Rivyalı Geralt! Hatta Rivya aksanım taklit etmeyi bile öğrendim. Vatana bağlılık duygusuna ihtiyaç duyduğum için olsa gerek. Uydurulmuş bir vatan olsa bile. Vesemir... Adımı o verdi. Vesemir hiç istemeden bile olsa senin adını da verdi bana."

"Konuşma, Geralt, konuşma."

"Bugün kalkmış, kadere inandığını söylüyorsun bana. Ya vaktiyle... Vaktiyle de inanıyor muydun? Ha, evet, inanmış olmalısın. Kaderin bizi bir araya getireceğine inanmış olmalısın. Ama böyle bir karşılaşmanın peşinde olmadığın kesin."

Kadın susuyordu.

"Her zaman... Karşılaştığımızda sana ne diyeceğimi düşünmüşümdür her zaman. Sana soracağım soruyu düşünmüşümdür. Sapıkça bir keyif alacağımı sanmıştım."

Kadının yanağında parlayan bir damla gözyaşıydı. Kuşkusuz öyleydi. Geralt boğazının düğümlendiğini, acıyla yandığını duyumsadı. Bitkindi. Yarı uykudaydı. Halsizdi.

"Gün ışıyınca," diye inledi Witcher, "yarın güneş doğduktan sonra gözlerinin içine bakacağım, Visenna... Sorumu o zaman soracağım sana. Ya da artık çok geç olduğu için sormam belki. Kader mi? Evet, evet, Yen haklıydı. Kişilerin birbirleri için tayin edilmiş olmaları yetmez. Biraz fazlası gerekir... Ama yarın gözlerinin içine bakacağım... Güneş her yeri aydınlattığında..."

"Olmaz," dedi kadın usulca, alçak, kadife kadar yumuşak bir sesle. Bu ses titriyor, anıları, olmayan anıları katman katman yırtıp geçiyordu. O anılar asla olmamıştı ama yine de vardı işte.

"Olacak!" diye diretti Witcher. "Olacak. İstiyorum..."

"Hayır. Şimdi uyuyacaksın. Uyandığında bunu istemiyor olacaksın. Güneş ışığında neden bakacakmışız birbirimize? Neyi değiştirir ki bu? Hiçbir şey geriye döndürülemez, değiştirilemez. Bana soru sormanın ne anlamı var, Geralt? Onları yanıtlamam sende gerçekten sapıkça bir keyif mi yaratacak? Birbirimize acı vermemizin kime yararı olacak? Hayır, birbirimizin yüzüne aydınlıkta bakmayacağız. Uyu, Geralt. Ve aramızda kalsın, adını koyan Vesemir değildi. Bu da hiçbir şeyi değiştirmez, geri

getirmez ama bilmeni istedim. Sağlığına kavuş ve kendine dikkat et. Ve de beni aramaya kalkışma..."

"Visenna..."

"Hayır, Geralt. Şimdi uyumalısın. Ve ben... senin düşün oldum. Elveda."

"Hayır! Visenna!"

"Uyu." Kadife sesteki emir iradesini yıkıp kumaş gibi parçaladı. Kadının ellerinden ansızın bir sıcaklık yayıldı...

"Uyu."

Witcher uykuya daldı.

6

"Nehir bölgesine geldik mi?"

"Dünden beri buradayız, Efendi Geralt. Birazdan Jaruga'ya varacağız, hemen arkasında da memleketim başlıyor. Bakın, atlar bile keyiflendi, başlarını sallayıp duruyorlar. Eve yaklaştıklarını hissediyorlar."

"Eve mi? Kentte mi yaşıyorsun?"

"Dış mahallelerde."

"İlginçmiş." Witcher çevresine bakındı. "Savaşa dair neredeyse hiçbir iz göremiyorum. Bu toprakların yerle bir edildiği söylenir."

"Öyle oldu tabii," dedi Yurga. "Harabeden geçilmez burası. Elden geçmemiş tek kulübe, tek çit bulamazsınız burada. Nehrin karşı kıyısı –ki gözlerinizle göreceksiniz- çok daha berbat durumdaydı, tamamen yanıp kül olmuştu. Eh, savaşsa savaş, yaşam devam etmek zorunda. Kara adamlar bu topraklardan geçerken her şey yıkılıp yakıldı. Sanki bu toprakları çöle çevirmek ister

gibiydiler. O zamanlar kaçanlardan çoğu geri dönmediler. Ama onların yerine başkaları yerleşti. Yaşam devam etmek zorunda."

"Doğru," diye mırıldandı Geralt. "Yaşam devam etmek zorunda. Ne yaşanmışsa yaşanmış. Yaşam devam etmek zorunda..."

"Haklısınız. Lütfen giyin bunu. Pantolonunuzu diktim, yamadım. Yeni gibi oldu. Bu topraklar da böyledir, Efendi Geralt. Savaş onları parçaladı, demirden tırmıkla üzerinden geçerek ezdi, dağıttı, kana boğdu. Ama şimdi yeni gibi olacak topraklarımız. Çok daha bol meyve verecek. Toprağın içinde çürüyen hasadın bile yararı var, gübreliyor toprağı. Şimdilik henüz zor çünkü tarlalar kemik ve demir dolu ama toprağımız bu demirle de başa çıkar."

"Nilfgaardlıların... Kara adamların yeniden gelmesinden ürkmüyor musunuz? Dağları aşıp gelmeyi nasılsa bir kez başarmışlardı..."

"Elbette ürküyoruz. Ama ne yararı var? Oturup ağlayalım, tir tir titreyelim mi? Yaşam devam etmek zorunda. Başımıza ne gelecekse gelecek. Alnımıza yazılmış kaderden kaçamayız."

"Kadere inanıyorsun yani?"

"Nasıl inanmam? O uçurumun dibinde, o köprüde karşılaştıktan ve beni ölümden kurtardıktan sonra nasıl inanmam? Ah, Efendi Witcher, göreceksiniz, Zelindam ayaklarınıza kapanacak."

"Hele dur. Doğrusu ben sana daha çok şey borçluyum. O köprünün üzerinde yaşananlar... O benim işim, Yurga, mesleğim. İnsanları para karşılığında korurum. İyi kalpliliğimden değil. İtiraf et, Yurga, insanların Witcherlar hakkında anlattıklarını duydun, değil mi? Witcherların mı, yoksa öldürdükleri canavarların mı daha korkunç olduğuna karar verilemediğini..."

"Bu doğru değil, efendim, neden böyle konuştuğunuzu anlamıyorum. Gözüm yok mu benim? Siz de şifacı kadınla aynı hamurdan yoğrulmuşsunuz..."

"Visenna..."

"Adını söylemedi. Kendisine ihtiyaç olduğunu öğrenince atını dörtnala sürüp bize doğru koşturmuş. Bize akşama doğru ulaştı, attan iner inmez sizinle ilgilenmeye başladı. Ah, efendim, bacağınızla öyle bir uğraştı ki yarattığı sihirden yer gök titredi, biz de korkudan ormana kaçtık. Sonrasında kadının burnu kanadı. Sihir zor iş. Evet, sizinle öyle ilgilendi ki sanki..."

"Anne gibi mi?" Geralt dişlerini birbirine geçirdi.

"Kesinlikle. Çok güzel söylediniz. Sonra siz uykuya dalınca..."

"Evet, Yurga?"

"Ayakta duracak hali kalmadı, yüzü kireç gibi oldu. Yine de yanımıza gelip aramızdan birinin yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Kolu ağaç gövdesinin altında ezilen bir ormancının kolunu iyileştirdi. Tek kuruş para almadığı gibi giderken bize ilaç da bıraktı. Hayır, Efendi Geralt, biliyorum dünyada Witcherlar ve büyücülerle ilgili pek çok şey konuşulup anlatılır. Ama bizim burada öyle değildir. Biz Yukarı Soddenliler ve Nehir Bölgesi sakinleri onlardan iyisini biliriz. Büyücülerin kim olduklarını araştırmayız çünkü onlara çok şey borçluyuz. Bizde onlarla ilgili bilgiler dedikodulara ve gevezeliğe dönüştürülmez, taşa gömülür. Bu orman biter bitmez gözlerinizle göreceksiniz zaten. Ayrıca siz daha iyi biliyorsunuzdur. Bu savaşı bütün dünya konuştu, oysa üzerinden ancak bir yıl geçti. Siz de duymuş olmalısınız."

"Bir yıldır burada değildim," diye mırıldandı Witcher. "Kuzeydeydim. Ama duydum. Sodden uğruna ikinci savaş..."

"Öyle. Birazdan tepeyi ve kayalığı göreceksiniz. O tepeye eskiden sıradan bir ad koymuştuk, Atmaca Dağı derdik ama oraya şimdi herkes ya Sihirbazlar Dağı ya da On Dört Dağı diyor. Çünkü savaşta orada yirmi iki sihirbaz durmuş, on dördü şehit olmuş. Korkunç bir savaştı, Efendi Geralt. Dünya şaha kalktı, gökten

ateş yağdı, her yere yıldırım düştü. Cesetler yan yana sıralandı. Ama sihirbazlar kara adamları yendi, uyguladıkları şiddeti kırdı. On dördü canını adadı... Ne var, efendim? Ne oldu size?"

"Yok bir şey. Anlatmaya devam et, Yurga."

"Korkunç bir savaştı, of, of. Tepede o sihirbazlar durmasaydı, şimdi belki de eve gitmekten söz ediyor olamayacaktık, evimiz olmayacaktı, ben olmayacaktım, belki siz bile... Evet, biz varlığımızı sihirbazlara borçluyuz. On dördü biz Soddenlileri ve Nehir Bölgesi sakinlerini savunurken yaşamını yitirdi. Aaa, başkaları da askerler ve soylular da savaştı tabii, köylülerden de yapabilen gübre yabasını, baltasını ya da hiç değilse sopasını alıp saldırdı. Herkes yiğitçe mücadele etti, kimileri de şehit oldu. Ama sihirbazlar... Bir askerin şehit olması maharet sayılmaz, bu onun mesleğidir ve yaşamı da kısadır zaten. Ama sihirbazlar istedikleri kadar yaşayabilirler. Oysa zerre kadar duraksamadılar."

"Duraksamadılar," diye yineledi Witcher ve alnını ovaladı. "Duraksamadılar. Bense kuzeydeydim..."

"Neyiniz var, bayım?"

"Yok bir şeyim."

"Evet... Şimdi bizler, bu çevrede yaşayanlar oraya çiçek bırakıyoruz, o tepeye, Mayıs Geceleri, Belleteyn'de orada hep bir ateş yanar. Sonsuza kadar da yanacak. O on dört sihirbaz sonsuza kadar insanların anılarında yaşayacak. Anılarda yaşanan bir yaşam... bu... biraz fazlasıdır! Fazlasıdır, Efendi Geralt!"

"Haklısın, Yurga."

"Bizim buralarda o on dördün adını her çocuk bilir, o isimler o tepenin zirvesindeki taşa kazınmıştır. İnanmıyor musunuz? Dinleyin o halde: Lekeli Axel, Triss Merrigold, Atlan Kerk, Bruggeli Vanielle, Dagobert..."

"Sus, Yurga."

"Neyiniz var sizin, efendim? Ölü gibi sarardınız!"
"Yok bir şeyim."

7

Dağı ağır ağır, büyük bir dikkatle tırmanıyor, sihirle iyileştirilen yarasının içindeki sinirlerin ve kasların nasıl çalıştıklarını hissediyordu. İltihap tamamen kurumuş gibi görünse de bacağını yormamaya hâlâ özen gösteriyor ve ağırlığını bütünüyle üzerine vermeye cesaret edemiyordu. Hava çok sıcaktı, çimlerin kokusu başını döndürmüş, duyularını uyuşturmuştu ama yine de hoştu.

Taş sütun, zirvenin orta yerine dikilmemişti, biraz geride köşeli taşlardan oluşturulmuş bir dairenin ortasında yer alıyordu. Güneş batar batmaz gelmiş olsaydı, taş sütunun gölgesi dairenin ortasına düşer, tam olarak dairenin ortasını, yani savaş sırasında sihirbazların yüzlerinin dönük olduğu yönü gösterirdi. Geralt o yöne, sınırsızmış gibi görünen tümsekli alanlara baktı. Orada hâlâ şehitlerin kemikleri varsa –ki mutlaka vardı- yüksek çimlerin arasında kalmıştı. Bir şahin kanatlarını olabildiğince açmış orada telaşsız daireler çiziyordu. Güneş ışınları altında âdeta donup kalmış arazinin tek hareketli noktasını oluşturuyordu.

Sütunun kaidesi genişti, kavranabilmesi için en az dört beş kişinin bir halka oluşturması gerekirdi. Sihirden yararlanmadan o tepeye kesinlikle getirilmiş olamazdı. Sütunun taştan daireye dönük olan yüzü düzleştirilmişti, üzerine runik yazılar kazınmıştı.

Ölen on dördün adlarıydı bunlar.

Geralt ağır ağır yaklaştı. Yurga gerçekten haklıydı. Sütunun dibine kır çiçekleri bırakılmıştı: Gelincik, acıbakla, ebegümeci, kuşgözü.

On dördün adları.

Geralt yukarıdan başlayarak ağır ağır okudu ve aralarından tanıdıklarının yüzleri gözünün önüne geldi.

Kestane rengi saçlı Triss Merrigold; bulduğu her fırsatta kıkır kıkır gülen bir kızdı, cüceye benzerdi. Geralt severdi onu. O da onu severdi.

Murivelli Lawdbor; Geralt onu bir gün Vizima'da düşünce gücüyle oyun zarlarını değiştirirken yakalamıştı ve az kalsın birbirlerine gireceklerdi.

Mercan diye çağrılan Lytta Neyd. Bu takma adı, kullandığı rujun renginden almıştı. Lytta bir seferinde Kral Belohun huzurunda ona iftira atmış ve Geralt onun yüzünden bir hafta boyunca zindana atılmıştı. Serbest kaldıktan sonra yaptığının hesabını sormak için Lytta'ya gitmiş ama nasıl olduysa kendini onun yatağında bulmuş ve bir haftasını da orada geçirmişti.

Yaşlı Gorazd, gözlerini muayene edebilmek için Geralt'a yüz altın vermek istemiş, ayrıca, "Hemen olması şart değil," diyerek bir otopsi karşılığında bin altın ödemeyi önermişti.

Üç ad daha vardı.

Geralt arkasında bir hışırtı duyunca döndü.

Ayakları çıplaktı, sırtına hafif bir keten elbise giymişti. Omuzlarına bukle bukle düşen uzun sarı saçlarına papatyalardan bir çember takmıştı.

"Merhaba," dedi Witcher.

Kız buz gibi bakan mavi gözlerini ona çevirdi ama yanıt vermedi.

Kızın teninin bronzlaşmamış olduğu Geralt'ın dikkatini çekmişti. Tuhaftı bu; yazın sonuna gelinmişti ve böyle bir dönemde köylü kızlarının tenleri güneşten yanmış olurdu ama bu kızın yüzü ve açıkta olan omuzları hafif altın sarısı rengindeydi.

"Çiçek mi getirdin?"

Kız bakışlarını indirip gülümsedi. Geralt derin bir soğukluk hissetti. Kız hiç sesini çıkarmadan önünden geçti, sütunun önünde yere iz çöktü, elleriyle taşa okundu.

"Çiçek getirmedim," dedi başını kaldırarak. "Ama buradakiler benim için."

Geralt kızı inceledi. Kız, sütuna kazınmış olan en alttaki adı Geralt'tan gizleyecek şekilde diz çökmüştü. Karanlıkta kalan kayalığın arkasında aydınlık, doğal olmayacak kadar aydınlıktı kız, ışık yayıyordu.

"Kimsin sen?" diye usulca sordu Geralt.

Kızın gülümsemesiyle birlikte Geralt'ın yüzüne bir soğukluk vurdu.

"Bilmiyor musun?"

Biliyorum, diye düşündü Witcher kızın buz gibi mavi gözlerine bakarken. Evet, sanırım, biliyorum.

Geralt sakindi. Başka türlü olamazdı zaten. Artık olamazdı.

"Nasıl göründüğünü hep merak ediyordum, hükümdarım."

"Bana böyle hitap etmen gerekmiyor," dedi kız usulca. "Yıllardır tanışıyoruz."

"Tanışıyoruz," diye doğruladı Geralt. "Daha doğrusu sen beni adım adım izliyorsun."

"Doğrudur. Ama sen hiçbir zaman dönüp arkana bakmadın. Bugüne kadar. Bugün ilk kez arkana dönüp baktın."

Geralt sesini çıkarmadı. Söyleyecek bir sözü yoktu. Yorgundu.

"Nasıl... Nasıl olacak peki?" diye sordu sonra, soğuk ve heyecansız.

"Seni elinden tutacağım," dedi kız, gözlerini Witcher'ın gözlerine dikerek. "Seni elinden tutup çayırlardan yürüteceğim. Sise, soğuğa, neme doğru."

"Ya sonra? Sisin arkasından ne çıkacak?"

"Hiçbir şey." Kız gülümsedi. "Sonrasında hiçbir şey yok."

"Beni adım adım izledin," dedi Witcher. "Ama başkalarına, yollarımın kesiştiği kişilere ulaştın. Neden? Yalnız kalmam gerekiyordu, öyle değil mi? Sonunda korkmaya başlamam gerekiyordu, değil mi? Gerçeği itiraf etmek istiyorum. Senden her zaman korktum, her zaman. Korkumdan geriye bakmadım. Peşim sıra geldiğini görürüm diye korktum. Her zaman korktum, yaşamım korku içinde geçti. Hep korktum... Bugüne kadar."

"Bugüne kadar mı?"

"Evet, bugüne kadar. Şimdi yüz yüzeyiz ve korkmuyorum. Her şeyimi aldın benden. Korkumu da aldın."

"Gözlerindeki korku nedir o halde, Rivyalı Geralt? Ellerin titriyor, benzin attı. Neden? Sütuna kazılı on dört adın sonuncusundan bu kadar çok mu korkuyorsun? İstersen o adın ne olduğunu söyleyebilirim sana."

"Gerek yok. Hangi ad olduğunu biliyorum. Daire kapanıyor, yılan dişlerini kendi kuyruğuna geçiriyor. Böyle olmalı. Sen ve o ad. Ve de çiçekler. Ona ve sana. Taşa kazınmış on dördüncü ad, gecenin ortasında ve güneş parladığında, soğukta, sıcağın ortalığı kasıp kavurduğunda ve yağmurda zikrettiğim ad o. Hayır, onu zikretmekten korkmuyorum şimdi."

"Zikret o halde."

"Yennefer... Vengerbergli Yennefer."

"Ama çiçekler bana."

"Bitirelim bu işi," dedi Witcher güçlükle. "Tut... Tut elimden."

Kız ayağa kalktı, yaklaştı, Geralt kızın yaydığı keskin, iliklere kadar işleyen soğuğu duyumsadı.

"Bugün olmaz," dedi kız. "Bir gün, evet. Ama bugün değil."

"Her şeyimi aldın..."

"Hayır," diye sözünü kesti kız. "Ben hiçbir şeyini almam. Elinden tutarım yalnızca. Kimse yalnız kalmasın diye yaparım bunu. Siste yalnız kalmasın diye... Görüşmek üzere, Rivyalı Geralt. Bir gün."

Witcher yanıt vermedi. Kız usulca arkasını dönüp gitti. Tepenin zirvesini ansızın saran, her şeyi içine alan, sütunun dibinde duran çiçeklerin ve üzerine kazınmış on dört adın bulanıklaştığı sisin içinde kayboldu. Sisten, ayaklarının altında damlalarla parıldayan ıslak çimlerden başka bir şey yoktu şimdi. Çimlerdeki ağır, tatlımsı koku Witcher'ın duyularını uyuşturdu, şakaklarını ağrıttı, unutkanlığın ve yorgunluğun içine sürükledi onu.

"Efendi Geralt! Neyiniz var? Uykuya mı daldınız? Henüz bünyeniz zayıf, bunu söylemiştim size. Tepeye çıkmanız şart mıydı?"

"Uyumuşum." Geralt yüzünü ovalayıp gözlerini kırpıştırdı. "Lanet olsun, uyuyup kalmışım... Yok bir şey, Yurga, çok sıcak."

"Evet, cehennem gibi sıcak. Yolumuza devam etmeliyiz. Hadi, yamacı birlikte inelim."

"Benim bir şeyim yok..."

"Ya, öyle. Peki, neden sallanıyorsunuz? Bu sıcak havada o tepede ne işiniz vardı? Adlarını mı okumak istediniz? Ben size hepsini söylerdim. Neyiniz var?"

"Yok bir şeyim. On dört adı da biliyor musun gerçekten?"

"Elbette."

"Belleğini sınamak istiyorum. Sonuncusu. On dördüncü. Söyler misin o adı bana?"

"Bana inanmıyorsunuz demek? Hiçbir şeye inanmıyorsunuz siz. Yalan söyleyip söylemediğimi mi sınamak istiyorsunuz? Size söylemiştim, o adları bizim burada çocuklar bile bilir. Son adı mı

sormuştunuz? Sonuncusu Yoël Grethen Carreras. Tanır mıydınız onu yoksa?"

Geralt elinin tersiyle göz kapaklarını sildi ve sütuna, yazılı on dört ada baktı.

"Hayır," dedi. "Tanımazdım."

8

"Efendi Geralt?"

"Evet, Yurga?"

Tacir başını önüne eğip bir süre sustu ve Witcher'ın eyerini onarmak için kullandığı ince kayışı parmağına doladı. Sonra ayağa kalktı, önünde oturan delikanlının sırtına hafifçe vurdu.

"Sen yedek atın sırtına atla, Pockwit. Arabayı kendim süreceğim. Gelin, yanıma oturun, Efendi Geralt. Arabanın çevresinde ne dolanıp duruyorsun öyle, Pockwit? Biz sohbet edeceğiz, senin kulakların işimize yaramaz!"

Arabanın yanında yürüyen Roach kişnedi, yuları çekiştirdi, anlaşılan Pokwit'in anayolda dörtnala koşmaya başlayan kısrağını kıskanmıştı.

Yurga ağzını şapırdatıp dizginleri şaklattı.

"Eveeet," dedi yayarak. "Mesele şu, efendim: Size bir söz verdim... Şu köprünün üzerinde... Size yemin ettim..."

"Boş ver," diye sözünü kesti Witcher telaşla. "Boş ver, Yurga."

"Olmaz," dedi tacir kararlı bir sesle. "Benim sözüm sözdür. Evde ummadığım neyle karşılaşırsam, sizindir."

"Sus. Senden bir şey istemiyorum. Ödeştik."

"Hayır, bayım. Evde bir şeyle karşılaşırsam, kaderimdir bu. Kaderle oynarsan, hatta kandırmaya çalışırsan, ağır bir şekilde cezalandırır seni."

Bilirim, diye düşündü Witcher, bilirim.

"Ama Efendi Geralt..."

"Ne var, Yurga?"

"Evde ummadığım bir şeyle karşılaşmayacağım. Umulmadık hiçbir şeyle, hele sizin beklediğinizle hiç karşılaşmayacağım. Dinleyin, sayın Witcher: Karım Zelinda'nın son çocuğumuzdan sonra çocuğu olamaz artık, ne olursa olsun evde yeni bir çocukla karşılaşmayacağız. Anladığım kadarıyla yanlış bir seçim yaptınız."

Geralt yanıt vermedi.

Yurga da sustu. Roach yine kişneyip başını öne doğru savurdu.

"Ama benim iki oğlum var," dedi Yurga hemen, yola doğru bakarak. "Sağlıklı, güçlü kuvvetli, asla aptal olmayan iki oğul. Onları er ya da geç bir yere çırak vereceğim. Biri benim gibi tacir olsun istiyorum. Diğeri de..."

Geralt susuyordu.

"Ne dersiniz?" Yurga başını çevirip Witcher'a baktı. "Köprüde benden yemin etmemi istemiştiniz. Siz, Witcher olarak yetiştireceğiniz bir çocuk peşindesiniz, mesele aynen buydu, değil mi? Bu çocuğun neden beklenmeyen bir çocuk olması gerekiyor ki? Beklenen neden olmasın? İki oğlum var, biri Witcher olsun. Diğerleri gibi bir meslek işte. Ne daha iyi ne de daha kötü."

"Daha kötü olmadığından emin misin?" diye usulca sordu Geralt.

Yurga gözlerini kırpıştırdı.

"İnsanları savunmanın, yaşamlarını kurtarmanın sizce iyi ya da kötü yanı var mıdır? Tepedeki şu on dört kişinin ya da sizin köprüde yaptıklarınız iyi mi, kötü mü şimdi?"

"Bilmiyorum," diyebildi Geralt güçlükle. "Bilmiyorum, Yurga. Bazen bildiğimi sanıyorum. Hem kuşkularım var. Oğlunun da böyle kuşkular taşımasını ister miydin?"

"Olabilir," dedi tacir ciddi bir ifadeyle. "Oğlum da taşıyabilir. Çünkü insanca ve iyi olan tam da budur."

"Nedir o?"

"Kuşku. Sadece kötü olan kuşku duymaz. Ama kimse kaderinden kaçamaz."

Witcher yanıt vermedi.

Anayol, dik yamaçta nasıl durdukları kestirilemeyen eğik kayınlar arasından bayır aşağı iniyordu şimdi. Kayınların yaprakları sararmıştı. Sonbahar, diye düşündü Geralt, yine sonbahar geliyor. Vadideki nehir ışıltıyla akıyor, bir nöbetçi kulübesinin ahşap çiti, kulübelerin çatıları, bir iskelenin kazıkları pırıl pırıl parlıyordu. Su ansızın bir anaforla köpürdü. Kıyıya yaklaşmakta olan bir gemi, bir dalgayı önü sıra sürüklüyor, küt pruvasıyla suyu yarıyor, kalın bir toz örtüsü üzerinde usulca yüzen yaprakları ve sapları sağa sola saçıyordu. Gemiciler halatlarını gacur gucur sesleri eşliğinde çekiyorlardı. Kıyıda toplanmış kalabalığın çıkardığı gürültüde her şey vardı: Kadın çığlıkları, erkek küfürleri, çocuk ağlamaları, sığır bağırtıları, at kişnemeleri, koyun melemeleri... Toplu atılan korku çığlığıydı bu.

Başı kan içinde kalmış bir bezle sarılı bir atlı, "Gidin! Gidin, geri dönün, itoğluitler!" diye bağırdı. Karnına kadar nehre dalmış olan at şaha kalktı, çevresine sular sıçratarak ön ayaklarını havaya dikti. Piyadeler kalabalığı dağıtmak için mızraklarını rastgele sallıyor, iskeledeki insanlar çığlıklar atıp haykırıyordu.

"Gemiden uzaklaşın!" diye böğürdü atlı kılıcını savurarak. "Yalnızca askerler gelsin! Yoksa kellelerinizi koparırım!"

Geralt dizginleri sımsıkı tutup dar geçidin ağzında sürekli ayak değiştiren kısrağını zapt etti.

Dar geçitten silahlarını ve teçhizatlarını şakırdatıp, atlarını dörtnala koşturarak zırhlı süvariler geliyordu, yaydıkları toz bulutundan onları izleyen piyade birliği görünmez olmuştu

"Geraaalt!"

Witcher aşağıya baktı. Yoldan çıkıp terk edilmiş, içi tahta kafeslerle dolu bir arabadan mürdüm rengi tunik giymiş, başına balıkçıl kuşu tüylü şapka takmış bir adam hoplayarak çıktı. Kafeslerin içindeki tavuklar ve kazlar gıdaklıyordu.

"Geraaalt! Benim!"

"Dandelion! Şuradan tırman!"

İskeledeki başı sargılı atlı, "Gemiden uzaklaşın, uzaklaşın!" diye bağırıyordu. "Gemi yalnızca askerler içindir! Karşı kıyıya geçmek istiyorsanız, itoğluitler, baltalarınızı alıp ormana dalın, ağaç kesip kendinize sal yapın! Gemi yalnızca askerler içindir!"

"Tanrılar adına, Geralt," dedi Dandelion soluk soluğa, dar geçidin bayırını tırmanırken. Mürdüm rengindeki tuniğinin her yerini kuş tüyleri kaplamıştı. "Görüyor musun, neler oluyor burada? Anlaşılan Soddenliler savaşı kaybedip geri çekilmeye başlamışlar. Ne diyorum ki ben? Ne geri çekilmesi, firar bu, panik içinde firar ediyorlar! Biz de buradan çekip gitmeliyiz. Jaruga'nın karşı kıyısına..."

"Burada ne yapıyorsun sen, Dandelion? Nasıl geldin buralara?"

"Ne mi yapıyorum?" diye bağırdı ozan. "Bir de soruyor musun? Herkes gibi kaçıyorum, sabahtan beri bu arabanın tepesindeyim! Gece itoğluitin biri atlarımı çaldı! Geralt, yalvarırım bu cehennemden çıkar beni! Nilfgaardlılar her an gelebilirler, dinle beni! Yaruga Nehri'ni geçmeyen herkesin boğazını kesecekler. Boğazını, anladın mı?"

"Panik yapma, Dandelion."

Aşağıdan, iskeleden zor kullanarak gemiye çekilen atlardan sesler geliyordu; nallarını tahtalara vuruyor ve burunlarından soluyorlardı. Çığlıklar. Kargaşa. Yukarıdan atılan araba suya düşerken yükselen şarıltılar, kafalarını sudan çıkaran öküzlerin bağırtıları... Geralt, arabadan fırlayan çuvalların, sandıkların suyun içinde taklalar attığını, geminin küpeştesine çarptığını, sonra akıntıyla uzaklaştığını gördü. Çığlıklar, küfürler... Dar geçitte toz bulutu, nal sesleri...

Başı sargılı adam, "Sırayla!" diye bağırdı giderek kısılan bir sesle ve atını kalabalığın içine doğru sürdü. "Düzenli olacaksınız, itoğluitler! Sırayla!"

Dandelion, "Geralt!" dedi inleyerek üzengiye uzandı. "Orada ne var, görüyor musun? O gemiye çıkmayı hayatta başaramayız. Askerler yükleyebildikleri kadarını karşıya geçirecekler, sonra da Nilfgaardlılar kullanamasın diye yakacaklar. Genelde böyle yapılır, değil mi?"

"Öyle görünüyor." Witcher başını salladı. "Genelde böyle yapılır. Ama yaşanan bu paniği aklım almıyor. Sanki daha önce hiç savaşmadılar mı, ilk savaşları mı ki bu? Kralların birlikleri her zaman olduğu gibi birbirlerine girecekler, sonra krallar anlaşacak, bir anlaşmaya imzalarını basacaklar ve ilk fırsatta bir araya gelip kafa çekecekler. Şimdi gemide kaburgaları kırılanlar içinse değişen hiçbir şey olmayacak. O halde arbedeye ne gerek var?"

Dandelion üzengiyi bırakmadan Witcher'ı dikkatle süzdü.

"Berbat bilgiler edinmişsin, Geralt," dedi. "Ya da anlamlarını kavrayamıyorsun. Bu, tahta geçmek ya da bir avuç toprak kazanmak için yapılan sıradan bir savaş değil. Köylülerin ot hasadını yarıda kesmeden izledikleri iki derebeyi arasında geçen çatışma da değil."

"Nedir peki? Bilgilendir beni o zaman çünkü ne olup bittiğini gerçekten bilmiyorum. Aramızda kalsın, aslında umurumda değil ama sen yine de açıkla lütfen."

"Böyle bir savaş şimdiye kadar hiç olmadı," dedi ozan ciddi bir ifadeyle. "Nilfgaard ordusu arkasında araziyi yakarak ve cesetler bırakarak gidiyor. Araziler ceset dolu. Bu bir imha savaşı. Nilfgaard herkese karşı. Yapılan zulümler..."

"Zulmün yapılmadığı savaş yoktur," diye ozanın sözünü kesti Witcher. "Abartıyorsun, Dandelion. Tıpkı şu gemi gibidir: Genelde böyle yapılır. Askerî gelenekler böyledir diyeyim. Topraklardan geçen ordular dünya durduğundan beri öldürürler, yağmalarlar, yakarlar, yıkarlar, ırza geçerler, sırası farklı da olsa böyledir. Dünya var olduğundan beri, ne zaman savaş çıksa köylüler karılarını ve hayvanlarını alıp ormana gizlenirler, her şey geçtikten sonra da geri dönerler."

"Bu savaşta böyle değil, Geralt. Bu savaştan sonra ne geri dönebilecek insanlar ne de geri dönülebilecek bir yer kalacak. Nilfgaard geriye külden başka bir şey bırakmıyor. Ordular geniş cepheler kurarak ilerliyor ve karşılarına ne ve kim çıkarsa kellesini uçuruyor. Karayolları boyunca darağaçları kurulup kazıklar dikilmiş, göz alabildiğine dumanlar yükseliyor. Bunlar dünya var olduğundan beri oluyor mu demiştin? Ama bizim dünyamız durduğundan beri böylesi yaşanmadı. Görünen o ki Nilfgaardlılar bizim dünyamızı yerle bir etmek için dağları aşarak gelmişler."

"Anlamsız bu. Dünyayı yok etmek kimin işine yarayabilir ki? Savaşların nedeni yok etmek değildir. Savaşlar iki nedenle, güç ve para için yapılır."

"Felsefe yapma, Geralt! Burada olup biteni felsefeyle değiştiremezsin! Anlattıklarımı neden dinlemiyorsun ki? Neden anlamak istemiyorsun? İnan bana, Yaruga, Nilfgaardlıları durdurmaz.

Kışın nehir donduğunda yollarına devam edeceklerdir. Dinle beni, gitmeliyiz buradan, ta kuzeye kadar gitmeliyiz, oraya gelmezler belki. Ama oraya gelmeseler bile, dünyamız artık eskisi gibi olmayacak. Geralt, beni burada bırakıp gitme! Tek başıma mahvolurum! Beni yüzüstü bırakma!"

"Sen aklını kaçırmışsın, Dandelion." Witcher oturduğu eyerden kalkmadan aşağıya doğru eğildi. "Seni yüzüstü bırakacağımı düşündüğüne göre korkudan aklını kaçırmışsın sen. Ver elini ve atla ata. Burada işin yok senin, gemiye zaten binemezsin. Nehir boyunca yukarıya doğru ilerleyelim, kendimize bir kayık ya da sal bulalım."

"Nilfgaardlılar bulur bizi. Yaklaştılar zaten. Atlıları gördün mü? Anlaşılan savaştan geliyorlar doğrudan. Nehir kıyısından aşağıya, Ina Nehri'nin ağzına doğru gidelim."

"Kes sesini. Paçayı kurtaracağız, göreceksin. Aşağı yönde ilerleyen insan kalabalıkları var, her gemi için buradaki sıkıntının aynısı yaşanacak, tekneleri de birileri ele geçirmiştir zaten. Biz yukarıya doğru, akıntıya karşı ilerleyeceğiz. Korkma, bir varil içinde bile olsa seni karşıya geçireceğim."

"Karşı kıyı görünmüyor bile!"

"Kes sesini. Seni karşıya geçireceğimi söyledim."

"Sen peki?"

"Atla atın sırtına. Yolda sohbet ederiz. Heeey, o çuvalla olmaz! Roach'un beli mi kırılsın istiyorsun?"

"Roach mu bu? Roach açık kahverengiydi, bu koyu kahverengi."

"Benim atlarımın hepsinin adı Roach'tur. Çok iyi biliyorsun bunu, dikkatimi dağıtma şimdi. O çuvalı at elinden dedim sana. Lanet olsun, ne var içinde? Altın mı?"

"Müsveddelerim! Şiirlerim! Ağza atılacak birkaç lokma..."

"At nehre. Yeni dizeler yazarsın. Yiyeceğimi seninle paylaşırım."

Yüzü üzgün bir ifade alsa da Dandelion fazla duraksamadan torbasını hızla suya attı. Eyere atladı, yerleşinceye kadar ileri geri kaydı ve Witcher'ın kemerine sımsıkı tutundu.

"Hadi, hadi gidelim," dedi huzursuzca. "Zaman kaybetmeyelim, Geralt, bir an önce ormana girelim ki..."

"Sus, Dandelion, tedirginliğin Roach'a bile geçti bak."

"Alay etme. Benim yaşadıklarımı bir görseydin..."

"Kapa çeneni, lanet olsun. Yola çıktık ve hava kararmadan seni karşıya geçirmek istiyorum."

"Beni mi? Ya sen?"

"Nehrin bu kıyısında işim var."

"Delirdin herhalde, Geralt? Canına mı susadın? Ne işin varmış öyle?"

"Seni hiç ilgilendirmez. Cintra'ya gidiyorum."

"Cintra'ya mı? Cintra diye bir yer kalmadı. Üzerinden dumanlar çıkan bir enkaz yığını var yalnızca. Nilfgaardlılar..."

"İn aşağıya, Dandelion."

"Ne?"

"İn!" Witcher ani bir hareketle arkasına döndü. Ozan onun gözlerine baktıktan sonra attan kayarak indi, bir adım geriledi ve tökezledi.

Geralt atından ağır ağır indi. Dizginleri kısrağın kafasına attı, bir an kararsızlık içinde öylece durdu, sonra eldivenli elini yüzünde gezdirdi. Yamacın kenarına, dalları kan kırmızısı kocaman bir kızılcık ağacının altına oturdu.

"Gel yanıma, Dandelion," dedi. "Otur. Cintra'da neler oldu, anlat. Her şeyi anlat."

Şair oturdu.

"Nilfgaardlılar dağ geçidi üzerinden oraya baskın yaptılar," diye başladı kısa bir sessizlikten sonra. "Binlerce asker. Cintra'nın Marnadal ovasındaki ordusunun çevresini sardılar. Çatışma başladı ve sabahın ilk ışıklarından akşam karanlığına kadar sürdü. Cintralılar cesurca dövüştüler ama ağır kayıplar verdiler. Kral şehit oldu, ama kraliçe..."

"Calanthe."

"Evet. Paniği önledi, halkın dağılmasına izin vermedi, kimi bulduysa bayrağın ve kendi çevresinde toplattı, çevreleri sarıldığı halde nehre ve kente doğru ilerlediler. Başarabilenler tabii."

"Ya Calanthe?"

"Bir avuç şövalyeyle nehri geçerek geri çekilmeyi destekledi. Yani erkek gibi dövüştü, kendini en yoğun kargaşanın içine attı. Nilfgaard piyadelerine saldırırken mızrak darbeleri aldı. Ağır yaralı olarak kente götürüldü. O mataranın içinde ne var, Geralt?"

"Konyak. İster misin?"

"İstemez miyim?"

"Anlat. Anlatmaya devam et, Dandelion. Her şeyi anlat."

"Aslına bakarsan kent savunulmadı, kuşatma yoktu, surların üstüne çıkacak kimse kalmamıştı. Geriye kalan şövalyeler, aileleri, soylular ve kraliçe... Sarayda kendilerini sağlama aldılar. Nilfgaardlılar sarayı doğrudan basarak ele geçirdiler. Sihirbazları ana kapıyı ve bazı surları toza dönüştürüp yıkmıştı. Yalnızca kuleden savunma yapıldı, anlaşılan kule sihirle sağlamlaştırılmıştı, çünkü Nilfgaard sihrine dayandı. Ama Nilfgaardlılar yine de dört gün sonra sarayı istila ettiler. Tek bir canlı bulamadılar. Kadınlar çocukları, erkekler de kadınları öldürmüşler, sonra da kılıçlarını kendilerine saplamışlar ya da... Neyin var, Geralt?"

"Konuş, Dandelion."

"Ya da... Calanthe gibi... mazgal dişlerinden baş aşağı, en tepeden... Deniyor ki yalvarmış, onu aşağıya... Ama kimse yapmak istememiş. Böylece o da güçlükle tırmanmış ve... baş aşağı... Cansız bedenine korkunç şeyler yapıldığı söyleniyor. Ama ben bunu anlat... Neyin var senin?"

"Yok bir şeyim, Dandelion... Cintra'da... bir kız çocuğu vardı. Calanthe'nin torunu, on on bir yaşlarında. Adı Ciri'ydi. Onunla ilgili bir şey duydun mu?"

"Hayır. Ancak kentte ve sarayda korkunç katliamlar yapılmış, canlı kurtulan neredeyse olmamış. Kuleyi savunanlardan da kimsenin kurtulmadığını söylemiştim zaten. Oysa oradakilerin çoğu en saygın ailelere mensup kadınlar ve çocuklarmış."

Geralt sesini çıkarmadı.

"Şu Calanthe'yi," dedi Dandelion, "tanır mıydın?"

"Evet."

"Sorduğun kızı, Ciri'yi peki?"

"Onu da tanırdım."

Nehirden ansızın bir rüzgâr esti, suyu karıştırdı, dalları salladı ve dallardan düşen yapraklar onlara doğru uçmaya başladı. Sonbahar, diye düşündü Geralt, sonbahar geldi yine.

Geralt ayağa kalktı.

"Kadere inanır mısın, Dandelion?"

Ozan başını kaldırdı, iri iri açtığı gözlerle ona baktı.

"Neden sordun?"

"Yanıt ver."

"Yani... inanırım."

"Peki tek başına kaderin yetmediğini biliyor musun? Biraz fazlası gerektiğini?"

"Anlamadım, Geralt."

"Anlamayan tek sen değilsin. Ama öyle işte. Biraz fazlası gerekiyor. Sorun şu ki, ben... bunun ne olduğunu asla öğrenemeyeceğim."

"Neyin var senin, Geralt?"

"Yok bir şeyim, Dandelion. Gel, atla hadi. Yolumuza devam edelim, günümüzü harcamayalım. Kayık bulmak için kim bilir ne kadar uğraşacağız, üstelik bize büyüğünden gerekiyor. Roach'u burada bırakmayacağım ne de olsa."

"Birlikte mi geçiyoruz karşıya?" diye sevinçle sordu şair.

"Evet. Nehrin bu kıyısında işim kalmadı artık."

9

"Yurga!"

"Zelinda!"

Kadın kapıdan çıkmış koşarak geliyor, örtüsünün altından çıkan saçları dalgalanırken bağırıyor, sürekli tökezliyordu. Yurga dizginleri uşağa verdi, arabadan atladı, karısına doğru koştu, onu belinden sıkıca kavradığı gibi havaya kaldırdı, döndürdükçe döndürdü.

"Geldim işte, Zelinda! Döndüm!"

"Yurga!"

"Döndüm! Heda, kapıyı aç! Aile reisi geri döndü! Oh, Zelinda!"

Kadının üstü başı ıslaktı, çamaşır kokuyordu. Anlaşılan çamaşır yıkamıştı. Yurga karısını yere indirdi ama bırakmadı. Zelinda'nın sarsılmaktan üstü başı dağılmış, bedeni ısınmıştı.

"Hadi evimize girelim, Zelinda."

"Tanrılar, döndün demek! Geceleri uyuyamadım... Yurga... Geceleri uyuyamadım..."

"Döndüm. Oh, döndüm. Ve zengin döndüm, Zelinda. Arabayı görüyor musun? Hey, ilerlesene, kapıdan geç! Arabayı görüyor musun, Zelinda? Dünyanın malını getirdim, bu bize..."

"Yurga, bana ne mallardan, arabadan... Sen eve döndün... Sağlam... sağlıklı..."

"Zengin oldum, dedim sana. Birazdan göreceksin."

"Yurga? Bu kim peki? Siyahlar giymiş adam? Tanrılar, kılıcı var!"

Tacir çevresine bakındı. Witcher atından inmiş ve arkasını dönmüştü, sanki atının başlığını ve eyer torbalarını düzeltiyormuş gibi yapıyordu. Onlara ne baktı ne de yaklaştı.

"Sonra anlatırım. Zelinda, eğer o olmasaydı... Ee, çocuklar nerede? Sağlıkları yerinde mi?"

"Sağlıkları yerinde, Yurga, yerinde. Tarlaya gittiler, serçe vuracaklarmış ama komşular döndüğünü haber verir onlara. Birazdan gelirler, üçü de..."

"Üçü de mi? yoksa sen..."

"Hayır... Ama sana bir şey söyleyeceğim... Kızmayacaksın, değil mi?"

"Ben mi? Sana kızmak mı?"

"Bir kız çocuğunu sahiplendim, Yurga. *Druid*'lerden, biliyor musun, savaştan sonra çocukları kurtaranlardan... Bu terk edilmiş, evsiz barksız çocukları ormanlardan toplamışlar... Ölü gibiydi geldiğinde... Yurga? Kızdın mı?"

Yurga elini alnına koyup çevresine bakındı. Witcher, atını yularından çekerek arabanın arkasından ağır ağır çıktı. Karı kocaya bakmıyordu, başı hâlâ dönüktü.

"Yurga?"

"Tanrılar," diye inledi tacir. "Aman tanrılar! Zelinda... Ummadığım bir şey! Evde!"

"Kızma, Yurga. Onu görünce seveceksin. Akıllı bir kız, sevimli, hamarat... Ama biraz tuhaf. Nereden geldiğini söylemiyor, sorunca ağlıyor. Ben de sormuyorum. Yurga, biliyorsun, bir kızım olsun isterdim daima. Neyin var senin?"

"Yok bir şeyim," dedi tacir usulca. "Bir şey yok. Kader. Yol boyunca uykusunda konuştu, ateş nöbetleri geçirirken sayıkladı, durmaksızın kaderden ve yazgılanmaktan söz etti... Tanrılar adına... Bizim aklımızı aşıyor bunlar, Zelinda. Onun gibilerin ne düşündüğünü bizler asla anlamayacağız. Bizim aklımızı aşıyor bunlar..."

"Baba!"

"Nadbor! Sulik! Amma da büyümüşsünüz, dana gibi olmuşsunuz! Hadi, koşun, gelin! Çabuk..."

Oğullarının arkasından gelen kül sarısı saçlı, ufak tefek, çelimsiz kızı fark edince tacir ansızın sustu. Kız ona bakınca, iri, çimen yeşili, yanıp sönen iki yıldızcık gördü. Kız fırlayıp koştu, tiz sesiyle insanın içine işleyen çığlıklar attı.

"Geralt!"

Witcher yıldırım hızıyla dönüp çevik bir hareketle atını bıraktı ve kıza doğru koşmaya başladı. Yurga onları izlerken donup kalmıştı. Bir insanın bu kadar hızlı hareket edebileceği asla aklına gelmezdi.

Avlunun tam ortasında buluştular. Boz rengi elbise giymiş kül sarısı saçlı küçük kız. Ve sırtında kılıcı sallanan, üzerinde gümüş zımbaların parladığı siyah derilere bürünmüş ak saçlı Witcher. Witcher küçük, kız büyük adımlarla koşarak... Witcher dizlerinin üzerinde, kızın incecik kolları boynuna dolanmış, kül sarısı saçları omuzlarına düşmüş... Zelinda sessiz bir çığlık attı. Yurga karısına sarıldı, tek söz etmeden göğsüne bastırdı, diğer eliyle oğullarını kendine doğru çekti.

"Geralt!" diye tekrarladı kız, Witcher'ın göğsüne iyice sokularak. "Buldun beni! Biliyordum! Her zaman bildim! Beni bulacağını biliyordum!"

"Ciri!" dedi Witcher.

Yurga, Witcher'ın kül sarısı saçların arasına gömülmüş yüzünü seçemiyordu şimdi. Kızın omzunu ve sırtını sarmalayan siyah eldivenli elleri görebiliyordu yalnızca.

"Buldun beni! Ah, Geralt! Bekleyip durdum! Çok uzun sürdü... Ama artık birlikteyiz, değil mi? Ayrılmayacağız, değil mi? Söylesene, Geralt! Sonsuza kadar beraberiz artık! Söyle!"

"Sonsuza kadar, Ciri."

"Söyledikleri çıktı! Geralt! Aynen söyledikleri gibi... Senin kaderin miyim ben? Söyle! Kaderin miyim senin?"

Yurga, Witcher'ın gözlerinin içine baktı ve çok şaşırdı. Zelinda'nın ağladığını duydu, omuzlarının sarsıldığını hissetti. Witcher'a bakıp merakla yanıtını bekledi. Bu yanıtı anlamayacağını bilse de duymak istiyordu. Ve duydu.

"Sen biraz fazlasısın, Ciri. Biraz fazlası."

İngiltere için Tolkien,
Amerika için George R. R. Martin neyse
Doğu Avrupa için Sapkowski odur.

Rivyalı Geralt bir Witcher'dır. Daha küçük bir çocukken seçilmiş, eğitilmiş, büyülerle donatılmış ve mutasyon geçirmiş bir canavar avcısı. Acımasız, tekinsiz, karanlık ve canavarlarla dolu bir dünyada yaşar.

Bir Witcher'ın hayatı kolay değildir. Yaptığı iş gereği boğazına kadar pisliğe batıp tüm şehri tehdit eden ölümcül canavarların peşine düşer, denizkızlarını ikna etmeye çalışır. Asıl meselenin ejderhayı öldürmek değil hazinesinin nasıl paylaşılacağı olan bir maceraya gönülsüzce katılmak, insanların mı yoksa kadim türlerin mi daha büyük canavarlar olduğuna karar vermek zorunda kalır. Sihirbazlar, prensler, canavarlar, derebeyleri, rahipler, ozanlar ve her türden canavar bu topraklarda yaşar, hayatta kalmak için savaşır, sever ve nefret eder. Hepsinin arasında ise Rivyalı Geralt tek başına yürür.

"MIEVILLE VE NEIL GAIMAN GİBİ SAPKOWSKI DE ESKİYİ ALIP YENİLİYOR... FANTASTİK TÜRDE TAZE BİR AÇILIM."

—Foundation

"BU KİTABI GERÇEKTEN, GERÇEKTEN ÇOK BEĞENDİM... SAPKOWSKI'NİN DÜNYASINDAKİ HİÇBİR KARAKTER SİYAH-BEYAZ DEĞİL. GERALT VE CANAVARLAR DÂHİL HERKES GRİNİN BİR TONU."

—The Deckled Edge

"DÜNYADAN BIKMIŞLIĞI VE SAYISIZ SAVAŞTA GELİŞTİRİLMİŞ GÜÇLERİ, GERALT'I BÖYLESİNE İLGİNÇ BİR KARAKTER YAPIYOR."

—Edge

KAPAK İLLÜSTRASYONU: BARTŁOMIEJ GAWEŁ, PAWEŁ MIELNICZUK, MARCIN BŁASZCZAK, ARKADIUSZ MATYSZEWSKI, MARIAN CHOMIAK
KAPAK TASARIMI: LAUREN PANEPINTO
KAPAK © 2015 HACHETTE BOOK GROUP, INC.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-195-4

